DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

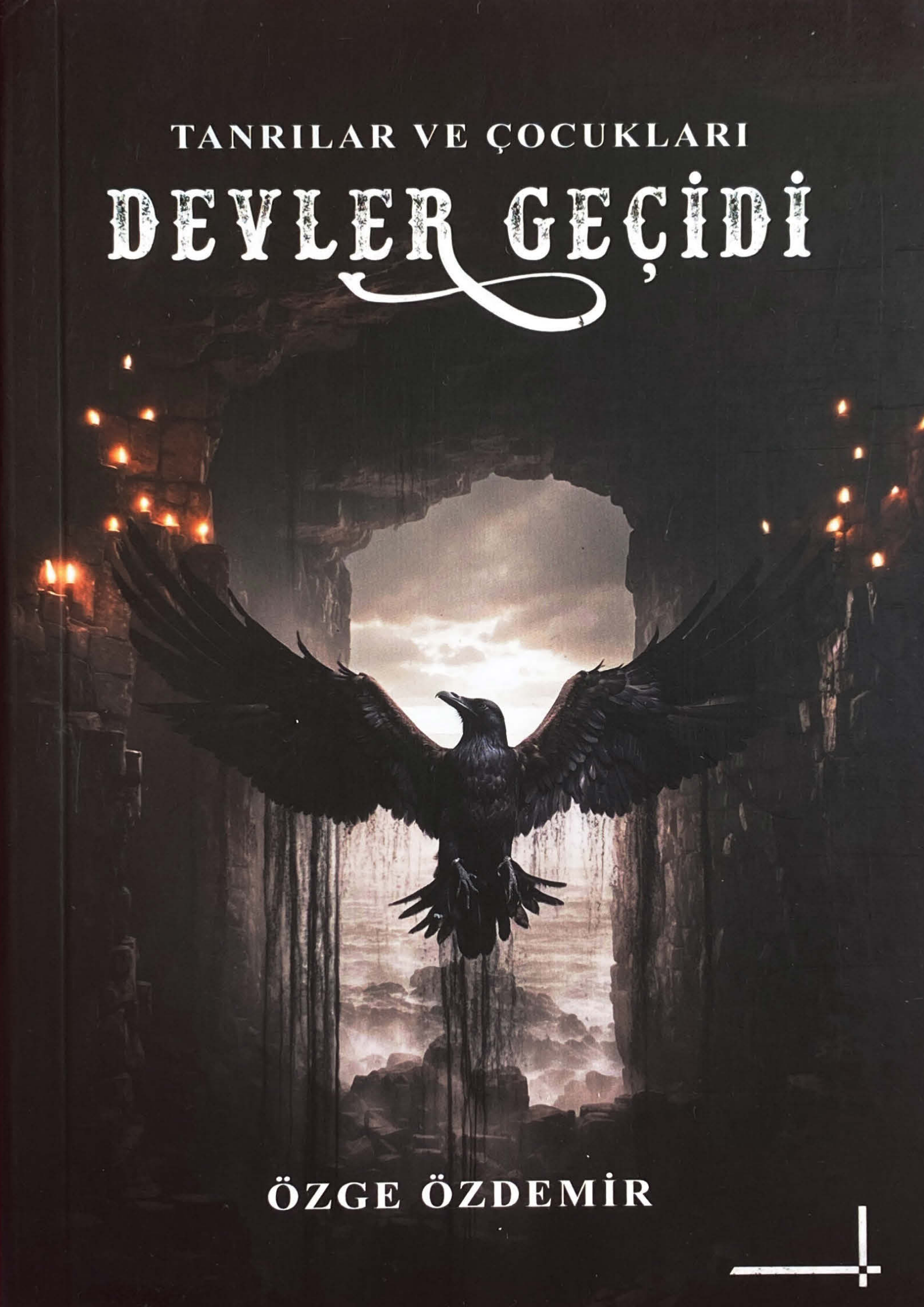
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

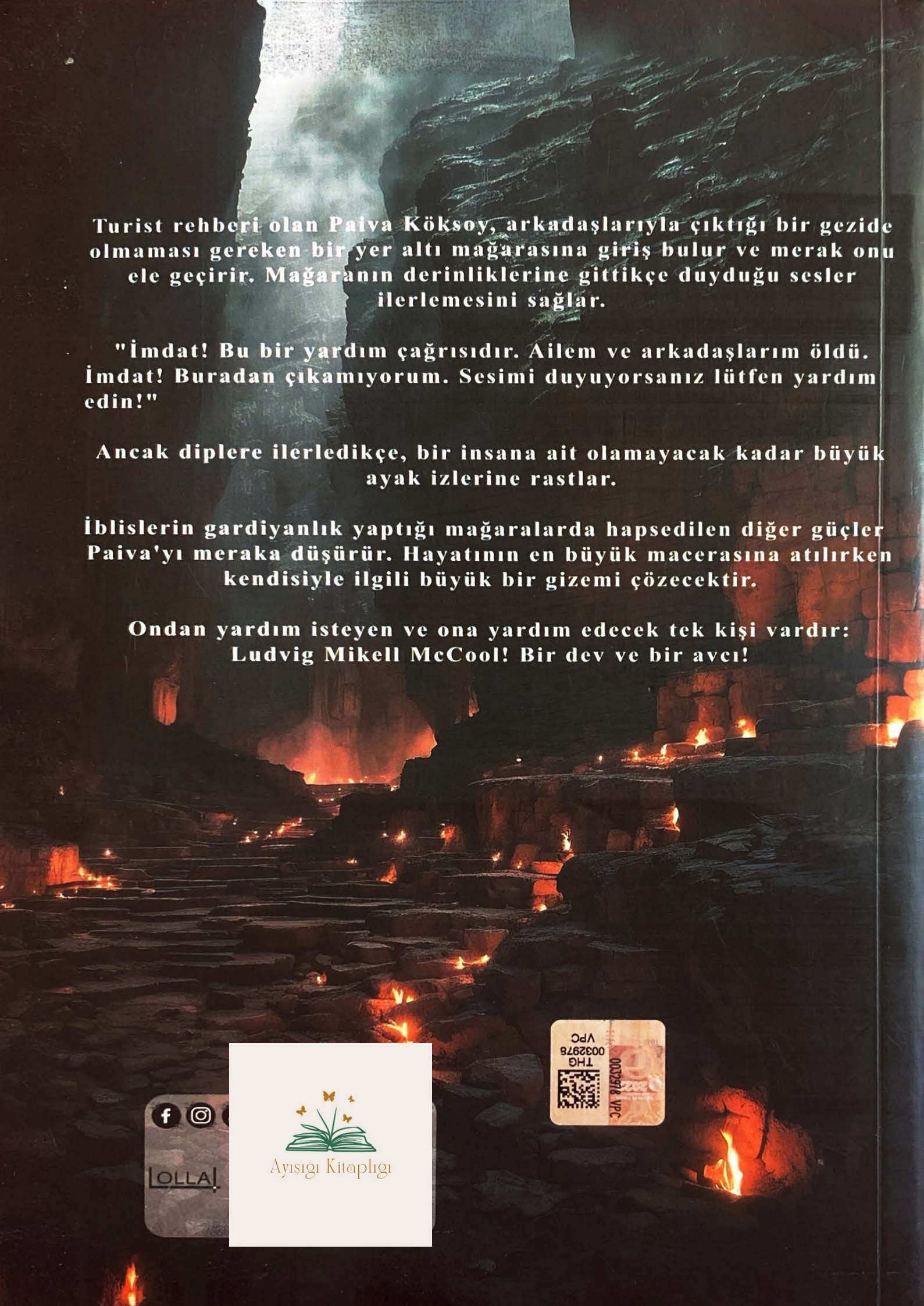
• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

TANRILAR VE ÇOCUKLARI

DEVLER GEÇİDİ

ÖZGE ÖZDEMİR

Turist rehberi olan Paiva Köksoy, arkadaşlarıyla çıktığı bir gezide olmaması gereken bir yer altı mağarasına giriş bulur ve merak onu ele geçirir. Mağaranın derinliklerine gittikçe duyduğu sesler ilerlemesini sağlar.

"İmdat! Bu bir yardım çağrısıdır. Ailem ve arkadaşlarım öldü. İmdat! Buradan çıkamıyorum. Sesimi duyuyorsanız lütfen yardım edin!"

Ancak diplere ilerledikçe, bir insana ait olamayacak kadar büyük ayak izlerine rastlar.

İblislerin gardiyanlık yaptığı mağaralarda hapsedilen diğer güçler Paiva'yı meraka düşürür. Hayatının en büyük macerasına atılırken kendisiyle ilgili büyük bir gizemi çözecektir.

Ondan yardım isteyen ve ona yardım edecek tek kişi vardır: Ludvig Mikell McCool! Bir dev ve bir avcı!

Ayışığı Kitaplığı

TANRILAR VE ÇOCUKLARI

DEVLER GEÇİDİ

ÖZGE ÖZDEMİR

DEVLER GEÇİDİ
ÖZGE ÖZDEMİR

Genel Yayın Yönetmeni: Funda Gül
Editör: Şeyda Uçkun, Özge Kuru
Son Okuma: Afşin Çakıcı
Kapak Tasarımı: Gökan Özdemir
Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Mayıs 2024
ISBN: 978-625-94695-2-2
Sertifika No:74965

ÖZGE ÖZDEMİR © 2024

Bu kitabın yayın hakları MENDİREK YAYINCILIK MATBAACILIK BASIM YAYIN DAĞITIM DIŞ TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Lolla Yayınları
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok
NO: 83 /2 İÇ KAPI NO: 323 ZEYTİNBURNU/ İSTANBUL

Baskı ve Cilt
MENDİREK YAYINCILIK MATBAACILIK
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok
NO: 83 /2 İÇ KAPI NO: 323 ZEYTİNBURNU/ İSTANBUL
Sertifika No:74965

TANRILAR VE ÇOCUKLARI

DEVLER GEÇİDİ

ÖZGE ÖZDEMİR

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Hayallerimin dinleyicisi ablam Öznur'a ve
hayallerimin koruyucusu kardeşim Gökan'a
-kesinlikle Gökhan değil- ithaf edilmiştir.
Çünkü Kardeşler Aşkına...

Cehennem Ateşinden Bir Yol

İnsan aklının erişemeyeceği şeyler oluyordu yeraltı diyarında. İki büyük gücün çarpışmasıyla bölünen evren, iyiler ve kötüler diye ayrılmıyordu. Bu, çok daha büyük ve çok daha korkutucu bir başlangıçtı. Bu savaş, insanları dikkate almayan Tanrı'nın Çocukları ve insanların korkularından, bencilliklerinden beslenen İblis'in Oğulları arasında başlamıştı. Bu savaş, insanlığın savaşı değildi ama onların dünyasına açılan büyük bir kapı vardı. Bu kapıdan içeri bakabilecek melezler ise artık insanların arasında geziniyordu. Ne olduklarından habersiz ve kimsesiz çocuklar...

O'Connor Hikâyeleri. (Dev Ailesi)

Giriş

Milyonlarca yıl önce iki büyük gücün karşılaşması yaşandı. Bu karşılaşma, evreni ikiye böldü. İnsanların korkularından beslenmek isteyen Şeytan'ın, dünyaya çıkma arzusu ve Tanrı'nın, onları koruma güdüsü bu ayrımın sebebi olmuştu. İki güç birbirini kırmanın peşindeydi. Ancak çarpışma büyük bir patlamaya sebep oldu. Şeytan, yerin altına hapsedilirken, tohumlarını dışarı bırakmıştı bile. Şeytan'ın oğulları, onun arzularını yerine getirmek ve babalarını kurtarmak için yaşama tutundu. Tanrı, onların karşısına kendi çocuklarını çıkarttı. Artık Şeytan'ın oğulları, Tanrı'nın Çocuklarına karşı savaşıyordu. Şansları zordu çünkü Tanrı, çocuklarına büyük olmayı bahşetmişti. Onlar, dev ve iblis avcılarıydı. Onların karşısında durabilecek tek güç ise cehennem ateşiydi.

Bunu bilen Şeytan'ın oğulları, babalarından onlara geçen güç kırıntılarını kullandılar ve Şeytan'la iletişim kurabildiler. Tutsak babaları onlara cehennem ateşini hediye etti. Milyonlarca yıl önce, şimdiki İrlanda'dan sızmaya başlayan ateş, devleri hedef aldı. Fakat devler güçlü olmanın yanı sıra zekiydi. Alevlerden uzaklaşıp dünyanın kalanına yayıldılar. Her yana tohumlarını bıraktılar ve iblis avlamayı sürdürdüler.

Şeytan'ın oğulları çok zeki değildi ama babalarından miras kalan sinsi bir yapıları vardı. Devleri tuzağa düşürmek için cehennem ateşinden oluşan yolu kullandılar. Yolların her yanına mağaralar inşa ettiler ve insanları o mağaralara hapsettiler. İnsanlardan haz etmeyen devler, yine de onların tutsak kalmasına göz yumamazlardı. Yaradılışları gereği onları korumak zorundaydılar. Babalarına bu sözü vermişlerdi. Onları kurtarmak için yola girdiler ancak cehennem ateşi ile dövülen taşların kendilerine zarar verebileceğini hesaba katmadılar.

Tüm avcılar, İblis'in Oğullarını kurutmak adına girdikleri bu yolda, insanların kaderini yaşadılar. Harlanan alevlerin eşliğinde mağaralara hapsedildiler. Sadece iblisin lisanını okuyabilen oğullar tarafından çözülebilecek efsunlarla devleri bağladılar ama onlara hâlâ zarar veremiyorlardı. Çünkü devler zeki ve güçlüydüler. İplerin boşluklarından faydalanıp iblisleri yok edebiliyorlardı. Bu yüzden sinsi yaratıklar, onları sonsuzluğa hapsedip başlarında gardiyanlık yaptılar. Tam 287 yıl boyunca hiçbir iblis avcısı kurtulamadı. Ta ki Paiva Köksoy kimliğinden habersiz mağaraları gezene kadar.

Onu orada bekleyen McCool, hapsedilişinin intikamı ile yanıp tutuşuyordu.

Olmayan Mağara

Güneş, gecenin puslu perdesinden dışarı çıkmış ve yüzünü tüm dünyaya göstermişti. Sabahın en güzel çalar saat melodisi kuşların şakımasıydı. Aydınlık, uyanma vaktinin habercisiydi. Gözlerini uykunun ağırlığından kurtarmak için hızla açan Paiva, kollarını başının üzerine kaldırıp bedenini çarpık bir şekle sokarak gerindi. Hareketsizlik bedenini kaskatı kesiyordu. Paiva kendisi için daima, "Uyku için yaratılmamışım." derdi. Uykusunda dinlenemediği gibi gördüğü tuhaf rüyalar yüzünden daima yorgunluk çekerdi. Profesyonel yardım almasına rağmen aldığı ilaçlar bile ne daha fazla dinlenmesini ne de daha huzurlu uyumasını sağlamıştı. Artık oluruna bırakmış ve yorgunluğu ile baş edebilmek için daha fazla çalışmaya başlamıştı. Hareket etmek ona iyi geliyordu.

Perdenin bıraktığı ince aralıktan içeri sızan gün ışığının çizgisini izledi. Kırışmış çarşaflarının arasından kurtulup ayaklarını evinin taş zeminine değdirdi. Sıcak bir gün olacaktı. Taşlar bile soğukluğunu yitirmişti. Ayağa kalktıktan sonra bir kez daha kollarını kaldırıp gerindi. Hayır, iyi uyuyamamıştı.

Rüyasını anımsamaya çalıştı. Kaşlarını çattığında, alnının ortasında derin çizgiler oluştu. Parmaklarını o çizgilerin üzerinde gezdirirken, rüyasının karanlığına daldı.

Siyah kanatlar görmüştü. Aydınlığı bir perde gibi örten siyah kanatlardı. Sonra omuzlarına konan büyük pençeler vardı. Acısını şimdi bile anımsayabiliyordu. Neredeyse omzunu açıp iz var mı diye kontrol edecekti. Ancak kendisine engel oldu. Bu hareketi psikiyatristini yeniden görmesine sebep olabilirdi. Aptal bir rüyaydı, o kadar. Ancak bir ses öylesine netti ki gerçekliğinden şüphe etmek güçtü: *Sen ne isterdin Paiva? Biliyorsun, daima birlikte.*

Sesin içtenliğini düşündüğünde içi titredi. Bir erkeğin daima birlikte olmayı dileyeceği bir kadın olmazdı. Ne bir sevgili ne de bir baba!

Duşun sıcaklığını ayarlayıp üzerindeki yıpranmış ince geceliğini çıkardı. Önce parmak uçlarıyla test ettiği sıcaklığın kendisine uygun olduğuna karar verip bedenini aşağı doğru inen su damlalarının altına soktu. Gözlerini kapatmış ve suyun tüm vücudunu kaplamasını beklemişti. Omuzlarına vuran su bir kez daha canını yaktığında, rüyasındaki pençeleri hatırladı. Bu defa kendisine engel olamadan omuzlarına baktı ancak tek iz bile yoktu ve gecenin yorgunluğu, suyla birlikte akıp gidiyordu sanki.

Duşu sadece açık renkli ince bir perdeyle ayrılıyordu. Korku filmlerine uygun bir banyosu olduğunu düşünüp gergince gülümsedi. Dokuz yıldır yalnız yaşamasına rağmen aklındaki korku senaryolarından bir türlü kurtulamıyordu. *Edna teyze,* diye geçirdi aklından. Her zaman paranoyak biriydi ve belli ki bu özelliğini ölmeden önce Paiva'ya devretmişti.

Üzerini hızla giyindi. Her zamanki gibi dar pantolon ve sade bir bluz tercih etmişti. Ancak saçlarına doladığı havlu hâlâ başındaydı. Önce kendisine kahvaltı hazırladı. Sabahları evde vakti kalmadığı için daima minik sandviçlere talim ederdi. Evinin hemen altındaki kahvecinin ise güne başlamasında harika bir etkisi vardı. Uzun siyah saçlarını kuruttu ve fön makinesiyle önlerine

verdiği havalı şekle bakıp kendi kendine gülümsedi. "Sanki dışarı çıktığım an sönmeyecek." diye mırıldandı.

Dış görünüşü için yaptığı tek özveri saçlarına bu şekli vermekti. Onun dışında bakımlı olduğu pek söylenemezdi ancak parlak beyaz teninin siyah saçlarıyla oluşturduğu tezatlık dikkat çekiciydi. Özellikle siyah gözleri büyük ve çekik yapısıyla tüm ilgiyi topluyordu. Gözlerine çektiği siyah kalem ve kırmızıya kaçan rujunu sürdükten sonra hızla evden ayrıldı.

Kahvecinin kasasında çalan telefonu yüzünden bardağı neredeyse yere yuvarlayacaktı. Son anda yakalayıp kasadaki kıza gülümsedi. İki kaşını yukarı kaldırarak, "Ucuz atlattım." dedi.

Kız sevimli bir tebessüm eşliğinde, "Yine." diye ekledi. "Sakarlığın yüzünden uçurumlardan yuvarlanmadığına şükrediyorum Paiva. Kendine dikkat et."

"İşimi yaparken başka biri oluyorum."

"En azından ilgi çekici bir işin var. Tüm gün kahve dağıtıyor olabilirdin."

Paiva, telefondaki ismi görüp yeşil tarafı yukarı kaldırırken kıza gülümsedi. "Geç kaldın Niall. Uyanalı yaklaşık bir saat oluyor. Kahvemi aldım ve arabama doğru gidiyorum." Konuşurken, kasadaki kıza elindeki bardağın izin verdiği ölçüde el salladı. Kapıyı kalçasıyla açarak kendisini hızla dışarı attı.

"Senden önce uyanmaya çalışmayı bıraktım. Sadece günlük gezinle ilgili değişikliği haber vermek istedim. Bugün devler Geçidi'ne gidiyorsun. İskoçya'dan gelen bir grubu gezdireceksin."

"İskoçya mı?"

"Evet. Yarın oraya gidiyor olmamız ne hoş tesadüf. Bize yine rehberlik taslamayacaksın, öyle değil mi?" Niall keyifli bir kahkaha atıp "Aslında onca güzel yerin tarihini bilmek hoş olurdu." diye ekledi.

"Bir seyahat organizasyon şirketin var ama hiçbir şey bilmiyorsun. Bu oldukça tuhaf... Bir çalışanın ve arkadaşın olarak bu açığını kapatmayı görev biliyorum kendime Niall. Şimdi işe geç kalmamak için telefonu kapatmam lazım, patronum biraz sert olabiliyor."

Adam yeniden kahkaha attı. Gülümsemenin ona yakıştığını düşünen Paiva, yine de bu imalı kahkahalarından pek hoşlanmıyordu. "Biliyorsun patronun sana karşı her zaman daha anlayışlı."

"Adam kayırıyorsun ve bu çalışma arkadaşlarımla arama uçurumlar sokuyor. Geçit'e gelecek misin?"

Arabasının arka kapısını açıp çantasını gelişigüzel fırlattı. Elindeki kahve bardağını yeniden devirmemek için büyük çaba sarf ediyordu. Çantasının boşluğunda daha rahat etmiş ve direksiyonun başına geçip Niall'in telefonu kapatmasını beklemişti.

"Hayır. Yarınki gezi benim tarihi yer görme kotamı dolduruyor. İş yerinde görüşürüz, olur mu?"

"Vaktim olacağını sanmıyorum akşam erken çıkmayı planlıyorum. Pek iyi uyuyamadım." Söylediği sözlerin emrivaki tavrından utanıp yüzünü buruşturdu. Omuzları düşmüştü. "Yani eğer iznin olursa." diye ekledi.

"Yani seni kayırmamı istiyorsun, öyle mi? Peki, bunu seve seve yaparım. İlk fırsatta görüşmek üzere, güzelim."

Telefon kapandığında bir süre öylece bekledi. Güzelim! Bu kelimeyi ne zaman söylese Paiva, adamın içindeki beklentinin farkına varıyordu. Patronuyla arkadaşlık kurabilirdi ama onunla yatmak ahlaki açıdan pek doğru gelmiyordu. En azından işe devam ettiği sürece. Bu işe ihtiyacı vardı ve Niall'in imalarını anlamamış gibi yapmaya devam edecekti.

Kontağı çevirip arabadan çıkan sesi dinledi. Son zamanlarda fazla boğuk sesler çıkaran arabasını ilk fırsatta servise götürmeyi düşündü. Bir kez daha...

Kahvesini yol boyunca minik yudumlarla bitirdi. Evi merkezden uzaktı ama bu hiçbir zaman Paiva için sorun olmazdı. Doğanın içinde insanlardan uzak yaşamayı seviyordu. Genç bir kadın için beklenmedik bir yaşam tarzı olsa da o hâlinden oldukça memnundu. Minik bir kasaba yeterince iş görüyordu.

İş yerine ulaştığında, masasına oturmaya bile fırsat bulamadan gelen grubu karşıladı.

"Merhaba. Ben Paiva Köksoy. Bugün size rehberlik edeceğim. Harika bir gün olmasını sağlayacağımdan emin olabilirsiniz. Sgiath Organizasyon Şirketi her zaman yüzde yüz memnuniyet hedefler. Eğer hazırsanız ben aracımızı kontrol edip geliyorum."

Güler yüzü bir an bile solmamıştı. Yaptığı işi gerçekten seviyordu. Akıcı İskoçcası gelenleri etkilemişti. Eğer grubu tek bir millettense İngilizce konuşmayı tercih etmiyordu. Herkes kendi anadiline bağlılık gösterirdi ve Paiva insanları nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu. İşinde iyi olmasını sağlayan bu yeteneğin özel yaşamında kullanabildiği pek söylenemezdi.

Gezi için hazırlanan minibüsü kullanacak olan şoförü bulup omzuna hafifçe vurdu. "Eee hazır mısın Koca Adam?" Liam, cüsse olarak biraz iriydi. Kısa olmamasına rağmen Paiva kendisini Liam'ın yanında küçük hissediyordu.

"Her zamanki gibi..." Elindeki paketi Paiva'ya uzatıp "Sofia yapmış. Özellikle senin yediğinden emin olmamı istedi." dedi.

Paiva, iri kurabiyelere bakıp içinden bir tane aldı. "Şanslı bir adamsın Liam, harika bir karın ve mükemmel çocukların var."

İri bedenini tamamlayan kaba sesi içten ve yumuşak şekilde çıkmıştı. "Ben sadece anı yakalayan biriyim. Senin gibi güzel anlara sırt çevirmiyorum."

Paiva, şen bir kahkaha attı. Kurabiyesinden ısırıp başını memnun olduğunu ifade eder gibi yavaşça salladı. "Ben hiç de öyle yapmıyorum."

"Bir erkeğe dokunmayalı ne kadar oldu? Dokuz ay mı?"

"Az önce sana dokundum ya." Paiva hınzırca gülümsedi. Liam'ın yanında kendini onun küçük kız kardeşi gibi hissederdi. Zaten aile olmaya en yakın kişi de bu koca adamdan başkası değildi.

Adam, onun iflah olmayacağını anladığını göstermek için gözlerini devirdi. İri elini kızın omzuna yerleştirip yüzünü ona yaklaştırmak için eğildi. "Yapma Paiva, neyi kastettiğimi biliyorsun. Bir erkeğe ihtiyacın var. Herkesin birine ihtiyacı vardır. Yalnız kalmak için yaratılmamışız. Birini bul ve ona dokun. Sana iyi gelecek." Yüzündeki gülümseme bir an için silinmişti. Ona daha çok yaklaşıp sır vermek isteyen birinin gizemiyle devam etti. "Ama mümkünse bu kişi Niall olmasın."

"Öyle bir şey olmayacak Koca Adam, merak etme. Niall benim patronum ve arkadaşım o kadar. Ona dokunmak gibi bir arzum yok. Kimseye dokunmak gibi bir arzum yok." Paiva duraksadı ve parmağını kaldırıp tasvip etmediği bir konuda onu uyarır gibi kaşlarını çattı. "Seninle cinsel yaşamım hakkında konuşmak istemiyorum. Bu çok iğrenç... Hadi bakalım, iş bizi bekler."

"Cinsellikten bahseden kim? Senin sorunun bu işte! Erkekleri kullanmak yerine âşık olmayı denemelisin."

Paiva, elini yukarı kaldırıp boş vermesini söyleyerek salladı. Bir an için Liam'ın yaşamına kıskançlık duyduğu doğruydu. Aile olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Annesini terk eden bir babaya sahip olmak Paiva için aile kurmayı korkutucu kılıyordu. Dahası bir erkeğe bağlanma olasılığı onu korkutuyordu. Varlıkları yokluklarına kadardı ve her erkek bir gün mutlaka giderdi.

Grubun yanına gittiğinde, heyecanlı konuşmalar bir anda kesilip herkes dikkatini ona verdi. Çok alımlı biri değildi. Güzeldi ama bu ortalama bir güzellikti. Paiva, bir ortama girdiğinde nasıl dikkatleri üzerine çekeceğini biliyordu, tıpkı gizlenmeyi

bildiği gibi. İş yerinde dikkatleri üzerine çekmesi gerekiyordu. Onu dinlemeleri hoşuna gidiyordu. Gittikleri mekânların tarihleri kadar ortaya çıkan çeşitli hikâyelerini anlatmak hoşuna gidiyordu. Liam aracı yaklaştırdığında Paiva ellerini şen bir gülümsemeyle çırptı. "Hazırsak yola çıkabiliriz."

Misafirlerinin tamamı araca bindiğinde, o da Liam'ın yanındaki hostes koltuğuna yerleşti. Turistlerle ilgilenen genç kız, herkese minik şekerlemelerden ikram ederken Liam, Devler Geçidi'ne doğru yola çıktı.

"Eee Koca Adam, bu defa benimle birlikte içeri girecek misin?"

Liam, yandan bakıp başını umutsuzlukla iki yana salladı. "Asla vazgeçmeyeceksin, değil mi? Biliyorsun Paiva, oraya giremem."

Paiva, eğlendiğini belli etmek istercesine başını adamın omzuna yaklaştırıp gülümsedi. "Yapma Liam, orası sadece volkanik patlama sonucu oluşan ilginç bir yer o kadar."

"Öyleyse neden misafirlerine ailemin anlattığı efsanelerden bahsediyorsun?" İki kaşını havaya kaldırıp geniş alnını kırışıklarla doldurdu. Adam sahiden de aşırı iriydi. Yüzü, elleri ve hatta burnu bile normal oranlardan daha büyüktü.

"Çünkü efsaneler insanların ilgisini gerçeklerden daha fazla çeker." dedi Paiva. "Ayrıca anlatmaktan keyif alıyorum. Geçmişe dokunuyormuşum gibi hissediyorum."

Keyifle, "Hah!" diye şakıyan Liam, Paiva'yı yakaladığını düşünüp atıldı. "Ama orası sadece volkanik bir patlama sonucu oluşan ilginç bir yer o kadar."

Paiva, kendi sözleriyle vurulmaktan dolayı somurtup kollarını göğsünde birleştirdi. Bir süre geçtikleri yolu izlemeye koyuldu. İrlanda'da yaşadığı için kendisini şanslı hissediyordu. Yeşilini ve tarihini seviyor, anlatılan her bir hikâyeyi, efsaneyi özümsüyordu.

"Çocukluğumun bitiminden itibaren yüzlerce kez geldim buraya. İnan bana, orada lanet falan yok. Olsaydı bilirdim."

"Belki bir şeyler seni de çağırıyordur. Bu yüzden sürekli oraya gidiyor ve zamanının gelmesini bekliyorsundur." dedi Liam gülerek. Sonra bir anda ciddileşti. Böyle anlarda yüzündeki tüm kırışıklıkları yok oluyordu. Yüzü ifadesiz ve boşlukta gibiydi. "Oraya giremem Paiva. Bu sana tuhaf geliyor ama ailem her zaman efsanelere inanmıştır. Orası kanım için uygun değil."

"Dev kanı?"

"Öyle." Adam keyifle sırıtarak kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı. Geçit'e her yaklaşması onu heyecanlandırıyordu. "Baksana kocamanım."

"Gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Paiva. Yani, devlerin varlığına."

"Ben dev kanı taşıyorum, Paiva. O'Connor ailesinin tamamı bu kanı taşıyor. Oraya gittiğimde bir şey olur mu bilmiyorum ama atalarımın katledildiği bir yerde bulunmak istemiyorum."

Paiva, hikâye akşamlarında Liam ve ailesiyle öyle güzel zamanlar geçirmişti ki bunları keyifle hatırlıyordu ama bazı anlar... Connorlar için zorluydu. Onlara göre yüzlerce yıl önce Connorların büyük bir bölümü Devler Geçidi'nde öldürülmüştü. Hem de iblisler tarafından! İnanılacak gibi değildi ama inanıyorlardı. Paiva ise efsanelere tutkun olsa da gerçeklere tutunmak istiyordu aksi hâlde kendisini kaybolmuş bulabilirdi.

Araç bozuk yolda sarsıldığında, Liam dikkatini yola yönlendirdi ancak gözlerindeki ifade Paiva'ya fazla tanıdık geliyordu. Ne zaman onunla ailesi hakkında konuşsa bu şekilde derin bakıyordu.

"Orası sadece volkanik patlama sonucu oluşan ilginç bir yer Liam ama anlattığın hikâyelerin gerçek olmasını isterdim."

Adam fısıltıyla, "Tha thu far am feum thu a bhith." dedi. "Chomh fada agus a fceiceann *tú*."

Paiva da *"Olman gerektiği yerdesin. Hatırladığın sürece."* diye fısıldadı.

"Gaelcen iyi. Dilleri senin kadar kolay öğrenen birini görmedim. Belki senin kanın da özeldir."

"Dev olamayacak kadar miniğim." Paiva kahkaha atıp ayağa kalktı. Onun neşesi arabanın içinde dolaşan toz zerrecikleri gibi yayılmıştı. İnsanlar soludukça onun gibi gülümsemeye başlıyordu.

"Özel dedik ama o kadar da değil. Devler, Tanrı'nın Çocuklarıdır."

Ellerini öndeki iki koltuğa yerleştirip dengesini sağlayan Paiva, "Sanki bizi Şeytan yarattı." diye mırıldandı. Liam sadece kısa bir an aracın kontrolünü yitirip yoldan saptığında "Hey!" diye bağırdı, Paiva. "Dikkat etsene."

"Özür dilerim, bir an önüme bir şey çıktı sandım."

Liam, sarsılmış görünüyordu. Aynaları kontrol edip kendi kendine söylendi. Gözleri kısa bir an için Paiva'ya takılmıştı ama aklına gelen her düşünceyi, zihninden silkeleyip attı. *Sadece volkanik patlama sonucu oluşan ilginç bir yer!*

Aracı park eden Liam, Paiva'ya bol şans diledikten sonra koltukta öne doğru kaydı ve yüzüne yerleştirdiği şapkanın sağladığı karanlıkta gözlerini kapattı. Uyku, düşünmemenin en iyi yoluydu. Böylece olmak istediği ya da istemediği herhangi bir yerde bulunmuyordu. Yalnızca uyku...

Paiva, kalabalığa onu izlemeleri için seslendi. "İşte Devler Geçidi."

İrili ufaklı, uzun ya da kısa birçok taşın bulunduğu alana yayılan grup, keyifle fotoğraf makinelerine sarılmıştı. Fotoğraflar çekiliyor, beğenilerin belli olduğu anlamsız kelimeler havada uçuşuyordu. Çok kenarlı taşlar bir sanatçının elinden çıkmışcasına, özenle şekillendirilmiş gibiydi. Kısa ya da uzun taşların

bazıları suyun hareketleriyle yerinden oynamış ya da şeklini yitirmişti ancak güzelliği her zaman etkileyici boyuttaydı. Bazı taşlar birer sütun gibi uzanırken, kimilerinin içleri oyulmuş ve yapıları bozulmuştu. Denize doğru yumuşak bir eğimle uzanan taşlar, bu görüntüsüyle koca bir gemiyi anımsatıyordu. Bazı noktalarda uçuruma dönüşen bazalt kayalar, tehlikenin çekici cazibesine dönüşüyor ve gelenleri büyüleyerek kendisine çekiyordu.

Paiva, bir süre onları izledi. Henüz işin en eğlenceli kısmına geçmemişti. "Devler Geçidi..." diye başladı. "Elli-altmış milyon yıl önce volkanik patlama sonucu oluşmuş bir jeoloik yapıdır. Bu taş sütunlardan her biri tipik olarak beş ila yedi düzensiz kenarı olan, sanki denize doğru sürünen basamaklar gibi uçurum yüzlerinden dışarı çıkan yaklaşık 40.000 tane bazalt kayalardan oluşur. Milyonlarca yıl önce oluşmuş olduğu tahmin edilse de keşfi 1693 yılını buluyor. Devler Geçidi ya da Kaldırımı doğa severlerin ilgi odağı olduğu kadar mitoloji âşıklarını da büyülüyor. Ben de genellikle efsanelerinden etkilenen kısmında yer alan bir mitseverim aslında. Bu yüzden internette kısacık bir araştırmayla edinebileceğiniz bilgilere yoğunlaşmak yerine sizlere bazı efsanelerden bahsetmek istiyorum."

Paiva, yüzünü denize doğru dönüp taşların denize uzanırken kısalmasını seyretti. Âdeta onu çağırıyor ve yürümesi için bir yol inşa ediyordu. Gülümsedi. Çünkü ilk anlatacağı efsane bir aşk hikâyesiydi.

"Söylenenlere göre İrlanda mitolojisinin önemli karakterlerinden biri olan savaşçı Finn Mac Cool, sevgilisini korumak için bu adaya mağaradan bir yol yapmış. Sevgilisi kendisinden uzaktaymış ve görünen o ki en kestirme ve kolay yol İrlanda'dan İskoçya'ya bir geçit inşa etmekmiş. Mac Cool, en azılı devlerden biriymiş ve aşk onu güçsüz düşürmüş. Genellikle iki sevgilinin kavuşması olarak yorumlanan Geçit'in gerçek sonu ise şöyleymiş;

Mac Cool sevgilisine kavuşmuş ancak bir dev asla kötü kan olarak adlandırılan bir insana âşık olamazmış. Bunu bilen iki sevgili, taşların gösterdiği yolu izleyerek denizin karanlığına gömülmüş. Bazı anlatılar onları oraya diğer devlerin hapsettiğini anlatır, bazıları ise kendi seçimleri olduğunu. Kimilerine göre bulunduğumuz yerin altında onlarca, hatta belki yüzlerce mağara var ve Mac Cool ile sevgilisi o mağaralardan birinde hâlâ yaşıyor."

"Peki, yeniden dışarı hiç mi çıkmamışlar?"

Paiva soruyu soran genç kıza baktı. Henüz on altısında var ya da yoktu. Mutlu sonla biten aşk hikâyelerini sevdiğini anlayan Paiva, onu üzmek istememişti. "Neden çıkmak istesinler ki? Birlikte olmak onlar için yeterli bir servetmiş."

"Peki ya kız? O bir insanmış, yani Mac Cool yüz yıllar boyunca yaşayabilse de kız ölmüş olmalı."

Genç kızın yüzü asılmıştı. Paiva dudaklarına yerleştirdiği gülümseyle, "Madem bir efsaneden bahsediyoruz, bizi sınırlayan nedir?" diye sordu. Sonra devam etti. "Mac Cool, mağaralarda Tanrı'ya yalvardı. Hayatını tutsak olarak geçirebilirdi ama sevgilisinin ölümünü izlemek ona cehennemi yaşatırdı. Devlerin babası Tanrı, ona sevdiği kadını bağışladı. Söylenenlere göre ikisi de ölümsüzlüğü tatmıştı."

Kız tatlı bir tebessümle başını Paiva'dan denize çevirdi. İki sevgiliyi düşündüğü belliydi. Belki de kendisini Mac Cool'un sevgilisinin yerine koymuştu. Paiva'da o yaşlarda okuduğu kitapların kadın karakterlerine dönüşmesini sağlayan sihirli bir hayal gücüne sahipti. Hırsla ve heyecanla çevirdiği sayfaların çıkardığı sesleri bile hâlâ işitiyordu.

Belki de Liam haklıydı, belki de kendisine birini bulsa iyi ederdi. Yalnızlık onu tuhaf etkilemeye başlamıştı.

Kız uçurumlara çok fazla yaklaşmıştı. Paiva, "Hey!" diye seslendi. "Dikkatli ol, kayalar kaygan olabilir."

Kızın yanına giderken, bastığı yere dikkat edebilmek için gözünü yerden ayırmamıştı. Bir an için taşların üzerinde beliren harfler gördüğünü sandı. "Bu da nesi? Liam!" Etrafında döndü ancak kendi grubu dışında kimseyi göremedi. Yeniden yazıların belirdiği taşlara bakıp gözlerini kıstı. Karmaşık yazı gitgide düzeliyor ve zarif bir el yazısına dönüşüyordu.

"Tha thu far am feum thu a bhith." **Olman gerektiği yerdesin.*

"Chomh fada agus a fheiceann tú." **Hatırladığın sürece.*

Sözler dudaklarından bir ilahi gibi tatlı ve rahatlatıcı bir tınıyla döküldü. Başı dönmeye başlamıştı ya da taşlar gerçekten de hareket ediyordu. Denizin yakınlarındaki kayalar bir merdivene dönüşüp onu davet edercesine açıldı. Bir mağara girişi görmek Paiva'yı dumura uğratmıştı. Buranın her bir adımını çok iyi bilen genç kadın daha önce orada olmadığından emin olduğu bir mağaranın girişine bakıyordu.

Merak, onu bir ışık gibi sarıp sarmalamıştı. Küçük bir adım attı ama devam etmek yerine gruba dönüp kendi gördüğü bu tuhaf olayı görüp görmediklerini anlamaya çalıştı. Sadece az önceki kız ona dikkat ediyordu ama bu defa gözlerinde hikâye dinleyen genç kız bakışı yoktu. Heyecan vardı, arzu vardı ve korkutucuydu. Sonra Paiva mağaradan yüzüne vuran esintiyle sarsıldı ve bir ses işitti:

-İmdat! Bu bir yardım çağrısıdır. Ailem ve arkadaşlarım öldü. İmdat! Buradan çıkamıyorum. Sesimi duyuyorsanız lütfen yardım edin!

Psikoloğuma İhtiyacım Var

Paiva, gözlerini kanepesinde açtı. İnce parmaklarını ağrıyan şakaklarında gezdirip doğrulmaya çalıştı. Geceden kalma gibi hissediyordu kendisini. Anılar belli belirsiz gelip gidiyor ve zihni onların bile ağırlığını kaldıramıyordu. Tek bacağını aşağı sarkıttı. Çıplak olduğunu anladığı anda, "Ah! Yine mi?" diye söylendi. Uzun zamandır zihin kaybı yaşamıyordu. Yorgunluğun, ne olduğunu hâlâ anlamadığı hastalığını tetikleyen bir faktör olduğundan emindi. Galiba bir de yalnızlık.

"Lanet olsun!"

Üzerine saracak bir şeyler aradı. Ancak belli ki kendisini anadan doğma soyup kanepeye atarken yanına örtü almayı akıl edememişti. Bir ev arkadaşı edinememesinin en büyük sebebi de bu tür zihin kayıplarıydı. Kim ev arkadaşını çırılçıplak kanepede yatarken görmek isterdi ki? Tabii bir sevgili dışında... Paiva, erkeklerin bu tip sürprizlerden hoşlanacağına emindi ama çıplaklığın beraberinde hafıza kaybı bir erkeğin ilgileneceği türden sorunlar değildi.

Banyoya gidip arınma ritüelini başlattı. Suyun huzuruyla gözlerini kapattı. Karanlığın içinde beliren beyaz noktacıklar hızla bir araya gelip harflere, harfler kelimelere ve kelimeler ise bildiği bir cümleye dönüştü: *Olman gerektiği yerdesin, hatırladığın* sürece!

Bir ışık çarptı ve Paiva gözlerini açmış olmasına rağmen yoğun ışığın yok olmasıyla birlikte karanlığa gömüldü. Küvetinde dizlerinin üzerine çöküp görüşünün geri gelmesini bekledi. Gözleri banyonun ışığına alışırken, yavaş yavaş nesneleri seçmeye başladı. Hemen bir havluya sarınıp Liam'ın numarasını tuşladı ama henüz çalma sesini duymadan kırmızı işarete basıp derin bir nefes aldı.

"Gerçekçi ol Paiva. Doktorunu aramalısın."

Bir yanı ona sadece Liam'ın yardım edebileceğini haykırırken, bir yanı doktorunu aramasını fısıldıyordu. Bazen yüksek sesle söylenenleri duymama eğiliminde olan Paiva, bir kez daha doktorunu aradı.

"Hayır, hayır, hiçbir şey hatırlamıyorum. Sana söyledim, yardım çağrısını duyduktan sonra kendimi kanepede çırılçıplak yatarken buldum. Ailise, yeniden oluyor, öyle değil mi? Tuhaflaşıyorum. Bazen o iki yerden uzak durmam gerektiğini düşünüyorum. Neden sadece Devler Geçidi'nde oluyor bu. Ya da... Sence oraya gitmemeli miyim? Fingal Mağaraları'na... Yeniden o çağrıyı duymak istemiyorum. Yeniden hafızam silinsin istemiyorum."

Geçmişte de bazı anılarının silindiği olmuştu ama bu kadar net ve hızlı bir silinme daha önce yaşamadı. Devler Geçidi ya da Fingal Mağaraları ona iyi gelmiyordu. Oralara yüklediği anlamlar yüzünden olmalıydı.

"Hayır, tuhaflaşmıyorsun sadece yoruluyorsun. Ayrıca yalnız olmak sana iyi gelmiyor Paiva bu konuda arkadaşın Liam'a katılıyorum. Kendine birini bul. Bu illa bir erkek olmayabilir ama yalnızlığını paylaşmak zorundasın."

"Kadınlardan hoşlanmıyorum."

Ailise, yıllardır Paiva'ya psikolojik destek veren bir doktordu ama zaman onları yakın arkadaş olma yolunda ilerletmişti.

"Elbette o anlamda söylememiştim. Bir ev arkadaşı ya da bir evcil hayvan... Sen karar ver Paiva."

Evcil hayvan dediği anda Paiva'nın aklına rüyasında gördüğü kuzgun gelmişti. Pençeleri omuzlarına batarken, kuş konuşur gibi sürekli ötüyordu. Kuzgunlar evcil hayvanlardan sayılır mıydı?

"Ayrıca günün kalanında neler yaptığını öğrenmeni ve İskoçya gezinden sonra mutlaka yanıma uğramanı istiyorum. Eğer kendini iyi hissetmiyorsan oraya gitmek zorunda değilsin ama tüm bunların sadece zihninde olduğunu unutma. Paiva, Devler Geçidi sadece..."

Paiva'nın gerisini dinlemesine gerek yoktu. Ailise'nin ona ezberlettiği kelimeler kendi dudaklarından dökülmüştü zaten; *Orası sadece volkanik patlama sonucu oluşan ilginç bir yer.*

"Aynen öyle Paiva, sadece bir yer."

Sadece bir yer, olmak istediğim mi olmaktan korktuğum mu?

"Bak, çok etkilendiğin belli. Geziyi iptal et ve hemen yanıma gel."

"Yine hap kullanmamı isteyeceksin." diye mırıldandı Paiva.

"Hayal gücün aşırı iyi... Senin gibi birine daha önce hiç rastlamadım. Gerçeklere tutunmak isteyen bir hayalperestsin. Bu, beni korkutuyor. Neyin hayal neyin gerçek olduğunu karıştırdığın bir noktaya gelmeni istemiyorum. Kendini zorlama, lütfen izin ver de sana yardım edeyim."

"Teşekkür ederim. Ben sanırım bu geziye katılacağım ve sadece gerçeklere odaklanacağım. İki gün sonra görüşürüz."

Liam'ı arayıp günün kalanında neler yaptığını öğrenmeden önce kahvaltı için kendisine bir şeyler hazırladı. Minik sandviçine eşlik etmesi için alt kata inip ayılmasını kolaylaştıracak bir kahve alıp yeniden eve çıktı ama yerinde duramıyordu. Birazdan Niall arayacak ve İskoçya'ya doğru yola çıkacaktı.

"Tanrım! Neler oluyor?"

Sırt çantasını hızla hazırlayıp Niall'in telefonuna cevap verdi. Liam önce onu almaya gelmişti. Hah! Onunla konuşmak için yalnız bir an yakalamaya çalıştığından emindi. Merdivenleri uçarak indi ve Liam'ın pencereden sarkan elinin sabırsızlıkla aracın kapısına vurduğunu gördü. Ritimsiz bir vuruştu ve belli ki Paiva bu defa olanları ondan saklayamamıştı.

"Evet." dedi arabaya bindiğinde. "Hatırlamıyorum. Günü nasıl bitirdim?"

Liam, somurtuyordu. Bu hiç iyi değildi. Genelde somurtmazdı. Ona bakmadan konuşmaya başladı.

"Devler Geçidi'nden geldikten sonra yüzüme bile bakmadın. Beni görmemeyi tercih ediyor gibiydin. Gezinin kalanında en iyi turist rehberi imajına büründün ve turistleri ihya ettin. Araban bozuldu. Seni eve bırakmak istediğimde, yüzüme yumruk atma isteği ile bakıp yanımdan ayrıldın ve sonra senden hiç haber alamadım."

"Telefonumu kapatmışım."

"Evine gelecektik. Sofia ve ben seni çok merak ettik. Yeniden transa girmeye başladın. Yalnız yaşamanı istemiyoruz Paiva. İstersen bir süre bizimle kalabilirsin."

"Hayır, bu defa farklıydı." Yalanını yakalayan Liam, "Hıh!" diye homurdandı yalnızca. "Gerçekten. Bu sefer harika uyumuşum."

Keskin bir virajı hız kesmeden alan adam, Paiva'nın yana doğru devrilmesine sebep oldu. Genç kadın, bunu isteyerek yaptığına yemin edebilirdi ama Liam'a hıncını alması için fırsat vermesi gerektiğini biliyordu. "Piç kurusu, beni yanına almıyor. Sadece seni ona götürmemi istedi. Niall'a dikkat et, Paiva. O adamda beni rahatsız eden bir şeyler var ve sana bakışları hiç hoşuma gitmiyor."

"Hem kendime erkek bulmamı söylüyorsun hem de onlardan uzak durmamı istiyorsun."

"Sen Niall'a erkek diyorsan..." Liam gülerek elini boşlukta salladı. "Onun erkekliği sadece yatak odasında uyanıyor, geri kalan meziyetler sıfır. Tekrar ediyorum, ondan uzak dur kızım!"

Paiva keyiflenmişti. Liam, ona olan hıncının yönünü Niall'e çevirdiğine göre artık kendisini kurtulmuş sayabilirdi.

"Yine benim cinsel hayatımdan konuşmaya başladın. Kızların için endişe duyuyorum Liam. Belki biraz rahat bırakmalısın. İhtiyacım olanı biliyorum. Yalnızlık konusunda haklısın. Bu yüzden karar verdim. Bir evcil hayvan sahipleneceğim."

Liam ona inanamıyormuş gibi baktı. Hayretle bir açıp bir kapattığı dudaklarından gülmeye yakın sesler çıktı.

"Hayvan mı? Kedi gibi mi?"

"Belki kuzgun."

Liam gözlerini devirdi. "Erkeklere ne oldu? Birini bul! Seni evin her odasında sevebilecek birini bul."

"Sana bir haberim var. Tüm iyi adamlar kapılmış." Gülmeye başladı. "Boş versene Liam, önceliğim delirmemek ve tecrübelerim bana erkeklerin delirtme özelliği olduğunu söylüyor."

"Hepsinin değil. Aile olmalısın. Bundan korktuğunu biliyorum ama erkeklere farklı bir gözle bakmayı dene. Onu nasıl becerdiğini değil, iyi bir baba olacak mı onu düşün olur mu?"

"Ne zaman bundan vazgeçeceksin? Bu kötü Koca Adam, çok kötü."

Liam'ın sabrını zorladığını biliyordu. Hayata gözlerini açtığından beri Liam ve ailesini yanında bulmuştu. Şimdi bir aileye sahip olmayan Paiva'ya kendi ailesini açıyor, onu koruyup kollamak istiyordu.

"Hâlâ birini bulman gerektiğini savunuyorum. Belki O'Connorlardan biri olur. Ewan'ı biliyorsun, onun kuzeni..."

Paiva elini kaldırıp durmasını istedi. "Yavaş ol Liam. Bana en son birini ayarladığında olanları hatırlattırma, lütfen. Kimseyi

istemiyorum. Şimdi gidiyorum ve sen de beni düşünmeye bir son veriyorsun. Sofia'ya seni şikâyet etmek istemem."

"Şikâyet et de onun düşüncelerini duy. Bunu çok isterim." Yolculukları son bulduğunda Liam yeniden kaşlarını çattı. "Gittiğin yerde dikkat et, olur mu?"

Niall'ın gösterişli arabasının hemen önünde duran Liam, neredeyse arabaya çarpacak kadar yaklaşmıştı. Paiva'nın inmeden önce ona sıkıca sarılmasıyla birlikte gülümsedi. "Gez, gör -milyonuncu kez olsa da- ve eğlen küçük kız kardeşim."

Küçük kız kardeşim. Paiva Liam'ın ona böyle söylemesinden hoşlanıyordu. Aile olmaktan bu kadar korkarken, aile olmayı bu kadar dilemesi onu tuhaf bir boşluğa sokuyordu.

Arabadan inip kapıyı kapatmak üzere olan Paiva, "Liam." diye seslendi. "Olmam gerektiği yerde miyim?"

"Sence?"

"Henüz düşünmek istemiyorum."

"O hâlde, burası olman gerektiği yer değil." Kolunu uzatıp parmağını onun burnuna dokundurdu. "Bazı şeylerin zamanı vardır Paiva. Efsanelerin bile."

Niall grubun kalanıyla birlikte Paiva'yı bekliyordu. Genç kadın görüş alanına girdiğinde, dudakları istemsizce kıvrıldı. Onu her zamanki gibi baştan aşağı süzmüştü. Genç kadının saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Beyaz teni gecenin karanlığında parıldayan ışıklar gibiydi. *Dikkat çekici!* Üzerine giydiği bol pantolonu ve ince askılı bluzuyla son derece alımlı görünüyordu.

"Geç mi kaldım?"

"Hayır." dedi Bevin. Kısa boylu hoş bir kızdı. Minik yapısı ve kısacık kestirdiği saçlarıyla yaramaz kız çocuklarını anımsatıyordu Paiva'ya. "Seni gördüğüme sevindim. Bunlarla yolculuk çekilmezdi."

Elini Niall'e ve yanındaki yakışıklı Dylan'a uzattı. Kıkırtısı çekiciydi. Paiva, onun Dylan'la flörtleştiğini anlamıştı. *Ne hoş ve romantik* diye düşündü. Bu yolculuk, sandığından daha keyifli geçecekti. Dylan'ın yanında Niall'in en yakın iki arkadaşı daha vardı ki onların da çift olduğundan emin olan Paiva, Niall tarafından tuzağa düşürüldüğünü hissediyordu. Liam, kesinlikle bu geziden hoşlanmazdı.

Dylan, elini kibarca ona uzatıp "Merhaba." dedi. Genç adam uzun boylu ve yapılıydı. Yüzü sert ama çekici görünüyordu. "Resmen tanıştırılmadık. Dylan Wilde."

"Paiva Köksoy."

"Biliyorum." dedi yakışıklı adam. Niall'a anlamlı bir bakış attı. "Adını çok duydum. Tabii yeteneklerini de. Bizi harika bir gezi bekliyor sanırım. İlginç hikâyeler duymayı bekliyorum."

"Niall, bu gezide rehberlik yapmamı yasakladı ama siz isterseniz severek yaparım. Anlatmak benim işim."

"Her neyse." diye araya giren Niall sevimli bir gülümseme ile Paiva'nın elini tuttu. "Bu, senin için de bir gezi olmalı. İş gibi düşünmeni istemiyorum."

"Harika bir gezi olacak."

Paiva, Niall'a söylediği bu sözün doğru olmasını umuyordu ama yolculukları aksilikler üzerine başlamıştı. Bozulan araçları, neredeyse kaza yapacakken son anda kurtulmaları ve yanlış yola sapmaları aksiliklerin yalnızca birkaçıydı. Uzun bir yolculuk sonunda kalacakları otele yerleşip biraz dinlenebilmeyi umdu ancak grubun bu gezide yapmayı planlamadığı tek şey bu gibiydi. Hızla üstlerini değiştirip Paiva'nın kapısına dayandılar. Tek başına yerleştiği odasının tadını yalnızca kırk dakika sürebildi. Kızlar kendilerine erkeklerin yanında yer bulmuştu. Yalnız kalanlar Paiva ve Niall'dı. Adamın heyecanlı yüzünde *belki Paiva'yı ilk günden ikna edebilirim* ifadesi olması hayal kırıklığına uğratmıştı. *Evcil hayvan en iyisi,* diye düşünmüştü tekrar.

Kızların hangi ara bu kadar özenli hazırlanabildiğini anlayamamıştı. Üzerine giydiği kahverengi bol tulum şort ve kenarlıklı şapkası diğerlerine göre biraz sönük kalmıştı. Önce akşam yemeği yedikten sonra kendilerini geceye bıraktılar. Yorgunluk Paiva'yı ele geçirmiş ve ilk kez onu uykunun huzurlu kollarına çekmeye başlamıştı.

Oyunbozan olmamak adına gecenin ikisine kadar dayandıktan sonra gülümseyerek, "Artık dönsek mi?" dedi. "Yarın yola çok erken çıkmalıyız."

"Turist rehberliği ruhuna işlemiş." dedi Niall. Bakışları sürekli yüzünden göğüslerine kayıyordu ki dekolte konusunda cimri davranan Paiva, adamın göremediği şeyler üzerinde yoğunlaşmasından hoşlanmamıştı. Hayaller gerçeklerden daha etkileyiciydi.

Sonunda otele dönmeyi başarıp diğer iki çifti geride bıraktılar. Niall, Paiva'nin odasının önünde durup dudaklarını sıkıca birleştirdi. Henüz konuşmamıştı ama gelecek cümleleri tahmin eden genç kadın mümkün olduğunca mesafeli duruyordu. "Düşündüm de..." diye başladı söze Niall. "Uykuyu pek sevmediğini biliyorum. Belki farklı bir şeyler yapmak istersin."

Gözleri tehlikeli bir alevle parıldamıştı sanki. Paiva, gözlerini sıkıca kapatıp yeniden açtı. Uykusuzluk bazen renk oyunlarına sebep oluyordu. Bir de soğuk. Ah evet, uykusuzluk üşümeyi de beraberinde getiriyordu. Kollarını kendisine doladı.

"Ah, teşekkür ederim Niall. Ancak teklifini geri çevirmek zorundayım. Çok yorgunum ve sanırım uyku konusunda bir düzen oturtmaya başladım. Yarın görüşürüz, olur mu? İyi geceler."

Adam, anlayışla başını aşağı yukarı salladı. Yüzü uzundu, hatları sert ve dudakları bir erkeğe yakışacak kadar dolgundu. Yakışıklı bir adamdı. Eskiden olsaydı düşünmezdi. Şimdi işine ihtiyacı vardı ve patronuyla yatmamak konusunda oldukça kararlıydı.

"Belki yarın gece. Çok daha iyisine... İyi geceler."

Paiva, eğilip yanağından öpen adamın biraz fazla oyalandığını düşündü ama geri çekilmedi. Niall sıcaktı, belki biraz fazla sıcaktı. Üşümesine engel olabilirdi ama ya sonra... İşsiz kalmak istemiyor, bir turist rehberi olmaktan keyif alıyordu. Niall'in dudakları hâlâ teninde geziniyordu. Eli ona doğru kaydı. Göbeğinden beline doğru dolanırken bir an duraksadı. "Zihnini okuyamam Paiva ama şu an beni istemediğini net bir şekilde anlıyorum."

Geri çekilip ona baktım. Gülümsedi. "Dudaklarından dökülmese de bedenin zihnindeki kelimeleri aktarıyor."

Paiva, gözlerini kıstı. Niall daha önceki erkek arkadaşlarından daha yakışıklı bir adamdı ama ona patronu olmasının ötesinde, farklı bir gözle bakmamıştı.

"İyi geceler patron." dedi, geceyi bitirmeyi istediğini belli eden net bir sesle.

"İyi geceler Paiva... Köksoy. Yarın seni göreceğim için şimdiden heyecanlıyım."

Paiva, bir şey söylemeden odasına girdi ve aceleci görünmemek için elinden geleni yapsa da kapıyı hızla kapattı. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Az önce Niall'e karşı hiçbir şey hissetmediğinden eminken, bir an için onu odaya davet etmeyi düşlemişti.

Tanrım, bir hayvan sahiplenmeliyim. Bir kedi ya da bir kuş...

Fingal Mağarası için önce Staffan Adası'na doğru yola çıktılar. Ada, yerleşim olmayan turistik bir yerdi. Kalabalık olmaması Paiva için iyi bir şeydi, çünkü kendi grubuna harika bir gün yaşatmayı amaçlayan rehber düşüncesiyle hareket ediyordu. Dün geceye dair hiçbir şey hatırlamak istememişti ama ne yazık ki Niall'e ne zaman baksa bir anda ona karşı hissettiği arzuları hatırlamadan edemiyordu. Adam da ona bakıyor ve her fırsatta

muhteşem gülümsemesiyle onun aklını karıştırmak istiyordu. Paiva'nın yanında çok uzun durmuyordu, saçlarını geriye doğru tarıyor ve keskin yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu. Daima takım elbise giyiyor, rahat hissettiği yerlerde ceketini çıkarıyordu. Şekilli bir vücuda sahipti. Birçok kadını kendine hayran bıraktığından emindi Paiva ama onun için... Niall'in doğru bir seçenek olmadığından neredeyse emindi, sebebini bilmiyordu ama o da uzak durması gereken erkekler kategorisindeydi. Belki de Liam, onu düşündüğünden daha fazla etkiliyordu.

Niall'in göz hapsinden kurtulabilmek adına diğerleriyle konuşmaya karar verdi. Mağaranın yakınlarına doğru giderken, tarihi bilgileri vermeye başlamıştı.

"Altmış milyon yıl önce volkanik bir patlama sonucu oluştuğu bilinen bu yapı, bildiğiniz üzere Devler Geçidi ile benzerlik gösterir. Aslında bu benzerlik için ben ikiz kelimesini kullanmayı seviyorum. Çünkü bu yapıların mimarı aynı lavlar. Yani iki yapı da kardeş kökenlidir. Aynı alevlerin şekillendirdiği bazalt kayaların gösterişli albenisi insanların ilgisini çekmeye 1700'lü yıllarda başlamış. Bu adada saklı kalan Fingal Mağarası ve ana karada bulunan Devler Geçidi arasında çok eski zamanlarda bir köprü olduğu düşünülüyor. Bilimsel yanı açıklayıcı olmasına rağmen mitoloji için uygun bir alt yapısı var. Hikâyeler, efsaneler iki yapı arasında dönüp durmuş."

Paiva, kendisinden hoşnut gülümserken Niall, "Yine yaptın." dedi. Sesi sevgi dolu çıkmıştı ama aynı zamanda da içinde anlayamadığı bir otorite vardı. "Böyle yerler görünce dayanamıyor ve anlatmaya başlıyorsun."

"Anlatmayı seviyorum."

"O zaman seni dinliyoruz, Paiva." diye fısıldadı. "Büyük bir hayranlıkla hem de."

Paiva, mağaranın girişini gösterip "İlerleyelim." dedi. Ancak birkaç adım sonra mağaranın tam girişinde beliren bir kuş gördü. Son zamanlarda kuşları fazla düşünür olmuştu. Beyni algılarıyla hareket ediyordu.

Bir kuzgun tıpkı rüyalarındaki gibi kapkara kanatlarını iki yana açarak havalandı ve bir anda beliren bir Geçit'in içinde kayboldu. Gözlerini sımsıkı yumup yeniden açtı. Tüm bunlar gerçek olamazdı. Niall'in eli onun belini kavradığında, gülümsemeye çalışarak konuşmaya başladı.

"Hassas bir sanatçının elinden çıkmış gibi özenli bir çalışmanın ürünü görünümündeki altıgen bazalt kayalarla donatılan Fingal Mağarası, denizin ihtişamıyla birlikte göğe yükselmiş. Bu duruş biz insanlara davetkâr görünüyor. Fingal Mağarası, Alman besteci Felix Mendelssohn'u da etkilemiştir. Seyahatleri sırasında bu doğal harikayı gören besteci, buradan ilham alarak *Hebride's Overture* isimli eserini bestelemiştir. Kesinlikle dinlemelisiniz. Ayrıca ünlü ressamlar ya da önemli bazı insanlar da bu yapılardan etkilenmiştir. Evet, sevgili arkadaşlarım şu an tarihe tanıklık eden yaşlı bir kız ile tanışıyorsunuz. Melodi Mağarası."

Etkilenmiş görünen arkadaşları taşlara dokunuyor, mağaranın girişine bakıp konuşuyorlardı. Paiva, buraları ilk kez görenlerin yüzündeki ifadeden hoşlanıyordu. Bu yapılar, tarihe ev sahipliği yapan doğanın harikalarıydı. Eşsiz ve güzeldi.

"Peki, bu ne Paiva? Bir anlamı var mı?"

Paiva, ilgiyle Bevin'in yanına gidip gösterdiği yere baktı. "Galiba farklı bir dil. Harflere benziyor, öyle değil mi?"

Paiva, kaşlarını çatıp derin nefesler almaya çalıştı. Karmaşık yazılar gözünün önünde hizaya giriyor ve düzgün bir el yazısına dönüşüyordu.

Olman gerektiği yerdesin. Hatırlayabildiğin sürece.

"Tanrım." diye fısıldadı. Dudaklarından dökülen kelimelerle birlikte bir sarsıntı oldu. Bevin ve Maeve çığlıklarla birlikte sevgililerinin kollarına koştular.

"Deprem!"

Değildi. Ama Paiva, gerçeği söylemek yerine başını salladı. Bir süre bekledikten sonra Dylan, "Farklı bir mağara. Burası ne peki?" diye sordu.

Paiva, onların yöneldiği yere bakıp gözlerini irileştirdi. "Bir giriş." dedi. *Daha önce olmayan bir giriş!*

Ürpermişti. Çünkü yüzüne vuran esintiyle birlikte yardım çağrısını bir kez daha duydu.

-İmdat! Bu bir yardım çağrısıdır. Ailem ve arkadaşlarım öldü. İmdat! Buradan çıkamıyorum. Sesimi duyuyorsanız lütfen yardım edin!

Grup yürürken, Paiva öne geçti. Fısıltılar çoğalmaya başlamıştı. İlk adımını attığı anda Niall onu kolundan yakalayıp durdurdu. "İyi misin?"

İlerlemeyi dene, Paiva.

"Evet. İlerleyelim." dedi. Duraksadığında adam hâlâ ona bakıyordu. "Ses duyuyor musun Niall?"

Adam kaşlarını çattı. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Başını hafifçe yana yatırdı. "Ses mi?" diye sordu. Paiva başını aşağı yukarı salladı. "Hayır. Sadece rüzgârın esintisi..."

"Doğru ya. Sadece rüzgâr."

Bu defa devam edecekti. Vicdanı ve korkuları çakışıyor olsa da bu defa yardım çağrısına kayıtsız kalamazdı. Gerçek olmasa bile bu onunla ilgiliydi.

Mağaranın içi bazalt sütunlarla bezenmişti. Sular hafif bir dalga eşliğinde kayalara vurup geri kaçıyordu. Tıpkı cilveleşen iki sevgili gibiydiler. Kavuşup ayrılıyorlardı. Sesleri dinlemeye çalıştı. Bir kayadan öbürüne atlarken, fısıltılar çoğalıyordu. İlk

başta sadece bir kişiyi duymuştu şimdi ise onlarca ses aynı anda yardım diliyordu. İlerledikçe ışık mağaranın içine giremez oldu. Karanlığa doğru bakan Dylan, "Hiçbir şey görünmüyor. Geri mi dönsek?" diye sordu.

Paiva, hızlı hareketlerle sırt çantasını kucağına alıp karıştırmaya başladı. Bulduğu fenerlerden birini Dylan'a atıp diğerini kendisi yaktı. "Bence devam etmeliyiz. Burayı daha önce hiç görmemiştim."

"Nasıl yani? Senin görmediğin bir mağara mı kalmış İskoçya'da?"

"Şaşılacak bir durum, değil mi?" dedi gergince gülerek. Daha çok kendisine söylemişti bunu. "Hadi gidelim."

Mağara, ilerledikçe daralmaya başlamıştı. Sular yükseliyordu. Paiva eline aldığı bir taşı suya atıp izledi. Derinliğini kestirmek istiyordu ama tertemiz suyun içinde düşmeyi sürdüren taş gözden kayboldu. "Bahse varım düşmeye devam ediyordur." dedi Celsus. Sevgilisine sarılıp onu kıyıdan uzak tutmaya çalıştı. Ürperdikleri belliydi. Macera insanları hem korkutuyor hem de cezbediyordu.

"Şurası da ne?" diye sordu Niall. Paiva'yı omuzlarından tutup gördüğü şeye doğru çevirdi. Kayaların arası bir kapı gibi oyulmuştu. Sadece tek bir insanın geçebileceği kadar geniş olan yere iri bir insan sığamayabilirdi.

"Ne dersin Dylan? Eğer sen sığarsan hepimiz sığarız," dedi Paiva.

Adam, çapkınca bakıp Bevin'e göz kırptı. "Bence ilerleyelim Paiva."

Girişin önünde durup ellerini taşların üzerinde gezdirdi. Sanki taşlar onlara yol açmak için birbiri ardına sıkışmıştı. Doğal yolla oluşmuş görünen yere insanoğlunun eli değmiş gibi durmuyordu. Kayalarda kırılma yoktu ama Paiva'ya tuhaf gelen bir şeyler vardı. İlerledikçe ışığın varlığı onları yeniden buldu.

"Başka bir çıkış mı varmış?" diye sordu Celsus.

"Sanmam. Bunlar alev."

Birkaç metre yürüyen grup, onları içine alan geniş bir mağaraya çıktılar. Mağaranın dört bir yanı yerdeki oyuklarda oynaşan alevlerle aydınlatılmıştı. "Birileri mi var? Tanrım! Bu da nesi?" Maeve, şaşkınlıkla yerdeki ize bakıyordu. "Bir insanın ayak izi olamayacak kadar büyük."

Paiva, normal bir insanın üç katı büyüklükteki ayak izine bakarken, yanında Liam'ın olmasını diledi. Telefonunu çıkarıp resim çekmek istemişti ancak titreyen parmaklarının kontrolünü yitirip telefonunu mağaranın belli noktalarındaki minik havuzlardan birine düşürdü.

"Geri dönelim." dedi Maeve. "Burası normal değil."

Ancak Paiva artık onları dinlemiyordu. Kanat seslerine eşlik eden sürünme hışırtıları duymaya başladı. Etrafları çevrelenmiş gibi hissediyordu. Korkmuş arkadaşlarına bakıp başını salladı. "Hadi çıkalım."

Ancak onları buraya getiren tünel kapanmıştı. Geldikleri yol kalın bir duvar ile örtülmüştü. Telaş, hepsini ele geçirdi. Sıkıştıkları alanı koşup duruyor ve elleriyle duvarları kontrol ediyorlardı. Çıkış burada olmalıydı, öyle değil mi? Onları buraya getiren kapı burada olmalıydı!

"Çıkış yok!"

"Burada neler oluyor?"

Arkadaşlarının sesleri fısıltılara karışırken, Paiva hangisini dinleyeceğini şaşırdı.

"Beni bırak!"

"Çıkmalıyız!"

"Özgür kalırsam sana yardım ederim!"

"Çıkış ne tarafta kaldı?!"

"Ölmek istemiyorsanız beni bulun!"

"Tanrım, neler oluyor?!"

"Geliyorlar!"

"Korkuyorum."

"Geç olmadan beni bul!"

"Ne yapacağız şimdi?"

"Susun!" Paiva bağırdığında, tüm arkadaşları sesini kesmişti ama konuşan yabancı sanki gülümseyerek, ***"Aferin."*** dedi. ***"Şimdi beni bul."***

"Burada biri var. Yardım etmeliyiz. Sonra da çıkışı buluruz."

"Biri mi var? Sen aklını mı kaçırdın Paiva? Burada kimse yok." Dylan, sinirle çenesini sıktı. "Tamam, biraz macera hoş oldu ama bu kadarı yeter. Gitmeliyiz." Sonra Niall'e baktı. Başını iki yana sallamıştı. "Sadece gezi olacaktı. Buradan çıkmak zorundayız."

"Sana biri var diyorum. Sesini duyuyorum."

Arkadaşları ona delirmiş gibi bakmaya başladığında, Paiva en büyük korkusuyla yüzleşmişti. Sahiden de aklını kaçırıyor olmalıydı. Niall'in eli boynuna dolandığında, derin bir nefes aldı. "Paiva, burada her ne oluyorsa bu normal değil. Çıkmalıyız." dedi.

"Duyuyorum."

"Tam da bu yüzden çıkmalıyız ya." dedi. "Delirdiğini düşünmüyorum ama... Sence de burada tuhaf şeyler olmuyor mu?"

Başını aşağı yukarı salladı. Elleri titriyordu. "Tamam, o zaman çıkışı arayalım."

Paiva, etrafa bakıp iki basamakla yukarı çıkan farklı bir yer gördü. "Beni izleyin." dedi. Kontrolü yeniden ele almalıydı. Yeraltı mağaralarına hâkim olan oydu. Diğerlerinin hiçbir tecrübesi yoktu. Onun ne yaptığını bildiğini varsayan arkadaşları, Paiva'nın kendisine geldiğini düşünüp onu izlemeye başladı. Dar basamaklarla yukarı açılan farklı bir kapının önüne geldiklerinde kararsız kalan Paiva, onları tehlikeye attığı için pişman olmuştu.

Buraya tek başına girmeliydi ama artık tek başına ilerleme ihtimalinden korkuyordu.

"Niall ve ben yukarı çıkıp bir bakalım. Eğer güvenli bir çıkış bulursak size sesleniriz."

"Hayır, hayır ayrılmayalım. Çok korkuyorum." Bewin, kollarıyla kendisini sarıp loş ışığın içinde sürekli duvarlara bakıyordu. "Duyuyorum." diye fısıldadı Paiva'ya bakarak. "Sürtünme sesleri duyuyorum, bir de kanat çırpması. Burada neler oluyor?"

Kanat sesleri? Paiva, gizemli sesin dışında bir şeyler duymaya çalıştığında, o da kanat seslerini işitmişti. Sonra merdivenlerin başında yine aynı kuzgunu gördü. Birçok kişi kara bir kuşun uğursuzluk getireceğini düşünebilirdi ama Paiva içindeki sese kulak verdi. Kuş sanki ona yol gösteriyordu.

"Henüz bilmiyorum ama açıklanılması imkânsız şeyler olamaz. Burada bekleyin, hemen döneceğiz." Paiva, merdivenleri soluk soluğa çıkıp dar ve karanlık odanın içini feneriyle aydınlattı.

Kolonların sık olduğu bir odacığa ulaştılar. Yer, sularla kaplıydı. Duvarlardan gelen sıcaklık onu terletmişti ama yerdeki buz gibi soğuk sular odayı bir nebze de olsa serinletmişti. Paiva, yutkundu. Korktuğunu belli etmek istemiyordu ve bir anda Niall onun kolunu tutup durdurduğunda, gözlerinde parıldayan kırmızı rengi seçti. Odanın içi bir anda alev almıştı.

"Sence, o kapı nasıl kapandı? Doğaüstü şeylere inanmıyorum Paiva, lütfen bunu açıkla." Sesi emreder bir tona bürünmüştü. Daha önce onunla hiç bu ses tonuyla konuşmamıştı.

"Şu an yapa..."

"Yaklaştın!"

Sesi yeniden duydu. Sanki adam tam arkasında konuşmuştu. Kendi ekseni etrafında birkaç kez döndü. *Kesinlikle psikoloğuma ihtiyacım var*, diye düşünüyordu. Ses o kadar gerçekti ki hayal olmasına imkân yoktu. "Sen de kimsin?" diye fısıldadı Paiva.

"Ludvig Mikell McCool. Peki ya sen kimsin?"

"Paiva!" Niall, onun adını seslendiğinde korkuyla geri çekildi. "Burdan hemen çıkmalıyız."

Duvara tırmanan iki tuhaf yaratık onlara bakıp bilmedikleri bir dilde konuşuyorlardı. Cılız bedenleri ikiye katlanmış gibiydi. Sırtlarında kamburu andıran çıkıntı vardı. Yüzleri kaygan bir sıvıyla kaplanmıştı. Elleri ve ayakları duvara yapışıyordu. Böylece tavana kadar kolaylıkla çıkabilen yaratıklar gözlerini bir an bile ikisinden ayırmıyordu. Sanki üstlerine atılacakmışçasına pozisyonda durup onları inceliyorlardı.

"Gel buraya!"

"Paiva! Adın bu, öyle değil mi? Paiva, beni özgür bırak!"

Sese doğru dönen Paiva, yanındaki tuhaf mekanizmayı fark etti. Bir urganın dolandığı, dönen mekanizma sanki uzaktan kontrol etmek istedikleri bir şeyi tutuyordu. Elini urganın üzerine koydu. Bir anda parıldayan ip, ellerinin içinde bir yılan gibi kıvrılarak hareket ediyordu. *Sen, Oğul! Kadim lisanla birlikte söyle, tutsaklık senin sesinle son bulabilir ve bunu yaparken unutma; bir dev ancak öldüğünde bırakılabilir!*

Dev!

İpin diğer ucu karanlığa doğru gidiyordu ve Paiva, okuduğu yazıdan sonra göreceklerinden korkarak fenerini oraya tuttu. Ancak ışık karanlığı bir türlü yenemiyordu. Sanki aydınlığın girmesini engelleyen bir şey vardı, bir duvar, bir kapı... Ama hayır, boşluğun içine doğru uzanan ip hiçbir engele takılmamıştı.

İpi yakalayıp ilerlemeye başladı. Niall'in durması için söylediği hiçbir şeyi umursamıyordu. Karanlığa adımını attığında, iri bir yüz tam önünde belirdi. Bu yüz, bir buzun renginde ve soğukluğundaydı. Başından yukarı yükselen boynuzları, bir koçun boynuzları gibi kıvrılmıştı.

"Sen... Sen, Ludvig misin?"

"Ludvig Mikell McCool. Beni buldun, Paiva. Şimdi özgür bırakmalısın."

Paiva, bir adım geri çekildi ve canavarın üzerine gelmesiyle dudaklarından minik bir çığlık kaçtı. "Beni öldürme."

"***Beni kurtarırsan sana zarar vermem ve arkadaşlarını korurum.***" Bakışlarını duvarlarda sürünen yaratıklara çevirdi. "***Daha fazlası gelecek. Çöz beni.***"

Paiva, boynuna, ellerine ve bacaklarına dolanmış iplere baktı ama ona yaklaşmaya cesareti yoktu.

"***Çöz beni!***"

"Sen neden yapmıyorsun? Ellerini kullanabilirsin."

Canavar ellerini yukarı kaldırıp tenindeki yaraları görmesini sağladı. "***Çözemem. Kurtulmaya çalıştığımda olan bu.***"

Yaralar kabarmış ve korkunç bir görüntüye bürünmüştü. Çıplak üstüne göz gezdirdi. Göğsünde ve kollarının her yerinde aynı yaralardan vardı. "Ne zamandır kurtulmaya çalışıyorsun?"

"Yaklaşık 280 yıldır. Şimdi çöz beni. Yoksa arkadaşların için çok geç olur."

Paiva, bir adım atıp ona yaklaştığında duvardaki sürüngenlerden korkunç sesler çıkmaya başladı. Onu çözmesini istemiyor gibiydiler. Canavar onların aksine keyiflenmişti.

Niall, "Yapma Paiva!" diye bağırdı. "O şey, diğerlerinden daha tehlikeli."

"Belki. Ama onlar da korkuyor." dedi duvardan üzerine doğru gelmeye başlayan yaratıkları gösterip.

Parmakları iplerin üzerinde gezindi ve McCool'u özgür bıraktı. ***"Gidebilir miyim?"*** diye sordu McCool sakince. ***"Özgür müyüm?"***

"Özgürsün."

Ludvig Mikell McCool, öfkeyle haykırdı ve iri bedenini ileri doğru attı.

Gölgelerden Uzak Dur

Uyandı.

Gözlerini açtığında, uzun süredir nefesini tutmuş gibi ciğerlerini havayla doldurup bunu bir süre devam ettirdi. Rahatlaması gerekiyordu ama bir türlü yapamıyordu. Kılını bile kımıldatmaya çekiniyordu. Yalnızca evinde olduğunu anlayabilmişti, o kadar. Bu defa kanepesinde yatmak yerine yatağındaydı. *Bu olumlu bir değişiklik,* diye düşündü Paiva. Korkusunu bastırmaya çalışıp bacaklarını yataktan sarkıtarak, bedenini doğrulttu. İç çamaşırları üzerindeydi. "Eh, bu da büyük bir ilerleme."

Sandalyenin üzerine özenle asılmış kıyafetlerini inceledi. Çamur içinde kalmışlardı. Telefonunu aradı ancak bulamadı.

"Ah, Tanrım!" Telefonunu nerede düşürdüğünü hatırlayıp korkuyla etrafına baktı. "Sadece halüsinasyon." diyerek kendisini ikna etmeye çalıştı. Saatine baktığında, henüz sabahın dördü olduğunu gördü. Birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı.

Psikoloğumu aramalıyım!

Paiva, ilerlemişti ancak hayalleri sınır tanımıyordu. Duyduğu sesler büyümüş ve koca bir şekle bürünmüştü. *Aman Tanrım, hem de devasa bir şekle!*

Boynuzları düşünüp ürperdi. Kallavi bedene sahip o yüz aklına kazınmıştı. Hayal olamayacak kadar gerçekti. Elleri titremeye başladı. Niall ile konuşmalıydı. Neler olduğunu öğrenmek zorundaydı. Kayıp parçaları yerlerine yerleştirip bütünü görmeliydi. Lanet bir puzzle gibi...

Üzerine bol bir elbise geçirip eline aldığı çantasıyla dışarı fırladı. Arabası kapının önündeydi. Liam'a yedek anahtarları vermenin ne kadar akıllıca olduğunu düşünüp, ona bunun için daha sonra teşekkür etmeyi aklına yazdı. Hemen direksiyona geçti. Niall'in evi ne yazık ki kendi evinden uzaktı ama bir an bile tereddüt etmeden oraya doğru yol aldı.

Cesaret mi? Tabii ki!

Niall'in evi, yolun iki yanına dizilmiş ağaçların arasından geçen bir sokağın sonundaydı. Aracı park edip aşağı indiğinde, sokak lambasının ışığı ile aydınlandı. Ensesine doğru esen rüzgârın ürpertisiyle iç çekti. Sanki teninin belli noktalarına değip geçen rüzgâr ne yaptığını bilen bir eldi. Sonra o sesi duydu: ***"Gölgelerden uzak dur Paiva! Gece tehlikeli. Günün içinde kal, ışıklarda kal!"***

"Ah Tanrım, bu gerçek değil. Olmamalı."

Bekledi. Sesi yeniden duymamıştı. Her şeyin kendi hayal ürünü olmasını diliyordu ama kendisini onun ismini fısıldamaktan alıkoyamadı. "McCool!" Bekledi. İlk ismini hatırlamaya çalıştı. "Ludvig... Ludvig Mikell McCool!"

Cevap yoktu. Kendisini aptal gibi hissediyordu. Boğazı kurumuştu ama derin nefesler almayı sürdürdü. Korkuyla devam etti, rüzgâr sadık bir sevgili gibi onu izlemeyi sürdürdü. Saçlarını uçuruyor, elbisesini dalgalandırıyordu. Tenindeki hissi onu bir kez daha ürpertmişti, esmeye ensesinde son veriyordu sanki. Yaz aylarının sıcaklığıyla ılık bir nefesi andırıyordu ona. Sığınma ihtiyacı hissediyordu. Tüm yaşadıkları son bulana kadar

gizlenmeyi diliyordu. Bahçeyi geçti ve kapıyı hızla çaldı. Bir eli zilin üzerindeyken, diğer eli yumruk hâlinde kapıya iniyordu.

Niall'in her zamanki gür sesi, "Kim o?" diye bağırdı. Sesi sabahın bu saatinde rahatsız edilmekten dolayı hoşnutsuz ama kötü haber alma tehlikesi yüzünden de endişeli çıkıyordu.

"Benim, Paiva."

"Paiva?" Kapı açıldığı anda Niall onu endişeyle süzdü. Elini genç kadına uzatıp bileğinden yakaladı ve baştan aşağı süzdüğü kadının iyi olduğunu anlayıp derin bir nefes aldı. "Seni görmeyi beklemiyordum. Nasıl oldun ve bu saatte neden dışarı çıktın?"

"İyiyim. Sadece merak içindeyim. Ben, sizin iyi olup olmadığınızı merak ediyordum."

Adam, çatılan kaşlarının arasından endişeyle bakmayı sürdüren gözlerini ona dikti. "Bizim mi? Kimden bahsediyorsun?"

"İşte, İskoçya gezisinde olanlar. Ah, Niall! Ben hiç, hiçbir şey hatırlamıyorum."

Hastalığını itiraf edebildiği tek arkadaşı Liam'dı. Zihnindeki kayıp anları itiraf etmek pek kolay değildi. Bu yüzden Niall'in onun neyden bahsettiğini anlamasını beklemiyordu zaten. Yine de cevaplara ihtiyaç duyuyordu. Adam onu içeri çekip kapıyı kapattı. Duvara uzanıp gece ışıklarını açtı ve Paiva'yı kibarca tutarak oturma odasına götürdü. Loş ışığın yetersiz aydınlattığı odaya göz gezdirdi. Bir bekâr evine göre fazla düzenli ve temizdi.

"Diğer ışıkları da açar mısın?" dedi. İçgüdüleri ışıklarda kalmasını söyleyen sesi dinlemesi gerektiğini fısıldamıştı.

"Tabii." dedi. "Işık." Ayağa kalkıp hemen düğmeye dokundu. Işıklar yandığında, Paiva karanlığa alışan gözlerini bir süre kırpıştırdı. "Hastalığının böyle bir etki bırakacağını düşünmemiştim." dedi adam. "Döndükten sonra çok ateşlendin. Hatırlıyorsun, değil mi?"

Paiva başını olumsuz anlamında iki yana salladı. "Tek hatırladığım o mağara ve... Ve..." Parmaklarını alnında gezdiriyordu. Kayıp anları anımsamaya çalışmak her zaman baş ağrısına sebep oluyordu.

"Çok etkilendin tabii. Ancak olanlar senin suçun değildi, güzelim. O mağarada öylesi yarasaların olacağını bilemezdin. Meraklıydın, biz de öyle. Kimse zarar görmedi, önemli olan bu."

"Yarasalar mı?"

"Kocaman yarasalar." Niall, ellerini iki yana açarak gözlerini irileştirdi. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

"Kaç gün geçti?"

Adamın yüzündeki emanet tebessüm anında buz kesmişti. "Üç gün oldu Paiva." dedi. "Belki de doktora falan gitmeliyiz. İster misin?"

Elini Paiva'nın kolunun üzerinde gezdiriyordu. Şefkatli dokunuş karşısında geri çekilmek pek doğru değildi belki de ama Paiva kolunu hızla çekerek, "Hayır, hayır. Teşekkür ederim. Ateşten olmalı. Ben... Gitsem iyi olur." dedi.

"Bak, bu saatte dışarıda olman içime sinmez." dedi. Gözleri perdeleri açık pencereye doğru kaydı. "Çok karanlık. Burada kal Paiva. Sabah olmadan dışarı çıkmasan daha iyi... Biraz uyu ve dinlen. Sanırım birilerinin seninle ilgilenmesine ihtiyacın var. Biliyorsun, bunu yapabilirim. Paiva, gezide konuşmaya çalıştım ama..."

Paiva bir anda ayağa kalktı. "Gitsem daha iyi tekrar teşekkür ederim Niall, *arkadaşlığın için.* Yarın görüşürüz."

Hayal kırıklığını tanımıştı Paiva. Niall'in gözlerine yerleşmiş ve küçük bir kızgınlıkla birlikte ona yöneltilmişti. "İşe gelme. Bence kendini daha toparlayamamışsın."

Paiva, onun kendisine tanıdığı ayrıcalığın her zaman farkındaydı. Hasta olan başka çalışanlar olsaydı bu şekilde rahat izin

alabilir miydi, emin değildi. "Tamam, kendimi iyi hissetmezsem gelmem. Yine de sabah görüşürüz diye umuyorum."

Kapıdan dışarıya adımını attığı anda, karanlık sanki onu yutmuştu. Her an bir canavarın üzerine atılacağını düşünüyordu. Arabasına doğru yürürken, sokak lambasının titrediğini fark etti. Sertçe yutkunup hâlâ kapıda bekleyen Niall'e bakıp el salladı. Arabasına kadar olan kısa yol ona uzayıp durmuştu. Sokak lambası bir kez daha sönüp yandığında, Paiva o tarafa doğru baktı.

Bir kuzgun ağaca tünemiş, onu izliyordu. Evet, kesinlikle gözlerini Paiva'ya dikmiş izliyordu. Bu, onu ürkütmeliydi ama tuhaf şekilde kuşun varlığı içini rahatlatmıştı. Sanki artık yalnız değildi.

Sonunda yeniden direksiyona geçip evine gitti. Uyuyamayacağını biliyordu. Kanepesine oturup televizyonu açtı. Biraz sese ihtiyacı vardı. Hâlâ kulaklarında o kahrolası halüsinasyonun sesini duyabiliyordu. Gözlerinin önünde boynuzlu yüzüyle, "Özgür müyüm?" diye soruyordu.

"Ah, Tanrım! Neden bana soruyor ki? Kahrolasıca yaratık istediği yere siktirip gidebilir! Umurumda değil."

Televizyonun sesini komşularının rahatsız olmayacağı kadar çok açtı. Yine de istemediği sesler zihninde yankılanıp durmaya devam ediyordu. Salonunun penceresini aydınlatan sokak lambasının ara sıra titreyip sönen mum alevi gibi solduğunu gördü. Yerinden kalkmak ona büyük bir işkence gibi gelse de merakına yenik düştü. Perdesini aralayıp etrafa göz attı. Sadece küçük bir an devasa bir gölgenin geçtiğini gördü. Gözlerini sıkıca kapatıp yeniden açtığında, lamba eski aydınlığına kavuşmuştu.

Tamam, işler giderek daha da tuhaf bir hâl alıyordu. Özellikle Paiva perdeyi kapatırken, devasa gölgenin ardından uçan kuşu gördüğünde buna emin oldu.

Gün aydınlanmaya başladığında, içindeki korku da karanlıkla birlikte aydınlığa yenildi. Banyoya gidip dişlerini fırçaladı ve yüzünü inceledi. Biraz solgun görünüyordu. Evin dağınıklığından anladığı kadarıyla üçgün boyunca yemeksiz kalmamıştı ama hazır yiyeceklerin yeterli bir beslenme olmadığı çöken göz altlarından anlaşılıyordu. Hafızasını biraz zorladı ve bir şeyleri hatırlamaya çalıştı ama geçen üç günü derin bir boşluktan ibaretti.

Kahvaltı yapması gerekiyordu ancak midesi katı şeyleri kabul edecek gibi değildi. Hazırlanıp aşağı inmeyi planladı. Kahve, ona iyi gelecek tek şeydi. Sokak kapısını açıp dışarı adım attı. Bir an için izleniyormuş gibi hissetti. Dün geceden beri yaptığı gibi etrafı kolaçan etti. *Temiz,* diye mırıldandı. Ortalıkta ne iri bir beden vardı ne de bir kuzgun.

Hem neden kuzgundu, bir baykuş olabilir hatta ona bir mektup getirebilirdi. Ama kuzgun, ona mağarada yaşadıklarını hatırlatıyordu. Kendi kendine gülme isteğini bastırarak kahveciye yöneldi.

Kahvecinin kapısına asıldığında, çantası itme kulpuna takılıp onun sarsılmasına sebep oldu. Kahrolasıca günlere her zaman sakarlıklarla başlamak zorunda mıydı sanki? Zorlukla kendisini kurtarıp yoluna devam etmek istediğinde, karşısına çıkan birine çarptı ve adamın tüm kahvesi elbisesinin üzerine döküldü. Giydiği beyaz renkli elbisesi şimdi kahverengi ile lekelenmişti. Öfkeden çığlık atabilirdi ama başını kaldırıp adama baktığında, sesi korkuyla kısıldı.

"Özür dilerim. İyi misin?" diye sordu adam.

Boyu uzundu. Boyu çok uzundu. Liam'dan bile iri olan adamın yüzü fazlasıyla tanıdıktı ki sesi geçen birkaç saat boyunca kulaklarında çınlayıp durmuştu.

"Sen..."

Mağarada gördüğünde boynuzları olan yarı çıplak yaratık, şimdi karşısında bir iş insanı gibi giyinmişti. Başına kaldırdığı güneş gözlüğü, kaliteli bir kumaştan olduğu belli olan havalı gömleği ve takımına uygun kravatıyla bir yaratıktan çok hoş ama iri bir adamdı.

Adam gülümseyerek elini kibarca ona uzattı. "Mikell McCool."

"Ludvig Mikell McCool." diyerek onu düzelten Paiva, tüm gece boyunca ismini içinden tekrar edip durmuştu. Göz ucuyla kapıyı kontrol etti. Her an kaçmaya hazırdı. Aklından aksiyon filmlerini aratmayacak sahneleri geçiriyordu. Tabii her bir sahne onun gibi biri için takılma, düşme ve muhtemelen kendini öldürmesine sebep olacak engeller taşıyordu. Dürüst olmalıydı, adamdan kaçması imkânsızdı.

"Güzel. Hafızan yeterince yerine gelmiş." dedi az önceki kibarlığından sıyrılarak.

Kalbi hızla çarpan Paiva, adamın kendisiyle ilgili bildiği bu gerçekle sarsıldı.

"Sen de kimsin?"

"Seninle konuşmak isteyen biri... Rahat hissetmeni sağlayacaksa iş görüşmesi olarak düşünebilirsin. Ayrıca kapıya bakıp durma Paiva, burası konuşmak için uygun bir yer. Beni seni takip etmek zorunda bırakma çünkü yaparım. Bu konuşma olmak zorunda." dedi. Sonra etrafına bakarak, "Oturalım mı?" diye sordu.

Elini iri bedeninden beklenmeyecek kibarlıkla onun koluna koyup kendisine yaklaştırdı ve uygun bir masa bularak oturdu. "Kıyafetin için üzgünüm." dedi. Gözleri kahve lekesinin yayıldığı yere odaklandı.

"Sanırım kıyafetlerimin kirlenmesi düşüneceğim en son şey. Aklımı kaçırıyorum. Aslında burada değilsin. Hayal ürünümsün, değil mi?"

McCool, gülmeye yakın homurtular çıkardı.

Gülebiliyor muydu acaba?

"Sahiden mi? O zaman hayal gücün oldukça renkliymiş Paiva. Peki, söyler misin beni hayallerinden çıkaran ve karşına getiren şey nedir sence?"

Hazırlıksız yakalandığı soruyu düşünmeye fırsatı yoktu. Aptal gibi görünmek istemiyordu. Bu zihninin ona uyguladığı bir terapi gibiydi. Bazı içsel meseleleri yine kendi iç benliğiyle halletmeye çalışıyordu sanki. Bu yüzden dürüst oldu. Kendi hayallerine karşı yalan söylemesinin bir anlamı yoktu. "Sanırım yalnızlık." Ellerini yüzüne kapatarak, "Aman Tanrım!" diye inledi.

"*O*'ndan çok medet umuyorsun Paiva. Tanrı bizimle değil, en azından şu an için. Aklının karıştığını biliyorum. Eğer benim gerçek olduğum bilincine ulaşırsan, bazı sorularını yanıtlarım. Sana borçluyum ve hiçbir McCool, kendisine yapılan iyiliğin altında kalmaz."

Kahkaha atabilirdi, dahası çığlıklar içinde dışarı çıkıp delirdiğini ilan edebilirdi ama Paiva, alayla gülüp "Meraklanma bu cüsseyle hiçbir şeyin altında kalmazsın sen." dedi.

McCool, kendi ellerine ve bedenine bakabildiği kadar bakıp dudak büktü. Hoşnutsuz görünüyordu. Kaşlarını çattığında, boynuzlarının olduğu o yaratığa daha çok benziyordu. Ellerini gözlerinin önüne getirip onları ilk kez inceliyormuş gibi baktı. Paiva için devasa büyüklükteki eller belli ki McCool için yetersizdi. "Bu formdayken olduğumdan daha küçüğüm. Bu rahatsız edici... Sizin ufak bedenlerle nasıl yaşadığınızı anlayamıyorum."

"Hantal değiliz." Paiva, söylediğiyle gurur duyuyordu. Evet, ondan daha hızlı olabilirdi. *Olabilir miydi?*

"Sence, ben hantal mıyım?" diye sordu. Gülümsemiyordu ama Paiva onun dalga geçtiğinin farkındaydı. Onu son gördüğü zaman kafasının içinde bir şimşek gibi çaktı.

"Özgür müyüm?" Paiva'nın cevap vermesini sabırsızlıkla beklemiş ve anında ileri atılmıştı. Paiva, üzerine geldiğini düşünmüştü ama öyle değildi McCool duvardaki yaratıklara doğru yönelmişti. Başını iki yana hızla salladı ama ayılmaya dair hiçbir emare yoktu. Deliriyordu ve adam kesinlikle ondan daha hızlıydı.

"Senin... Senin..." Ona doğru eğilip sesini mümkün olduğunca kısık tuttu. Ellerini kendi kafasının üzerine kaldırarak, "Boynuzların vardı." dedi. Sesi acı çeken birinin inlemesi gibi çıkıyordu.

Adam etkilenmiş gibi göründü. "Nasıl göründüğümü hatırlıyorsun." dedi. Bu durum belli ki hoşuna gitmişti. "Düşündüğümden daha farklısın, belki sana haksızlık ediyorum. Belki de gücün daha fazladır."

"Sen, sadece benim zihnimde varlığını sürdüren bir hayal olmalısın. Ne kadar istersem o kadar hantal olursun. İstersem boynuzların olur, istersem..." Elini onun üzerine doğru uzatıp baştan aşağı gösterdi. "İstersem de bu şekilde mükemmel görünebilirsin. Senden kurtulmak için buradan çıktığımda, ilk iş psikoloğuma gitmek olacak. Yeniden uyuşuk bir bedene sahip olsam da senden kurtulacağım."

Parmağını onun yüzüne doğru uzatmıştı. Ellerinin titremesini bile umursamadı. Onun fevri hareketlerine karşılık adam çok sakin duruyordu. "Bunu gerçekten istiyor musun? Benden kurtulmayı başarırsan sahiden bir hayal olurum. Ya kurtulamazsan? O zaman bu, beni gerçek kılmaz mı? Hatırlıyorsun Paiva, sadece zihnin tembelliğe alışmış o kadar. Kendini biraz zorlamalısın." Ceketinin iç cebine uzanıp eski bir kitap çıkararak onu Paiva'ya uzattı. "Çok vaktim yok. Beni kurtardın ve başkalarını kurtarmak için de gücün var. Ne sorunun varsa bir an önce çözmeni istiyorum, o dediğin her neyse ona git ve gerçekliğimden emin ol. Sonra bu dili öğren."

Kitaba göz ucuyla bakıp burun kıvırdı. Merak onu cezbetmeye başlamıştı bile. Minik bir çocuğun öğrenme arzusuyla kitabı eline almak ve kokusu dâhil her şeyini sömürmek istiyordu. Kitapların üzerinde böyle bir etkisi vardı ama yapmadı. "Sen gerçek değilsin!"

Yanlarına gelen garson somurtkan bir ifadeyle elindeki boş adisyona bakarak, "Ne içersiniz?" diye sordu. Paiva, kendisinden oldukça emin görünüyordu. Ludvig'e bakarak kaşını oynattı. Adam ne dediğini anlayamamıştı, başı bir garsona bir Paiva'ya dönüyordu.

"Ne içersin diyor? Söylesene."

Konuşma boyunca adamın dudaklarının gülümsemeye en yaklaştığı andı bu. Belki de gerçekten gülümseyebiliyordu. "Buradayım Paiva. Kendini zaten komik olan durumundan daha da gülünç hâle getirme istersen." Kıza dönerek, "Sade kahve lütfen, umarım Küçük Şeytan bu defa kahvemi dökmez." dedi.

Küçük Şeytan!

"Sen..."

"Tabii efendim." Kız, Ludvig'e bakıp gülümsemişti. Gülümsemişti! "Siz ne alırsınız?" Paiva'ya döndüğünde, gülümsemesi kaybolmuş ve yeniden bıkkın bir sesle konuşmaya başlamıştı. Kızı tanımıyordu. İşe yeni girdiğini düşünenen Paiva, bu kadar çabuk bıkmış olduğuna şaşırdı. Gerçi Ludvig'e bakarken, o kadar da bıkkın görünmüyordu. Sorun kendisinde olmalıydı. Ne zamandır insanların konuşmak istemediği birine dönüşmüştü?

Paiva, kararsızlıkla, "Onu duydun mu?" diye sordu kıza.

"Çok net duydum ama sizi duyamadım. Ne alırsınız?"

"Görebiliyor musun yani? Nasıl biri? Anlat bana."

Israrlı bakışlarını kızın üzerinden çekmedi. Garson, ona şaşkınlıkla baktığında o eski bıkkınlığını üzerinden atmıştı. Muhtemelen delirmiş, kıskanç bir sevgili vakası olduğunu düşünüp ellerini göğsünde birleştirdi. "Pekâlâ." dedi. Dudaklarını birbirine

bastırıp Ludvig'i süzdü. Gözleri adamın omuzlarında oyalanmıştı. "İri bir adam, fazla iri ama oldukça çekici..."

Ludvig, Paiva'ya bakarak başını iki yana salladı. *Senin yüzünden düştüğümüz hâle bak,* der gibi bakıyordu.

"Şimdi ne içeceğini söyleyecek misin? Bütün gün burada duramam."

Kızın atarlı tavırları karşısında sinip geriye yaslandı. "Sade kahve. Lütfen." dedi. Farkında olmadan kızın bıkkın ses tonunu taklit etmişti.

Garson kız, siparişi kâğıda not alıp masalarına bıraktıktan sonra Ludvig'e göz kırparak yanlarından ayrıldı. Adamın bakışları ise yalnızca Paiva'nın üzerindeydi. Onun ne düşündüğünü anlamaya çalışıyor ama kadın ne zaman konuşsa daha fazla aklı bulanıyordu. Gerçekten hiç mi bir şey bilmiyordu?

"Şimdi burada olduğumu anlamaya başladığına göre bana yardım edecek misin?"

"Az önce yardım istemiyor, yalnızca emirler yağdırıyordun."

Sonunda sinirlenmeye başlamıştı. Masada öne eğildi. "Bak, kadın! Paiva! Beni yüzyıllar süren esaretimden kurtardın. Bu yüzden sana karşı sabırlı davranacağım ama bu, sonsuza kadar sürmez."

"Eh, yüzyıllar süren esaretten sonra beni de epey bekleyeceğini varsayabilirim. Benim için yeterli bir süre, sonuçta ben ölümlü zavallı bir kızım! Bekle beni Ludvig, birkaç yüzyılcık kadar!"

Sandalyesinden kalkan Ludvig, elleriyle ceketinin yanlarını tutarak üzerini düzeltti. Köşeli ve sert bir yüzü vardı. Boynu kısaydı. Omuzları geniş olmanın yanında ceketinin üzerinden bile anlaşılacak kadar kaslıydı. Paiva'nın yanındaki sandalyeye otururak, onun üzerine doğru eğildi. Eğer klostrofobisi olsaydı adamın bu duruşu onu nefessiz bırakabilirdi. Kaçacak alanı yoktu.

"Bir dev kurtardın, Paiva Köksoy! Bu, Öncüleri harekete geçirecektir. Senin peşine düşecekler. Yardımıma ihtiyacın var."

"Hani yardım edecek kişi bendim?"

Tut çeneni, Paiva!

"Karşılıklı diyelim. Sende bir güç var ve onu açığa çıkarttın. Artık saklanamazsın. Yardımım olmadan birkaç gün bile yaşayamazsın. Seni korumayı bırakırsam ölürsün ama sen bana yardım etmezsen, ben başka birini bulabilirim. Beni bir kere özgür bıraktın. Şimdi kararını ver, bana yardım edecek misin?"

"Bu Öncüler de neyin nesi?"

Adam geriye çekilip sandalyeye yaslandı. "Beni kurtardığın mağarada başka yaratıklar da görmüştün, hatırlıyor musun? İşte onlar gibi yüzlercesi senin peşine düşecek. Öncüler, birbirlerine hafıza aktarımı yapabiliyor. Bu da o mağarada olan her şeyi artık tamamı biliyor demek. Bunun için yan yana olmaları gerekmez. Biri bilirse diğeri de bilir."

"Aman Tanrım! Peşime mi düşecekler? Bu, bu hayal, gerçek değil."

"Gerçekten mi? Kendine gel Paiva. Bana yardım etmezsen seni bulmaları an meselesi."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Yalnızca birkaç mağarayı ziyaret etmeni ve bazı arkadaşlarımın iplerini çözmeni istiyorum." Ellerini dizlerinin üzerine yerleştirip onun cevabını bekledi. Sabırlı görünüyordu ama sert bakışları gerçekten bunun uzun sürmeyeceğinin kanıtı gibiydi.

"Senin gibiler mi? Yani bir dev!"

"Evet."

Paiva, ellerini yüzüne kapatıp yeniden acı inlemelerine döndü. "Bu hayal değil, öyle değil mi?"

Adam başını aşağı yukarı salladı. "Bu kitabı alacaksın." Kızın, *hayır* der gibi duran bakışlarına gülüp geçti. "Alacaksın çünkü şimdiye kadar gördüğüm en meraklı kişi sensin." Paiva kapağın üzerindeki yabancı harflere bakıp dudaklarını kımıldattı. Ludvig

aklına yeni gelen bir şeyle aydınlanmış gibi, "Dilleri çabuk öğreniyorsun. Bunun sebebini hiç düşünmedin mi?" diye sordu.

"Beynimle ilgili bir durum... Sol lop fazla gelişmiş, beynim esnek ve..."

"Bu zırvaları başkasına anlat. Hiçbir insan sadece birkaç dakikada dil öğrenemez." Ayağa kalktı. Garson, elinde tepsiyle geldiğinde iki kahveyi de alıp kızın gitmesini bekledi. Paiva'nın kahvesini onun önüne koyduktan sonra kendi bardağından bir yudum aldı. "Dünyevi zevkler." dedi. "Çok uzak kaldım."

"287 yıl kadar mı?" diye sordu Paiva. "Buna nasıl inanabilirim ki? En fazla otuz beşinde görünüyorsun."

Adam, kaşlarını yukarı kaldırdı. Dudaklarını kapatıp açarak bir süre kahvenin tadının keyfini sürdü. "Tanrı'nın işi." dedi. "Otuz beş insanoğlunun en verimli dönemleridir. Cennet hep otuz beşliklerle dolu." dedikten sonra gülümsedi.

Bu defa sahiden gülümsemişti. *Gülümseyebiliyordu*! Bir ışıltı gibiydi gülüşü. Ancak kendisini çabuk toparladı ve yüzü yeniden asık hâlini aldı.

"Düşün Paiva ve gece yarısı bana kararını bildir. Eğer hayır dersen seni korumaya son verip başımın çaresine bakarım." Gitmek üzereyken, kararsızlıkla duraksadı. Dudakları birbirine kenetlenmişti. Bir karar vermeye çalışıyor gibi göründü. "Gölgelerden uzak dur. Onlar, aydınlığa çıkamaz."

"Kimler? Öncüler mi?"

"Evet, onlar iblis."

"Bildiğimiz iblisler mi? Yani Şeytan!"

"Onun oğulları. Gölgelerden kaçın." Gitmek üzereyken yine vazgeçip duraksadı. "Bana yardım etmeyi kabul etmezsen bile aklından çıkarma. Işık, Paiva, ışık içinde kal. Beni kurtardın. Sana hâlâ borçluyum. Dün gece yaptığın aptallığı tekrarlama. Hava karardığında, yanında kim olduğu önemli değil, asla dışarı çıkma. Hele tek başına asla ama asla çıkma."

"Beni takip mi ediyorsun?"

Yeniden onun üzerine eğildi. "Seni koruyorum."

Çekip gittiğinde, sadece birkaç saniye yerinde durabilen Paiva, sandalyeden fırlayıp onun arkasından koştu. Yolun karşısına geçen adama seslendi. İsmini ne zaman söylese tüyleri ürperiyor ve içgüdüsü ona korkmasını emrediyordu. "McCool... Ludvig Mikell!"Adam ona bakarken başını yana eğdi. "Hatırlayacak mıyım?"

"Hangi yaşamı seçtiğine bağlı Paiva. Seçimlerin hayatına yön veriyor." Ellerini pantolonunun ceplerine koymuş, öylece dikilirken bile mükemmel görünüyordu. Kusurları vardı ama duruşundaki güç Paiva'yı etkilemişti. Onu, hayal edemezdi. Hayal edeceği türden bir adam değildi. "Umarım beni hatırlarsın. Umarım bunu seçersin. Sana ihtiyacım var, senin de bana."

Paiva, yoldan geçen arabaları bekleyip karşı kaldırıma geçti. Adam onun ne yapacağını merak ederek gözlerini kısmıştı. Genç kadın, kendisine yaklaşıp parmak uçlarında yükseldiğinde, ona yardımcı olmak için hafifçe eğildi.

"Gerçekten boynuzların var mı?"

"Onları gördün, öyle değil mi?"

"Şimdi neden yok?"

McCool önce etrafına bakıp sonra Paiva'nın üzerine daha çok eğildi. Yine aynı sıkışıp kalma hissiyle dolan genç kadın kendisini geri çekmemek için büyük bir uğraş vermişti. "Olmasını mı isterdin? İnsanların o hâlime alışabileceklerini sanmıyorum Paiva. Bence sen de bunu istemezdin. Yani gerçek hâlimi görmeyi..."

"Sanırım. Evet, haklısın boynuzlar olmasın." diye geveledi. "Peki, söyler misin sen kimsin? İsmin dışında, kimsin?"

"Bir dev ve bir iblis avcısı!"

Tanrım!

"Daha önemlisi Paiva, sen kimsin?"

Peki, Ben Kimim?

Üzerinde kahve lekeli kıyafetiyle birlikte doğruca Liam'ın evinin yolunu tuttu. Arabasına bindiği andan itibaren yine aynı takip edilme hissiyle dolmuştu. Aynadan arkaya baktığında, bir karaltının karşıya geçtiğini gördü. Tam olarak ne olduğunu anlayamamıştı ama gözlerini aynadan çektiği anda, frene asılmasına neden olan bir şeyle karşılaştı. Fingal Mağaraları'nda gördüğü sürüngensi yaratıkları andıran biri asfaltın üzerinde duruyordu. Yol kenarındaki kayın ağacının gölgesinde gizlenmişti. Bodur gövdesini kapatan sık yapraklar koyu bir gölge oluşturmuştu. Ona bakıyordu!

Gözleri kırmızıydı, dudakları ince ve dişleri *sivriydi.* Biraz kambur duruyordu ama mağarada gördüklerinden daha çok insana benziyordu. Üzerinde uzun bol bir elbise vardı. Siyah renkli kumaş öylesine dikilmiş ve bir araya getirilmiş gibi görünen iki parçadan oluşuyordu.

Aydınlıktayım, diye fısıldadı Paiva. *Bana bir şey yapamazsın.*

McCool'un haklı olmasını umarak, ayağını gazın üzerine bastırdı ve geri çekilen yaratığın yanından geçip gitti. Ağaçların gölgesinden çıkamadığını fark ettiği yaratık, o uzaklaşana kadar arabayı izlemişti. Paiva, dikiz aynasına sıklıkla bakıp takip edilip

edilmediğini anlamaya çalışıyordu. Tam çıktığı yokuşu inmek üzereyken, iri bir bedenin yaratığın üzerine atıldığını gördü.

Aman Tanrım! Bu, Ludvig'di.

Bir an önce Liam'ın yanına gitmek istiyordu ama bir yanı sürekli geri dönmesini ve Ludvig Mikell McCool'un iyi olup olmadığına bakmasını söylüyordu. Eğer iki yaratıktan birine güvenmesi gerekirse, bu kesinlikle boynuzlu dev olurdu.

Lanet şeytanlar!

Arabayı geri döndürüp yokuşun başına kadar sürdü. Daha önce yaratığın beklediği gölgelikte kimse yoktu. Yola sıçramış rengi fark etti. Midesi düğümlenmişti sanki. Kanın kime ait olduğunu öğrenmeliydi. Biraz daha yaklaşmaya karar verdiği anda zihninde Ludvig'in sesini duydu: ***"Gölgelerden uzak dur Paiva, her zaman ışık!"***

Çokbilmiş pislik dev! Senin için dönüyordum.

Direksiyonu sıkıca tutup cevap bekledi ama belli ki bu konuşma Paiva istediğinde gerçekleşmiyordu. Söylemesi gereken şeyler bittiğinde, Ludvig bir put kadar sessiz oluyordu. Onu dinlemeliydi. İçinden bir ses Ludvig'i dinleyip buradan uzaklaşması gerektiğini söylüyordu ama onu bırakamazdı. 287 yıl boyunca dünya çok değişmişti ve...

Tanrım, saçmalıyorum!

Aracı onların üzerine doğru sürdü. Kornaya basmaya başladı ve Ludvig'in kollarındaki yaratık acı bir şekilde feryat ederek çırpındı. Ludvig, onu gölgelerden çıkarmıştı. Kısa bir süre sonra ise iblis yok olup gitmişti. Öylece... Bir anda... Alev almıştı.

Korkuyla gözlerini Ludvig'in üzerinde tuttu. Adam sanki az önce bir iblis öldürmemişçesine büyük bir sakinlikle üzerini düzeltti. Arabanın yanına gelip Paiva'ya bakmayı sürdürdü. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bu, biraz korkutucuydu. Camı aşağı indirip "İyi misin?" diye sordu, Paiva. Dudakları gülümsemeyi

andıran bir kıvrımla iki yana yaslanmıştı ama gülümsemek bir yana, Paiva korkuyordu.

"Sana onlardan uzak durman gerektiğini söylüyorum ama sen kullandığın bu tuhaf..."Arabaya bakıp yüzünü buruşturarak, "Hızlı araçla kendini Öncülere sunuyorsun." dedi.

"Sana yardım ediyordum."

"Etme."

İkisi de bir süre birbirine baktı. Paiva ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Yine de adamın konuşacağı yoktu, bu yüzden boğazını temizledi. "O zaman, sen başının çaresine baktığına göre ben gitsem iyi olur."

"Gölgelerden uzak dur. Bir ağaç gölgesinden bile. Ciddiyim. Uzak dur."

"Keşke hayal ürünüm olsaydın ve seni içtiğim bir hapla yok edebilseydim." dedi Paiva.

McCool, "Seni anlamakta zorlanıyorum." dedi. Kaşlarını çatmıştı. "Sana yardım ediyorum ve sen hâlâ dik başlılık ediyorsun."

Paiva, onun sözleriyle birlikte çenesini daha çok kaldırıp, "Etrafta birilerini öldürmemeye çalış. Burada kanunlar var." dedi.

"Hıhı." diye homurdandı adam. "Sadece iblisler."

Arabayı yeniden çalıştırıp ilk anda yapması gerektiği gibi Liam'ın evine doğru sürdü. Bir süre kızgınlıkla direksiyonu sıkmıştı. Parmak boğumları beyazlamıştı. Sonra aniden rahatladı. Her ne yaşıyorsa bu hayal değildi, yani hâlâ delirmemişti.

Umarım, diye geçirdi içinden.

İşe gitmek üzereyken yakaladığı Liam'ı durdurup Niall'e onunla işi olduğunu ve biraz geç kalacaklarını bildirdi. Liam'ın şaşkınlığına aldırmadan eve girerek Sofia'yı öptü ve boy boy dizilmiş dört kız çocuğuyla, ayrı ayrı zaman geçirdi. Geniş salonları odayı ortadan ayıran sürgülü kapılarla ikiye ayrılmıştı. Sofia, çocuklar için özel bir oyun alanı oluşturmak istemişti.

Ayrıca büyüklerin konuşması gereken özel konular olduğunda, sürgüler çekiliyordu. Zevkle döşenmiş evin içi büyüklüğünü abartıya döndürmeye yarayan açık renk ile dizayn edilmişti. Koltuklar, perdeler, duvar renkleri ve eşyaların neredeyse tamamı kırık beyazdan oluşuyordu.

Liam, büyük bir sabırla Paiva'nın hazır olmasını bekliyordu. Her zaman oturmayı tercih ettiği tekli -evin en sağlam koltuğuydu- koltuğa oturup ayaklarını önündeki krem renkli yumuşak pufun üzerine koydu. Arkadaşını iyi tanıyordu. Zaman kazanmak istediğinde yakaladığı her fırsatı değerlendirirdi. Şimdi de aynısını yapıyor ve minik Casey ve Tara ile oynuyordu. Kızlar Paiva'dan hoşlanırdı. Onun çantasını karıştırmayı ve anlattığı hikâyeleri dinlemeyi severlerdi. Bir keresinde Liam'ın ailesine ait bir efsaneyi anlatırken Tara, *"Bunu daha önce duymuştum ama senin hikâyen çok daha iyiydi Paiva."* demişti.

"Bunu daha önce ben anlatmıştım miniğim ama sıkıldığını hiç düşünmemiştim."

"Sıkılmamıştım baba. Şey, yani Paiva anlatana kadar seninki en iyi hikâyeydi."

Paiva'nın hayatını hikâye anlatarak kazandığı gerçeği gururuna onarılmaz yaralar vermesini engelliyordu. Yine de bir Connor olarak kendi hikâyelerini başkasından dinlemenin keyfi onu endişeye düşürüyordu. Paiva'da büyü olmalıydı.

Sofia, soğuk bir şeyler getirip Paiva'yı kızların odasından çıkardıktan sonra onu ikisinin karşısına oturttu.

"Yine oldu, değil mi?" diye sordu Liam. "Hatırlayamadığın anlar."

"Eve tama bu defa hatırladıklarım önemli. Ah Liam, bana inanacağını bile sanmıyorum."

"Dene Paiva. Düşünme, sadece dene. Belki inanırım."

Sofia, kalçasını kocasının koltuğunun koluna yerleştirmişti. Tek kolu Liam'ın boynuna dolanmıştı. İkisi de yan yana oldukları hemen hemen her an birbirlerine dokunmadan duramazdı. Paiva, bunun ten uyumu olduğuna inanıyordu. Liam ise ruhlarının eş olmasından bahsederdi. Paiva için ikisi de fazlasıyla romantik düşüncelerdi.

Paiva, sustuğunda ona doğru eğilen Sofia, "Korkmuşsun." dedi. "Belki bir süre bizimle kalmalısın. Liam'la bunu konuştuk. Böylesi daha iyi olacak."

"Hayır. Yani evet, korkuyorum ama bu kaçamayacağım bir şey. Ben, biriyle tanıştım."

Liam, şen bir kahkaha atıp karısının elini kendi iri avucunun içine aldı ve onu dünyanın en kıymetli mücevheriymiş gibi özenle kendi dudaklarına bastırdı. "Bizim kızdan da bu beklenirdi. Biriyle tanışmak ona bir canavar görmekten daha ürkütücü gelir. Düşünmeyi bırak Paiva, doğrudan dokunma kısmına geç." Kolunu Sofia'nın beline dolayıp karısını kendisine çekerek, dudaklarından öptü.

Gözlerini büyük bir abartıyla deviren Paiva, ellerini yumruk yapıp kurumuş dudaklarını yaladı. Liam'ın karısını öpmesini bekledikten sonra, "Zaten bir canavarla tanıştım, Liam." dedi. "Benim aşk hayatıma dönmeden önce bu kişinin ne olduğunu söyleyebilirim."

"Canavar!" Sofia, Paiva'nın beklediği tepkiyi vermişti ama Liam aklı karışmış gibiydi. "Kim olduğunu mu demek istedi?" diye sordu karısına.

"Hayır, ne olduğunu dedim." Derin nefes alıp öne eğildi. Eli göğsünün üzerindeydi. Hızlanan kalp atışı elinin altında hissedilebiliyordu. "O bir devdi Liam. Bir dev!"

Önce karısına bakan Liam, ellerini koltuğun kollarına yerleştirip yavaşça kalktı. Bedeni hantal görünürdü ama genellikle

ivedi hareketlerde bulunurdu. Bu defa dikkatli ve yavaştı. Duyduğu gerçek olabilir miydi? Efsaneler gerçek olabilir miydi? Yıllar boyunca aile büyüklerinden dinlediği ve yüreğine işleyen inancı şu an sorguluyor muydu? "Dev mi dedin?"

"Evet! Hem de gerçek bir dev! Senden farklı. Ah Liam, onun boynuzları var."

Sofia, ellerini ağzına götürüp korkuyla iç çekti. Çıkan ses bir çığlığa benziyordu. Paiva'ya göre zaten Sofia ortaya çıkmak isteyen çığlığını yutmuştu. Kadın bembeyaz kesilmiş Liam'a bakıyordu.

"Bana inanıyorsunuz ama ben kendime inanamıyorum. Hastaneye yatmalıyım."

"Hayır." dedi şefkatle Liam. Elini onun saçlarında gezdirdi ve donuk gülümsemeyle onu rahatlatmaya çalıştı. Pek başarılı olduğu söylenemezdi. "Sen hasta değilsin Paiva. Tam olarak nesin, kimsin bilmiyorum ama hasta değilsin. Sakinleş ve bana tüm detayları anlat. İsmini duydun mu? Kim geri dönmüş?"

Gerçek olduğuna inanmayı hâlâ reddeden Paiva, arkadaşının sorusuyla gözlerini kapatıp kendisini koltuğun üzerine bıraktı. *Kim geri dönmüş?*

"İsmi, evet, bir ismi var. Ludvig, ımm şey, Ludvig Mikell McCool."

"McCool!" diye haykırdı adam. "Demek McCoollardan biri, öyle mi?"

"Öyle olduğunu söyledi. Benden bir şey istiyor Liam. Bir dili öğrenmemi ve ona yardım etmemi."

Çantasından çıkardığı eski kitabı Liam'a uzattı. Cildi yıpranmış el yazması kitabı aldığında, Liam'ın titremiş olduğunu gördü. Adamın kitapla ilgili ona bilgi vereceğini umuyordu ve umudu gerçek oldu. Liam elindeki kadim dili oldukça yakından tanıyordu.

"Bu, bir kadim lisan... İşaretler tanıdık geliyor ama anlamlarını bilmiyorum. McCool'un bunu sana neden verdiği hakkında hiçbir şey öngöremiyorum Paiva ama bu lisan Şeytan'a ait. Hatırlıyor musun? Sana ilk tanıştığımız zamanlarda bir hikâye anlatmıştım."

"Şeytan'ın çocukları mı?"

"Oğulları!"

"Evet, evet oğullarıydı. iblislerle ilgiliydi galiba."

"Tekrarlıyorum, beni iyi dinle. Bir gün Şeytan, insanların ona yeterince ibadet etmediği kanısına varmış. İnsanların kibirleri, korkuları ve bencillikleri Şeytan için bir tür tapınma ayiniymiş. Ancak insanlar yeterince kibirli, korkak ya da bencil değilmiş. Şeytan insanların arasına oğullarını göndermiş. Kibri yaymışlar, korkuyu artırıp bencilliği öğretmişler. İnsanlar artık Şeytan'ı memnun edecek kadar kötü olmuş. Tanrı, Şeytan'ı bu yaptığı için cezalandırmış ve onu yeraltı diyarına hapsetmiş. Onun oğullarını engellemek için de Tanrı, kendi çocuklarını dünyamıza göndermiş. İblis avcıları, insanlara iyiliği öğretmemiş. Zaten onlar da iblislerden pek farklı değilmiş. Onların tek görevi iblislerin peşine düşmekmiş. Öyle de yapmışlar. İblisler, avcılardan kaçınabilmek için kendi lisanlarıyla işaretledikleri bazı efsunlar yapmışlar. Böylece avcılardan kaçabilmişler. Söylenenlere göre, İskoçya'dan Türkiye'ye uzanan tüneller iblislerin avcılara yakalanmadan kullanacakları bir yolmuş. Mağaraların giriş ve çıkışlarını kendi lisanları ile işaretlemişler. Böylece avcılar onlara ait yerlere ne girebilmiş ne de onlara dokunabilmiş. Şeytan'ın oğulları babalarını özgür kılmak istiyormuş. Bu yüzden avcıları tuzağa düşürüp onları kendi mağaralarına hapsetmişler. Şimdi ortada onları engelleyecek kimse kalmamışken, babalarını kurtarmanın yollarını arıyorlar."

"Artık biri dışarıda... Özgür!"

"Özgür müyüm?"

Neden bu soruyu bana sordu ki?

"Ki bu bizim için iyi bir durum. Şeytan'ın özgür kalmasını istemeyiz Paiva. Bu sadece devler için değil, insanlar için de iyi olmaz. Oğullar gizleniyor ama Şeytan'ın kendisi tutsaklığını sona erdirdiğinde gizlenmeyeceklerdir."

"Yani bu lisan, Şeytan'ın lisanı mı? Benden bunu mu öğrenmemi istiyor? Neden ama?"

Liam, başını belli belirsiz salladıktan sonra Paiva'yı teselli edercesine kadının kollarını sıvazladı. "Bence senin o dili bildiğini düşünüyor. Onu kurtardığın iplerin lisanla işaretlendiğini varsayıyorum, Paiva. Hatırlamanı istiyor. Her neye bulaştıysan, bu hiç hoşuma gitmedi."

Paiva, kendisini koltuğa bırakıp bir çuval gibi yıkıldı. Tırnaklarını etlerine batırıp duruyor ve parmaklarının kanamasına sebep oluyordu. *Hatırlamak,* diye düşündü. Dili öğrenmiş ve unutmuş muydu yani? Ama ne zaman ve nerede? *Devler Geçidi!* Oraya ne zaman gitse mutlaka zihin kaybı yaşıyordu. Kafası karışmıştı. Tek arzuladığı tüm bunların aptalca bir rüya olmasıydı.

"Pekâlâ, o zaman ben gideyim." dedi. Bedeni bomboştu sanki. Bakışlarında bile anlam kalmamıştı.

"Bence yanımda kal."

Gözleri buğulanan Paiva, dudağını ısırıp başını iki yana salladı. "Yapamam, Liam. Ailene zarar gelmesini istemem."

"Gelmez. Güven bana. Buraya izinsiz hiçbir iblis giremez."

Paiva, gülmeye yakın bir ses çıkarıp, "Vampirler gibi mi?" diye sordu.

Adam, keyiften uzak bir gülümseme ile baktı. Onu rahatlatmak istiyordu. "Çok mu film izliyorsun sen. Hadi eşyalarını alalım ve geri dönelim."

Paiva, Sofia'ya baktı. Kadın ellerini hâlâ ağzında tutmuş dehşet içindeydi. Bu tip efsanelere Liam ve ailesi sayesinde alışkındı ama efsanelerin gerçek olması ona da uzak olan bir durumdu. Tara ve Casey yanına gelip beline sarıldığında kararını verdi Paiva. "Hayır, eve gideceğim ve onunla yüzleşeceğim. Senin koruman gereken bir ailen var."

"İyi de sen de benim küçük kız kardeşimsin. Seni de korumalıyım."

Biraz düşündü. Korkularından sıyrılıp gerçeğe ulaşmalıydı. Telaşsız ve sakin kalmak zorundaydı.

"O işi McCool yapıyor zaten, merak etme. Her ne kadar başkasını bulurum dese de benim peşimde, öyle değil mi? Yani bana ihtiyacı var. Beni iblislerden -Aman Tanrım, buna inandığıma inanamıyorum- koruyacaktır. Seni ararım, tamam mı?"

"Peki, istediğin gibi olsun. Ama aramayı unutma. Ne olursa olsun ara. Ve aklıma gelmişken, burada bekle hemen döneceğim."

Onun yokluğunda, Sofia korkmuş yüz ifadesinden kurtulmuş ve kocasının yerini almıştı. Paiva için güçlü görünmeye çalışıyordu. Genç kadın ikisine de minnettardı. Ona sarılan kadına karşılık verirken titrediğini fark etti. Korkuyordu.

Liam, elinde tuttuğu minik bir şeyle geri döndü. "Telefonunu kaybetmiştin. İskoçya'dan döndükten sonra sana yenisini getirdim ama almadın. Malum öyle anlarda beni görmeyi pek istemiyorsun. İçinde hat var. Sakın ama sakın beni habersiz bırakma."

"Bırakmam."

Kapıdan çıkıp Sofia'ya sıkıca sarıldıktan sonra Liam'in iri kolları beline dolanmış ve onu kendisine doğru çekmişti. "Gölgelerden uzak dur küçük kız kardeşim. Eğer efsaneler doğruysa onlar ışı..."

"Işığa çıkamıyorlar. Biliyorum, Ludvig söylemişti." Kararsız kalıp kendi ellerini inceledikten sonra, "Sence bana zarar verir mi? Yani ailen onların soyundan geliyor, öyle değil mi? Sen iyisin. Sana güveniyorum. Peki, Ludvig Mikell McCool'a güvenebilir miyim sence?" diye sordu.

Adam, düşünceli yüzünü bir süre Paiva'dan kaçırdı. Böyle anlarda söylediği şeylerden o da hoşlanmıyordu. "Devler, insanlara zarar vermez Paiva." dedi. "Ama çok tekin olduklarını da sanmıyorum. Uzun bir süredir tutsaktı ve tutsaklığına son veren kişi sensin. Bu yüzden sana borçlu. Borçlu kalmaktan hoşlanmazlar. Seni borcunu ödeyene kadar koruyacaktır."

"Ya sonra? Borcunu öderse?"

"Eh, o zaman ona karşı çok dikkatli olmanı öneririm." dedi. Yumruklarını sıkıp "Kahretsin!" diye bağırdı. "Ne boklar dönüyor bilmiyorum ama senin için endişeliyim. Lütfen, bizimle kal."

"Onu ve diğerlerini buraya çekemem. Sizi seviyorum Liam, sizden başka ailem yok. Bu yüzden güvende olduğunuzdan emin olmalıyım tamam mı? Belki bir süre işten izin alıp buradan uzaklaşmalısın."

"Kaçmayacağım Paiva. Unuttun mu? Ben yarı devim."

"Ah, kesinlikle sana artık inanıyorum dostum." dedi. Onun koca elleri tarafından esir alındıktan sonra, ona çaresizlik içinde baktı. Bu sorunun cevabının kimde olduğunu bilmiyordu ama Liam'a sormak zorundaydı. "Liam, peki ben kimim?" diye sordu. "McCool kendisini açıklarken bana bunu sordu. Sence neden onu serbest bırakabildim?"

"Bir teorim var. Dilleri öğrenme yeteneğinle ilgili olabilir. Sonuçta onları dili bilen herkes özgür bırakabilirdi."

"Çok açıklayıcı olmadı."

"Biliyorum. Çünkü ilk defa kendimi bu konularda bu kadar bilgisiz hissediyorum. Lütfen kendine dikkat et."

Günün kalanını dışarıda geçirmek istemedi. Eve girip tüm güneşliklerini sonuna kadar açtı. Güneş odanın her köşesine vuruyordu. Aydınlık, daha fazla aydınlık... Kesinlikle paranoyak olmaya başlamıştı. Akşamın çökeceği zamana karşı kendisini hazırlamak istedi. Işıkların yandığından emin olup evdeki fenerleri yanına aldı ve kanepesine oturdu. Sipariş ettiği pizza kutusunu kucağına koyup izlemediği ama sesine şükrettiği televizyonun gürültüsü içinde havanın kararmasını bekledi. Bir yandan da McCool'un ona verdiği el yazmasını inceliyordu.

Akşam saati bir kuşun kanat çırpması kadar hızla geçip gitmişti. Karanlık çoktan çökmüştü. Yerinden kalkıp perdeyi araladı. Evin karşısındaki ağaca vuran sokak lambası bir kuzgunu aydınlatıyordu.

"Yine mi sensin baş belası?" diye fısıldadı. Sanki bir kara haberciydi ve felaketlerden önce ortaya çıkıyordu.

Gece on ikiye yaklaşırken çıkan takırtılarla birlikte kulaklarını kabarttı. Yerinden kımıldamaya korkuyordu. Bir elinde ekmek bıçağı -biraz körelmişti- diğer elinde ise telefonu vardı. Odasından gelen sesi hayal etmiş olabileceğini biliyordu, buna inanmaya da hazırdı aslında ama bir kez daha aynı sesi duyduğunda oraya bakmaktan başka çaresi kalmamıştı. Telefonda Liam'ın ismi vardı sadece tek tuşa basması yeterli olacaktı.

Kapı aralıktı, önce içeri bakmaya çalıştı. Odanın görebildiği tek yeri yatağıydı ve o da sabah bıraktığı şekilde darmadağınık duruyordu. Elini kapıya yaslayıp biraz daha geniş alanı görebileceği kadar açtı.

Pencerenin pervazına yaslanmış ve onun girişini izleyen Ludvig, elindeki bıçağı görüp dudaklarını hoşnutsuzlukla tek çizgi hâline getirdi. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Paiva'nın diğer elinde gevşekçe duran telefon titremeye

başladığında, genç kadın korkuyla sıçradı. Gözlerini Ludvig'den ayırmadan telefonu açıp kulağına götürdü.

"Paiva! Alo! Paiva! Beni aradın. Her şey yolunda mı?" Liam'ın endişeli sesi, koşuyormuş gibi nefes nefese çıkıyordu. "Oraya geliyorum!"

"Hayır, hayır, gelme. İyiyim Liam, yanlışlıkla aramış olmalıyım. Her şey yolunda... Sadece telefon elimdeydi, yanlışlıkla aramış olmalıyım."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Olman gerektiği yerde misin kız kardeşim?"

"Öyle olmalıyım. Aklım başımda, Liam, gayet iyiyim ve her şeyi hatırlıyorum." Paiva, Liam'ın rahatlaması için gülümsemeye çalıştı. "İyiyim, Koca Adam. Gerçekten. İyi geceler."

"İyi geceler, küçük kız kardeşim."

Telefonu arka cebine yerleştirip bıçağı bir süre ne yapacağına karar veremeyerek elinde tutmaya devam etti. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ona kızması gerekiyordu ama sadece," Evimde ne arıyorsun?" diye sorabildi. "Beni korkuttun."

Paiva'nın aksine o sakindi. Orada olması gerekliymiş gibi... "Gece yarısı olmasını bekliyordum."

Paiva, ona anlamadığını anlatabilmek için kaşlarını kaldırıp başını yana eğdi. "Yani?" diye sordu.

"Yani kararını bildirmen için geldim. O elindeki şey ne?"

"Kendimi korumak için."

"Onunla kendini kimden koruyacaktın? Şeytan'ın oğullarından mı yoksa benden mi?"

"Eee, sanırım her ikisi için." diye itiraf etti. Sonra aklına gelen dudaklarından anında dökülüverdi. "İşe yaramaz mıydı?"

"Sence?"

Biraz düşünüp "Bilemiyorum." diye mırıldandı. "Denemeye ne dersin?" Bıçağın sivri ucunu ona doğru hafifçe uzattı ve omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi. McCool yerinden kımıldamamıştı bile. "Tamam, saçma gibi geliyor kulağa ama söyler misin başka ne yapabilirdim ki?"

"Birçok şey. Her neyse, zaten işimi riske atmam. Gece yarısına kadar benim korumam altındaydın. Şimdi kararını söyle."

Sesindeki buyurgan tonlamadan hoşlanmamıştı ama yaşananları düşününce adamın arkadaşlarını kurtarmak için acele ettiği kanısına varıyordu.

"Eğer hayır dersem, artık koruman altında olmayacak mıyım?" diye sordu Paiva.

"Sayılır."

"Neye göre sayılır?"

Sadece birkaç saniye için başını yere eğip derin nefesler aldı. "Eğer yanımdayken saldırıya uğrarsan borcumu ödemek için seni korurum Paiva Köksoy ama yanında olacağımı sanmıyorum. Şimdi söyle bakalım, yanıtın nedir?"

"Hayatım tehlikede olacak mı?"

"Şimdikinden daha fazla değil."

"Benimle işin bittiğinde peki, o zaman hayatım tehlikede olacak mı?"

Adamın asık yüzü aydınlanmış gibiydi. Güneşe bakan ayçiçeklerini andırıyordu. Dudakları ufacık ama korkutucu bir kıvrılmayla iki yana yayıldı. "Sana zarar verip vermeyeceğimi mi öğrenmeye çalışıyorsun?" Paiva, başını aşağı yukarı sallarken kendisini aptal gibi hissediyordu. Bu bir katile kurbanıyla ne yapacağını sormaya benziyordu birazcık da. "Tamam, açık olalım. Hayatımı kurtardın, hayata karşılık hayat. Sana borçluyum ama bir gün bu borç ödense bile benden sana zarar gelmeyecek Paiva.

Bunun için söz verebilirim ve sözüme borcuma olan sadakatim kadar bağlıyımdır."

"Bunu söylerken bile ürkütücüsün. Peki, tamam. Senden kurtulsam da diğerlerinden kurtulabileceğimi sanmıyorum. Ve itiraf etmeliyim ki bu işin sonunu merak ediyorum."

Ludvig, hoşnut görünüyordu. Merak, Paiva'yı ele geçireceği yerdi ve bunu çoktan keşfetmişti. Kızın merakı onu cehenneme kadar bile götürebilirdi. Kesinlikle, oraya bile giderdi.

"O zaman dili öğrenmen için sana sabaha..."

McCool'un sözünü kesen Paiva, bu defa gücü elinde tutan olmaktan hoşnutça gülümsedi.

"Öğrendim bile. Yapalım şu işi."

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

İblis'in Oğulları

Paiva, pencere pervazına yaslanmış duran iri adamı baştan aşağı süzdü. Üzerini değiştirmişti. Şimdi daha spor giyinmişti. Koyu renkli kot pantolonunun üzerine açık renkli bir tişört geçirmişti. Spor ayakkabılarıyla tamamladığı kombini oldukça şıktı. Paiva, diğer yaratığın giydiği çaputları hatırlayınca merakına engel olamadı. Tam 287 yıl boyunca tutsak olan adamın nasıl olup da modayı bu kadar çabuk yakaladığını öğrenmek istiyordu. Tüm o korku filmi tadındaki olaylara rağmen bunu sahiden merak ediyordu.

Merak kediyi öldürür!

Ah, Paiva, ölüme hiç bu kadar yaklaşmış mıydın acaba?

Ludvig, tek ayağını diğerinin üzerine attı. Paiva'nın heyecanına onun sakinliği eşlik ediyordu. Rahat duruyor ve eski bir arkadaşıyla sohbet eder gibi konuşuyordu. Paiva, etkilenmişti. Kendisi de rahatlamaya çalıştı ama karşısındaki adamın boynuzlu ve çok daha iri hâlini görmüş olmanın verdiği korku buna engel oluyordu. Bir iblis avcısı olduğunu söyleyen bu adam, iblis tasvirine uygun bir şekle bürünebiliyordu.

"Diller konusunda sahiden iyisin, öyle değil mi? Hangi ara çözdün? Sürekli seni izliyordum."

"Az önce. Televizyonun açık olduğuna bakma. Kitabı okuyordum."

Adam, elleriyle pervazdan destek alıp doğruldu. Dik durduğunda, aralarındaki boy farkı göz yoran bir boyuta ulaşıyordu. "Ne yazdığını okudun mu yani?" Heyecanlanmıştı.

"Evet." dedi. Gözleri buğulanmıştı. Onun karşısında böyle bir saçma nedenden dolayı ağlamak istemiyordu ama yıllardır anlattığı efsanelerin gerçek hikâyesini okumak onu çok etkilemişti. "Şeytan'ın Oğulları ve Tanrı'nın Çocukları." diye fısıldadı. "Nasıl esir düştüğünüz yazıyor. İnsanlar için..."

"İnsanlar değil, Paiva." Başını iki yana salladı. *Şimdi ona acıyarak mı bakıyordu?* "Oraya oğulları yakalamak için gittik. Büyük savaşın gerçekleşeceğini sanmıştık ama yanıldık. Gerçek savaş Şeytan'ın serbest kalmasıyla gerçekleşecek. Oğullar bizi kandırdı. Henüz babalarına ulaşmayı başaramadılar. Tutsaklığımız boyunca bunun olmaması büyük şans."

"İblisler sinsilikleriyle meşhur, değil mi? Onlara inanmanız bana biraz egolu olduğunuzu düşündürdü. Kendinizi yenilmez sanıyorsunuz."

"Sanıyorduk." diye onu düzeltti Ludvig. "Artık yenilmez olmadığımızı biliyorum. Aynı hataya düşmem. Bu yüzden oraya tek gitmeyeceğim."

Yine aynı ego, diye düşündü Paiva ama bu durumdan Ludvig'e bahsetmemeye karar verdi. Adamın sarsılmaz görünen egosu bir insanın delebileceğinden daha kalın deriye sahipti. Onun yerine kendisiyle ilgili endişelerini dile getirdi. "Benimle gideceksin. Umarım seni hayal kırıklığına uğratmam." Elindeki bıçağa yüzünü asarak baktı. "Her zaman bu kadar aptal değilim." Bıçağın etki edip etmeyeceği üzerine hâlâ kararsızdı ama bu durumdan da ona bahsetmemeye kararlıydı.

Adamın yüzüne büyük bir ciddiyet hâkimdi. Sarsılmayan sadece egosu değil aynı zamanda ciddiyetiydi de. "Biliyorum." dedi. "Sadece bazen."

Yüzündeki ciddiyete uymayan sözlerin şaka mı yoksa gerçek mi olduğunu sezemiyordu. *Aptalım,* diye düşündü.

Önce etrafa bakıp yüzü utançtan kızardı. Başıyla içeriyi işaret edip "Oturma odasına mı geçsek?" dedi. "Yani burası benim mahrem alanım."

Etrafa bakıp yerdeki çamaşırların üzerinde fazlaca oyalanan Ludvig, dağınıklık karşısında şaşırmış görünüyordu. Tek yaşamanın avantajları bir anda altüst olmuştu. Ani misafirlere karşı hiçbir zaman hazırlıklı değildi. Özellikle kapıyı çalmayanlara karşı... Yerdeki sütyenin üzerine ayağıyla dürtüklediği tişörtünü atıp sırıtmaya çalıştı.

Başını iki yana sallayan Ludvig, "Sorun değil, odanı daha önce gördüm. Arkadaşlarından ayrıldığında, kapıdan içeri girmek yerine merdivenlerde uyumaya kalkmıştın."

"Ne zaman? Aman Tanrım, o gece mi?" Elleriyle kendisine dokunup şaşkın yüz ifadesini silmekte zorlandı. Kıyafetlerini çıkaranın kendisi olması için dualar etmeye başlamıştı. "Yani... Sen... Aman Tanrım!" Kayıp anıları zihninin içinde aramaya başladı. Ufacık bir şeyler bile yeterliydi ama hâlâ derin bir boşluk vardı.

Kapıya doğru yürüyen Ludvig, Paiva'nın yanından geçerken "Saçmalama." diye hırladı âdeta. Genç kadının düşünceleri onun için de arsız ve uygunsuzdu. "Ben bir devim. Ayrıca sürekli *O*'ndan bahsetmezsen sevinirim. Şu sıra pek aramız yok gibi."

O'ndan derken kastettiği kişiyi düşünmemeye çalıştı. "Yani kadınlar, devlerin ilgisini çekmiyor mu?" İçi rahatlamış ve kocaman gülümsemişti.

"Yoo, gayet tabii çekiyor. Sadece ben küçük kadınlardan hoşlanmam, özellikle senin gibi. Her neyse, hareket etmek için sabahı bekleyeceğiz. Evin şimdilik iş görür. Işıkların tamamını açmakla akıllılık etmişsin. Ancak Öncüler, sana ulaşmaya çok hevesli. Onların dikkatini çektin bir kere."

Özellikle senin gibi...

Paiva, neyi ima ettiğini deli gibi merak ediyordu. Bu pek hoş bir konuşma olmamıştı. Bir kadınla nasıl konuşması gerektiğinden habersiz devin, ufak kadınlarla pek de şansı yok gibiydi zaten. Hoşlanmamış olabilirdi ki Paiva için bu durum olması gereken şeydi ama onu böyle aşağılamasını kendisine yedirememişti.

Ludvig, onun içsel konuşmasından habersiz, sehpanın üzerindeki pizzaya bakıp yüzünü buruşturdu. "Senin kadar pasaklı bir insana da rastlamadım."

"Ben, pasaklı değilim. Sadece beni öldürmek isteyen iblislere karşı tetikte olmaya çalışıyordum."

"Kafalarına yiyecek mi fırlatacaktın?" diye sordu. Sonra hâlâ elinde duran bıçağa bakarak, "Ah, sivri şey vardı, değil mi?" dedi. "Onu bir iblise saplamanı izlemekten keyif alırdım aslında. Bence onu yanına al."

Tabii ki yanına alacaktı!

"*Ha ha, komik Dev!* Benimle uğraşacağına biraz Öncüler *hakkında bilgi versen? Düşmanlarımı yakından tanımak en büyük hobimdir de.*"

"Onları tanıyamazsın. Sadece öldürürsün, Paiva."

McCool kanepeye oturdu. Eski kanepenin yeni ağırlıkla baş etme çabası gıcırtılara sebep olmuştu. Sehpanın üzerinden bir dilim pizza alıp tedbirli şekilde arkasına yaslandı. "Kanepen pek sağlam değil."

Paiva, koltukta ona en uzak köşeye çekildi. Ona, cevap vermek yerine sessizliğe büründü. Zaman geçiyor ve hayatında ilk kez gözleri kapanmak için direniyordu. Bu, alışık olmadığı bir

durumdu. Sanki biri onu çekiştirip duruyordu. Uyku o istemeden önce gelmişti. *Keşke yatağıma uzanıp biraz uyusam ve uyandığımda her şey lanet bir kâbus olsa,* diye düşündü.

Etrafı seyrederken, sokak lambasının titremesiyle birlikte bıçağını sıkıca kavrayıp pencereye yaklaştı. Açık perdesi ona sanki sokağın görüntüsünü sermek istercesine duvar kenarında toplanmıştı. Işık, bir yanıp bir sönüyordu. Işığın varlığı gölgelerin oyununa dönmüştü. Hareketli gölgeler tehlikenin habercisiydi.

"Geldiler." dedi Ludvig. "Öncüler."

Onun sesiyle birlikte geriye doğru sıçradı. Bıçak, tekinsiz şekilde bir oraya bir buraya savruluyordu. Ludvig, onu bileğinden yakalayıp bıçağın sabit durmasını sağladı. Onu tutmaya devam ederken, aşağı doğru baktı. Yüzü ifadesizdi. Paiva, tehlikede olup olmadıklarını anlayamamıştı. Korkuyordu. Ludvig'in onlardan daha iri ve güçlü olduğunu düşünüyordu ama sonuçta dev bir kişiydi ve iblisler belki de yüzlerce.

"Tehlikede miyiz?"

"Henüz değil." dedi. Genç kadının bileğini yavaşça bıraktı. "Şunu bir yerine saplamadan önce kaldırır mısın? Silah kullanmayı bildiğini sanmıyorum. Ayrıca hazırlan, her an çıkabiliriz."

"Hani sabahı bekleyecektik."

McCool, gözlerini kısıp kaşlarını çattı. "Zaten sabah olmak üzere..."

"Hayır, gece yarısını biraz geçiyo..." Sözlerini yarım bırakıp saatine baktı, sonra aydınlanmak üzere olan havayı kontrol etti. Parmaklarını alnına bastırtarak masaj yaptı, hatırlamaya çalışıyordu. Kıyafetleri yerindeydi. "Tanrıya şükür." diye fısıldadı.

"An kaybı mı yaşadın? Bu ne kadar sık oluyor?"

"Hayatıma o koca bedenini sokmadan önce çok ama çok az oluyordu. Yalnızca Devler Geçidi'nde ve bir de Fingal

Mağaraları... Bir dakika, siz oradasınız diye öyleydi, değil mi? Beni etkileyen sizin varlığınız. Öyleyse yanımda olman belki de bu hafıza kaybını artıracaktır."

Düşünmeye çalıştı ama hakkında çok şey bildiğini sandığı efsaneler gerçeğe dönerken, aslında hiçbir şey bilmediğini fark etmişti.

"Bunun bizimle ilgisi olduğu doğru ama yanımda olman hafıza kaybına sebep olmuyor. İnanmak zorundasın, Paiva. İki yaşam arasında sıkışıp kalmışsın ve zihnin seni korumaya alıyor. Yalnızca bir hayatı seçmelisin. Ben gerçeğim, en az senin kadar."

"Seçmek için fazladan yaşamım yok benim! Neysem oyum, Paiva Köksoy'um. Bir turist rehberi..."

"Sanmıyorum. Sadece bu değilsin. Efsanelerin gerçek olduğu başka bir yaşam daha var önünde. İki hayatın çakıştığında, hafıza kaybı yaşıyorsun. Söyler misin Paiva, beni kurtardığın mağaradaki anılardan hangileri kayıp?"

Düşündü. Ellerini kanepeye yaslayıp Ludvig'e bakmamaya özen gösterdi. Onun düşüncelerini bile etkiliyordu. "Özgür kaldığın andan sonrası yok."

Adamın iki kaşı havaya kavislenmiş ve haklı olduğunu göstermek isteyen böbürlenmesiyle birlikte kabarmıştı sanki.

"Sen yaşamını seçmişsin gibi. Odadaki iblislerle ilgilendikten sonra arkadaşlarının ve tabii senin de hafızanla oynadım. İnsanların devler hakkında konuşmaya başlamasını istemiyorum. Ancak görüyorum ki sen Turist Rehberi Paiva olmak istemiyorsun. Olman gerektiği yer burası değil Paiva, düşün." Sözlerini özümseyen kıza bakmayı sürdürdü. Kafa karışıklığının ne demek olduğunu anlayabiliyordu. Yabancı olduğu bir dünyaya uyanmak altından kalkılması güç bir durumdu. 287 yıl olduğu yerde bekleyen McCool, dünyanın o süreyi değişmek için kullandığını anlamıştı. Hiçbir şey bıraktığı yerde değildi. Belki birkaç küçük şey dışında... "Şimdi git ve çantanı hazırla. Birazdan çıkacağız."

Dediğini yaptı. Önce çantasını hazırladı, -bıçağını içine koymayı ihmal etmedi- Ludvig'in verdiği kitabı özenle içine koyup birkaç kıyafet aldı. Burada belki de son kez bulunuyordu. Aynadan arkasındaki duşa bakıp yüzünü astı. Sanırım bir banyoya zaman yoktu. Oturma odasına geçtiğinde, Ludvig'i pencere kenarında buldu. Yüzünde endişeye yakın bir ifade vardı ama hâlâ onu kolayca okuyamıyordu. Sırt çantasını takmış ve çıkmaya hazır bekledi. Evine göz atıyordu. Teyzesinden kalan ev hatırladığı tek yuvaydı. Ne olursa olsun gözlerini hep bu evde açmıştı. İyi anıları vardı, ah evet hem de çok iyi anılara sahipti. Asla unutmadığı iyi anılar... Şimdi onu neyi beklediğini bilmiyorken, belki de hatırlayamayacağı anlar yaşamaya gidiyordu. Yaptığı delilikti. Ludvig belki de gerçekti ama onu dinlemek...

Çıldırmış olmalıyım!

Sesli düşündüğünü Ludvig'in, "Henüz değil." demesiyle fark etti. "Henüz çıldıracak şeyler görmedin."

Ya, ne demezsin! Boynuzlu bir devi ki aynı zamanda bir iblis avcısını 287 yıllık esaretinden kurtarmış ve iblislerin saldırısına uğramıştı. Pek çıldırmalık değil tabii!

Ludvig, kapıyı açıp onu bekledi. Kızın kendisini takip ettiğini görünce yavaşça ilerledi. Etraf biraz loş da olsa aydınlanmıştı.

"Yolculuk aracın vardı." dedi Ludvig. "İşimizi görecektir."

"Araba mı?"

"Adı her neyse..."

Paiva, onun 1700'lü yıllardan beri tutsak olduğunu kendisine hatırlatıp adamın yeni teknoloji hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. "Evet, araba. Şey, garajda. Bu taraftan."

Garajın önünde durup bekledi. Kapıyı açmaya cesaret edememişti. Ludvig etrafı kolaçan ederken, "Hadisene!" diye gürledi.

"İçerisinin karanlık olduğundan eminim." dedi. "Acaba ilk önce sen mi girsen?"

Adam korkusunu anlayıp başını salladı ve onun önüne geçti. Bu arada Paiva'nın belinden tutarak arkasına almıştı. Ancak çok yakınında durmasını sağlamak için iri eli bileğini kavradı. Kapıyı kendisine doğru çekerken, oldukça dikkatliydi. Her an içeriden bir şey çıkmasına karşı kendilerini hazırlamışlardı ama iblisler burada değildi.

Paiva, direksiyona geçerek yolcu kapısına uzanıp açtı. "Yola çıkmaya hazırız." dedi.

Ludvig koltuğa oturduğunda, Paiva kıkırdamasına engel olamadı. Koltuğu mümkün olduğunca geriye çekmesine yardım ederek marşa bastı. Gürültüyle çalışan araba sonunda yola çıkmıştı. Farlarının aydınlatığı yolların kenarında hareket eden gölgeler olduğuna yemin edebilirdi.

Boş asfaltta ilerlerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Söylediği sözler boğazını yakıp kavuruyormuş gibi görünen Ludvig, "İskoçya'ya. Sanırım öncesinde bazı dostları ziyaret etmeliyim." dedi.

Yolculukları sırasında suskun kalan Ludvig -Paiva genelde de pek konuşkan biri olmadığını anlamıştı- yolu izleyip sürekli başını çeviriyor ve her detaya dikkat ediyordu. Paiva ise bu fırsatı değerlendirerek ara sıra ona bakıp inceliyordu. Mağarada gördüğü yaratıkla benzer birçok yan bulmuştu. Bu bir yandan can sıkıcı, diğer yandan da rahatlatıcıydı. Peşlerinde olan iblislerin varlığını düşününce, onun dev hâline ihtiyaç duyacaklarından emin oluyordu. Ama insani yanlarını görmek de onunla yalnız kaldığında içini rahatlatıyordu.

Bir süre sonra radyoyu açtı. Müzik sesini duyan Ludvig başını çevirip Paiva'ya "Müzik." dedi. Şaşkınlığı komikti. Genç kadın neredeyse sesli bir kahkaha atacaktı.

"Sever misin?"

"Dünyevi zevkler. Tabii ki severim."

"Nelerden hoşlanırsın?"

Ludvig, düşünürken dudaklarını birbirine bastırıyordu. "Kelt müzikleri." dedi. Sonra da gülümsedi. Bu çok doğal bir gülümsemeydi. Bir insana yakışan cinsten sevimli bir gülümseme.

Paiva, çenesini tutmak konusunda pek başarılı değildi. İçinden geçen hemen her şeyi dışından da söylerdi. "Gülümseyebiliyorsun." dedi. Adamın az önceki şaşkınlığından daha fazlasıyla karşılaştı.

"Elbette gülümseyebiliyorum. Sen gülemiyor musun?"

Paiva az önceki bastırdığı kahkahasını ortaya serip çok sesli gülebildiğini kanıtlamış oldu. "Ben bir dev değilim. İnsanlar gülebilir."

Sadece bir an Ludvig bir şey söyleyecek oldu ama dudaklarını açtığı hızla kapadı. Başını cama çevirip, "Devler de gülümser. Sadece bunu pek sık yapmazlar." dedi. Yeniden homurdanarak konuşmaya başlamıştı. Bu da Paiva'ya sohbetin bittiğini anlatıyordu.

"O kadarını anladım."

İki saat boyunca aralıksız araba kullanan Paiva, yorulmaya başlamıştı. Ludvig, tekrar konuşmamış ve derin sessizliğe gömülmüştü. Bu durum genç kadının yorgunluktan başka bir şey düşünmesini engelliyordu. Neyse ki hava aydınlanmış ve bu durum Paiva'yı rahatlatmıştı. Artık karanlıktan nefret ediyordu.

Yol üzerindeki benzin istasyonlarından birinde duran Paiva, McCool'a çekinerek baktı. "İnsani ihtiyaçlar." dedi. "Hemen dönerim. Bu sırada yiyecek bir şeyler de alabilirim. İstediğin özel bir şey var mı?"

"Kahve."

"Sade mi?"

"Evet." Kapıyı kapatıp içeri yönelen Paiva, camı indiren Ludvig'in, "Üzerine dökme ama." dediğini duydu.

Ah Tanrım! Lanet olası dev!

"Ha ha espri de mi yapabiliyorsun sen?

"Tamamen gerçek arzularım."

Önce tuvalete -pek de temiz olmayan- girip elini ve yüzünü yıkadı. Uykulu değildi ama mağaralardan beri kendisini fena hâlde yorgun hissediyordu. Tuvalette işini bitirip hızlıca marketi gezdi. Birkaç atıştırmalık yiyecek alıp iki kahve bardağını da kucakladığı gibi dışarı çıktı. Ludvig'in pencereden kendisini izlediğini görebiliyordu. Yüzündeki o ifadesizlikten nefret ediyordu. Sadece küçük birkaç anın dışında, adam hiç mimik bile yapmıyordu. İnsani zevkleri olsa da insani çok yanı yok gibiydi.

Elindekileri taşımakta zorlandığında, Ludvig'in gözlerini devirerek üzerine geldiğini gördü. "Dökmedim." diye çıkıştı. "Sadece..."

"Sadece ellerin çok minik." diye onu tamamladı. "Bırak, sana yardım edeyim."

"Ellerim minik değil." diye itiraz etti. Ludvig elindeki paketleri alırken, "Ayrıca bu iyi bir değişiklik oldu. Yardım edenin sürekli ben olduğumu düşünecek olursak." dedi Paiva.

"Sana yardım ediyorum Paiva. Şimdiye kadar saldırıya uğramadın, öyle değil mi?" Yine aynı böbürlenme ile karşılaşmıştı. Kendisini biliyor ve gücünün bilincinde konuşuyordu. Yine de bu halk dilinde sadece kendini beğenmişlikti, o kadar.

"Sen varsın diye mi?"

"Muhtemelen evet ama bu saldırmayacakları anlamına gelmiyor. Doğru yeri bekliyorlar. Peşimizdeler."

Paiva etrafında dönerken elindeki kahve bardağını fazla sallamıştı. Elini yakıp "Tanrım, lanet bir sakarım!" diye haykırdı. "Buradalar mı yani?"

"Evet." dedi mümkün olduğunca sakin bir sesle ve Paiva'nın elindeki bardakları büyük bir kabiliyetle aldı. "Korkmana gerek yok şimdilik güvendeyiz. Öncüler gün ışığına doğrudan maruz kalamaz, insanların görmesini de istemediklerini düşünürsek bize açık alanda saldırmayacaklardır. Arabaya bin ve şu... Her ne aldıysan onları ye ve yolumuza devam edelim."

Arabaya geçtiklerinde, Ludvig kahvesini yudumlarken, Paiva onu izledi. Her yudumda dudaklarını bastırıp açıyor ve kahvenin tam anlamıyla keyfini çıkarıyordu. Üzerindeki tişört oldukça kaliteliydi. Bilindik markalar giyiniyordu ama nasıl?

"Uzun zamandır buralarda değilsin ama nasıl giyinmesi gerektiğini iyi biliyorsun. Merak ediyorum, bu nasıl mümkün oluyor?"

Ludvig omuzlarını kaldırıp indirdi. Ona bakmamıştı bile. "Dışarıda birkaç arkadaşım var."dedi.

Konuşmaya isteksiz görünüyordu. Kısa bir süre konuşmadan beklemeyi başaran Paiva, ağzına attığı şekerlemeden sonra, "Bir şeyler yemek istemediğine emin misin?" dedi.

"Şu an için ihtiyacım yok."

"Devler yemek yemez mi?" *Merak! Merak etmeyi bırak, Paiva!*

"İhtiyaçları olduğunda yer. Mesela senin o elindekine ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Fazla yiyorsun."

"Nesin sen? Bir diyetisyen mi? Kilom konusunda endişeli değilim."

Kendisini ona doğru çevirip Paiva'ya baştan aşağı baktı. Onu hor gördüğüne dair kuvvetli bir inanca sahip olmaya başlayan Paiva, bu göz hapsinden hoşlanmamıştı. Genelde beğenilen biriydi. Erkekler tarafından gelen arkadaşlık kurma çabalarına alışkın olan genç kadın için -dev bile olsa- bir erkek tarafından bu kadar itici bulunmak biraz hayal kırıklığı olmuştu.

"Sağlığın konusunda endişe duymalısın. Yediklerinin tamamı sağlığa zararlı şeyler. Çok şekerli, bunlar zehir."

Paiva, ağzına atmak üzere olduğu şekerlemeyi paketine geri koyup elinden bıraktı. Ellerinin boş olduğunu göstermek için havaya kaldırarak, "Oldu mu?" dedi.

Adamın başını iki yana sallamasını bıkkınlıkla izliyordu. Omuzları çökmüştü. Ludvig, iblislerden bile daha usandırıcıydı. "Bunu tüm hayatın boyunca yapmalısın."

"Tüm hayatım boyunca şekerleme yok mu? Bu imkânsız!" dedi. Sonra durup şekerleme paketlerini arka koltuğa fırlattı. Birazı dökülmüştü ve yeni temizlenmiş koltukta bırakacağı izlere üzüldü. Arabasını yıkattığı için Liam'a bir teşekkür daha borçlu olduğunu düşündü. Ludvig'in tozlar hakkında söyleyeceği şeyleri tahmin edebiliyordu. "Tamam. Sen hayatımdan çıkana kadar hiç şekerleme yemeyeceğime söz veriyorum. Senden kurtulduğumda, şekerleme partisi vereceğim ama."

Yeniden onun gözlerinin vücudunda gezindiğini hissetti. Bakışlarının bir ağırlığı varmış ve değdiği yere dokunup izler bırakıyor gibiydi. Yutkunup derin nefesler almaya çalışan Paiva, açık camdan başını uzattı. O bakışlardan uzaklaşmalıydı.

"Sağlıksız bir bedenin... Dur biraz. Bu da ne?"

Paiva, Ludvig'i kurtardığı mağarada duyduğu sesleri bir kez daha duymaya başlamıştı. Dev bir sürüngenin sürtünme sesiyle kanat çırpmaları. Gökyüzü aydınlık olmalıyken, bir anda hava kararmış gibi oldu. Karanlık bulutlar göğü kaplamıştı. Günün ortasında geceyi yaşıyor gibiydiler. Islık sesini andıran uzun tiz sesler çoğaldı.

"İblislerin kanatları olmaz öyle değil mi? Bu meleklere özgü olmalı."

"Melek dediğin tam olarak nedir Paiva? Arabada kal, ben söyleyene kadar çıkma."

Paiva endişeyle onun elini yakalayıp, "Sen ne yapacaksın?" diye sordu. Ludvig giderse tüm bunlarla baş edebilir miydi, emin değildi.

Ludvig, boynunu ve sırtını esnetip en tekinsiz ifadesini takındı. "Görevimi."

Arabadan inen Ludvig, önce onu nelerin beklediğini anlamaya çalıştı. Yalnızca üç Asil ve yaklaşık on kadar Öncü vardı. Altından kalkamayacağı bir şey değildi ama bu defa korumak zorunda olduğu biri vardı. İşte bu, işleri biraz zorlaştıracaktı. Arabadan uzaklaşmamalıydı ama çok da yakın olamazdı. Ona doğru süzülen Asil'in gelişini sezdi. Başını yere eğmiş ve yalnızca kanat seslerini dinlemeye başlamıştı. Bir rüzgâr gibiydi, geçip gideceğini sanacağınız ama bir fırtınaya dönüşecek bir rüzgâr.

Biraz daha.

Çok az.

Şimdi!

Arkasını dönüp ellerini iblisin ayak bileğine kenetledi. Onu kendi ekseni etrafında döndürüp fırlatırken, çevresini saran Öncülerin üçünü savuşturmayı başardı. Ancak bir diğeri sırtına atlamayı başarmıştı. Tırnakları etine batıyor ve cehennemin alevleri sanki onu dağlıyordu. Yakınlardaki ağaca doğru sertçe sırtındaki iblisi vurup yere düşürdü. Yerden aldığı yaratığı tek eliyle tutup diğer elini küçük kafasına yerleştirdi. Çıkan seslerden tiksiniyordu. Ölümleri bile mide bulandırıcıydı. Elinde ikiye ayrılmış yaratığı yere fırlattığında, bir anda alev alıp yok oldu.

"Cehennemin dibine!" diye bağırdı Ludvig.

"Ludvig! Yardım et!"

Ludvig, Paiva'nın yardım çağrısıyla birlikte arabaya yöneldi. Kız elindeki bıçağı Asillerden birine savurmuş ve saplamayı başarmıştı. Ludvig hakkını yiyemezdi, oldukça başarılıydı. Sadece doğru yeri bilmiyordu, o kadar. Sonra kadın, onun yürek atışını hızlandıran bir şey yaptı. Paiva, bıçağı kendi koluna götürüp

kesti. Çığlığı acıyı beklemediğini gösteriyordu. Kanı her tarafa bulaşmıştı.

McCool, ona doğru giderken peşine takılan Öncülerden iki tanesini boğazlarından tutarak mümkün olduğunca uzağa fırlattı. Onları öldürmek için bile bekleyemezdi. Paiva, düşündüğünden çok daha kırılgandı. Üstelik bıçağı yanlış kişinin üzerinde kullanıyordu.

Arabanın içini görebilecek kadar yakınlaşmıştı. Paiva'nın dehşetle büyümüş gözleri onu gördüğünde, yaşarmaya başladı. Bu tuhaftı, Ludvig'i gördüğünde güçlü olmaya çalışmayı bırakmıştı. Bu, güvendi ve Ludvig bunun altında eziliyordu. İblisin yüzünde kan ve yeni oluşmuş yanıklar gördüğünde, Paiva'ya sadece kısa bir an daha baktı. Kızın kolundan akan kanlar iblisin üzerine sıçramış ve onu güçsüz düşürmüştü.

Cehennem ateşi!

Paiva, onun güçsüzlüğünden yararlanıp bıçağı ona doğrulttu. Aklı karışmış gibiydi. Önce bıçağa, ardından iblisin boynuna baktı ama Ludvig'in umduğunu yapmak yerine bir kez daha bıçağı yanlış yerde kullandı. Lanet olası kadın kendisini bıçaklayarak öldürmek mi istiyordu? Ardından onu hayrete düşüren bir şey yaptı ve bu defa iblisi hedef alarak bıçağı fırlattı. İyi isabetti ama iblisler kurnaz yaratıklardı. Omzuna isabet eden bıçağın acısını bile hissetmemişti.

Ludvig, arabaya ulaştı. İblisi kendisine çekip omzuna saplanmış bıçağı aldı ve Asil'in gözlerinin içine baktı. Saçları parlak ve omuzlarına kadar uzundu. Gözlerindeki cehennem alevlerini görebiliyordu. Yüksek oğullardan olmalıydı. İşte şimdi keyiflenmişti. Öncü öldürmekten çok daha eğlenceliydi Asiller. Daha fazla düşünmeden Paiva'nın bıçağıyla onun boğazını kesti. Çok uğraşmasına gerek kalmamıştı, Ludvig yeterince güçlüydü ve Asillerin boyunları fazla hassastı. İblis, ayaklarının dibinde küle dönüp yok oldu.

Paiva'ya yöneldiğinde, genç kadını korku içinde buldu. Korkusunu gidermenin bir yolunu bilmiyordu. Sadece aklından geçenleri söyledi. "Bıçağı onun üzerinde kullanacaktın, kendininkinde değil! Neden böyle yaptın?"

"Ben... Bilmiyorum. Sadece doğru geldi, tamam mı?"

"Kendini bıçaklamak mı doğru geldi? Sen gerçekten de tuhaf birisin."

Kadının kolundan akan kanlar Ludvig'i endişelendirmişti. Bıçak yarası dışında, kırılgan bedeninde iblisin sebep olduğu yaralar da vardı. İblislerin açtığı yaralar kolay iyileşmez ve insan bedenlerine ağır gelirdi. "Ben, o... İblis, kanım onu yaktı Ludvig! Kanım, onu yaktı."

Genç kadının dudakları ettiği dualarla kımıldarken, Ludvig arkasına inen Asil'le genç kadının arasında durdu. İblis, onu gördüğüne şaşırmamıştı. *Lanet olası iblis ortak zihni!* Artık hepsi geri döndüğünü biliyordu. Minik bir şüphe dahi olsa Aleck'in onu görmesiyle birlikte artık bulutsuz gökyüzü gibi gözler önündeydi Ludvig.

"Gerçekten sensin." dedi iblis. Sesi metalik bir tını taşıyordu. Bol pantolonu çıplak ayaklarını örtüyordu. Üzerinde kanatlarından başka onu gizleyecek hiçbir şey yoktu ki bir düşmanla karşılaştıklarında, kanatlarını asla kapatmazlardı. İki yana açık kanatlar tehdit edercesine ara sıra kıpırdanıyordu. Uzun saçlarının arasından çıkan ufak boynuzlar, Ludvig'e her zaman komik gelmişti. Tanrı'nın Çocuklarının karşısında onlar neydi ki? "Kardeşimi öldürdün Mikell. Döndüğünde ilk iş olarak bunu yaptın."

McCool, yerdeki uçuşan küllere bakıp dudaklarını büktü. "Sadece görev. Üstüne alınma Aleck. İblis avcılığı kana işliyor. Seni yerin yedi kat altından çıkaran kişinin ben olduğumu söyleme sakın. Kendimi çok önemli sanıp havaya gireceğim şimdi."

İblis, yumruğunu sıkıp tek adım atarak öne eğildi. Hava hâlâ karanlık bulutların sebep olduğu kasvetli bir karanlığa mahkûmdu. Aleck'in tam arkasında onlarca Öncü vardı. Çok fazla değildi. Bugün, buraya sadece onun döndüğünü bildiklerini göstermek için gelmişlerdi. "Oradan kurtulmamış olmayı dileyeceksin." dedi Aleck. Ludvig'in gizlemeye çalıştığı Paiva'ya kısa bir bakış attı. Bu kısa bakış bile kızın titremesine yetmişti. "Onu istiyoruz. Dörtleri kızdırdı. Mağaralara izinsiz girdi. Kim olduğunu öğrenmek istiyorlar."

"McCool'un korumasında bir insan diyelim. Eğer hâlâ almak istiyorsan önce beni geçmelisin." Ludvig bir adım öne çıkıp ellerini iki yana açtı. "Beni gerçekten görmek ister misin Aleck?"

Aleck, onun yanına gelen birkaç Öncü'ye ve yukarıda olanları izleyen kardeşine baktı. Ludvig, karşısında yeterli olamayacaklarını biliyordu. Henüz gerçek kimliğine bile bürünmeden, Öncüleri ve kardeşini öldürmeyi başarmıştı. Yerdeki bir şey dikkatini çektiğinde, elini uzatıp kitabın ona gelmesini bekledi. İtaat eden kitap avuçlarındayken Asil, şen bir kahkaha attı.

"Dilimizi mi öğrenmeye çalışıyorsun? Bununla bir şey elde edemezsin. Efsunu kıran dil değil Mikell, efsunu kan kırıyor."

"O kısmı hallederim."

"Öyleyse bunun ben de kalmasında bir sakınca yok. Bir dahaki görüşmemizde belki sana iade ederim. Ölü bedeninin baş ucuna koyarım." Aleck, onun karşısında kendisini küçük düşürmek istemiyordu. Sözlerle işi kurtarmaya çalışsa bile Ludvig üste çıkmasına asla izin vermiyordu.

"O hâlde şimdi gidiyorsun." dedi Ludvig. "Kaç bakalım Aleck, yeterli adam topla ve gel. Ben de benimkileri toplayacağım."

Kanatlarını oynatarak ayaklarını yerden kesen iblis, tekrar Paiva'ya baktı. Gözlerini kısarak kızın yarasını inceledi. "Bak, bu çok tuhaf işte. Kanın kokusu, eminim sen de bu kokuyu aldın Mikell. Onu istiyorlar. Öğrendikleri gerçekle birlikte istekleri de

artacak. Dörtler kızgın, kızı teslim etmezsen mağaralardaki kardeşlerini tek tek öldüreceğiz."

"Denemeni dört gözle bekliyorum, Aleck. Bakalım onlarla baş edebilecek misiniz?" Ludvig rahat görünüyordu ancak Paiva, onun yumruğunu sıktığını fark etti. Endişelenmişti.

"Bir yolu bulunur. Her zaman bulunur. Cehennem alevlerini hatırlıyor musun Mikell?"

McCool, hatırlıyordu. Acıyı yeniden duyumsadı. Bedenindeki her bir yara alev alıyormuş gibi sızlıyordu.

İblis havalandı ve Öncülere gitmelerini emretti. Gökyüzündeki iki kanatlı iblis uzaklaşırken Paiva, Ludvig'in kolunu tutarak dizlerinin üzerine düştü. Adamın yarasını incelemesine izin vermemişti. Sadece nefes almaya odaklandı. Gözlerinin önünde uçuşan minik böcekler vardı sanki. Bayılmak üzereydi. Bunu istemiyordu. Gücünü toplamaya çalıştı. Her şeyi hatırlamak zorundaydı.

Onların uzaklaşmasıyla birlikte bulutlar gökyüzünü terk etti ve gün bir kez daha aydınlandı.

"İzin ver de yarana bakayım." dedi Ludvig.

Sesi yumuşak mı çıkmıştı?

"Borcunu bu kadar çabuk ödeyeceğini düşünmemiştim Ludvig. Şimdi beni öldürecek misin?"

Gülüyordu. Aman Tanrım, gülüyordu!

"Henüz borç ödenmedi, bu sayılmaz Küçük Şeytan."

McCool, onun tüm direncine rağmen kolunu kendisine çekip yarayı inceledi. Kan parmağına bulaştığında dudaklarından bir inilti döküldü. Derinin üzeri anında kızarmış ve kabarmaya başlamıştı. Elini silkeleyip acıdan kurtulmaya çalıştı. İşte bu gerçekten ilginçti. Paiva'ya daha önce yapmadığı şekilde bakıyordu. Dikkatli ve görerek...

"Kimsin sen Paiva Köksoy?"

"Bir turist rehberi... En iyisi. Efsaneleri seven biri ama onları yaşamak istememiştim Ludvig. Söylesene, beni öldürecek misin?"

"Senin hayatını öldürmek için mi kurtardım sanıyorsun? Yapacak işlerimiz var Küçük Şeytan, bana bir söz verdin. Irkımı kurtarmama yardım edeceksin. Ayrıca ben de sana bir söz verdim. Borcumu ödesem de sana zarar vermeyeceğim."

İblisin açtığı yaranın sebep olduğu bilinç kaybı başlamıştı. Paiva, konuştukça Ludvig keyifleniyordu.

"Bu iyi. Çünkü bir arkadaşım -dev bir arkadaşım- bana borcunu ödediğinde, dikkat etmemi söyledi. Devlerin ne yapacağı belli olmazmış. Ama o iyi biri, neden sen de iyi olmayasın ki?"

"İyiler mi bilmem ama sözlerinde dururlar. Şimdi biraz dinlen, ben de yaran için ne yapabilirim bir bakayım, tamam mı?"

Paiva başını sallayıp Ludvig'in onu kaldırmasına izin verdi. Adam onu hiç zorlanmadan kaldırmıştı. Arabanın arkasına uzandı, gözlerini kapatmıştı ama uykuya dalmadı. Buna cesaret edemezdi, her şeyi hatırlamak zorundaydı. Ludvig'in iri parmakları tenine hafifçe değiyordu. Değdiği yerler acıyordu ama dayandı. Başından kayıp saçlarının ucuna kadar inen saç bandını nazikçe alan adam, onun kolunu sarıp acıyı sanki tek bir yerde toplamıştı.

"Uyumalısın." diye fısıldadı.

"Uyumadığımı nereden biliyorsun?" dedi Paiva. "Belki uyudum. Her şeyi bilemezsin, Ludvig Mikell McCool."

"Bazı şeyleri biliyorum. Mesela her şeyi hatırlayacağını... Hatırlamamaktan korkuyorsun." dedi. Bu durum Devi keyiflendirmişti. "Hatırlayacaksın, Paiva. Eminim her şeyi hatırlayacaksın. Şimdi uyu ve dinlen."

Paiva, yaranın sebep olduğu uyuşukluğa daha fazla dayanamadı ve bu defa gerçekten de uykuya daldı. Ludvig, parmaklarını sarılı yaranın üzerinde gezdirerek, "Kimsin sen Küçük Şeytan?" diye fısıldadı. "Kanının değerini biliyor gibisin. Aksi olsaydı bir insan asla kendisini bıçaklamazdı. Paiva Köksoy, neden Dörtler seni istiyor?"

Ayışığı Kitaplığı

Gizlenenler

Uzun zamandır böylesine deliksiz uyuduğunu hatırlamayan Paiva, gözlerini açmadan önce sızlayan koluyla birlikte gerçeklere uyandı. Üzerine doğru eğilen iblisin sıcaklığını bile anımsayabiliyordu. Kolunu tutmuş ve kendisine doğru çekmişti. Elindeki bıçakla onu yaralamaya çalışsa bile yaratığın sivri tırnakları tenini ondan önce kesmişti. İblis, Paiva'nın sıçrayan kanıyla birlikte geri çekilmişti. Kan bir alevmiş gibi değdiği her yeri yakıyordu.

Gözlerini açmak istemedi ancak boynu tutulmuştu ve bedeni biraz hareket için kıvranıyordu. Arka koltukta yatıyordu. Beli duruşundan dolayı ağrıyla sınanıyordu. Elini bel boşluğuna götürüp hareket etmeye çalıştı. Ludvig ön koltuktaydı, başını geriye yaslamıştı. Gözleri kapalıydı. Radyoda sakin bir müzik çalıyordu. Paiva, *bir tek yağmur eksik,* diye düşündü. İblislerin saldırısına uğrayan kendisi değilmiş gibi arabanın içinde huzuru soluduğunu hissetmeye başlamıştı.

"Uyandın mı?" Ludvig'in sesiyle irkildi. Adam, ona doğru dönmemişti ve Paiva, ses yapmadığından emindi ama nasıl olduysa uyandığını anlayabilmişti.

"Bilmem, hâlâ rüyadayım galiba. 287 yıl boyunca tutsak olan bir devle aynı araba içinde uyuyor olamam, öyle değil mi?"

Ludvig, aynadan ona baktı. Kıstığı gözleri bir arayışta gibiydi. Sormak yerine anlamaya çalışıyordu. Bacaklarını mümkün olduğunca öne uzatmıştı. Arabaya sığıyordu ama belli ki kısıtlı alan Ludvig'i rahatsız ediyordu. Belki de uzun süren tutsaklığın üzerinde bıraktığı kötü anlar yüzündendi. Paiva, onun gözlerindeki yorgunluğu hemen tanıdı. "Uyumadın mı?"

"Hayır. Birimizin nöbet tutması gerekiyordu."

"Ah, bir sonraki nöbeti ben tutarım."

"Elbette öyle yapacaksın. Sonsuza dek gözlerimi açık tutamam." dedi Ludvig. Bu kısımda biraz tebessüm etmesi fena olmazdı ama yüzü yine aynı donuk ifadeyle kaplanmıştı. Yeniden başını koltuğa yasladı. "Kendini nasıl hissediyorsun, Paiva?" diye sordu. Bunu ona bakmadan sormuştu. Bazı erkekler -dev bile olsalar- kadınlara onlarla ilgilendiklerini belli etmekten hoşlanmıyordu.

"Araba kullanabilecek kadar iyi. Sadece kolum sızlıyor."

"Bir iblisin açtığı yara öyle kolay kapanmaz. Gittiğimiz yerde uygun bir pansuman yapabiliriz. Sadece biraz daha dayanman gerekiyor. Çok yolumuz kaldığını sanmıyorum. Hatırlamaya çalışıyorum. Her yer o kadar çok değişmiş ki."

Paiva, arka koltuktan öne doğru geçmeye çalışırken başını eğip Ludvig'in üzerine doğru kaydı. Sonunda ön koltuğa geçmeyi başarıp başparmağını *işlem tamam* demek ister gibi kaldırdı. Ludvig'in şaşkın bakışları onda alışkanlık yapmaya başlamıştı. "Gittiğimiz yeri bulabilecek misin? Ya değiştiyse? Ya artık aradığın kimse orada değilse?"

"Hayır, inan bana değişmeyen bazı yerler var. Değişmeyen bazı dostlar ve düşmanlar gibi..."

Sadece iki saat daha araba kullanan Paiva, Ludvig'in tarifiyle ilerliyordu. Önce birkaç kez yanlış yola sapmışlardı ama bir süre

sonra ömrünün tamamı orada geçmiş gibi rahatlıkla tarif etmeye başlamıştı.

Hava giderek kararmış ve gece tüm korkutuculuğu ile Paiva'nın üzerine çökmüştü. Bir süre sonra ıssız yollarda duracak bir yer aradı ama bulamadı. Telefonunu eline alarak en yakın benzin istasyonuna baktı ve ne yazık ki en az bir saatlik mesafedeydi.

"Tanrım, lanet olsun." diye fısıldadı.

"Yine *O*'ndan bahsettiğine göre baş etmekte zorlandığın bir şey var. Bir devle küçücük bir araç içinde olmaktan daha fazla zorlandığın şey nedir, Paiva Köksoy?"

Genç kadın, ona doğru bakıp burnundan soludu "Çiş molası. Hani şu dünyevi zevklerin yanı sıra dünyevi ihtiyaçlar var ya." dedi alayla.

Ludvig bir anda bakışlarını ondan kaçırdı. "Tamam, o zaman uygun bir yerde dur."

"Sorun da o ya, durabileceğim bir tesis yok ve ben... Neyse bundan sana bahsetmek istemiyorum. Sadece bir saat dayanmalıyım."

Yol boyunca yüzünü buruşturmuş ve Ludvig'in yolda durması konusunda söylediği fikirlere asla cevap vermemişti. Sonunda tesise vardıklarında hızla aşağı indi. Bu defa Ludvig de onunla birlikte arabadan inmişti. Paiva'yı sessizlik içinde takip ederken etrafına bakıyordu.

"Buradalar mı?"

"Yakındalar ama bu bölge bize ait, saldıramazlar."

Paiva bölgeden neyi kastettiğini soramadı. Tuvalete girip Ludvig'den ayrıldığında kendisini yapayalnız hissetmişti. Alanını kaplayan iri beden yokken korunmasız gibiydi. Bir an önce işini bitirip yeniden Ludvig'in yanına dönmek istiyordu. Dışarı

çıktığında, adamı kapıda onu beklerken buldu. Elinde ikisi için birer kahve vardı.

"Sade." dedi aynı düz sesle.

"Teşekkür ederim. Biraz bacaklarımı açıp öyle yola çıksak olur mu?"

Ludvig, başını salladı. Sırtını duvara yaslayıp bir aşağı bir yukarı yürüyen Paiva'yı izliyordu. Hayatı değişen genç kadın sağlam bir irade göstermişti. Olaylar karşısında soğukkanlı durabilmiş ve dirayetini kaybetmemişti. Ludvig kadının güçlü duruşundan etkilenmişti. Zaman zaman onu anlayamıyordu ama ona minnettardı. Nasıl ona zarar verebileceğini düşündüğüne inanamıyordu. İstese hayatı boyunca onun koruyucusu olabilirdi. O mağaralardan, Paiva olmasaydı belki de asla çıkamazdı. Yaptığı iyilik bir hayat kurtarmanın çok ötesindeydi. Yine de bunu bilmesine gerek yoktu. Korktuğunda sürekli konuşması hoşuna gitmişti.

"Niye bana öyle bakıyorsun?"

Paiva'nın sorusuyla birlikte düşüncelerinden sıyrılan Ludvig, "Bir ailen yok mu?" diye sordu.

"Öldüler."

"Yalnız mısın yani?"

"Öyle de denebilir. Bir dostum var. Liam, yarı devdir."

Ludvig, gülümsedi. "Devler hakkında bir şeyler biliyorsun yani. Melez de olsa bizim kanımızı taşıyanları soydan sayarız. Kimlerdendi?" diye sordu ama bir kuzgunun acı ötüşüyle birlikte yaslandığı duvardan doğruldu. Kolunu Paiva'nın beline sararak, onu arabaya doğru yönlendirdi.

"Hemen gitmeliyiz." dedi.

"Hani burada saldıramazlardı?" diye sordu Paiva panikle.

"İblisler değil." dedi adam. Gözleri gökyüzündeydi. "Gözcüler. Yani Tanrılar, Paiva. Hemen buradan gitmeliyiz."

Paiva, başını iki yana salladı. Nasıl bir işe bulaştığını hâlâ bilmiyordu. Tehlikenin biri gidiyorsa diğeri geliyordu. Arabayı çalıştırıp hızla sürdü. Ludvig'in yönlendirmeleri artmıştı. Nereden döneceğini, hatta nerelerde yavaşlaması gerektiğini bile söylüyordu. Aradan geçen yarım saatin sonunda gitmek istediği yere ulaşmıştı.

Durdukları yere göz atan Paiva, ay ışıklarının aydınlattığı yeri inceledi. Ayrıca birkaç adımda bir lambalarla ışıklandırılmış yer, güneşin yokluğunda da karanlığı yenmeye ant içmiş gibi görünüyordu. Önlerindeki bina bir kaleyi anımsatıyordu. Yerleşim yerinden oldukça uzaktaydılar. Gizlenmek için güzel bir yere benziyordu. Bahçeye girmek için üç sıra dizilmiş yüksek merdiven basamaklarını tırmandılar. Kapının üzerinde asma bir tabela vardı. Kırmızıyla parıldayan boynuzların ortasında, "İri Ben" yazıyordu. Boyalar boynuzun ucundan aşağı doğru akmış ve tabelanın zemininde birikmişti.

Kan gibi, diye düşündü Paiva. Belki de bu görüntüyü bilerek yapmışlardı.

Ludvig, kapıya doğru hantal adımlarla yürüdü. Tahta kapı eski çağlardan kalma han kapılarını anımsatıyordu. Tokmağı ağır demirden yapılmıştı. Devasa kapının en tepesinde gözetleme deliği vardı. İrice ve fazla yukarıda... Paiva, burada bulunanların oldukça iri olduğu kanısına vardı.

Yarı devler mi?

Ludivig, kapıyı çaldı ve büyük bir sabırla beklemeye başladı. Saniyeler dakikalara dönüştü. Paiva, yerinden sadece ağırlığını bir ayağından diğerine vermek için kımıldayan Ludvig'e "Bir daha mı çalsak acaba? Belki duymamışlardır." dedi. Ama adamın tek cevabı başını iki yana sallamak ve anlayamayacağı kadar kısık bir sesle homurdanmak oldu.

Bir süre sonra içeriden adımlar duyulmaya başladı. Paiva, öne doğru çıkarken Ludvig onu bileğinden tutup arkasında durmasını sağladı. Bu koruma içgüdüsü Paiva'yı ürkütmüştü. Tehlike, onların yörüngesinde dönen bir uydu gibiydi. Daima etraflarında dolanıyordu. "Çok konuşma ve yanımdan ayrılma." diye fısıldadı Ludvig. "Eğer sinirlerime hâkim olabilirsem bir dost gibi karşılanırız."

"Ya hâkim olamazsan?" Paiva'nın kısık sesi titremişti.

"Eh, o zaman işler karmaşıklaşabilir. Şimdi sus."

"Burası tam olarak neresi?"

"İri Ben'in mekânı... Bir dev! Sus artık."

Ludvig, onu hâlâ arkasında tutmaya çalışıyordu. İri bedenin arkasındayken, karşıdan bakan biri için görünmezdi belki de ama Ludvig'in tek planının bu olmadığını umuyordu.

"Dev mi? Hani hepiniz tutsaktınız?"

"Kimimiz ırkına sırtını döndü. Sus Paiva, sana cevap verdikçe yeni sorular soruyorsun. Ciddiyim, sus artık!"

Paiva, tam başka bir soru soracakken kapı açıldı ve Ludvig'den daha iri bir adam abartılı sırıtışıyla kollarını iki yana açarak, "Mikell, dostum!" diye şakıdı. "Demek söylentiler doğruymuş, dönmüşsün."

Paiva, adamın sarılmak için Ludvig'e yaklaşmasını izledi. Büyük bir özlem ya da dostluk beklememişti ama Ludvig'in attığı yumruk aklının ucundan bile geçmedi. Sinirlerine nasıl hâkim olması gerektiğini kesinlikle bilmiyordu. Bir yumruk diğerini tetiklerdi. Geriye doğru savrulan adam, sırtını duvara çarptı. Dökülen sıvalar minik bir toz bulutu çıkarmıştı. Adam, elini burnuna götürüp kanı durdurmaya çalıştı. Başını havaya kaldırmıştı. Tüm o açılan kucaklara rağmen Ludvig'den böyle bir *merhaba* beklediği belli oluyordu.

"Dostum! Şu hâlime bak, akşam biriyle buluşacaktım. Daha yumuşak vuramaz mıydın?"

"Seni piç! Hepimizi terk ettin!" dedi Ludvig. Evet, sinirleri muhtemelen ona hâkim oluyordu şu an. "Seni öldürmediğime dua et."

Adam kaşlarını oynatıp gözlerini devirdi. Sırtını duvara verdi. Ellerini bacaklarına yaslayıp başını aldığı darbe yüzünden iki yana salladı. "Kara kaşıma gelmedin herhâlde. Bana ihtiyacın var." dedi. "Bunu ikimiz de biliyoruz Mikell. Bu yüzden sadece yumruk attın, bu yüzden devam etmiyorsun. Biraz sakinleş." Paiva'yı fark ettiğinde somurtkan yüzü neşelendi. "Şuna bak, yanında bir ufaklık getirmişsin. Senin tarzın değil ama... Tutsaklık seni acıktırmış olmalı dostum. İstersen gece için bir şeyler ayarlayabilirim."

Pişkin bir gülümseme yüzüne yayıldığında, kaşlarını oynatıp Paiva'yı daha yakından görmeye çalıştı.

Paiva, duydukları karşısında şoka girmişti. Ellerini göğsünde kavuşturup birkaç adım geriledi. İmalar hoşuna gitmemişti, kendisini bir anda kötü hissetti. Burada ne işi vardı ki? Boş konuşan adama karşı bağırıp çağırmak istedi ama konuşamayacak kadar korkmuş hissediyordu kendisini. Bunlar, iblislere savaş açmış devlerdi.

Ludvig, adamı yakasından yakalayıp havaya kaldırdı. Ayakları yerden kesilmişti. "Tamam, tamam." diye bağırdı. "Kızla ilgili şaka yok, anladım. İndir beni dostum, sadece seni özledim tamam mı? Size ihanet etmedim."

"Ya ne yaptın?"

Ludvig onu bıraktığında, yakasını düzeltip elini alnına götürdü. Derin nefesler alıyordu.

"Gizlendim. Ben savaşçı değilim, Mikell. Hiçbir zaman savaşmak ya da iblis avlamak istemedim. Bu sizin görevinizdi. Bu

yüzden gizlendim. Tamam mı? Fena mı oldu? Döndün ve senin için kapıları sonuna kadar açık bir ev buldun. Hadi artık ver elini de dostluğumuzun daim olduğunu anlayayım."

Ludvig, pek emin olmasa da kendisine uzatılan eli sıktı. Sonra arkasına gizlenmiş kadına elini uzatıp tutmasını bekledi. Genç kadının tutacağından pek emin değildi ama Paiva bir kedi gibi onun arkasına doğru sokuldu. Kız, Ben'den hoşlanmamıştı. Ludvig'in adamla onun arasında durmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Yolda saldırıya uğradık. Paiva yara aldı. Önce pansumanıyla ilgilenmek istiyorum. Sonra da yokluğumda neler oldu anlatacaksın. Yakında diğerlerini de kurtaracağım, bir planım var."

"Nasıl istersen." dedi. Elini yan tarafa doğru uzatıp belli belirsiz bir reverans yaptı. Hâlâ Ludvig'e sığınmaya çalışan kadına, "Hey, benden korkmana gerek yok ufaklık. Sadece geveze biriyim o kadar." dedi. "Bir de senden azıcık büyüğüm."

İki yana kıvırdığı dudaklarının arasından neredeyse tüm dişleri görünüyordu. Yüzünde sakallar vardı. Büyük bir burnu ve orantısız gözleri ayrı ayrı güzel olsa da bir aradayken, yanlış yere konumlandırılmışlar gibi duruyordu. Üzerinde kahverengi bir pantolon ve tuhaf bol bir gömlek vardı. Ludvig ondan çok daha iyi giyinmişti. Hangisi 287 yıl boyunca bir mağarada tutsak kalmıştı, tartışılırdı.

"Paiva'yla iyi anlaşacağını düşünüyorum. O da çenesini tutmak konusunda başarısız ve ayrıca meraklı." dedi Ludvig. Kızın eli hâlâ avucunun içindeydi. Fark ettiğinde, onu bırakıp kulağına eğildi. "Korkmana gerek yok. İri Ben, düşman değil sadece korkak biri."

"Seni duydum. Ona inanma ufaklık, Mikell iyi bir yalancıdır. Ben, korkak biri olamaz. O sadece zeki."

Adam, onları fazlasıyla dar -devler için- bir koridordan geçirdi. Penceresiz uzun koridor parlak ışıklandırmalarla aydınlatılmıştı.

Masaların olduğu geniş bir odaya girdiklerinde, altı aşırı iri insan bir anda ayağa kalkıp Ludvig'e doğru geldiler. Onu sırayla kucakladıktan sonra- Ludvig, İri Ben'e yaptığı gibi diğerlerine yumruk atmamıştı- Paiva'ya saygıyla eğilip selam verdiler. Onlara gülümsemeye çalışsa bile dudaklarında donup kalan tebessüm korku ve şaşkınlık karışımı bir ifadeye evriliyordu. Kurt sürüsünün ortasında kalmış bir kuzu gibiydi.

Masaya doluşan birkaç genç adam, McCool'a selam verme yarışına girmişti. Aralarından en genç olanı hayranlıkla onu izliyordu. Diğerlerinden daha kısa boyluydu ama bu Paiva'dan uzun olmasına engel değildi. Çocuk aklına Liam'ı getirmişti. Ne bir dev ne de tam bir insan. Saçları uzundu. Omuzlarına doğru inen teller parlak ve bakımlıydı. Gözleri geri kalan her şeyin aksine ufacıktı. McCool'a kendisini tanıtırken bir iki kez takıldı. Kekelemesi muhtemelen heyecanının bir göstergesiydi. Uzak bir köşeye gidip diğerlerini izlemeye oradan devam etti. Paiva, çocuğu takip etmeye kendini o kadar kaptırmıştı ki Ludvig'in ona baktığını geç fark etti.

"O bir melez, öyle değil mi?" diye sordu Ludvig'e.

"Evet. Öyle görünüyor."

"Arkadaşıma benziyor." dedi Paiva. "Ya da ben Liam'ı çok özledim."

Ludvig, çocuğun olduğu tarafa bakıp başıyla selam verdi. Bu minicik hareket çocuğun üzerinde öyle bir etki yaratmıştı ki oturuşu bile değişmiş ve daha sert durmaya başlamıştı.

"Onunla tanışmak isterdim. Arkadaşınla. Kimlerden?" diye sordu Paiva'ya.

"O'Connor. Ailesinde dev yok, sanırım hepsi onun gibi..." dedi başıyla çocuğu işaret ederek. "Bir melez."

"O'Connor köklü bir ailedir. En cesur savaşçılardır. Tamamı şu an mağaralarda tutsak. Geride melezlerinin kalmış olması

büyük şans. Arkadaşının ailesini de kurtaracaksın Paiva, belki bu düşünce seni heveslendirir."

Paiva, duyduklarından sonra heyecanlanmıştı. Gerçekten Liam'ın ailesini kurtarabilir miydi? Ludvig'e soracak onca sorusu vardı ama en gözde masadakiler onların daha fazla fısıldaşmasına izin vermemişti. McCool'un nasıl kurtulduğuna dair gelen sorularla, Paiva artık ortamın kişisi olmuştu. Her biri ona bir kahraman gibi bakıyor ve sürekli soru soruyorlardı. Genelde bulunduğu ortamda en konuşkan kişi kendisi olduğu için yöneltilen bunca soru onu şaşkına çevirdi. Herkese cevap vermeye çalışıyordu ama onlara yetişmesi oldukça güçtü.

Ludvig yanından kalkıp gözden uzaklaştığında Paiva, kendisini huzursuz hissetti. Nereye gittiğini bile söylememiş öylece bırakıp gitmişti. Bu, Paiva için korkutucu bir andı çünkü tamamı devlerden oluşan grup ona efsunu nasıl bozduğunu soruyordu. Bilmediği sorular onu merak ettiği cevapları aramak için heveslendirmişti.

Sahi, efsunu nasıl bozmuştu?

Yeniden aynısını yapabileceğine inanıyor muydu?

Diğer devleri gerçekten de kurtaracak mıydı?

Ludvig'i göremeyince panikleyip ayağa kalkan Paiva, biraz uzaklaşmak ve Ludvig'i bulmak umuduyla etrafa göz attı. Onu bir kadınla birlikte konuşurken gördü. Ludvig'den yalnızca bir baş kısa olan kadın, o boyda ne kadar zarif görünülebiliyorsa o kadar zarifti. Saçlarını boyun hizasında topuz yapmıştı. Üzerinde uzun bir elbise vardı. Koyu renkli elbisenin etekleri yırtmaçla hareketlendirilmişti.

Onları izlemeye kendisini kaptıran Paiva, ikisi de onun olduğu tarafa baktığında bakışlarını kaçırmak için geç kalmıştı. Elini kaldırıp selam verdi.

"Merhaba." dedi kadın yaklaşırken. İri elini ona doğru uzatıp. "Demek kahramanımız sensin."

Utançla başını iki yana salladı. "Hayır, hayır sadece tesadüf... Oradaydım, o kadar."

Kadın, onu baştan aşağı süzdü. Paiva, devlere oranla kısa olduğu için onu küçük göreceğini düşünüyordu ama kadının gözlerinde yalnızca merak vardı. Anlaşılan minik kadınlarla sorunu olan tek kişi Ludvig'di. "Ben tesadüflere inanmam. Mikell'i kurtardın. Herhangi birini değil, Mikell'i. Bu da iki büyük gücün yeniden karşılaşacağını gösteriyor. Çünkü bu çocuk kesinlikle rahat durmayacak."

McCool, rahatsızlıkla kıpırdandı. "Yapılması gereken yapılacak Cath ama ne karanlık ne de aydınlık için. Belki de artık sadece kendim için çalışmalıyım."

"Döndüğünü biliyor Mikell. Seni çağıracak. Oğullar mühürleri kırmaya çok yaklaştı. Yakında cehennem alevleri Geçit'i aşacak. Bize ihtiyacı var."

McCool, düşünceliydi. Çatılan kaşları, yüzünü Paiva'nın ilk kez onu gördüğü boynuzlu hâline benzetmesine sebep oluyordu. "İhtiyacı olsaydı bizi kurtarırdı."

"Yapamazdı çünkü çocukları tam bir aptal gibi davrandı. Geçit'e gittiniz. Yapmayın demiştim!"

Bir adımla kadına yaklaşan McCool, "O emretti!" diye bağırdı. "İnsanları kurtarmanın başka yolu yoktu Cath! Ben... Ben sandım ki..." Sesi kısılmış ve devam edememişti. Siniri tuhaf şekilde yaptığı hatalara çarpıp sekiyor ve yön değiştiriyordu.

"Cehennem alevine karşı durabileceğini mi? Sen yenilmez değilsin Mikell, sadece güçlü bir savaşçısın. Aptallık edemezsin. Şimdi Paiva sayesinde ikinci bir şansa eriştik. Ordunu geri al ve Oğulları avla. İnsanlığın başka şansı yok."

"Ya da *O*'nun emri böyle..."

"Kızgınsın. Bir evlat babasına kızgın olamaz."

"Bir baba da evlatları tutsakken eli kolu bağlı oturmaz!" Sesi öylesine gürleşmişti ki Paiva geri sindi. Onun hareketini yakalayan McCool sakinleşmeye çalışarak, "Üzgünüm." diye fısıldadı. "Sadece fazla öfkeliyim. Haklısın Cath, önce ordumu geri almalıyım."

"İşte McCool!" dedi gülümseyerek. Sonra adamın elindeki yanık izlerini görüp elini kavradı. Kadın elindeki yaraları incelerken sesi endişeli çıktı. "Dörtlerle mi karşılaştın?"

"Hayır, sadece Asiller."

"Cehennem Alevi mi taşıyorlardı?"

"Hayır."

"Öyleyse elin? Bunlar yeni iz. Mağaralarda olamaz. Kiminle karşılaştın Mikell?"

Başını yukarı kaldırıp derin bir nefes alan McCool, elini kadından kurtardı. "Bugün neden herkes sürekli soru soruyor? Ben iyiyim Cath."

"Tamam." dedi sakince ama düşüncelere dalmış gibiydi. "O zaman bu ufaklığın yarasıyla ilgilenelim." Cath, elini Paiva'nın koluna uzattığında, Ludvig araya girip kızı kendisine doğru çekti. Paiva, sertçe ona çarpıp Ludvig'in kollarıyla sarıldığında öylece kalakaldı. Bedeni sertti. Her bir nokta kastan oluşuyormuş gibiydi. Ellerini havada tutup ona dokunmamaya çalıştı ama Ludvig bunu pek umursamıyor onu kendisine daha çok yaklaştırıyordu.

"Ben hallederim Cath, sadece malzemelere ihtiyacım vardı o kadar."

"Peki, kızına kimse dokunmuyor Mikell." diyerek gülümsemeye çalıştı ama başaramamıştı. McCool'un bir şeyler gizlediğini düşünüyordu ki adam yüzyıllar süren dostluklarında bunu sıkça yapmıştı. Huy değişmiyordu. "Bu, sadece biraz tuhaf... Onun şey olduğunu mu düşünüyorsun? Pek ufak ve..."

"Sen babanın yanına git Cath, birazdan döneriz."

Onun şey olduğunu mu düşünüyorsun?

Baba!

Paiva, devleri çözmeye çalıştıkça karmaşık bir ip yumağının merkezinde buluyordu kendisini. Koparıp atsa bile o karmaşadan çıkamayacakmış gibi hissediyordu.

Cath yanlarından gidince Ludvig, Paiva'yı tutarak uzak bir köşeye çekiştirdi. Onun uzun adımlarına yetişmek için koşuşturmak zorunda kalıyordu. Nefes nefese kalmıştı.

"Neden bahsediyordu? Benim ne olduğumu düşündüğünü sanıyor?"

Ludvig, bir köşede durdu. Belli ki önce Paiva'ya açıklama yapmak zorundaydı. "Sadece şaşkın. Yanımda olduğun için seni bazı kılıflara sokmaya çalışıyor. Önemli değil, seni korumamı farklı yorumlayabilirler. Sanırım bu şimdilik işime gelir."

"Beni korumanı farklı mı yorumluyor? Anlamıyorum."

Ludvig sinirle çenesini sıktı. "Farkındayım Paiva ve anlamadıkça soruların da çoğalıyor. Seni kendime sakladığımı sanıyorlar. Devlerin bazı takıntıları işte... Boş ver. Benim yanımda görmeye alışkın oldukları biri değilsin. Bu yüzden Cath, seninle ilgili farklı düşünmeye çalışıyor. O sorun değil ama Ben'e dikkat etmeliyiz. Kurnazdır. Seninle ilgili bir şeyler öğrenmesini istemiyorum. Tek şansımız benim de takıntılı biri olmam. Eğer bir kadını kendime sakladıysam, başkasının yaklaşmasına izin vermem. İri Ben, bunu bildiği için bu konuda güvendesin. Şimdi sus ve benimle gel."

Gelmesini istemişti ama onun küçük adımlarını beklemeye tahammülü yok gibiydi. Paiva bir kez daha Ludvig tarafından çekiştiriliyordu.

"Kimin kızı peki, İri Ben'in mi?" diye sordu koşuşturmacanın arasında.

Ludivg'in dudakları kımıldamıştı, onu tam olarak duyamayan Paiva, "Meraklı." dediğini sandı.

Demiş miydi?

"Hey, bir soru sordum."

Ludvig bir anda durdu. Arkasından çekiştirdiği kadının habersiz olduğu bu anlık duraksama ikisinin birbirine çarpmasıyla sonuçlanmıştı. Paiva, "Ah!" diye inlerken, Ludvig çarpışmadan etkilenmemiş gibi duruyordu.

"Birçok soru soruyorsun Paiva ve ben artık biraz sessizlik dilemeye başladım. Sadece kafamı toplayana kadar bana müsaade et, olur mu?"

Genç kadının yüzüne baktı ama ondan cevap alamadı. Küskün duran ifadesine gülebilirdi. Eliyle kendi kolunu tutuyordu. İncinmişti ama bu bedenine aldığı bir yaradan dolayı değildi. İç çekti. Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama Paiva'nın sorusunu cevapladı. "Cath, Ben'in kızı. Babasından daha cesurdur ama Ben'in sözünden asla çıkmaz. Oldu mu?"

"Oldu." Yüzünün asıklığı henüz düzelmemişti ama Ludvig, onun birazdan yine sorular soracağına emindi. O başlamadan önce yarasıyla ilgilenmek istiyordu.

Büyük bir banyoya girdiler. Her taraf altın renkli fayanstan oluşuyordu. Yerlerde minik küvetler vardı. Bu küvetler belli ki sadece su sağlamak içindi. Her birinin yanında irice tabureler vardı.

Ludvigi'in elleri büyüklüğüne rağmen oldukça nazikti. Yarayı sargıdan kurtardı. Ancak kanama devam ediyordu. Eline bulaşan kanla birlikte bir kez daha acıyla inledi. "Lanet!" Elini boşlukta salladı. Hemen su birikintisine soktu. Kızarıklık beraberinde kabartıları getirmişti.

"İyi misin? Ludvig, neler oluyor? Kanım... Kanım sana neden zarar veriyor?"

"Biraz sus Paiva! Lütfen biraz sus! Sadece düşünmeliyim. Şimdi gel de şu yarayı yıkayalım, kesiği kandan göremiyorum ve yaraya dokunmam mümkün görünmüyor."

Musluğu açtığında, Paiva'nın tek kelime etmesine izin vermeden kolunu suyun altına soktu. Kanlar suya karışıp açık renge dönüşerek gözden kaybolduğunda kesiği gören Ludvig, "Bunu yaraya dökeceğim. Biraz canın yanacak."dedi.

"Tamam, dayanırım."

Suyu kapatıp hızla elindeki tozları yaraya döken Ludvig, Paiva'dan çığlık beklemişti ama kadın büyük bir dirayetle dayandı. Sadece yüzünü şekilden şekle sokup gözlerini sıkıca yumdu. Ludvig, yarayı sarmaya başladığında henüz gözlerini açmamıştı. Onu böyle sessiz olduğu anlarda yakalamak oldukça zordu. Uyurken, bir de... Fazla alıngandı. İnsani belirtiler, diye düşündü McCool.

"Kanın nasıl bize zarar veriyor, anlamış değilim. Bilmediğim soruları sorduğunda öfkeleniyorum çünkü senin yardımına karşılık yeterince yardım edemiyorum Paiva. Üzgünüm ama neden olduğunu bilmiyorum."

Gözlerini açan kadın, şimdi de üzgün görünüyordu. Kafası karışmıştı. Sağlam kolunu kaldırıp lavabodan destek aldı. Parmakları ince ve uzundu. Beyaz teni o kadar açıktı ki neredeyse damarlarından akan kanı görebilecekti Ludvig.

"Tahminin vardır ama." dedi. "Cath'in de tahmini var."

"Var." Ona karşı dürüst olmak istedi. Nasıl karşılayacağını tam kestiremiyordu ama yaşadığı her şeye karşı o kadar güçlü durmuştu ki. Efsaneleri anlatmayı seven birini o efsanelere çekmek belki de sanıldığı gibi olmayacaktı. "Senin melez olduğunu düşünüyorum."

Paiva, destek aldığı lavaboya daha fazla güç uygulayarak ayağa kalktı. Ludvig'in elinin içindeki kolunu çekip sarılmış yarayı

izledi. "Melez mi? Bak, Liam bir yarı dev ve senin kadar olmasa da o kocaman. Dünya standartlarına göre uzun bir kadın sayılırım ama o kadar da değil. İnan bana, ben melez değilim."

"Öğreneceğiz, Paiva. Sadece biraz sabret, olur mu?"

Masaya geri döndüklerinde, kafa kafaya vermiş devlerin fısıldaşmaları duruldu. Ludvig biraz hoşnutsuzca masaya yaklaştı. Paiva'ya oturması için yer gösterdikten sonra kendisi ayakta kaldı. Kollarını göğsünde kavuşturup önce İri Ben'e ve ardından diğerlerine baktı. "Ailen genişlemiş Ben." dedi.

"Evet. Bu Cath'ın oğlu Caw." Yanındaki devin sırtına vurup gülümsedi. "Onun bebekliğini hatırlarsın muhtemelen. Tam dedesinin torunu Mikell. Boynuzlarını bir görsen..."

McCool, genç adamı inceledi. Memnun olmuştu çünkü ne kadar fazla sayıda dev olursa işi o kadar kolaylaşırdı. Koyu renkli kıyafetlerinin içinde kızıla çalan saçları parıldıyordu. Yeterince iriydi. Onu gerçek kimliğinde görmeyi gerçekten de isterdi. "Görmeyi planlıyorum zaten Ben. Peki ya diğeri? Şu uzakta olan, o kimdi?"

"O mu? O da Caw'ın oğlu. Ama boynuzlu değil. Dönüşemiyor. Bir melez. Sana hayran. Çocukluğu seni dinleyerek geçti. Bu, biraz onur kırıcı... İri Ben dururken, neden seni kahraman olarak görürler ki?"

Adam şaka yapıyordu belki de ama değindiği konular oldukça hassastı. Ludvig, "Gizlenmediğim için olabilir mi Ben?" dedi. Çocuğu yanına çağırıp elini omzuna koydu. "Güçlü bir delikanlı... Onu da istiyorum, Ben. Güçten çok inanca ihtiyacım var ve bu çocuk, benim kim olduğumu iyi biliyormuş gibi geldi."

"Anlamadım. Onu neden istiyorsun?"

"Sana söyledim. Bazı şeylere ihtiyacım var. Crom, İrlanda'da kimlik, para, kıyafet gibi bazı ihtiyaçlarımı karşıladı. Ama asıl ihtiyacım olanın silah olduğunu biliyorsun."

"İstediğin kılıcı ya da hançeri seç beğen al. İblisler için yeraltı diyarında tasarladığım tüm silahlar senin olabilir. Ama ailemi alamazsın Mikell."

Ludvig, ellerini masaya vurdu. İri eller masanın üzerinde dururken Paiva, çatlaklığı fark etmişti. McCool, artık buraya geliş sebebini açıklama zamanı geldiğini düşünüyordu. Bu yüzden kimliğini geri kazanmalıydı.

"Alırım. Melez olmaları bile umurumda değil. Ben Tanrı'nın Çocuklarına komuta ediyorum, İri Ben. Bana itaat etmek zorundasın. Ya isteyerek komuta hakkımı verirsin ya da savaşarak alırım. Beni biliyorsun kardeşim, hakkımı asla bırakmam!"

Adam, kararsız kaldı. Onu öfkelendirmekten çekindiği anlaşılıyordu ama burası onun eviydi, öyle değil mi? İki yüzyıl sonra çıkıp da her şeyi berbat etmesine nasıl izin verirdi? Ailesini korumayı başarmıştı. Tüm dostlarının tutsaklığına rağmen...

"Kimi istiyorsun?" diye sordu sonunda.

"Devlerin tamamı, melezlerden de Caw'ın oğlu."

Çocuk Mikell'e hayranlıkla bakıyor ve onun ordusuna katılmak için can atıyordu. Üstelik bir dev bile değilken, bu şerefe erişmek onun için gurur vericiydi. "Tamam ama Cath olmaz!" dedi adam. "Kızımı alamazsın."

"Sahi mi? Bunu bir de kızına soralım." Ludvig, Cath'e yöneldi. Ona bakarken biraz daha sakin görünüyordu ama kaşları hâlâ çatıktı. "Cath O'Brien, Ben MacBride'e katılıyor musun yoksa bu defa ininden çıkıp kocan için benimle birlikte mi geliyorsun? Bu defa karar senin Cath! Eğer gelmek istersen Ben'i durdururum."

Kadın, ayağa kalktı. Paiva, hareketlerindeki yavaşlığı fark etmişti. Babasına karşı durmak istemediğini anlayabiliyordu.

Baba kız arasındaki iletişim hakkında hiçbir zaman tecrübe sahibi olamamıştı ama ikisinin de birbirini ne kadar sevdiği anlaşılabiliyordu. "Gitmek istiyorum baba." dedi Cath. "Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorsun."

"Onun gibi tutsak mı olmak istiyorsun Cath? Burada bir hayatımız var!"

"Senin var baba. Bizim hayatımızın yarısı o mağaralarda. Onunla savaşamadım ama onu kurtarmaya gideceğim."

Ludvig, Ben'in öfkesinin karşısında durdu. "Bana borçlusunuz MacBride ailesi! Çağrıma cevap vermek yerine gizlendiniz! Şimdi bu utancı temizlemelisiniz. Aksi hâlde kurtaracağım her dost düşmanın olacak, İri Ben."

Ben, elini masanın üzerinde gezdiriyordu ve desenlerin üzerinde fazlaca oyalanıyordu. "Ya yine yanılıyorsan Mikell?" dedi. "Ya kız işe yaramazsa?"

"Yanılmıyorum. Bu defa değil." Paiva, Ludvig'in ilk kez üzgün olduğunu görüyordu. Adam pişmanlıklarla yanıp tutuşuyordu. "Onları kurtarmak için bir şansım var ve bunu en iyi şekilde değerlendireceğim. Beni kurtardı, öyle değil mi? İpleri çözdüğünü gördüm ve özgürlüğümü geri verdi. Bunları Paiva yaptı, bir kez daha neden olmasın ki?"

İri Ben, ayağa kalktı. "Onlara bir şey olmasına izin veremem. Öyle olsun Mikell McCool, seninleyiz. İri Ben dâhil tüm devler seninle dostları için gelecek!"

Hep bir ağızdan, "Evet! Evet! Evet!" diye bağırdılar. Yumrukları önce yukarı kalkmış, ardından yere bakacak şekilde hızla aşağı inmiş ve sonrasında göğüslerine vurmuşlardı. McCool'a bakıyorlardı. Onu önderleri olarak kabul etmişlerdi. Yüzyıllar öncesinden şimdiye...

McCool, hepsi sustuktan sonra yumruğunu yukarı kaldırıp aşağı indirdi ve ardından göğsüne hızla vurdu. "Tanrı'nın Çocukları için!"

Bir Rüzgâr Dokunuşu

Rüzgâr camları zorluyor, kendisine içeriye sızabileceği bir açıklık arıyordu. Tangırdayan pencerelerden çıkan sesler, rüzgârın acı uğultusuyla birleşip odanın içinde geziniyordu. Paiva, ensesine dokunan havayla birlikte ürperdi. Kollarıyla kendisini sarıp ürpertinin geçmesini bekledi. Bir dokunuşu anımsatıyordu. Ensesinden aşağı doğru kaydı. Sevgiyle okşayan bir el gibiydi. Belinde hissettiği ağırlık arttı. Sanki onu çekip alacakmışçasına baskı uygulamaya başladığında, dudaklarından iniltiye benzer sesler döküldü. Ludvig, tüm dikkatini anında ona çevirmişti.

"Kolun mu?" diye sordu hemen. "Yeniden pansuman yapalım istersen."

"Hayır, ben iyiyim. Yalnızca ürperdim."

Ürpermek!

Paiva, bu kelimeyi kullandığında önce Ludvig, ardından İri Ben ayaklandı. Ben, etrafa bakarken Ludvig pencerelere gitti. Yumrukları sıkılıydı. Bir kavgaya hazır gibi görünüyordu. Bir pencereden diğerine geçti. Camı açıp havayı kokladı. Duyumsadığı kokudan hoşnut değildi. Pencereler zorlanmaya devam ediyordu. Görünmeyen bir el tarafından açılmak isteniyor gibiydi.

"Sadece rüzgâr." dedi Paiva. "Ürpermeme sebep oldu, o kadar."

Yanına gelen Ludvig, üzerine eğildi. Bedeni öylesine iriydi ki Paiva'ya odanın içinde yalnızca ikisi varmış gibi hissettiriyordu. Görebildiği tek kişi Ludvig'di. *Ya da gördüğü! Bu önemli değil, sadece ona güveniyorum,* diye düşündü.

"Ne hissettin?" diye sordu ısrarla.

"Rüzgârı."

"Bu his, arkadaşının evine gittiğinde olan şeyle benzer miydi?" Yüzü neden bu kadar gergindi ki? Paiva, korkmaya başladı. Başını çevirip etrafı görmeye çalıştı ama Ludvig izin vermemişti. Parmaklarını nazikçe çenesine koyup yüzünü kendisine çevirdi. "Paiva, bu önemli. Beni kurtardıktan beş gün sonra mağaradaki adamın yanına gittin. Evine doğru yürürken, rüzgârı hissetmiş olmalısın bir..."

"Dokunuş gibi." diyerek onu tamamladı. "Böyle olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ona sebep olan bendim. Şimdi söyle, bu aynı his miydi?"

"Birinin bunu hissetmemi sağladığını mı söylüyorsun?"

Ludvig, telaşla başını salladı. Ben, yeniden odaya girmişti. Elinde bir hançer tutuyordu. Kontrollü şekilde pencerelerden baktı. "Etraf temiz. Gitmiş olmamalılar."

"Onu hissetmedim." dedi Ludvig. "Aleck olamaz, o salak herif gizlenmek nedir bilmez. Ya Druce geldiyse?"

McCool, Druce ismini andığı anda tüm devler gerginleşmişti. Paiva bir an için zihninde bir yüz belirdiğini sandı. İnce bir yüzdü. Koyu gözleri vardı. Rüya mıydı? Hatırlayamıyordu.

"Druce olamaz." dedi İri Ben. "Druce Moore şu sıralar bizimle ilgilenmiyor. Onun hedefi Aleck'i devirmek. Aralarında bir güç savaşı var."

Ludvig, kendisini geriye çekip Paiva'ya nefes alması için fırsat verdi. Ben'in yanına giderek bir şeyler konuştu. İki adam da

henüz gerginliğini üzerinden atamamıştı. Ben, yerine oturup tek ayağını dizinin üzerine attı ve elindeki hançerle oyalanmaya başladı. Ludvig ise bir süre daha etrafı dinlemişti. Paiva'ya yaklaşıp yanındaki sandalyeye oturduğunda, yine onun üzerine eğildi. "Tekrar olursa hemen söylemelisin."

Gerginliği artmamıştı ama azalma da göstermiyordu. Ara sıra alnına dokunup ağrıyı dağıtmak istercesine ovalıyordu. Paiva, aklındaki soruları sormaya cesaret edememişti. Bu Ludvig'in tepkisinden çok daha fazla ona rahatsızlık verme korkusuydu. Adam büyük bir istikrarla dinlenmeyi reddediyordu. Gözlerinin önünde koca bedeni çöküşe geçmişti sanki.

"Sor Paiva." diye mırıldandı Ludvig bir süre sonra. "Meraktan çatlayacağına sor gitsin."

Bunu nasıl anlamıştı?

"Şey, ben sadece merak ediyorum da..." Bu kısımda Ludvig, alayla gülmüştü. "Neden bunlar oluyor?"

"Sana ulaşmaya çalışıyorlar."

"Sen de mi bana ulaşmaya çalışmıştın?"

Ludvig, başını iki yana sallarken dudağının sol köşesi yukarı kavislendi. "Hayır, ben sadece aklını karıştırmak istemiştim."

"Karışmıştı." dedi Paiva. O akşam hissettiği dokunuş, özlemini çektiği bir sarılış gibi gelmişti. Ludvig kısa bir süre ona bakıp yeniden dikkatini ev sahibine verdi.

Paiva, bir süre Ludvig ve Ben'i dinledi. Evin etrafındaki güvenlik hakkında konuştuktan sonra Ludvig yokluğunda nelerin değiştiğini sordu. Ben, detaylarıyla anlatırken Paiva da onu nefesi kesilmiş şekilde dinlemeye koyuldu. Paiva için konuştukları her şey bir efsanenin parçalarıydı. Farklı versiyonlarla dinlediği hikâyelerin gerçeğini duyduğunu düşünmek onu heyecanlandırıyordu.

"Yani Dörtler arasında anlaşmazlık mı çıktı?" diye sordu, Ludvig. "Bu bizim için iyi bir şey."

"Evet. Baldemar aralarından ayrıldığında büyük bir darbe aldılar. Sanırım otuz yıl önce falandı. Bir süre sonra saymayı bırakıyorsun." Elini sallayıp önemsemediğini belli etmişti ama Ludvig tüm ciddiyetiyle detayları istiyordu. "Ortadan kayboldu ve bir daha ona hiç rastlamadık."

"Kimisine göre onu Tanrı cezalandırdı." dedi Paiva. İki adam ona baktığında, çekinerek sözlerine devam etti. "Baldemar bir iblisti ve işlediği günahlar yüzünden Tanrı'dan af diledi. Ailesi için onun önünde diz çöktü. Tanrı, ailesini affedeceğini söyledi ama Baldemar için artık çok geç kalınmıştı. Onu cezalandırmak için cehennem alevlerinden sarılı bir oda yaptı ve Baldemar'ı içine hapsetti."

İri Ben, etkilenmiş göründü. Bardağını kafasına dikip içkisini bitirdiğinde, ağzını koluna sildi. "Bu kızı sevdim, zevklisin McCool. Hem akıllı hem güzel, hem de cesur." dedi. "Doğru, hikâye bu ama Tanrı'nın işini kim bilir?"

Ludvig, geriye yaslandığında Paiva onu izliyordu. Adamın kendisine bakmasını beklememişti ama Ludvig bir anda gözlerini kıza çevirdi. Onu baştan aşağı süzdü ve Paiva yine ürperdi ama bu bir öncekinden farklıydı. Ludvig sanki onun içini okumaya çalışıyordu. Bakışlarını ondan kaçırdığı anda yeniden bir dokunuş hissetti. Kollarında gezinen eller sanki beline dolanmıştı. Önce korkuyla irkildi, ardından Ludvig'e baktı. Bakışlarını ondan çekmişti ama gülümsemekten uzak duran dudakları bu defa iki yana kıvrılmış gibiydi.

Neydi bu? Flörtleşme çabası mı? Paiva kendi kendine gülümsedi. Ufak kadınlardan etkilenmediğini söyleyen bir adama -deve- karşı böyle şeyler düşünmemeliydi.

Ludvig, yeniden Ben'e dönerek, "Diğerleriyle anlaşamadığı konu neydi?" diye sordu.

"Aşk." dedi Paiva. Ludvig bakışlarını Ben ve onun arasında çevirip duruyordu. "Çok özür dilerim bu konuları bir arkadaşımdan sıkça dinledim. Efsaneler böyle olduğunu söylüyor. Doğruluğu üzerine hiç düşünmemiştim ama şimdi siz karşımda böyle kanlı canlı oturunca neden olmasın diyorum. Belki diğer efsanelerde gerçektir. Baldemar'ı fani dünyaya çeken şey aşktı."

"Ona hiç öyle bakma Mikell. Kız yine haklı. Kısmen. Baldemar dünyaya çok sık gelmeye başlamıştı. Devlerin yokluğu onlara istediğini elde etme fırsatı tanıyordu. İblisler girdikleri kılıklarla kadınlara tecavüz ediyor, hanelere saldırıyordu ama Baldemar gibi biri neden sürekli dünyaya gelirdi ki? Sevişmek için mi? Sanmıyorum. Bence başka bir planı vardı. Belki de yeni karanlık güç kendisi olmak istiyordu. Belki de Şeytan'ı kurtarmalarını o engelledi."

Ben, teorisinden oldukça emin görünüyordu.

"Olabilir." dedi Ludvig. "Ama bu neden teslim olduğunu açıklamıyor. O zaman Baldemar ile ilgili bilgilere erişmeye çalışalım. Tabii öncesinde diğerlerini kurtarmamız gerekiyor."

Ludvig ve İri Ben, çıkacakları yolculukla ilgili konuşurken, Cath de Paiva'nın yanına yanaşmıştı. Kızın çekingen duruşu ve onlardan çok daha minik olması onu keyiflendiriyordu. Uzun zamandır kendilerinden olmayan biriyle dostluk kurmamıştı. Hayatı 287 yıl önce eşinin tutsak kalmasıyla birlikte tepetaklak olmuş ve kendisini dışarıya kapatmıştı. Şimdi McCool'un yeniden dönmesi ona umudu getirmişti. Keyfi yerindeydi ve bunu yanındaki minik kıza borçluydu.

Cath, önündeki bardağı Paiva'ya doğru ittirdi. İri bardak seramikten yapılmıştı. Parmakları değil, tüm eli kulpunun içinden geçebilirdi. Paiva, çekinerek bardağı iki elinin arasına aldı.

Cath, dostça gülümsedi. Güldüğünde, yanağında hafif bir gamze beliriyordu. Onu boynuzlu şekilde hayal etmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Saçından bir tutam, topuzundan kurtulmuştu. Portakal rengi saçları vardı. Ne fazla kızıldı ne de kumral bir renkti. İri elleri masanın üzerindeydi. Gergin insanların yapacağı şekilde sürekli parmaklarıyla oynuyordu. Ara sıra kendi bardağından bir yudum içip dudaklarını yalıyordu. İnsani zevkler, diye düşündü Paiva. Ludvig'in sözleri onu gülümsetmişti.

"Soğuk bira." diye açıkladı Cath, onun içmediğini fark edince. "Rahatlaman için."

"Teşekkür ederim."

Bir süre hararetle konuşan iki adamı izlediler ama bu defa Paiva konuşmaya dâhil olmadı. Ben, ara sıra hırçınlık çıkarıyor ve yerinden kalkarak odanın içinde geziniyordu. McCool ise büyük bir sabırla onu bekliyordu. Ne de olsa her şey kendi istediği gibi gerçekleşecekti. Bu defa başka şansı yoktu.

"Onu gördün mü?" diye sordu Cath birdenbire. Soruyu sorarken, gözleri McCool'un üzerindeydi. Bakışlarında sevgi vardı.

"Kimi?"

"Mikell'i. Yani gerçek hâliyle."

Paiva, kaşlarını yukarı kaldırıp birasından bir yudum içti. Mümkün olduğunca büyük bir yudum almıştı. "Evet. Onu ilk öyle gördüm."

"Korkmuş olmalısın." Şimdi doğrudan ona bakıyordu ve Paiva, Ludvig'e bakarken oluşan yoğunluk kadar olmasa da kendisine de sevgiyle baktığını anlamıştı. Ya da bir tür minnetti bu.

O güne geri dönen Paiva, Ludvig'i iplerle bağlanmış şekilde tekrar görmüştü. Adamın öfkesi korkutucuydu ve sözleri sanki sadece itaat edilmek için vardı. Bir süredir düşünüyordu, acaba bir şeyler onu büyülemiş miydi?

"Etrafımız diğer yaratıklarla doluydu."

"*Diğer* yaratıklar?"

"Yani, bak özür dilerim ama benim için tüm bunlar bir efsaneydi. Şimdi anlattığım efsanelerin içinde yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Yaratık demem pek doğru değil ama o an için bunu düşünüyordum. Kocaman, boynuzlu bir yaratık gibiydi. Elbette onu öyle gördüğümde çok korkmuştum. Çok büyüktü ve boynuzları vardı. Ah Tanrım, korktum. Ama bizi öldürmek isteyen daha çok diğerleriydi. Ondan korktuklarını anlamıştım. Belki onu kurtarırsam bir şansımız olabilirdi."

"Çok cesursun." Cath, etkilenmiş görünüyordu. Ellerini masanın üzerinde birleştirmiş, dikkatle Paiva'yı dinliyordu. Elbisesinin kolları avuç içlerine doğru uzanıyordu. İnce kumaş, tenini gösteriyordu.

"Öyle mi görüyorsun? Teşekkür ederim ama sadece başka şansım yoktu."

Kadın, anlayışla tebessüm etti. "Anlıyorum. Senin için zor zamanlar olmalı. Şu hâline bak, gözlerin çökmüş. Biraz dinlenmek ister misin, Paiva?"

"Evet ama..." Paiva, tüm dikkatini Ben'e veren Ludvig'e baktı. "Burada kalsam daha iyi olur."

"Dostlar arasındasın, merak etme. Sen kocamı kurtarmak için bir umutsun, Paiva. Sana zarar gelmesine izin vermem."

Paiva başını aşağı yukarı salladı. Onu şimdilik koruyacaklarından emindi. Ludvig de o da kendi dostlarını kurtarabilmek için Paiva'nın canını koruyorlardı ama sonra ne olacaktı? Onun peşine düşen tüm o tuhaf yaratıklara karşı Paiva'yı kim, nasıl koruyacaktı?

"Hadi gel benimle. Onların konuşması sabahı bulur. Bu sırada dinlen ve kendini toparla, tamam mı?"

Ona ikinci kez elini uzatan bir dev tarafından bilmediği yerlere doğru sürükleniyordu. Paiva, ayağa kalktığında Ludvig de

hemen ona baktı. "Onunla gitmemde bir sakınca var mı?" diye sordu.

Ludvig başını iki yana salladı. "Git ve dinlen, Paiva."

Evin içi sessizdi. Sanki kimse yaşamıyormuş gibi görünüyordu ama Paiva bazı odalardan gelen tıkırtıları duyabildi. Devasa merdivenleri tırmandılar. Yerler koyu kırmızı halılarla döşenmişti. Merdiven korkuluklarının başları boynuz şeklindeydi. Bazı tablolarda ise Ludvig'in boynuzlu hâline benzeyen devler vardı. Bu tuhaf yerde kendisini farklı bir çağda hissetti, Paiva. Gerçekten de anlattığı efsanelerin içine girmiş gibiydi. Bundan memnun olabilirdi hatta bununla sonsuza dek yaşayabilirdi ama peşindeki iblisleri düşününce tüm bedeni ürpertiyle kaplandı.

Cath, bir kapının önünde durup parmağıyla işaret etti. "Burada uyuyabilirsin. Benim odam hemen yan tarafta. Sessiz bir kat ve devlerin arasında bir oda. Güvendesin yani. Devler korkutucu görünür ama dostlarına karşı hep iyilerdir."

"Biliyorum." dedi Paiva. Kızın Ludvig'i düşündüğünü sanan Cath anlayışla gülümsedi ama Paiva hemen, "Bir yarı devle dostum." diye devam etti. "Yani o her zaman yarı dev olduğunu iddia ederdi ama sanırım sadece birkaç gündür ona inanıyorum."

"Kimlerden?"

"O'Connor."

"Sahi mi? O'Connorlar çok onurlu devlerdir ama tamamı mağaralarda. Demek melezleri yaşamayı başarmış. Bundan haberim bile yoktu. Kan kuvvetliyse soy devam ediyor. Aralarından boynuzluların çıkmamasına şaşırdım. Belki de tutsaklık buna sebep olmuştur. Bilemiyorum. Bazen melezlerden sonra da boynuzlular doğabiliyor."

"Umarım onları kurtardığımızda, Liam'a karşı iyi olurlar."

"Şüphen olmasın. Biz ailemize düşkünüzdür." Gülümsedi. "Şimdi git ve dinlen, küçük ama güzel kadın."

Cath, eğilip onu yanağından öptü. Şefkatli bir öpücüktü. Daha çok teyzesinden aldığı öpücüklere benziyordu. Kokusu hoştu. Parfüm değildi ama kadın üzerinde taze çiçekler taşıyormuş gibi ferah bir kokuydu. Kadın, ondan ayrılırken parmaklarını Paiva'nın saçlarında gezdirip gülümsemeye çalıştı fakat gözleri dolmuştu.

"Kocam mağaralarda." diye açıklama yaptı. "Onu, 287 yıldır her gün özlüyorum. Umudum vardı, bu yüzden asla yeraltı şehrine inmeyi düşünmedim. Onu bekliyordum. Şimdi anlıyorum ki o da beni bekliyor. Gidip onu kurtarmalıyım. Sayende. Teşekkürler, Paiva."

Kadın koşarak merdivenlerden indiğinde, Paiva şaşkınlığıyla baş başa kaldı. Hayatı boyunca hiç kimsenin sorumluluğunu üzerine almamıştı. Günü birlik ilişkiler yaşamış, asla kimseye bağlanmamıştı. Şimdi koca bir dev grubunun umuduydu. Bu, onu devlerden ve iblislerden daha fazla korkutmuştu.

Kapıyı yavaşça açıp içeri girdi. Normalden daha büyük eşyalar vardı. Burada da boynuzlu hâllerine dönüşüp dönüşmediklerini merak etti. Sandalyeler onları rahatça taşıyabilecek kadar büyüktü ve yatağa çıkmak için tırmanması gerekmişti.

Aman Tanrım, burada ne işim var benim?

Yatağın hemen karşısında büyükçe bir şömine vardı. İçerisi her an yakılmaya hazır odunlarla kaplıydı. Odanın içi düzenli ve temizdi. Çarşaflar sabun kokuyordu. Bu koku da onu çocukluğuna taşımıştı. Yatağın üstüne çıkıp tam ortasına kıvrıldı. Kendisini bu koca odanın içinde minicik hissediyordu ama bu bile yeterli değildi. Daha da küçülmek istedi. Gözlerini kapattı ama uyku hiçbir zaman kolay gelmiyordu. Ne kadar süre geçtiğinden emin değildi, sonunda uykuya daldı ve uyandığında kendisini evinde bulmaktan korktu.

Gerçek olmasını istiyordu. Farkında olmadan hangi hayatı yaşamak istediğini seçmişti belki de.

Takırtılar duydu. Üzerine örtülen çarşafın yumuşak dokunuşlarıyla birlikte uyandı. Biri yatağa oturmuştu. Onun ağırlığıyla sallanan yataktan kalkmaya henüz hazır değildi. Nerede olduğunu anımsamaya çalıştı. Bir anda gözlerini açıp yatakta doğruldu. Hatırlıyordu.

"Devler!"

"Onlardan biri burada." dedi Ludvig. "Hemen yanında." Yatağın ayak ucuna oturmuştu. Tek bacağını yukarı çekmiş, diğeri yerden destek alıyordu. "İyi uyudun mu?"

Paiva, başını salladı. "Mc Cool Ludvig." dedi heyecanla. "Ben hatırlıyorum."

"Evet, bunu fark ettim Paiva. Unutmayı mı bekliyordun? Bu, gururumuzu kırar."

Adamın yüzü yolculuklarından bu yana daha çok solmuştu. Yorgun görünüyordu. Üzerindeki kıyafetleri değiştirmişti. Tişörtü soluk kırmızı renkteydi. Yuvarlak yakalı tişörtün kolları dardı. Ludvig'in üzerine kıyafet bulmanın zorluklarını düşünürken buldu kendisini. Yutkundu ve bakışlarını ondan kaçırmaya çalıştı. Onu bir insan gibi düşünmemeliydi. O bir devdi!

"Ve sen yine uyumamışsın. Devler uykusuzluğa ne kadar dayanır?" diye sordu.

"Biraz dinlendim. Yeterli."

"Ama ordunu toplaman lazım, Ludvig Mikell McCool."

Paiva, gülümsedi ama bunu Ludvig'den beklemiyordu. Adamın iki yana kıvrılan dudakları onu şaşırtmıştı. Nadiren tebessüm ediyordu. Başını yatağın direğine yasladı. "Biliyor musun? Buraya kadar gelip akıl sağlığını korumana sevindim. Yani o ilk karşılaşmadan sonra delirip kaçacağını düşündüm. Benim hayal ürünün olduğumu sanıyordun."

"Hayır, o ikinci karşılaşmaydı. Seninle ilk karşılaştığımda, devasa boyuttaydın ve boynuzların vardı." dedi Paiva. "O an aklımı kaçırmadıysam sonrasında beklememen gerekirdi. Sadece ben çevremde fazla hayalperest biri olarak tanınıyorum. Yani kafayı efsanelerle bozmuştum. Bu yüzden delirdiğimi düşündüm, aslında aklım başıma geliyormuş. İşin özü delirmedim ama dehşet içindeyim ve korkuyorum."

Bir süre Ludvig'i seyretmeye cesaret etti. Yüzünde birkaç çizgi vardı. Daha önce aldığı derin yaralardan kalma izlerdi. Boynundan göğsüne doğru inen bir yarası ve sağ kolunun iç kısmında da gözle görülen birkaç yara vardı. Parmakları Paiva'nın kanı yüzünden hâlâ kabarıktı. Bir an için o kabartılara dokunmak istedi ama bu düşünce zihninde yer etmeden hemen onu dışarıya defetti.

"Merak ediyorum da ordunu topladığında ne yapacaksın?"

"Bu kadar korkan birinin böyle meraklı olmaması gerekir." dedi Ludvig.

"Bunu ben söyleyebilirim ama senin bana korkak demen pek şık olmadı, Ludvig Mikell McCool."

Adam doğrulup kendisini onun üzerine doğru eğdi. Bunu ne kadar da sık yapıyordu. Sırtını yatağın başına verip mümkün olduğunca geri durdu. "Korkak olduğunu söylemedim zaten. Korktuğunu söyledim."

"Aynı şey değil mi?"

"Hayır, değil." dedi. Ayağa kalkıp ona elini uzattı. Onun kalkmasına yardım ederken konuşmasına devam etti. "En cesurların bile korkuları olur Paiva ama onları korkaklardan ayıran bir özellikleri var. Cesurlar, korkularıyla yüzleşir. Üzerine gitmekten çekinmez. Tıpkı senin gibi... Gördüğüm en cesur ufak kadınlardan birisin."

Ufak kadın!

"Teşekkür ederim. İyi bir konuşmaydı. Ordun için de böyle iyi konuşmalar yapıyorsan başarılı bir lidersin demektir."

"Ne yazık ki başarısızlığa uğramış bir liderim. Yanımda birini görüyor musun? Hayır, hepsi benim hatam yüzünden tutsak."

"Ama kurtaracaksın." dedi Paiva. Bir dost gibi onu teselli etmek isterdi. Belki elini omzuna koyar -Aman Tanrım, ona dokunmak tuhaf olurdu- her şeyin düzeleceğini söylemek isterdi. Hiçbir şey kötü kalmayı sürdürmüyordu. İlk acı sonrasında hayat devam ediyordu. Bunu defalarca deneyimleyen Paiva, en büyük acıların bile zamanla uyuşturduğunu iyi biliyordu.

"İnkâr edemem Paiva, onları cesur bir kadın sayesinde kurtaracağım."

"Hayır, senin sayende. Eğer bu kadar ikna edici olmasaydın, şu an yatağımın içinde yatıyor ve uzun bir süre dışarı çıkmıyor olurdum. Ya da iblisler tarafından çoktan öldürülmüştüm." Ludvig, başını kapıya doğru çevirdi. Onun kaçmaya çalıştığını anlamıştı. Cevap vermek istemediği konulardan kaçmaya çalışıyordu. "Neden peşimdeler? Sadece seni özgür bıraktığım için mi?"

"Bu önemli bir şey Paiva. Ben dışarıdaysam diğerlerinin de çıkması an meselesidir. Onların düşmanlarını özgür bıraktın. Sana borçlandım."

"Borcunu ödedin."

"Yenileri olacak ama. Her kurtardığın dev için bir can borcu."

Paiva, "O zaman belki de beni öldürmen gerekmeyebilir." dedi. Sanki bu fikirle keyiflenmiş gibi yüzü aydınlanmıştı.

Ludvig, gergin bir kahkaha attı. "Neden seni öldüreceğimi düşünüyorsun?"

Soru genç kadının neşesini bir vakum gibi geri çekmişti. Yüzü asıldı. Ona bakarken, hayal kırıklığını gizleyemiyordu. Bunu çoktan anladığını bilmeliydi. "Ben aptal değilim, dev de değilim Ludvig. Eğer bir melezsem sizden değilim demektir. Umarım

yanılıyorsundur. Umarım sadece diller konusunda beyninin sol lobu fazla gelişmiş bir insanımdır ve her şey son bulduğunda efsanelerle ilgili hikâyeler anlatan bir turist rehberi olmaya devam ederim."

Ludvig, elini kaldırıp kararsızlıkla onun omzuna dokundu. Çok kısa bir dokunuştu. Paiva, onu hissettiği anda Ludvig hemen geri çekildi. "Biz kendimize Tanrı'nın Çocukları diyoruz. Çünkü bizim kökenimiz iyiliği temsil eden bir güç. Onlar ise İblis'in Oğulları, yani kötü gücün tohumları. İblis'in Oğulları Paiva, kızları değil. Onlar böbürlenmeyi sever ve kadınları güçsüz bulur. Henüz anne rahmindeyken kız çocuklarını öldürürler. Onların melezleri yok. Oğulları kendilerine savaşçı yapmak için alır ve yetiştirirler. Bizim gibi dağınık değiller. Bu yüzden ne olduğunu inan ben de bilmiyorum. Kim olduğunu öğrenmek istersen, her şeyi yoluna koyduktan sonra seninle ararım. Bunu sana borçluyum. Sadece can borcu değil bu Paiva, sen beni özgür bırakarak kendi özgürlüğünü kısıtladın. Bunların farkındayım. Sadece önceliğim var. Onları kurtarmak zorundayım."

"Bilinmezliklerden nefret ediyorum ama kabul etmeye hazır olmadığım gerçekler daha can sıkıcı. Ben, eski yaşamıma dönmek istiyorum. Turist Rehberi Paiva, en iyisi hem de." Gülümsedi ama gözünden akan tek damla yaşla birlikte daha fazla konuşamayacağını anladı. "Teşekkür ederim, Ludvig."

"Asıl ben teşekkür ederim Paiva Köksoy, burada olduğun için."

Ludvig, kapıyı açıp eşikte durdu. Ona bakmıyordu. Söyleyeceklerini önce kafasında toparladı. "Sana söz verdim Küçük Şeytan. Her şey bittiğinde, asla benim tarafımdan zarar görmeyeceksin. Eğer geri dönmek istiyorsan, ne kadar az şey bilirsen o kadar iyi. Eski yaşantına dönmen için böyle olması gerekiyor. Birazdan çıkacağız. Endişelenmeni gerektiren hiçbir şey yok. Yalnızca ipleri çözüp onlara özgürlük tanıyacaksın. Kalanı ben halledeceğim."

Paiva'yı düşünceleriyle birlikte bırakıp gitti. Ona zaman tanımak istiyordu ama bazı şeyler zamanla daha kötü hâle geliyordu. İnsan kullanılmış bir giysi gibi yıpranıyor ve eskiyordu. Kendisini hazır hissetmiyordu ama bunu yapmak zorundaydı. Tutsak devleri özgür bırakacaktı, bu işe girişirken, aklında sadece yeniden kendi özgürlüğünü kazanmak vardı ama şimdi işler değişmişti. Hiçbir zaman özgürlüğüne kavuşamayabilirdi. Eğer birini kurtarmak başını bu kadar derde sokuyorsa, tamamını kurtarmak o yaratıkları doğruca üstüne çekecekti. Korkuyordu. Yine de bu işi yapacaktı.

Cesur olmakla aptallık arasında incecik bir çizgi vardı.

Odanın içinde biraz oyalandı. Birinin gelip onu çağıracağından şüpheliydi. Ludvig, hazır olmasını bekleyecekti. Boy aynasının karşısına geçip kendisine baktı. Üzerinde teriyle defalarca ıslanmış kıyafetleri vardı. Pantolonu kırışmış ve tişörtü kan lekesiyle kaplanmıştı. Parmağını kırmızı lekeye değdirip bekledi. Kanının onlara neden zarar verdiği üzerine düşündü. Buna dair bildiği efsaneler var mıydı hatırlayamıyordu. Saçlarını elleriyle havalandırıp düzeltti. Toplamak istiyordu ama bunu yapabileceği herhangi bir ip ya da toka bulamadı.

Elini ensesine değdirip Ludvig'in ona hissettirdiği rüzgârın etkisini düşündü. Sonra peşindeki iblislerin de aynı hislerle onu ürperttiğini anımsayıp korkuyla yutkundu. Devlerin arasındayken bile tehlikedeydi. Sürüngene benzeyen Öncüler, Aleck denen kanatlı iblis ve Druce adında tehlikeli bir canavar. Hepsi onun peşindeydi. Aşağıda hissettiği hangisiydi? Kim ona daha önce ulaşacaktı?

Aşağı indiğinde, merdivenlerin sonunda Ludvig'i onu beklerken buldu. İşini şansa bırakmıyordu. Paiva, onun için dostlarını kurtarana kadar değerli olduğunu biliyordu. Ya sonrası? Paiva'yla işi bittikten sonra ona şahsen zarar vermeyecekti belki de ama

onun zarar görmesini sonsuza dek engellemeyemezdi, öyle değil mi?

Kim olduğunu öğrenmek istersen, her şeyi yoluna koyduktan sonra seninle ararım.

Söylediği sözlerde ciddi miydi bilmiyordu ama şu ana kadar Ludvig'in sözünde durmadığını görmemişti. Arkadaşları için geri dönüyordu. *Belki de benimle gerçekten gelir,* diye düşünüp kendisine kızdı.

"İyi misin?" diye sordu Ludvig, onun yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışırken. Kadın yanına gelmiş ve tam önünde durmuştu. Ludvig'e bakmak için başını kaldırıyordu. Gerçekten de ufak tefekti. Devler dışında hiçbir insanla iletişime girmeyen Ludvig için bu ilginç bir deneyim oluyordu. İlginç şekilde Paiva'nın ufaklığı hoşuna gitmeye başlamıştı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yine soru." dedi Ludvig. "Sürekli böyle mi olacak bu?"

"Cevaplar bende olsaydı soruyu sen soruyor olurdun, Ludvig."

Ciddiydi. Nadiren yüzü böyle ciddi bir hâl alıyordu. Genelde yaşadığı tüm korkunç anlara rağmen işi şamataya vuran biriydi ama Ludvig şu an çok ciddi olduğunu görebiliyordu. Saçları iki yandan yüzüne doğru inmişti. Beyaz tenine zıt bir karanlığı vardı saçlarının. Gergindi. Ona yaşattığı korkular yüzünden suçluluk duymaya başladı.

"Bazı cevaplar da sende ama ben yine de çok soru sormuyorum." dedi. İki parmağını gözünün önünde ufak bir aralık yaparak ona gösterdi. "Sadece gerektiği kadar..."

"Hımm." diye mırıldandı Paiva. Dudaklarını birbirine bastırmıştı. Şimdi ciddiyeti yerini meraka bırakmıştı. Ludvig, bunun olacağını biliyor ve kadının değişen ifadesini izliyordu. "Daha fazla sorsaydın ne sorardın, Ludvig Mikell McCool?"

Ludvig, açık kapıdan dışarı baktı. Onları bekliyorlardı ama o burada durmuş Paiva'nın daha rahat hissetmesini sağlamaya çalışıyordu. *Ona borçluyum,* diye düşündü adam.

"Neden Ludvig, diye sorardım. Bana neden ilk ismimle hitap ediyorsun derdim. Mağaralardan sonraki ilk karşılaşmamızda, sana kendimi Mikell olarak tanıttım. Neden Ludvig?"

Paiva, başını eğip gözlerini ondan kaçırdı. "Bunu mu merak ettin? Cidden tuhaf birisin. Sanırım kendini Mikell olarak tanıttığın için. Kullanmadığın ismini söylersem, bilmiyorum..."

"Başkaldırı olarak mı gördün?"

"Galiba."

Ludvig, yüzleri aynı hizaya gelsin diye eğildi. "Cesur, inatçı, geveze ve biraz sinir bozucu birisin Paiva Köksoy." dedi.

Nefesi tatlı bir sıcaklıkla vurmuştu yüzüne. Ona karşılık vermeden önce alt dudağını dişlerinin arasına alıp duraksadı. Bu neydi şimdi? Bir devle flörtleştiğine inanamıyordu.

"Sen de güçlü, sessiz ve bazen kaba birisin, Ludvig Mikell McCool."

"Kaba?" dedi kaşlarını çatarak.

"Sinir bozucu?"

Ludvig, gülümsedi. Gerçek ve güzel bir gülümsemeydi. Paiva, dudaklarını dişlerinin arasına alıp ona doğru bir adım attı. "Benimle flört etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu.

Anlık bir şaşkınlık yaşayan Ludvig, "Sana söyledim Küçük Şeytan, ben ufak kadınlardan hoşlanmam." dedi.

Paiva, başını eğip adımını geri aldı. Yüzünde oluşan ifade reddedilmiş olmanın verdiği hayal kırıklığı değildi. Ludvig'in yalanını yakaladığı içindi. Kendisini kötü hissedebilirdi ama bu olmadı. Ölümsüzlüğe yakın bir hayat süren dev için fazla kontrollüydü. Paiva, *sorumluluk*, diye düşündü. Kendisinin daha önce hiç üstlenmediği bir görevdi bu. Onu anlıyordu.

Aslında sürüklenmek istemediği bir şelale gibiydi Ludvig. Kuvvetli, karşı konulamaz ve durdurulamaz. Bu, hayatına dâhil etmek istediği bir şey değildi. Olmamalıydı.

"Evet, söylemiştin."

Dışarıdan gelen seslerden sonra Ludvig, Paiva'dan uzaklaşıp kapıya doğru yürüdü. Fikrini değiştirip arkasını döndüğünde, Paiva'yı olduğu yerde kımıldamamış buldu. Ne kadar istese de sırtını dönüp çekip gidemiyordu işte. Kadında farklı bir çekim vardı. "Seni öldürmeyeceğime ikna oldun mu?" diye sordu.

"Bir soru daha mı? Buna iyi alıştın." dedi Paiva gülerek. "Evet, evet ikna oldum."

Genç kadının hoşnutsuzluğunu sezebiliyordu ama dahası korkusunu da hissetmişti.

"Öyleyse korkun ne?" dedi. "Korkuyorsun Paiva, bunu anlayabiliyorum. Gideceğimiz yerin gerginliği de var ama farklı bir korku hissediyorum sende."

"Belirsizlik. Sonrasında ne olacağını bilmemek beni ürkütüyor. Ben basit biriyim, Ludvig. Bunun öyle kalmasını istiyorum. Doğrudan yaşıyorum her şeyi. Ne hissettiysem o, pek de düşünmüyorum aslında. İşin özü anı yaşayan biriyim ama hep garantici oldum. Sevdiğim işi yapıyorum, yeterli para kazanıyor ve istediğim şekilde yaşıyorum. Ama daima önümü görerek yürüdüm. Şimdi göremiyorum. Üstelik karanlık olduğu için değil. Fazla aydınlık. Her şey o kadar ortada ki bunu görmeyi reddediyorum."

Ludvig, elini eskimiş kapıya yasladı. "Olmak istediğin yer gerçekten orası mı? Yani eski yaşantın, senin olmak istediğin yer mi?"

Dürüst olmak isteyen Paiva, "Bilmiyorum." diye cevapladı.

"Öyleyse değil. İnan bana istediklerimiz söz konusu olunca berrak bir gökyüzü gibi net oluyoruz. Karmaşıklık işin içine çok da istemediklerimiz girdiğinde oluyor. Eski yaşantın olmak

istediğin yer değil. Umarım orayı bulursun, Küçük Şeytan. İnsan ömrü çok kısa, bunu iyi değerlendirmeni isterim."

Paiva'ya cevap hakkı tanımadan kapıdan çıktı. Onun ardında dudaklarında kalan soruyu kendi kendine sordu; "Senin olmak istediğin yer neresi Ludvig Mikell McCool?"

Bir iblis avcısı, iblisleri öldürmek dışında ne yapardı ki? Onlar uzun yaşamlarını nasıl değerlendirirdi? Birçok sorusu vardı ama bunlar için vakti yoktu. Şimdi gidip birkaç devi özgürlüğüne kavuşturmalıydı.

Kapıdan çıkıp uzun merdivenleri yavaşça indi. Sabırsız grubun fısıldaşmalarını duyuyordu ama umurunda değildi. Onları kurtaracak kişi kendisiydi ve birkaç dakikalık gecikmeyi hoş görmek zorundaydılar. Yüzyıllar süren bekleyiş dakikalarla kıyaslanamazdı ne de olsa.

Kendi arabasına yöneldiğinde İri Ben, "O hurdayla mı gideceksin, Küçük Kadın?" diye sordu. "Hiç sanmıyorum."

Kendi arabasını okşayıp gülümsedi. Zırhlı arabaları anımsatıyordu. Paiva, içindekilerin o kadar da kırılgan olmamasına rağmen bunca koruyucu önlemin neden olduğunu merak etti ve İri Ben'in gösteriş düşkünü olduğunu anımsayıp Ludvig'in yanına gitti. Adam ona arka kapıyı açıp kulağına eğildi. "İstediğimde kibar biri olabiliyorum." diye fısıldadı.

Küçük kadınlardan hoşlanmıyormuş!

Paiva, ona kaba dediği için bu kadar içerlemiş olmasına gülebilirdi ama yapmadı. Sorunları çok daha büyüktü. Artık dönüşü yoktu. Fingall Mağaraları'na doğru bir kez daha yola çıktı. Başını geriye atıp gözlerini kapattı ve yolculuk boyunca tek kelime bile etmedi.

Merhaba, Ludvig

Mağaraların girişine kadar gelen grup tedirginlikle etrafı dinledi. İblisleri arayan devler bir boşlukla karşılaşmıştı. Ludvig, bu durumdan hoşlanmadı. Burada olduklarından emindi ama onları henüz görememiş olmak ne kadar hazırlıklı olduklarını kanıtlıyordu. Öncülerin içeride beklediğine emindi, peki ya Asiller? Onları bir kez daha tuzağa çekmek istiyorlardı ama bu defa tuzağa düşmeyecekti. Mümkün olduğunca gizli kalacak ve sadece arkadaşlarını kurtaracaktı.

Ayaklarının altında ezilen taşlar sanki hareket hâlindeydi. Paiva, her bir adımla birlikte farklı şeyler olduğunu seziyordu. Buraya gelen devler bir şeyleri harekete geçirmişti. Onlardan uzaklaşıp kendi arayışını sürdürdü. Devlerin duymayı beklediği sesler iblislere aitken Paiva bir kez daha yardım çağrısıyla karşılaştı.

-İmdat! Bu bir yardım çağrısıdır. Ailem ve arkadaşlarım öldü. İmdat! Buradan çıkamıyorum. Sesimi duyuyorsanız lütfen yardım edin!

Paiva, dikkat kesildi. Sesin geldiği yöne doğru ilerledi. Henüz bir mağara girişine rastlamamıştı ama ses durmadan tekrar ediliyordu. Uğuldayan kulakları tüm sesleri yutuyor, geriye yalnızca kadının sesi kalıyordu. Dengesi kayboldu. Düşmemek için kayanın birine tutunup duraksadı. Ses hiç susmadan devam ediyordu.

Tek dizini yere koyup elini taşların üzerinde gezdirdi. Hafif bir titreşim hissediyordu. Sanki yerin altında taşlar kımıldıyor ve yer değiştiriyordu. Mağara, geldiklerini biliyordu. Devleri hissediyor olmalıydı.

"Yardım çağrısını siz de duyuyor musunuz?" diye sordu diğerlerine bakıp.

Ludvig, onun yanına gidip diz çöktü. Tıpkı Paiva gibi elini taşların üzerinde gezdirdi. "Evet." diye mırıldandı. "Bu, bizi çekmek için yaptıkları bir oyun. İnsanların çağrısını duyacak ve yolumuza devam edecektik."

"Gerçek değil mi yani?" Rahatlamıştı. Ses öyle acı yüklü çıkıyordu ki aklına kazınıyor ve unutması mümkün olmuyordu. Gerçek olmaması onu mutlu ederdi ancak Ludvig'in bakışları pek de öyle olmadığını söylüyordu. Hüzünlenmiş göründü.

"Gerçek Paiva, Oğullar tekrarlanmasını sağladı o kadar. Burada ölen insanlar oldu. Çocuklarını kaybeden anneler, eşlerini kurtaramayan erkekler ve birçokları. Hepsi öldü."

Bir süre duraksadı. Sonrasında Paiva'ya bakarak, "O kadını görmüştüm." diyerek konuşmasını sürdürdü. "Yardım edemiyordum çünkü cehennem aleviyle efsunlanmış halatla tutuluyordum. Karanlığa çekildim. Onların beni görmesini istememiştim. Eğer yardım edemeyeceksem görmelerinin ne anlamı olurdu ki? Onlar da kendi bölmelerinden çıkamıyordu. Önce küçük çocuğu öldü. Büyük oğlu daha dayanıklıydı. Arkadaşları ve kocası öldü. Ardından bu yardım çağrısını birkaç kez tekrarladı. Susmasını istedim, birkaç kez bağırdım ama beni duydukça çağrısına devam etti. Oğullar etkilendiğimi anladığında kadının ölümüyle birlikte çağrının hiç dinmemesini sağladı. Onun sesi, kulaklarımın içinden cehennem alevi akıtılıyormuş gibi hissetmeme sebep oluyordu. O mağaralara, Oğulları öldürmek için girmiştik ama insanların ölümlerine şahitlik etmek zorunda kaldık."

Sıkıntıyla iç çeken Paiva, böylesi büyük bir acıya sebep olan yaratıklara lanet yağdırdı. Hiçbir suçu olmayan insanların açlıkla ve dahası İblis'in Oğullarıyla baş etme çabaları onu derinden yaralıyordu.

"Onları öldürmelisin." dedi Paiva. "Geride hiçbiri kalmayana kadar..."

Ludvig, önce kimden bahsettiğini anlayamamıştı. Sonra, "Bunun için çabalıyorum Paiva." dedi. "Şimdi dikkatini ver ve girişi bul, olur mu?"

Gözlerini taşların üzerinde gezdirdi. Farklı bir şeyler arıyordu. Genellikle onu bulan yazılar, bu defa onun arayışıyla bir kez daha belirdiğinde gülümsedi. İlk kez olacaklardan korkmuyordu çünkü yalnız değildi. Yanında ona inanan ve güvenen birileri olduğunda, zorluklarla başa çıkmak sorun değildi.

Yazılar belirdi.

Olman gerektiği yerdesin, hatırladığın sürece...

Yazıyı okuduktan sonra sağ çaprazında hareketlilik oldu. Paiva artık görebiliyordu. Kendisini buraya ait hissetmiyordu ama kesinlikle olmak istediği yerdeydi.

Ludvig'in, "Evet." diye fısıldadığını duymuştu. Dostlarına yaklaştı. "Gidelim." diye seslendi diğerlerine. "Dikkatli olun, mağaralarda Öncüler bulunuyor ve muhtemelen döneceğimi bildikleri için Asiller de vardır. Ayrılmıyoruz ve hepinizin ilk önceliği Paiva'yı korumak! Unutmayın, o olmazsa dostlarımızı kurtaramayız."

Paiva, korunacak olmanın verdiği rahatlığı yaşayamamıştı. Ondan beklenenleri yerine getirecekti ama burada onu, o olduğu için korumak isteyen kimse yoktu. Liam'ı özlüyordu. Bu işin sonu nasıl biterse bitsin mutlaka onu yeniden görmenin yolunu bulacaktı.

Önden ilerleyen Paiva, Ludvig'in bileğini yakalamasıyla sarsıldı. Adam, ona bakarken başını iki yana sallamış ve gözlerini devirmişti. Bu hâli Paiva'yı çocukluğuna sürüklüyordu. Her hata yapışında karşılaştığı bir uyarıydı bu bakışlar. "Önden İri Ben gidecek Paiva, sen yanımdan ayrılmayacaksın." dedi.

"Evet." diye mırıldandı Paiva. "Yoksa arkadaşlarını nasıl kurtaracaksın?"

"Anlamadım."

"Yok bir şey. Gitmiyor muyuz?"

Ludvig dışında yanlarında altı dev ve iki melez vardı. Paiva, kendisini onların ortasındayken gerçekten ufacık hissediyordu. Genelde arkadaşlarının yanında pek zarif görünmeyen bedeni, şu an minik bir çocuk gibiydi. Önden ilerleyen Ben, onlara gelmelerini işaret edene kadar bekliyorlardı. Ben'in iri cüssesine rağmen sessiz ilerleyişi Paiva'yı şaşkına çevirmişti. Aklında birçok soru vardı ama ses çıkarmaya korktuğu için tek kelime bile etmemişti. Önceleri dışarının aydınlığı sayesinde görüşleri tamdı ama ilerledikçe karanlık, mağaralara hâkim olmaya başlamıştı. Duvarlar daraldı, su sesi hemen aşağılarındaydı. Kayaları bir sarıp bir bırakan dalgaları hayal etmek zor değildi ama karanlığın içindeyken bu düşünceler ürkütücü geliyordu. Sessizlik içinde ilerlediler.

Ağır bir koku duyumsadıklarında Ben, iki kolunu açıp durmalarını istedi. Önce Ludvig'e baktı. Başını iki yana sallamıştı. Bu hareket kaybedişin hareketiydi. Paiva, onları tehlikenin değil, hüznün beklediğini anladı.

"O'Carroll." diye fısıldadı, Ben. Ludvig, Ben'in hâlâ iki yana açık duran koluna sertçe vurup onu aştı. İçinde kalanların boyutlarına göre minik sayılan bir taş bölmede yirmi kadar devin cesetleri vardı. Onları gören Ludvig, elindeki baltayı öfkeyle duvara sapladı.

"Yapmışlar." dedi Ben. Caw, oğlunun omzunu sıkıp onu geriye çekmeye çalışırken, Cath endişeyle etrafına bakındı. Devlerin cesetleri neredeyse tanınmayacak hâle gelmişti. Sadece ailenin en büyüğü kim olduklarını anlamalarını sağladı. Yanmış bedenler cehennem alevlerine maruz kalmıştı. Kızarmış ve kabarcıklarla kaplanmış yüzler ve hırpalanmış bedenler olması gerektiği gibi durmuyordu. Bölmeye kanla isimleri yazılmıştı: O'Carroll

Bölmenin önündeki küllere tekme savuran Ludvig havalanan birkaç tüye bakarak, "Yanlarında birkaç Asil götürmüşler." dedi. "Lanet olsun, çok geç kaldım."

Ludvig, bölmeye girmek üzereyken Paiva ürperdi. Yeniden bedenini saran rüzgârla birlikte hissettiği ağırlık anlamasını sağlamıştı. Ludvig'in eline uzandı ve bir fısıltıyla, "Hissediyorum." dedi.

Ludvig, onu arkasına çekerken, "Buradalar!" diye bağırdı.

Sesi mağaranın içinde yankılanmıştı. Paiva'nın sırtını duvara verdi. Sessizlik, bir çığlık gibi büyüdü. Onu delip geçen çınlama kulaklarına doldu. Beynine doğru ilerlemiş ve tüm sistemi bozmak istercesine tiz sesini artırmıştı.

Nemli duvarlardan sesler duyuldu. Yapışkan bir şey duvardan bir ayrılıp bir buluşuyordu. Tavandan aşağı doğru inen onlarca Öncü, çınlamalara eşlik eden hırıltılarını özgür bırakmıştı. Artık varlıklarını gizlemeye gerek duymuyorlardı. Tek hedefleri onlara ulaşmak ve öldürmekti. Kambur sırtlarından biçimsiz omurilik kemikleri görünüyordu. Bedenlerindeki yapışkan sıvı ağızlarından da akıyordu. Dişlerindeki kana susamışlık her bir hırıltıyla birlikte onlara ulaşıyordu.

Ben, kükreyerek en yakınındaki beş Öncü'nün üzerine saldırdı. Elinde tuttuğu baltayla onları biçiyor ve yok olup olmadıklarına bile bakmadan diğerine geçiyordu. Ludvig, tüm dikkatini Paiva'yı korumaya vermişti. Sadece üstlerine gelenlerle ilgileniyor,

kalanı diğerlerine bırakıyordu. Henüz boynuzlu hâline dönüşmemişti ama üzerindeki tişörtü yırtıp attığında, Paiva birazdan olacakları anlamıştı.

Arkalarından gelen Öncüler, Paiva'nın sayabildiği kadar yedi kişiydi. Ludvig, onları fark ettiğinde Paiva'yı belinden sarıp onu arkasına çekerek yer değiştirdi. Ne zaman ve nasıl olduğunu anlayamamıştı ama Ludvig Mikell McCool gerçek kimliğine bürünmüştü. Daha fazla irileşmiş ve boynuzları korkutucu bir şekilde belirmişti. Öncüler, onu gördüğünde duraksadılar. McCool'u tanıdıklarını belli eden bir ifadeyle bakıp aynı anda üzerine atıldılar.

Paiva, gözlerini kapama arzusunu bastırıp büyük bir tedirginlikle onu izledi. Ludvig, kesinlikle savaşmak için yaratılmıştı. Hiç tereddüt etmiyor ve her darbesi yerini buluyordu. Ara sıra beliren hançeri dışında onları genellikle çıplak elleriyle öldürüp âdeta kükrüyordu. Öncülerin kanları üzerine sıçramıştı ama Ludvig, acıya dair hiçbir belirti göstermemişti. Öncülerin kanları yakmıyordu. Paiva, kendisiyle ilgili sırları düşünmeden edemiyordu.

Öncülerle işi bittiğinde Ludvig, "Çabuk!" diye bağırdı. Yolu bilmiyordu ama duramazdı. Önlerine çıkan basamaklardan aşağı indi. Duraksamıyordu. Paiva'yı kolundan tutmuş sürüklercesine götürüyordu. Onun büyük adımlarına ayak uydurmakta zorlanan Paiva, bir iki kez tökezledi.

"Üzgünüm Paiva ama çabuk olmak zorundayız." dedi Ludvig. "Seni buradan sağ salim çıkarmayı hedefliyorum."

Paiva, onun sözlerine anlamlar yükleyebilirdi. Bir yanı bunu diliyordu ama hayalleri dışında genellikle kendisini kandıran biri değildi. McCool, hâlâ ona ihtiyaç duyuyordu. Belki onun ölmesini istemezdi ama önceliği devlerin özgürlüğüydü. Bunun için ona içerlememişti, sonuçta bu Paiva'dan daha önemli bir amaçtı.

Onları izleyen grup ara sıra geride kalıp Öncülerle savaşıyordu. Caw'ın tavana doğru tırmanan Öncü'yü yakaladığını gördü. Büyük bir hiddet ve güç gösterisine şahitlik etmişti. Sadece tek bir hareketiyle iblisi ikiye ayırdı. Küle dönen bedenlerden geriye hiçbir şey kalmıyordu. Her biri farklı girişlere bakıyordu ama Ludvig'in kesin emri vardı, ayrılmayacaklardı.

"Ya hepsi öldüyse?" diye sordu Bary. Diğerlerine göre daha minikti ama iri omuzları ve ensesine doğru yükselen sırt kaslarıyla en az diğerleri kadar ürkütücü görünüyordu. Boynuzları kahverengiydi. Yükselen boynuzlar orta kısımda yuvarlaklaşıyor ve yeniden yukarı doğru yükseliyordu.

Durup karar vermeye çalıştıklarında Paiva, bir şeyler hissetti. Cılız bir sesti belki de. Elini Ludvig'in koluna koydu ve kulak kabarttı. Adam onun yapmaya çalıştığı şeyi fark ettiğinde, herkese susmasını işaret etti.

"Bu taraftan. Hepsi ölü değil. Çabuk olun!"

Paiva, onun yönlendirmesiyle önden giden Ludvig'in arkasındaydı. Bir labirenti andıran mağarada hızla ilerlerken, ses daha canlı olmaya başladı. Paiva'yı hisseden dev bir an için öfkeyle haykırdı.

"Seni öldüreceğim, iblisin piçi!"

Doğrudan kendisine yöneltilen bu tehdit korkutucuydu. Onun devlerden olduğunu düşünse bile Paiva, adamı sadece kendisinin duyduğundan emindi. Paiva için büyük ama devler için ufak sayılan bir girişten geçtiler. İçerisi alevlerle aydınlatılmıştı ancak duvarın kenarındaki bölme karanlıktaydı.

"Gel, yaklaş kafanla bedenini birbirinden ayırmak için sabırsızlanıyorum!"

"Orada." diye fısıldadı Paiva. "Ve sürekli beni tehdit ediyor."

İlk devin bulunduğu bölmeye girdiklerinde, oranın koruyuculuğunu yapan Öncülerle ilgilenmek Ben ve grubuna kalmıştı.

Duvarlara yapışmış onların üzerine atılmayı bekleyen yaratıklar, İri Ben'in baltasının tadına baktı.

Ludvig ip mekanizmasını göstererek, "Korkma, onu kurtardığında teşekkür edecek."dedi.

Pek emin değildi. Korkuyordu ama duraksamadı. Onlar kadar güçlü olmayabilirdi ama en az onlar kadar cesur olabilirdi. İpi avuçlarının içine alıp karanlık bölmeye doğru yürüdü. Bu defa yanında Ludvig de vardı. *Biraz rahatlatıcı*, diye düşündü. *Sadece biraz.*

Dev duvara yaslanmış onların gelişini bekliyordu. Önce öfkeyle hırladı ama Ludvig'i gördüğünde, yüzü aydınlanmış ve gülümsemişti. Boynuzları gri renkteydi. Saçları soluk yüzü gibi bembeyazdı. Çekik gözleri siyah rengin en koyusuydu. Bedeni ipin bıraktığı yanıklar içindeydi. Kurtulmak için epey mücadele vermişe benziyordu. Önce Ludvig'e bakıp, "Geç kaldın Mikell, sanırım birkaç yüzyıl." dedi.

"Ama geldim. Söz verdiğim gibi."

Ludvig, ona doğru adım atmak istiyordu ama karanlığa yaklaştığında geriledi. "Oraya giremem Paiva." dedi. "Onu özgür bırak."

"Tamam." dedi ve derin bir nefes aldı. Devin boynundaki ipin ucuna kadar ilerledi. Onu izleyen adama bakmamaya özen gösteriyordu. "Farkındasın, değil mi? Ben dostum." dedi Paiva. "Yani onca tehditten sonra biraz korkuyorum doğrusu."

"Hayatımı kurtaran birine düşmanlık besleyemem, ufaklık. Eğer yapabiliyorsan sana minnettar kalırım."

Elini boynuna doğru uzattı. Hâlâ korkuyordu. İri bedenden çıkan hırıltılar vahşi bir hayvanı anımsatıyordu. *Korkuyorsun ama korkak değilsin,* dedi kendi kendine. *Şimdi korkunla yüzleş!* Elleri ipi kavradığı anda parıldamaya başlamış ve üzerinde yazılar belirmişti.

Sen Oğul! Kadim lisanla birlikte söyle, tutsaklık senin sesinle son bulabilir. Ve bunu yaparken unutma bir dev ancak öldüğünde bırakılabilir!

İp avuçlarında kıvrılırken, Paiva düğümü çözdü.

"Özgür müyüm?" diye sordu dev heyecanla. Sanki olanlara inanamıyormuşçasına bakıyordu.

Paiva, lanet soru karşısında, "Evet." dedi. "Özgürsün."

Karanlığın içinden çıkan adam doğruca McCool'a atılıp kollarını ona doladı. "Bitti." diyordu. "Sonunda bitti." İri bedeni sarsılıyordu. Heyecan, sevinç ve hüzün vardı.

"Henüz değil Lucas, yeni başlıyor."

"Öldüler, Mikell. Onları öldürürken duymamı sağladılar. Hepsini yaktılar. Geriye çok az kişi kaldık. Dörtler, onlar geldi dostum. Cehennem..."

"Biliyorum. O'Carrolları gördüm."

"Birçoğu. McKerry, O'Connorlar, hepsi hepsi öldü!"

O'Connor! Paiva, geriledi. Sırtını duvara yaslayarak ellerini dizlerine yasladı. Ölmüşlerdi. Liam için yapabileceği iyiliğin bile önüne geçen oğullara karşı öfkelendi. Yorgunluk bir anda bedenini ele geçirmişti. Sadece O'Connorlar kendi arkadaşı için yapacağı iyiliği temsil ediyordu. Şimdi geriye yalnızca tanımadığı bu devlere yardım etmek kalmıştı.

Ludvig, Paiva'ya göz ucuyla baktı. Kızın iyi olduğundan emin olunca, "Ölüleri daha sonra düşüneceğiz."dedi. "Şimdi hayatta olanları kurtaralım. Cora'yı duydun mu, Lucas?"

Korkuyla arkadaşını bekledi. Gözleri anılan isimle birlikte parıldamıştı. "Hayır, önce aileleri katlettiler. Bizi farklı bölmelere koydular. Yalnızdık. Senin yakınındakilere güvenmiyorlardı. Bizi bir arada tutmadılar. Seni çekmek için bize dokunmadılar. Cora, iyi olmalı. İyi olmak zorunda Mikell, ben kurtulduysam o da iyi olmak zorunda."

Lucas, ona bakıp başını sallıyor ve sözlerine inanmaya çalışıyordu. Çıkışta süren mücadeleye dikkat ettiğinde, ayaklarının dibine sürüklenen Öncü'yü görüp eğildi. Çarpık beden devin ellerinde kıvranıyordu. Hiç düşünmeden onu bir kâğıdı yırtar gibi ikiye ayırdı. Küller Paiva'nın gözlerinin önünde salınırken, kız "Aman Tanrım!" diye haykırdı. Bedenden çıkan sesleri işitmiş, ölümün soğukluğunu çok yakından hissetmişti. Ludvig, olacakları öngörememişti. "Onlar iblis, Paiva. İnan bana, onları öldürmezsek onlar bizi öldürür." dedi. Kızın irileşen gözleri uçuşan küllerin üzerindeydi. "Bana bak, Paiva. Bana bak! O bir iblisti ve olması gerektiği yere gitti. Anlıyor musun?"

"Biliyorum ama bu hislerime engel değil. Ben, yalnızca efsaneleri anlatıyorum. Onları yaşamamalıydım."

Bakma, bakma, bakma. Kendisine sürekli bunları söylüyor ama sözlerine rağmen gözleri etrafı tarıyordu.

Ludvig, onu kendine doğru çekti. "İyisin, iyi olacaksın. Söz veriyorum."

Lucas, Paiva'ya bakarken onun ardından İri Ben'i Öncülerle savaşırken gördü. Gözlerini kıstı ve en az Öncülere baktığı kadar büyük bir kinle baktı. "O hain burada ne halt ediyor?"

"Sizi kurtarıyor."

"Neyin karşılığında?"

"Galiba onurunun." dedi Ludvig. "Hadi Cora'ya gidelim de seni ondan önce kurtardığım için beni azarlamasına fırsatı olsun."

Keyifli homurtular çıkaran Lucas, Paiva'yı yeni fark etmiş gibi görünüyordu. Onu kurtardığı gerçeği karşısında bu pek hoş bir hareket sayılmazdı ama 287 yıl tutsak kalan birine kızacak değildi.

"Sen kimsin?"

"Paiva Köksoy. Bir turist rehberi..."

Az önce iblis de olsa birini çıplak ellerle ikiye ayırdığı gerçeğini unutamayan Paiva, Ludvig'e doğru yaklaşmıştı. Bir anda ona atılıp Paiva'yı da ikiye ayıracakmış gibi hissediyordu.

"Teşekkürler. Sana borçlandım, Turist Rehberi Paiva Köksoy. Bunu mutlaka ödeyeceğim."

"Eminim öyle olacak. Beni öldürmezsen sevinirim."

Ludvig'in başını iki yana salladığını görmüştü ama ona bakmamaya çalışıyordu. Devlerin boynuzlu hâlleri pek de dost canlısı görünmüyordu doğrusu.

Çıkışı Öncülerden temizleyen Ben, Lucas'a doğru yürüyüp kollarını açtı. Paiva, bu anı daha önce gördüğünü düşünüp gülüşünü bastırmaya çalıştı çünkü Lucas sert bir yumrukla Ben'i geriletmişti. "Bunu hak ettin, İri Ben. Sen bir hainsin."

Ben, elini kanayan burnuna bastırdı. "Bu yüzden mi buradayım Luc?" diye bağırdı. "Tanrı'nın laneti üzerinde olsun! Hadi ama sadece sizin için döndüm."

Ludvig, "Sorunlarınızı daha sonraya bırakın." dedi. Ben'e ilerlemesi için talimat verdiğinde Lucas, Paiva'ya doğru eğildi. "Kurtulduğumuzda onun kıçını tekmeleyeceğimizi bildiği için geldi. Yoksa sendeki yürek onda bulunmuyor, Turist Rehberi Paiva." dedi.

Ludvig'in aksine neşeli bir dev olduğu kanısına varan Paiva, Lucas'ı İri Ben'den daha fazla sevmişti. Peki ya Ludvig? Onu tam olarak hangi kategoriye koyuyordu? Bu, tuhaftı. Ben'den daha tehlikeli görünüyordu ve kesinlikle Lucas'ın neşesinin kırıntısı bile onda yoktu ama her iki devi bir yana koyarken, Ludvig ona çok daha yakındı. *Aman Tanrım! Bu olmamalı!*

Diğer bölme için yaklaşık beş dakika yürüdüler. Mağaraların içerisi alev almış gibi ateşlerle parıldıyordu. Alevlerin gölgelerine bakan devlerin endişeleri artıyordu. Onları şeytanlardan daha çok bu alevler korkutuyordu.

Paiva, elini duvara sürtüyor ve nemli hisle birlikte yaşadığını anımsamak istiyordu. Tüm bunlar gerçekti! Ludvig, bir an bile onun yanından ayrılmıyordu. Lucas'ın anlattıklarını dinlerken ara sıra Paiva'ya yolu soruyor, genç kadını hafifçe belinden tutup tam önünde kalmasını sağlamaya çalışıyordu.

İkinci bölme için merdiven çıkmaları gerekmişti. Labirenti andıran mağaralar birkaç kattan oluşuyor gibiydi. Diğer bölmeden daha minik olan alan, kolonlarla doluydu. Her kolon bir Öncü tarafından korunuyordu.

Ludvig, "Arkamda kal." dedi. Paiva'nın başka seçeneği varmış gibi... Lucas, önden ileri atılmış ve yüzyılların acısını çıkarmak istercesine yerdeki Öncüleri hakladıktan sonra duvarlarda gezinenlere yönelmişti. Ludvig ise önleri açıldığında, Paiva'yı yakalayıp ilerletti. Yine aynı şekilde ipi tuttu ve karanlığa adım attı. Ludvig'in fenerinin aydınlığıyla birlikte duvarın dibinde oturan devi gördü. Şaşkınca elindeki ipi düşürdü.

Kadın!

Dev başını kaldırıp Paiva'ya baktı. "Gel bakalım iblis dölü!" dedi. Ayağa kalkarken, Paiva'yı görüp şaşkınca olduğu yerde kaldı. Anlaşılan o da karşısında bir kadın görmeyi beklemiyordu. Bakışları yukarı doğru kaydığında Paiva, onun Ludvig'i gördüğünü anladı. Kadın hoşnutça gülümsedi.

"Geç kaldın Kumandan." dedi. "Bunu, seni özlemem için yaptığını düşünmeye başlamıştım."

Ludvig, tavırlarına sıcaklıkla karşılık verdi. "Cora, beni ayrıldığımız an özlediğinden eminim. Daha çok özlediğin kişi ise şu an Öncüleri öldürmekle ilgileniyor. Neden aramıza katılmıyorsun?"

"Lucas." diye fısıldadı kadın. Önce özlemle iç çekti ve ardından yüzünü astı. "Benden önce ona gittiğine inanamıyorum. İkinizi de öldürebilirim."

Paiva, ikisi arasındaki konuşmayı dinlerken gerginliği artmıştı. "Artık işimi yapabilir miyim?" diye sordu. Kadının ilgisini yeniden üzerine çektiği için pişmandı ama bu olmak zorundaydı. "Seni bırakacağım ama önce bilmen gereken bir şey var. Evet, ipi çözebilirim, evet seni özgür bırakabilirim ve evet, tüm bunları iblisler yapabiliyor ama ben onlardan değilim. Yani düşman değilim." Yorulmuştu ve bu lanet mağaralardan çıkmak istiyordu. "Bana borçlanacaksın ve borcuna karşılık beni öldürmemeni istiyorum. Çok iyi bir hayat sürmesem de yaşamayı seviyorum ve bir dev tarafından ikiye ayrılarak öldürülmek hiç hoşuma gitmez."

Onu baştan aşağı süzen Cora, "Düşmanım olduğunu düşünseydim bu kadar yaklaşmana izin vermezdim zaten." dedi.

"O zaman ipi çözüyorum."

Cora, boynunu eğip ona yardımcı oldu. İpler tüm bedeninden çözülüp yere düştüğünde, "Özgür müyüm?" diye sordu kadın.

"Özgürsün."

Cora, karanlıktan çıkıp Ludvig'e sarıldı. "Lucas nerede?"

Ludvig başıyla çıkışı gösterdiğinde, kadın hiç düşünmeden oraya yöneldi. Lucas'ın sırtına atlayan Öncüyü ensesinden yakalayıp ikiye ayırdı. Paiva, tüm bunları izlerken kâbusundan uyanmayı diliyordu. Öncüyle işi biten kadın Lucas'ın dudaklarına öpücük bırakıp diğer Öncülere doğru atıldı. Bir yarışın içindeymiş gibi görünüyorlardı.

"Belki de içlerinden kaç Öncü öldürdüklerini sayıyorlardır." diye mırıldandı. "Aman Tanrım, sanırım iyi değilim."

"İnan bana, sayıyorlar Paiva. İkisi de yarışmaktan zevk alır." dedi Ludvig. Genç kadının bitkin hâli yüzünden üzgündü. "Az kaldı, Paiva. Biraz daha dayanmanı istiyorum. Dinle. Lütfen. Hepsi benim için çok önemli ama ölmüş olmalarını kaldıramayacağım birkaç kişi var."

Dinledi. Onu takip eden ve giderek çoğalan grup Öncülerle baş etmekte artık zorlanmıyordu ama Paiva, Ludvig'in gerginliğinin farkındaydı. Her an tetikteydi ve işlerin kolay gitmesinden dolayı gözleri sürekli tuzak arıyordu.

Paiva, her ipi çözmesinden sonra onlara özgürlük tanıyor ve vakit kaybetmeden bir diğerine geçiyordu. Birkaç devi kurtardıktan sonra Cath yanına yanaştı. Ona doğru eğilip endişeli bir sesle, "Paiva, kocamın öldüğünü sanmıyorum. Eğer senin için sorun değilse önce onu dinlemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

"Çok fazla ses var, bilemiyorum Cath." dedi. Sonra kadının endişesi ve hüznü ona dokundu. *Duygusal bir maymunum,* diye kızdı kendisine. "Pekâlâ Cath, onu duymaya ve bir şeyler yakalamaya çalışacağım."

Birkaç dönemeçten sonra Paiva, gerçekten de onu duymuştu. Çok yakındaydı. Cath'i ve diğerlerini hissetmişti. Kafası Paiva'nın varlığından dolayı karmaşıktı. Karısına zarar geleceği düşüncesi ile hissettiği iblisi üzerine çekmek istedi.

"Seni iblis dölü! Buraya gel, gel hadi!"

Paiva, tehditlere ve onu öldürme arzusuna alışmaya başlamıştı. Cath'i kolundan yakalayıp ileriyi gösterdiğinde, ellerini göğsünde kavuşturup gözlerini kapattı. Onun dua ettiğini anlayan Paiva, sessizce beklemişti.

"Ölmemiş, ölmemiş baba!" Ben'in boynuna sarılan Cath, Ludvig'e bakarak gülümsedi.

"O zaman onu kurtaralım." dedi Paiva. Cath'in neşesi ve umudu ona da bulaşmıştı. Yorgundu ama bunu şu an için umursamıyordu.

"Sean!" diye bağırdı Cath. "Buradayız, Sean!"

İlerlediler. Cath, kocasının sözlerini duymaya çalışırken bir yandan da onunla arasına giren engelleri ortadan kaldırıyordu.

Kadın, boynuzlu hâliyle eski sıcak neşeli hâli gibi görünmüyordu ama Paiva, onlara alıştığını fark etti. Artık görünüşlerini pek umursamıyordu.

"Cath!" dedi adam. "Buradalar. Öncüler değil, diğerleri burada. Birini hissediyorum."

İçeri girip bölmenin karşısında durdukları an, Cath ileri atılmak istedi ancak karanlık onu kabul etmiyordu. Paiva'nın kolunu tutarak, "Onu bana getir lütfen Paiva, onu bana getir." dedi.

Eğer etrafı iblislerle çevrili olmasaydı bu anın duygusallığına kapılabilirdi ama yapmadı. Görev bilinciyle karanlığa girdi ve ipi avuçlarının içine aldı. Sean, tedbirli davranıyordu. Yüzünü ona dönüp gözlerini kıstı. Hırıltıların içindeki o tehditi duyabiliyordu.

"Seni kurtaracağım. Cath'e söz verdim. Bu yüzden sakin kal, olur mu? Senden istediğim tek şey özgür kaldığında, beni öldürmek yerine karına sarılman."

"Bunu yaparsan sana bir değil, ikimizin de hayatını borçlu olurum." dedi dev. Gözleri kahvenin tatlı tonlarındaydı. Göz rengini taşıyan boynuzları kulağının altından başlıyordu. Tepesinde ikinci çift boynuzları vardı. İri olduğu gerçeğini artık görmeyen Paiva, boynuna uzanıp onu serbest bıraktı ve özgürlüğünü ona verdi. Adam tam da Paiva'nın istediği şekilde doğrudan karısına gidip ona sıkıca sarılmıştı.

Paiva, kurtardığı yirmi devden sonrasını saymayı bırakmıştı artık. Yorgundu, uykusu gelmişti ve Öncülerden başka kimseyi göremedikleri için endişeliydi. Ludvig'in tedbiri hiç elden bırakmaması onun da bir şeyler beklediğini gösteriyordu.

Sonunda sadece tek bir ses duymaya başlayana kadar devam etmişti.

"Buradasın! Seni duyabiliyorum iblisin tohumu. Gel buraya. Yaklaş!"

Artık tehditlerinden korkmuyordu. Her biri iplerini çözen küçük kadını sorgulamıyor, yalnızca özgürlüklerini kutluyorlardı. Şimdilik! Mağaralardan kurtulduktan sonra işlerin ne yönde ilerleyeceğini düşünmemeye çalıştı.

Merdivenlere ulaştı. Duvara asılmış alevler, onlar geçerken sanki bir rüzgârla üzerlerine doğru esmeye başlamıştı. Devler mümkün olduğunca geri durdular. Paiva, yırtıcı bir hayvanın pençesine düşen masum bir kuzu gibi merakın pençelerinde debeleniyordu. Elini alevlere yaklaştırdığında, geriye çekilen turuncu alevler mavi renge bürünüp küçüldü.

Aman Tanrım! Hemen etrafına göz attı. Onu gören biri olup olmadığını kontrol etti. Devlerin korkuyla yaklaştığı alevler onun sıcaklığından ürküyordu. Çığlık atma isteğini bastırıp son deve doğru hızla ilerledi. Bu lanet mağaralardan çıkmak istiyordu.

"Buradayım, gel ve bir dev kadınıyla karşılaş!"

Paiva, bölmenin girişini göstererek, "Burada." dedi. "Başka ses duyamıyorum, sadece onun sesi kaldı."

"Evet, onu artık biz de duyuyoruz." dedi Cora. Omzunu Ludvig'in omzuna vurdu. "Şu işe bak, Deirdre. Paiva'nın onu sona bırakması bir tesadüf mü acaba?"

"Bilerek yapmadım." diye kendisini savunan Paiva merakla, "Kim ki o?" diye sordu.

Ancak sorusunu görmezden gelen Ludvig, "Sadece bu kadar mı?"diye sordu. Emin olmak istiyordu. "Biraz daha dinlemeye çalışsan Paiva. Başkaları da olmalı."

"Ölenleri duyamıyorum, Ludvig. Yaşayanlar yalnızca onlar."

"Ölmediler." diye mırıldandı Ludvig. Paiva, neredeyse onu duyamayacaktı. "Ölmüş olamazlar."

"Sadece içerideki hırçın kadın var, Ludvig. Üzgünüm, başka kimse yok."

Ludvig, sarsılmıştı ama bunu belli etmek istemedi. Paiva'ya bakmadan içeri girdi. Bölmeye yaklaşıp tehditler savuran devin karşısına geçti. Kadın, onu gördüğünde bir süre suskun kalmıştı. Ludvig'in arkasındaki dostlarına gülümsedi. Paiva, bölmeye girmişti. Kadın irkildi, ona saldıracağını düşünen Paiva bıkkın bir sesle, "Düşman değilim. Bana zarar vermezsen seni kurtarırım. Tıpkı onları kurtardığım gibi." dedi.

"Devam et." dedi Deirdre. Boynuzları şakaklarından yukarı doğru kıvrılarak uzanıyordu. Cılız görünen boynuzlar, kadına farklı bir çekicilik katıyordu. Paiva, boynuzlara alışmış ve onları analiz etmeye başlamıştı. Artık hiçbir şey tuhaf gelmiyordu.

İpleri çözüp kadını bıraktığında, ona yönelen Deirdre hafifçe eğilip, "Özgür müyüm?" dedi. Sesi kadife gibiydi. Etkileyici bir güzelliği vardı. Bacaklarını açıkta bırakan yıpranmış bir kumaş parçası sarılmıştı üzerine. Çaputların içinde bile ışıldıyordu.

"Özgürsün."

Kadın gülümsedi. Onu karanlığın içinde bırakıp doğrudan Ludvig'in karşısına geçti. Boy farkları yok denecek kadar azdı. Yine de Deirdre hafifçe yükselip yüzlerini aynı hizaya getirdi. Dudaklarını Ludvig'in dudaklarına bastırmadan önce, "Merhaba, *Ludvig*. Seni özledim." dedi.

Ayışığı Kitaplığı

Geçit

Ludvig!

Paiva, kadının Ludvig'i öpmesini gözünü kırpmadan izlemişti. Ludvig, geri çekilip ellerini Deirdre'nin omuzlarına koydu. Bunu yaklaşmasını engellemek için yapmış olabilirdi ya da ona dokunmak mı istemişti? Aklı bulanmıştı. 287 yıl önceki bir aşka şahitlik etmeyi beklemiyordu. En azından bu aşkın taraflarından biri Ludvig olmamalıydı. Düşünceler beynini kemirmeye başladığında, gözlerini karanlığa çevirip hiçbir şey görmemeyi diledi. Daha önce böyle hissettiğini hatırlamıyordu. Kıskanıyor muydu? Hayatı boyunca bağlanmaktan korkan biri için böylesi hisler ürkütücüydü. Üstelik o bir devdi.

Hayatına giren erkekleri düşündü. Yalnızlığını gideremeyen gelip geçici ilişkilerdi hepsi. Terk edildiği olmuştu, aldatıldığı da ama daha önce hiçbir koşulda birini kıskandığı olmamıştı. Paiva, her zaman gidebilmişti. Evet, bu en iyi yaptığı şeydi ve muhtemelen babasından ona geçen kalıtsal bir özellikti. Ne bir sevgili ne de bir arkadaş, Paiva için kimse kalıcı değildi. Bu kısımda aklına Liam geldi. O ve Sofia daima yaşamında olacaktı. Ama onları ailesi yerine koyuyordu. İnsan ailesini terk edebilir miydi?

Bunu nasıl başardın baba?

Bölmeden çıkıp birbiriyle konuşmaya başlamış devlere baktı. Şimdi kimin yanına gidecekti? Deirdre, Cora'ya sarılırken diğer eliyle Ludvig'in bileğini tutuyordu. Gözlerini onların ellerinden alıp çoğalan iri bedenlerin arasında gezdirdi. Otuzdan fazla dev, özgürlüklerinin ilk heyecanını yaşıyordu. Kızgın yüzler bazen gülümsemeye dönüyor bazen de hüzünleniyordu. Birçok duyguyu birkaç dakikaya sığdırmaya çalışıyorlardı.

Ludvig, "Artık çıkmalıyız." dediğinde hepsi dikkatini ona verdi. Kolay organize oluyorlardı. Yeter ki birileri onları yönlendirebilsin. Bu kısımda devreye giren Ludvig, Paiva'ya farklı gelmişti. Onu tanımıyordu. Gördüğü suyun üzerindeki minik bir kaya parçasıydı. Gerçek Ludvig Mikell McCool, suyun altında gizlenmişti. Bu ürkütücüydü. Birkaç gündür yaşadığı her şey ürkütücüydü.

"Öncülerle savaşmak kolaydı ama ben Asillerin henüz oyununu oynamadığını düşünüyorum. Geleceğimi biliyorlardı. Kadim lisanın peşinde olduğumu anlamışlardı. Önce ordumu geri almak isteyeceğim de ortada. Bu yüzden ne Geçit ne de mağaralar güvenli değil. İri Ben'in mekânına ulaşana kadar güvende değiliz. Bu yüzden rehavete kapılmayın."

Paiva'nın beklediği yere yönelip başını eğdi. Genç kadının asık yüzünü izledi. Paiva da ona bakıyordu. Az önce suyun çalkalandığını görmüştü. Gerçek kimliğine yaklaşan Ludvig, şimdi yine o kaya parçasına dönüştü. "Görevin bittiği için mi üzülüyorsun?" diye sordu. "Buna inanmam zor biraz."

"Hayır, bunun için sevinebilirim ancak. Hayatıma döneceğim için memnunum. Sadece bir an önce buradan çıkmak istiyorum."

"Henüz değil Paiva." dedi Ludvig. "Önce güvenliğinden emin olmalıyız. Ayrıca, bizden bu kadar çabuk mu kurtulmak istiyorsun? Belki, yani eğer senin için sorun olmazsa..." Duraksadı.

Dudaklarını ıslatıp gözlerini iki saniyeliğine kapatıp açtı. "Neyse, bunları sonra konuşuruz. Yanımdan ayrılma, tamam mı?"

Paiva, Ludvig'in arkasına doğru eğildi. Deirdre, Cora ve Lucas'la konuşuyordu. Bakışları ara sıra onları bulduğunda, kadının Ludvig'e değil de kendisine baktığını fark etmişti. Gözlerindeki o ifade irkilmesine sebep oldu.

Onları kurtarmıştı, peki ya şimdi ne olacaktı?

Mağaraların içinde ilerlerken ne bir Öncü'ye rastlamışlardı ne de bir ses duymuşlardı. Ludvig, beklediği tuzağın harekete geçtiğini anladı. Kolunu Paiva'nın omzuna atıp onu kendisine yaklaştırdı. "Adımlarıma uy." diye buyurdu ama Paiva'nın ona ayak uydurması için koşması gerektiği gerçeğini atlamıştı.

Mağaranın çıkışı görünüyordu. Gökyüzü bıraktıkları gibi değildi. Karanlık bulutlar göğü kaplamıştı. Mağaranın dışında onları bekleyen Asiller ile karşılaşmak Ludvig'i şaşırtmamıştı. Asiller kanatlarını açmış saldırıya hazır bekliyorlardı. Ludvig, iki elini Paiva'nın beline yerleştirip kulağına doğru eğildi. Bir yandan da onu Lucas ve Cora'nın ortasına doğru götürdü. "Korkaklık ve cesaretle ilgili konuştuklarımızı hatırlıyor musun, Küçük Şeytan?" diye sordu.

"Evet, hatırlıyorum."

"Bu kısım, korkularınla yüzleşmemen gereken yer. Sakın Lucas ve Cora'dan ayrılma. Ben gelene kadar gözlerini yerde tut ve hiçbir sese cevap verme."

Paiva, başını aşağı yukarı salladı. Onun uyarılarını -uyarıdan çok emir gibi konuşmuş olsa da- dikkate almamak aptallık olurdu. İçindeki kötü his büyüyüp çoğaldı ve Paiva'yı ele geçirdi. Diğerleri savaşmaya hazır olabilirdi ama Paiva için bu anı yaşamak fazlasıyla korkutucuydu. Üstelik bu defa korkularının üstüne gitmek de istemiyordu.

Ludvig, Lucas'a doğru eğildi ve "Paiva'yı koruyun." diye fısıldadı. Lucas ve Cora aynı anda büyük bir ciddiyetle başlarını salladılar. Ludvig'in onlara güvendiği anlaşılıyordu. Diğerleri için bir şey söyleyemezdi ama bu iki devin onu öldüreceğini sanmıyordu. Genç kadın şimdi de ikisi tarafından korunmaya alınmıştı. Kendisini minik bir çocuk gibi hissediyordu. Hem de her yönden.

Öne çıkan McCool'u durdurmak isteyen Paiva, korkuyla ileri atıldı. Elini Ludvig'e doğru uzatmıştı ama adam büyük ve sık adımlarıyla ondan çoktan uzaklaşmıştı.

Lucas, "Sakin ol Turist Rehberi Paiva." dedi. "Mikell, iyi olacak."

"Çok kalabalıklar." diye fısıldadı, Paiva.

Ön kısmı dolduran Öncüler, sürüngenler gibi yere eğilmişti. Elleri öne doğru uzanmıştı. Henüz hareket etmiyorlardı ama bir emri bekledikleri belliydi. Asiller hemen arkalarındaydı. Kimisi gökyüzünde uçmayı tercih ederken, kimisi yerde bekliyordu.

"Evet ama." dedi Cora. "Hiçbiri dev değil." İki kaşını oynatıp âdeta bir eğlenceyi izliyormuş gibi bakışlarını Ludvig'e çevirdi. Her birinin egosu birbiriyle yarışabilirdi. Paiva, az önce onları 287 yıllık tutsaklıklarından özgür bırakmıştı ama onlar bu tutsaklığa kimin sebep olduğunu çoktan unutmuşa benziyordu. Bir kez onlara yenilmişlerdi.

"Aleck!" diye gürledi, Ludvig. "Görüyorum ki dostlarıma hoş geldin demek istemişsin."

Aleck, havada yükselip Ludvig'in karşısına gelene kadar kanat çırptı. Ayakları yere değdiğinde, kanatlarını iki yana esnetip onları uçmaya hazır bekletti. Siyah kanatlar her havayı dövdüğünde, keskin bir bıçak gibi görünüyordu. Üzeri çıplaktı. Kanatları ve saçlarının siyahlığına rağmen teni beyazdı. Saçları iki yandan aşağı sarkıyordu. Yüzü köşeli ve çekiciydi. Kanatlar ve minik

boynuzları olmasa hoş bir erkek sayılabilirdi. Ancak üzerinde onu insanlıktan uzaklaştıran uzuvlar vardı. Paiva, kanatlarını çok sık kullandığını fark etti.

"Sürprizimizi gördün mü?"

"Onların intikamı alınacak." dedi Ludvig. "Neden tamamı yerine birkaçını öldürdüğünü biliyorsun, Aleck. Bizim soyumuz asla tükenmez."

"Evet." diye burun kıvırdı Aleck. "Ama bazılarının soyunu kuruttum, öyle değil mi? Kısa süreli olsa da canımı sıkan birkaç aileden kurtuldum."

"Onların intikamını alacağım. O gün geldiğinde Aleck, sen de cehennemin en dibinde, babanla birlikte yanıyor olacaksın."

Aleck, elini havada sallayıp yüzünü astı, sıkkın ifadesi konuşmadan hoşnut olmadığını dillendiriyordu. "Konu ben ya da sen değilsin, Mikell. Şu an umursadığımız devler değil. Buraya sadece kızı almaya geldim."

Ludvig'in başı hafifçe oynadı. Neredeyse dönüp Paiva'ya bakma hatasında bulunacaktı. "Neden?"diye sordu. "Dörtler ne zamandır basit bir insanla ilgileniyor?"

"Onun basit bir insan olmadığını anlamadın mı? Hadi, birbirimizi kandırmayalım. Size özgürlüğünüzü veren birinin fani olabileceğini mi sandın? Bu kız, ne bir insan ne de bir dev. Onu bize vermen şartıyla, bugün Geçit'ten gitmenize izin vereceğim."

Onun sözleri devler arasında homurdanmalara sebep oldu. Her biri ellerini çırpıyordu. Ses Aleck'i rahatsız etmişti. "Savaş istiyorsan savaşırız." diye bağırdı sesini duyurmak için. "Karar senin, Kumandan!"

Bir kez daha, diye düşündü Ludvig.

Aleck, henüz tehditlerinin tamamını öne sürmemişti. Dudakları kıpırdanıp iki yana kıvrıldığında, "Peki ya McCoollar?" dedi.

"Onları bulamadın, öyle değil mi? Kızı ver, ben de sana ailenin yerini söyleyeyim."

Öfke iri bedeninde kızgın bir kor gibi geziniyordu. Sıkı yumruklarını iki yandan sarkıtmaya devam etti. Henüz saldırmak için erkendi. Ludvig, onun kışkırtmalarına gelmeyecekti. "Onları vermeyi teklif etmediğine göre sadece tek bir yerde olabilirler, Aleck. Neden bildiğim bir bilgiyi satın alayım ki? Ayrıca Paiva'yı hiçbir koşulda teslim etmeyeceğim."

Aleck, gerilerde onları izleyen kıza baktı. Başı yere eğilmişti ama konuşulanları duyuyordu. İki yanından kule gibi yükselen devlerin ortasında minicik görünüyordu. Bazı yeteneklerin harcanması can sıkıcıydı. "İstediğin buysa..." dedi Aleck.

Geri çekilirken, Ludvig de arkadaşlarının yanına döndü. Hormurtular arasında savaşma isteği daha gür çıkıyordu ama Paiva, birkaç kişiden kendisini teslim etme isteğini duymuştu. Üstelik onları kurtaran kişiyi! Devlerin bazılarında onura dair hiçbir şey kalmamıştı anlaşılan.

"Başaramayacağımız gibi değil. Birkaç Asil, halledilebilir." dedi Lucas.

"Ya da kızı veririz ve daha fazla güçleniriz."

Lucas, konuşan deve doğru hırlayıp üzerine yürüdü. "Seni kurtaran birini hiç düşünmeden ölüme mi terk edeceksin yani? Seni korkak!"

Dev, Paiva'ya bakarak, "Bak üzgünüm." dedi. "Ama ben onu öldüreceklerini sanmıyorum."

"Bizi kurtardı, seni geri zekâlı!" diye bağırdı Cora. "İblisin öz evladı olsa affedilmez."

Paiva, oradan kaçarak uzaklaşmak istiyordu. İblislerin olduğu tarafa baktığında, Aleck'in onu izlediğini gördü. Yeniden ensesinden doğru bir ürpertiyle titredi. Bunu Aleck'in yaptığından emindi. Nefes alışları hızlandı. Sırtından aşağı doğru kayan

parmaklar olduğuna yemin edebilirdi. İçinden ona doğru yürümek gelmişti. Sadece küçük bir an, devlerden uzaklaşıp Aleck'in kollarına gitme arzusuyla doldu ama hemen bakışlarını kaçırıp devlerin tartışmasını dinlemeye çalıştı. Her ne kaçırdıysa bu Ludvig'i öfkelendirmiş gibiydi. Paiva'yı belinden yakalayıp yukarı kaldırdı ve dev grubundan uzaklaştırdı. Böyle bir yerden alınıp başka bir yere taşınmaktan dolayı rahatsız olmuştu ama Ludvig'in kızgınlığı sesini çıkarmasına engel oldu.

"Savaşıyoruz!" diye bağırdığında, devlerin tamamı yumruklarını önce yukarı kaldırdı, sonra aşağı indirip ardından göğüslerine vurdular. Büyük bir gümlemeye sebep olan bu vuruşun ardından borazanı andıran öfkeli bir haykırış duyuldu. "Tanrı'nın Çocukları!"

Aleck, bunu bekliyormuş gibi gülümseyerek havalandı. Onunla birlikte tüm Asiller göğe yükselmişti. Öncüler kayalıklardan kaybolmaya başladığında Ludvig, onları neyin beklediğini anladı. Karanlık bulutlar arttı, sisler havada bir kazanının üzerindeki buhar gibi çalkalanıyordu. Kayalar bir depremi andıran sarsıntıyla titreyişlerini sürdürdü. Boşluklardan sızan alevler fokurdamaya başlamıştı. Cehennem ateşi gümbürdüyor ve denizin suları yenilgiyi kabul eden bir düşman gibi geri çekiliyordu. Alevler çağıldadı, taşlar alevlerin üzerinde yükseldi. Geçit açılmış ve Dörtler varlığını hissettirmişti.

"Tanrım!" diye haykırdı Paiva.

"Evet, şimdi burada olsaydı hiç fena olmazdı." dedi Cora. "Neyi bekliyorsun, baba?"

Onun haykırışı bir tür tetikleyiciydi. Gök yarıldı ve yağmurlar alevlerin üzerine inmeye başladı. Su ve ateşin birleşimi etrafı ısıtmıştı. İki güç birbirine meydan okurken, onların çocukları bir kez daha savaştı. Yağmur damlaları alevleri söndürüyor, ancak yeniden ortaya çıkan ateş patlayarak etrafa saçılıyordu. Asiller

gökyüzünden hızla aşağı doğru inerken, Öncüler bir sürüngen gibi taşların içinden çıkmaya başlamıştı. Devler büyük bir güçle saldırmayı sürdürüyordu. Öncüler kolaydı, onları zorlayan daha çok Asillerdi.

Aleck, aşağı doğru süzülürken elindeki kılıç cehennem aleviyle dövülmüş gibi parıldıyordu. Kanatları rüzgârı Ludvig'e doğru çevirdi. Dengesi bir anlığına bozulan Ludvig, ona doğru gelen iblisi bekledi. Uygun zamanda yana doğru çekilirken onu kanadından yakalayıp yere savurdu. Üzerine atılıp yeniden uçmasını engelledi. Lucas ve Cora, kalabalık bir Öncü grubuyla ilgilenirken diğerleri kalan Asillerle savaşıyordu.

Tanrı'nın Çocukları, Şeytan'ın Oğullarına karşı büyük bir savaş veriyordu.

Paiva, bir boşluğun içinde gibiydi. Her şey buğulanmış ve yavaşlamıştı. Sesler uğultulara dönüştü. Bir emir almış gibi yürümeye başladı. Taşlar, onun adımlarına uygun şekilde yer değiştirip ona bir yol oluşturuyordu. Alevler, ayak bileklerine kadar çıkıp geri çekiliyor ama onu izlemeyi bırakmıyordu. Gökyüzünde oluşan karaltıya doğru baktı. Karaltı bir silüete dönüştü. Devasa beden, göğü kaplamıştı.

Kollarını iki yana açan beden, "Paiva!" diye gürledi. "Gerçekten bir tohum, işte bu çok ilginç..."

Paiva, olduğu yerde duruyordu ve kımıldamaya çalıştıkça tutsaklığın rahatsız edici katılığı ile karşılaşıyordu. Gözleri irileşti. Karaltının içindeki yüzle karşılaştı. İnsana benzemiyordu. Dört gözü vardı ve her biri diğerinden daha karanlık bakıyordu. Bakışlarını kaçırdı. Ona baktıkça iradesinin kırıldığını hissediyordu. Kollarını hareket ettirebildiğinde, çantasını sırtından alıp sıkıca sarıldı.

"Bana bak, kızım. Bana bak!"

Paiva, bu emre kayıtsız kalamadı. Başı yukarı doğru başka bir el tarafından kaldırılmış gibi baktı. Gözleri derin bir boşluktu. Orada kaybolmaktan korkan gözlerini yumdu. Kolları cansızlaşmıştı. Çantası elinden kayıp düştüğünde, aklında içindeki bıçak vardı.

Tanrım, onu böyle öldürebileceğimi düşündüğüme inanamıyorum!

"Direnen bir tohum, öyle mi?"

Ellerini iki yana açan devasa şekil alevlerin bir anda artmasını sağladı. Paiva'nın tüm bedeni bu alevler tarafından sarılmıştı. Yanacağını sandı ancak sadece rahatsız edici bir sıcaklıkla karşılaştı. Alevler ellere dönüşmüş tüm bedenini gezerken, kıyafetleri tutuşmaya başladı. Sıcaklık artmıyordu ama kumaş parçaları küle dönüyordu.

"Demek cehennem alevine karşı da direnebiliyorsun. İlgimi çektin, kızım. Belki de seni yok etmek bir ziyan olur."

Kıyafetleri üzerinde yanıp küle döndüğünde, alevler bedenini örtmeyi sürdürdü. Alevler dokunuşlara döndü. Çıplak kalan yalnızca bedeni değildi. En gizli arzuları zihninden çıkarak etrafa seriliyor gibiydi. Bedeninin her santimi görülebilirdi ama gizli arzular yalnızca ona aitti. Direndi. O direndikçe şekil daha fazla büyüdü. Bunun ne kadar süreceğini bilemiyordu. Kurtuluş beklemiyordu ama belki ölüm, onu bekleyebilirdi işte.

Savaşı devler mi yoksa iblisler mi kazanıyordu, bilmiyordu. Öfkeli alevlere karşı şiddetlenen yağmur ardından şimşekleri beraberinde getirmişti. Devlerin olduğu yere yaklaşmayan şimşekler, iblislerin üzerine ölüm gibi iniyordu.

Paiva, onların kazanmasını diledi. Başını geriye yaslayıp onu bekleyen kadere karşı durmaya hazırlandı. Yalvarmayacaktı. Kim olduğunu bilmiyordu ama bir korkak gibi ölümü beklemeyecek kadar gururluydu. Üzerine eğilen devasa şeklin önüne geçen bir beden fark etti. Ludvig! Önüne çıkan her şeyi devirip geçiyor ve

Paiva'ya doğru koşuyordu. Alevler onu hissetmiş gibi Ludvig'in üzerine doğru ilerledi ama o durmadı.

"McCool! Yapma!"

"Mikell! Cehennem alevleri!"

Tüm seslere kendisini kapatan Ludvig, yalnızca Paiva'ya ulaşmaya çalışıyordu. Paiva, onun zarar görmesini istemiyordu. Güce direndi ve bedenini özgür bıraktı. Onun bu direnci karşısında anlık şaşkınlık yaşayan Güç, öfkeyle gürledi. Paiva, çantasına ulaşıp içindeki bıçağı çekip aldı. Çantasının içinden dökülen kıyafetler fani yaşamının son kalıntıları gibiydi. Bıçağı göğe doğru fırlattı. Bir işe yaradı mı bilmiyordu ama Ludvig üzerine yürüyen alevlerden kurtulmuştu.

İkisinin bedenleri birbirine çarpmadan hemen önce gökten gürleyen bir ses alevler saçmaya başladı. Ludvig'in iri bedeni ufak bedene çarptı. Onu kollarına aldı. Paiva'yı kendi bedeni içine saklayıp denize doğru atladı. Alevler, Paiva'nın bedeninde Ludvig'i yaralamayı sürdürüyordu. Henüz düşmeden önce gökyüzünde bir kuzgun gördü. Acı ötüşü bir yalvarış gibiydi ve uzaklarda bir adam vardı. Gökyüzünde kanatlarını çırpıyor ve Paiva'yı izliyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu ama sesi deniz suyuna karışarak kayboldu. Vücudundaki alevler denizin sularına gömüldüklerinde, küçülmeye başlayıp sonunda yok oldu. Paiva, nefesini tutmuştu. Ludvig'in ağırlığıyla dibe doğru çekiliyordu. Kollarını çırpmaya çalıştığında ona engel olan Ludvig, başını iki yana salladı. Çırpınmasını istemiyordu. Paiva, teslimiyetle başını onun göğsüne yaslayıp gözlerini kapattı. Kendisini Ludvig'in yönlendirmesine bıraktı.

Ludvig, bir süre aşağı doğru yüzmeyi sürdürdü. Paiva, dayanamayacağını hissetmeye başladığında ise yukarı doğru kulaç atıyordu. Paiva'yı kayalığın üzerine bırakıp yeniden suyun içine

daldı. Bir süre görünmeyen Ludvig, elinde Paiva'nın çantasıyla birlikte kendisini yukarı çekti. Kızın yere doğru öksürüp kustuğunu fark etti. İkisi de nefes alırken oldukça zorlanıyordu. Ludvig, Paiva'nın o kadar uzak mesafede nefesini tutabilmesine şükrediyordu.

"Üzgünüm Paiva, duramazdım. İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı. Sonra kendisini kayaların kenarına çekip elleriyle bedenini sardı. Artık alevlerden kurtulmuş ve tüm çıplaklığı bakan gözlerin önüne serilmişti. Ludvig yanına geldiğinde, "Dur!" diye bağırdı. Ufak bedenini ona sergilemeye niyeti yoktu. Öfkeliydi. Birçok şeye öfkeliydi ama en çok kendisine kızıyordu. Gökyüzündeki o şey her neyse Paiva'yı etkisi altına almıştı. Bu zayıflık karşısında utanç duydu.

"İyi olduğunu anlamalıyım." dedi Ludvig. Sesi endişeliydi. "Paiva!"

"İyiyim, Ludvig Mikell McCool. Yara almadım."

Arkasını dönmeden önce çantasını onun önüne bıraktı. Paiva'ya özel alan yaratmak isteyerek kayaların diğer tarafına geçti. Bir süre hareket etmeden öylece oturan Paiva, çantasını karıştırıp üzerine geçireceği bir şeyler aradı. Bıçağı alırken, birçok eşyası yere saçılmıştı. Bulduğu çamaşırları üzerine geçirdi. Bulabildiği tişört pek de vücudunu kapatmaya yaramıyordu yine de örtünebildiği için mutluydu. Çantasının orada kalmamış olmasına seviniyordu. Kendisini yeterince sergilemişken daha fazlasını istemezdi.

Dayanamıyordu. Ellerini yüzüne kapattı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Bunu birkaç gün önce yapmalıydı. O lanet olası mağarada, yardım çığlığını duyduğunda oturup ağlamalıydı.

Ludvig, sessizlik içinde onu bekledi. Gözyaşları kurudu. Artık ağlamıyordu. Bacaklarını karnına doğru çekip kayanın önüne yattı. Ludvig, yalnızlığına son verene kadar kıpırdamamıştı.

Onun gelişiyle birlikte yattığı yerden doğruldu. Boynuzları yoktu. Bu hâliyle aldığı yaraları daha net görebiliyordu, Paiva. Göğsü kabartılarla dolmuştu. Kolunun iç kısmı kesinlikle birinci derece yanıktı.

"Şimdi bakabilir miyim?" diye sordu adam kibarca. "Yara aldın mı? Kendim görmeliyim."

"Evet." diye mırıldandı. Utanıyordu. Hayatını kurtaran adama bağırdığı için hissettiği suçluluk duygusu rahatsız ediciydi. Üstelik kendisinde bir çizik bile yokken, Ludvig'in yaraları ağır görünüyordu.

Önce ellerini tutup kalkmasına yardım etti. Saçlarını geriye doğru atıp boynuna baktı. Vücutları birbirine çok yakındı. Paiva onun sıcaklığını kendi bedeninde hissedebiliyordu. Kollarını kontrol edip gözleri onu baştan aşağı süzdü.

"Tek bir yanık yok." dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sadece yorgunum. Korkuyorum ve uyanmak istiyorum, Ludvig."

Ludvig, ona doğru uzanıp elini ensesine koyarak kendisine çekti. Parmakları saçlarının içine dolanmıştı. Ona sarılıyordu. Bu sarılış içinde şefkat barındıran bir sarılıştı. Yanlış anlamaya kapalı, yalnızca bir tür paylaşımdı.

"Özür dilerim, Paiva. Seni bu şeylerin içine çektiğim için çok özür dilerim."

"Başka şansın yoktu."

"Evet, yoktu ve bu çok boktan bir durum."

Paiva, bir şey söylemedi. Ludvig onu bıraktığında, sırtını yeniden kayalara yasladı. "Burası neresi?" diye sordu.

"Geçit." dedi Ludvig. "Geçit açıldı. Yeraltı diyarına bir giriş."

Paiva ürkerek etrafına baktı. Bir yeraltı mağarasındaydı ama İskoçya'da böyle bir mağaranın olmadığına neredeyse emindi. Sorgulamadı. Bildiği şeylerin ne kadar yetersiz olduğunu artık

öğrenmişti. "Yeraltı mı? Yani, yani biz..." Sesini alçaltarak, "Cehennemde miyiz?" diye sordu.

"Böyle bir anda bile beni güldürüyorsun Paiva." dedi. Tebessüm gerçekten de dudaklarına kadar ulaşıyor ama orada donup yok oluyordu. "Hayır, cehennemde elimi kolumu sallayarak dolaşabileceğimi sanmıyorum. Burası benim evim. Cehennem öbür tarafta." dedi. Gülerek ona baktığı için Paiva ciddi olup olmadığını anlayamamıştı.

"Biraz dinlen. Her şey son bulduğunda, Lucas gelip bizi alacak."

"Onlarla savaşmayacak mısın?"

Bunu istemiyordu. Ludvig'in onu bırakıp gitmesini istemiyordu. Ne yalnız kalmaya dayanabilirdi ne de Ludvig'in yeniden savaşın içinde olmasına. Tek arzusu kahve dükkânında yeniden birlikte kahve içmekti. Gerçek olduğuna inanıyorken, belki tüm iblisleri bir kenara bırakıp sohbet edebilirlerdi. Bu, hoş olabilirdi. Ludvig'le konuşmak kendisini iyi hissettiriyordu. Ortada iblisler yokken nasıl olurdu, merak etti.

"Savaş bitti, Paiva." dedi Ludvig. "En azından düşmanla olan bitti."

Mağaranın içine girdiler. Her yandan minik şelaleler akıyordu. Taşlar kiremit rengindeydi. Elini değdirdiğinde, parmaklarına bulaşan kırmızılığı yerdeki deliklere dolan sularla temizledi. Ludvig aşağı doğru iniyor ve Paiva'nın ona yetişebileceği kadar yavaş yürüyordu. İçerisi tavandaki delikler sayesinde aydınlıktı. Su, cam gibi berraktı. Paiva, tüm detaylara dikkat ediyor, her yeri ezberine alıyordu. Tarihini merak ettiği mağaranın insanlara açık olduğunu hiç sanmıyordu.

"Sor Paiva." dedi Ludvig. Sesi kızgın çıkmıyordu ama verdikleri savaşın ağırlığını hâlâ taşıyor gibiydi. Sol omuzunda derin bir kesik vardı ama yeni bir yaradan çok iyileşmeye yüz tutmuş gibi görünüyordu. Daha çok neyi merak ediyordu?

"Canın yanıyor mu?" diye sordu.

"Hayır." Ludvig'in yanıtı kısa ve netti ama Paiva, onun yalan söylediğini düşünüyordu. Üzerine gitmek istemedi. İkisi arasındaki en büyük meselenin çözüme kavuşmasını istiyordu. Bunu sesli söylemek ona çok güç gelecekti ama yapmalıydı.

"O gelen neydi? Benden ne istiyorlar, Ludvig?"

"Dörtlerden biriydi. Onu görmeyi beklemiyordum. İnan bana, neden peşinde olduklarını bilmiyorum Paiva. Keşke bilseydim."

Paiva, biraz çekiniyordu. Ludvig'le girdiği bu maceranın hiç düşünmediği yerlere doğru gitmesinden memnun değildi. Aralarında oluşan çekimin farkındaydı elbette. Zaman zaman ona dokunmak istiyordu. Bu düşünce aklına Liam'ı getirmişti. Dokunmak istediği erkeğin bir dev olduğunu öğrense ne düşünürdü acaba?

Seni evin tüm odalarında sevebilecek birini bul!

Seçim yapmayı bilmiyordu. Şimdiye kadar asla sevilmeyi düşlememişti. Birden fazla erkekle birlikte olmuş, aynı hayatı paylaşmayı denemişti ama asla Liam'ın kastettiği sevgiyi aramamıştı. Şimdi ne değişmişti?

Efsanelerin içine girmek beni iyi etkilemiyor.

Ludvig, onu sever miydi emin değildi ama gerçekler evin her odasında ölümle yüzleşmesine sebep olacak kadar ciddiydi.

Yürümeyi bıraktığında, Ludvig ona yüzünü döndü. Bunu konuşmak zorundaydı. İkisinin de kaçtığı konu artık açıklığa kavuşmalıydı. Paiva, doğrudan yüzüne baktı. Onun ifadelerini kaçırmak istemiyordu. "Bana tohum dedi."

Ludvig'in ifadesizliğine lanet yağdırdı. Adam hiçbir açık vermeden, "Bunu ikimiz de tahmin ediyorduk, Paiva. Sürpriz olmadı." dedi.

Ne düşünüyordu?

"Ama onun söylemesi kesinleştirdi, Ludvig. Korkuyorum."

"Neyden?"

Paiva, sinirlenmişti. Bir yerlere yumruk atıp etrafı dağıtan biri değildi. Bu yüzden gülmeye başladı. "İkiye ayrılmak ve küle dönmekten!" Sesi mağaranın içinde yankılanıp çoğaldı. Kendi sesini duymak gerçeklerin yüzüne vurulması gibi gelmişti. Kendi sesi tarafından alaya alınıyordu.

"Biliyorsun Paiva, sana zarar vermeyeceğim. Sen bana özgürlük tanıdın. Ben de senin özgürlüğün için çabalayacağım. Söz veriyorum. Neden inanmak istemiyorsun?"

Paiva, ona yaklaştı. Bu başını kaldırıp ona bakmasını gerektirmişti ama yaptı. "Hatırlıyor musun? Sana ismin dışında kim olduğunu sorduğumda bana ne söylemiştin?"

Nereye varmak istediğini anlayan Ludvig, ellerini onun kollarına koyup eğildi. "Bir dev ve bir iblis avcısı..."

Paiva, başını salladı. Gözlerini sıkıca kapatıp yaşların akmasına izin verdi. "Bunu bir kez soracağım Ludvig. Peki, ben ismim dışında kimim?"

Ludvig, ona daha çok yaklaştı. Başını eğdi ve gözlerinin içine cesaretle bakan kadına gülümsedi. "Bir turist rehberi." dedi. "Hem de en iyisi."

Paiva, onun sözleriyle mutlu olabilirdi. *Eskiden!* Ludvig'in beklemediği bir hızla sırtını döndü. "Söylemek istemiyorsun." dedi. "Çünkü eğer söylersen ikimizin de doğasının düşman olduğunu kabul etmiş olacaksın. Beni öldürmek senin işin, hayatın... Sen farklı düşünüyorsun ama kurtardığım tüm o devler..."

"Sana sadece minnet duyacaklar." diye sözünü kesti Ludvig. "Paiva, devler arasında kurtardığın kadınlar var. Karşı tarafta hiç kadın gördün mü? Hayır! Bunun sebebi var. Sen tam olarak nesin bilmiyorum ama onlardan biri değilsin. Asla olmayacaksın. Şimdi soru sormayı kes ve dinlen."

Onu belinden yakalayarak kaldırıp bir kayanın üzerine oturmasını sağladı. Kumaşın üzerinden bile sert ellerinin sıcaklığını hissedebilmişti, Paiva. Çok fazla düşünüyordu. Birine güvenme ihtiyacı hissediyor, bu yüzden Ludvig'e yaklaşıyordu. Onu bıraktığında, Ludvig'in yüzü kendi yüzünün hizasındaydı. Bu ilk kez oluyordu. Onu incelerken bir an için yüzüne dokunmak istedi, Ludvig'in gözleri ara sıra onun dudaklarına kayıp yeniden gözlerini buluyordu. Bu, tuhaftı. Paiva, ona uzanıp öpebilirdi ama yeniden *'Ben küçük kadınlardan hoşlanmam,'* pasajını dinlemek istemiyordu.

Ludvig, sadece birkaç saniye daha durup geri çekildi. Suyun dolduğu minik oyuğun önünde diz çöktü. Eline aldığı sularla yaralarını temizlemeye koyuldu. Kabarcıklar kızarmış ve patlayacakmış gibi şişmişti. Bedeninin birçok yeri yanık içindeydi. Paiva'nın yüzünü görmesini istememişti ama yaralarına dokunduğunda bir süre hareketsizce bekliyordu. *Canı yanıyor,* diye düşündü Paiva.

"Beni kurtarırken yara aldın." dedi Paiva. "Bunu neden yaptın ki? Ölmem işine gelirdi."

Ludvig, sinirle homurdandı. Ne dediğini anlamayan Paiva devam etti. "Devlerden bazıları beni teslim etmeni istedi, Ludvig. Kulaklarım duyuyor, ne konuştuğunuzu anlamayacak kadar aptal da değilim."

"Önemli olan onların kararı değil, Paiva. Bunu bana sürekli tekrarlatmak hoşuna mı gidiyor anlamadım ama sana borçluyum. McCoollar, borçlarını mutlaka öder."

Paiva, ayaklarını kayanın girintisine yerleştirip elleriyle yerden destek alarak kendisini geriye doğru yatırdı. Yüzü tavana dönmüştü. Gökyüzü karanlık bulutlardan arınmış yeniden maviliğine kavuşmuştu. Yeniden eski yaşamına dönemeyeceğini kabullenmek zorunda kalmıştı. Bundan sonra ne yapacağına dair

hiçbir fikri yoktu. Ne zaman çıkmaza girse soluğu Liam'ın yanında alırdı. Şimdi kendisini Liam'dan o kadar uzak hissediyordu ki kilometrelerden ziyade kim olduğu açmıştı aralarını. Ona ne söyleyecekti?

"Bana ne olacak Ludvig?" diye sordu birdenbire.

"Benimle birlikte Ben'in evine geleceksin ve orada ne olacağını düşüneceğiz." dedi. Sorularına doğrudan ve mümkün olduğunca kısa cevaplar veriyordu. Sesi daima aynı tonda çıkıyordu.

"Ölen devler için üzgünüm." dedi. Aklına gelen her soruyu diğerleri gelmeden önce sorup bitirmek istiyordu. Ludvig belki de onu öldürmek istemeyen tek devdi. "Keşke hepsini kurtarabilseydik."

"Öyle. Geç kaldım Paiva ve bu beni kahrediyor. Kendimi son zamanlarda fazla çaresiz hissediyorum."

Paiva, onun sesindeki hüznü ve pişmanlığı sezebiliyordu. Birini bu kadar kısa süre içinde tanımak gerçekten mümkün olabilir miydi? Suyun altındaki o devasa McCool, görünen kaya parçasından çok da farklı değildi belki de. "Kurtulanlarla ne yapacaksın?" diye sordu.

"İblis avlayacağım."

Ona bakmıyordu. Bunu özellikle yaptığını bilen Paiva, sorularına devam etti. Hangisinde bıkıp yanına geleceğini merak ediyordu. Ludvig'in pek sabırlı biri olmadığını ilk andan itibaren öğrenmişti. 287 yıllık tutsaklık ve ölümsüz bir hayat bu aceleciliğe tersti ama Ludvig'i olduğu gibi görmek hoşuna gidiyordu. Onun sınırlarını zorlamak adamı daha yakından tanımasını sağlıyordu.

"O çirkin yaratıklara benzer miyim? Öncüler gibi görünmek istemem."

"Kim gibi görünmek istersin?" diye sordu Ludvig. Sesindeki tebessüm fark ediliyordu. Paiva'nın yeni hayatına alışmaya

başlamasını o da istiyordu ama kadını nereye koyacağından henüz emin değildi.

"Kendim gibi." dedi Paiva, onu şaşırtmayarak. Ludvig, genç kadının minimal isteklerini seviyordu. Hayatı kendisi gibiydi, küçük ama güzel. Bunu bozmayı istemiyordu ancak Paiva'ya ihtiyaç duyuyordu.

"Peki." dedi Paiva, konuyu değiştirerek. Gelecek soruya onu hazırlamaya çalışıyordu. "Kurtardığımız devlerden, sana Ludvig diyen kadın. Adı neydi... Deirdre. O diğerlerinden farklı, öyle değil mi? Yani hoşlanacağın kadar iri olduğuna eminim."

İşte sonunda ayağa kalkmıştı. Paiva, onun kendisine doğru gelişini izledi. Zafer kazanmış gibi hissetti. Sert adımlarını bu defa minik atıyor ve Paiva'nın yüzünü inceliyordu. Paiva'ya yaklaşıp yeniden yüzlerini aynı hizaya getirdi. Ancak konuşmamıştı. O böyle bakarken, soru sormakta zorlanıyordu ama kendisini tutamıyordu.

"Bana neden Ludvig diyorsun diye sormuştun. Aklına onu mu getirmiştim?"

"Hayır." dedi. "Ailemi getirmiştin. Dostlar ya da düşmanlar için Mikell McCool'um. Bana sadece ailem Ludvig der Paiva. Deirdre ise oyun oynamak istediğinde söyler."

"Oyun?"

Paiva, iki kaşını havaya kaldırıp dudaklarını alaycı bir ifade ile büktü. Ludvig'in açık sözlülüğü hoşuna gitmişti ama kadınların bu tarz oyunlarının anlamını iyi biliyordu. Biliyordu ama bu neden onu bu denli rahatsız ediyordu?

"Oyun, evet. Biraz oyuncudur o kadar." Ellerini kayanın iki yanına yaslayıp Paiva'nın bedenini kollarının ortasında tuttu. Yakınlık onu heyecanlandırmıştı. Sözleri dudaklarına ulaşıyor ama bir anda ortadan kayboluyordu. Bunun farkında olan Ludvig,

onu izlemeyi sürdürdü. Heyecanlanması soru sormasına engel değildi.

"Ben onu senin... Yani... Sandım ki..."

"Öyleydi. Çok uzun zaman önce..."

"287 yıl önce mi?"

"Hayır, çok çok daha uzun zaman önceydi Paiva." dedi. Şimdi alenen gülüyordu. Sorular onu eğlendirmişti ama gülümsemesine rağmen Paiva, onun ciddiyetle doğruları söylediğine inandı. "Deirdre, hayatımdan çıkalı iki yüzyıldan çok daha uzun zaman oldu. Dedim ya, oyun oynamayı sever."

"Bu, oyun değil." Kollarını göğsünde birleştirdi. Tanıdığı tüm kadınlar Ludvig'in oyun dediği şeyi farklı adlandırırdı.

"Öyle mi?"

"Evet. Nesin sen saf falan mı?" dedi kızgınlıkla. "Yani tutsaklığının son bulmasından hemen sonra senin dudaklarına yapıştığına göre oyundan daha fazlası bu." Duraksadığında, Ludvig onu izlemeyi sürdürdü. Onu ikna etmeye çalışıyor olmak Ludvig için tuhaf bir durumdu.

"Onu tanımıyorsun. Tanısaydın ne demek istediğimi anlardın. O heyecanı sever ve bunun uğuruna oyunlar oynar. Karşısındakinin kim olduğunu umursamaz."

"Oyun dediğin şeyin adı seks! Ve o dev, bunu seninle oynamak istediğine göre 287 yıl boyunca hayalini kurmuş demektir. Tekrarlıyorum, saf mısın Ludvig?"

Ludvig, kahkahasını bastırıp ona daha çok yaklaştı. Deirdre'nin oyunu artık umurunda değildi. Şu an Ludvig kendi oyununu oynuyordu.

"Sanmıyorum Paiva, özellikle bu konularda saf olduğum pek söylenemez. Dünyevi zevkler konusunda oldukça yetenekliyim."

Gözleri yüzünden aşağı kaydığında Paiva, üzerini düzeltme dürtüsüyle savaştı. Utanmış mıydı? Bu, ilk kez oluyordu. Geriye

çekilmeye çalıştı. Yeniden onun bedeninin ağırlığıyla nefessiz kaldığını hissediyordu. Ludvig, bedenini onun bacaklarına yasladı. Çıplak tenler birbirini bulduğunda sıcaklıkları artmıştı. Şimdi nefes aldığında bile onun sıcaklığını yüzünde hissediyordu. Paiva, onun daha fazla yaklaşmasını bekledi ama genç kadının kızaran yanaklarını fark eden Ludvig, bir anda geri çekildi. Bakışlarını ondan kaçırmıştı. Kaşlarını çattı. "Merak etme, hâlâ ufak kadınlardan hoşlanmıyorum, Küçük Şeytan."

"Sahi mi?" dedi. Uzun bir yol koşmuş gibi nefes nefese konuşuyordu. Bu, inanılmaz bir şeydi. Ludvig, ona dokunmamıştı bile ve böylesi bir etki çok fazlaydı. Onu öpeceğini sanmıştı.

"Evet, şimdiye kadar olmadı."

"Olmaması için uğraşıyormuş gibisin." dedi Paiva. Onun geri çekilmesiyle yeniden kavuştuğu havayı soludu.

"Peki, sen neden olması için uğraşıyormuşsun gibi hissediyorum?"

Tanrım! Neyin var, Paiva?

"Öyle yapmıyorum." dedi. Gözlerini kaçırmıştı. Neden sürekli ona dokunma arzusu duyuyordu? Bu aptalca duyguya engel olmak ne kadar da zordu? Ludvig'in uzak durma çabası, onu kendisine daha çok çekiyor olmalıydı. Bu, yalnızca bir dürtüydü. Daha fazlası Paiva'nın hayatına fazla gelirdi.

Her erkek bir gün mutlaka gider, onlardan önce gitmesini bilmelisin, Paiva.

Mağaranın iç kısımlarından gelen ayak sesleriyle birlikte Ludvig, Paiva'nın belinden tutup aşağı indirdi. Onu arkasına saklayarak geleni bekledi. Bedeni gerilmişti. Tek kolu arkasına doğru uzanmış ve Paiva'nın beline dokunmaya devam etmişti. Onu, hissetmek istiyordu. Paiva buna da anlamlar yükleyebilirdi ama yapmadı.

Lucas, "Mikell!" diye bağırdı. "Hey, burada mısın?"

"Evet, gel Lucas. Haberleri merak ediyorum."

Paiva, onun rahatladığını hissetti. Yine de Paiva'nın önünde durmayı sürdürmüştü. İşini şansa bırakmıyordu. Lucas'ın tek olduğunu görene kadar Paiva'yı arkasında gizledi.

Lucas, yanlarına geldiğinde önce Paiva'ya baktı. Onu süzdükten sonra, "Gösterin harikaydı Turist Rehberi Paiva. Birçok devi korkuttun." dedi.

"Benden mi korktular? Hâlbuki beni ikiye ayırmak bir hareketlerine bakıyor."

"Pek sanmıyorum." dedi Lucas keyifle. "Kimsin, nesin bilmem ama sana borçluyum." Ludvig'e dönüp devam etti. "Onlarla konuştum. Karar senin Mikell, kimse kıza dokunmayacak."

Ludvig, daha fazlasını bekliyordu. Lucas, ona yaklaşıp fısıldadı. "Birkaç kişi sesini çıkarıyor ama Cora onları susturdu. Kızın güvenliğini üzerine aldı. Onu geçip Paiva'ya zarar veremeyeceklerini biliyorlar kaldı ki Cora, *'Beni kurtaran kızı öldürmeye çalışanı öldürürüm,'* diye tehdit edince hepsi sindi. Mikell, Cora ya da ben bir yana, kızın senin koruman altında olduğunu biliyorlar dostum. Cesaret edemezler. Onu kurtarmak için cehennem alevine koştuğuna inanamıyorum."

Ludvig, başını çevirip arkasında onları duymak için çabalayan genç kadına baktı. "Ona borçluyum. Hepimiz ona borçluyuz."

"Evet, biliyorum. Merak etme. Bizi bekliyorlar, gidelim mi?"

Ludvig, Paiva'ya, "Hazır mısın Küçük Şeytan?" diye sordu.

"Hayır, hiç hazır değilim." dedi Paiva net bir şekilde ama yürümeye başlayıp onların önüne geçti. İki devin onu izlediğini biliyordu.

Kim olduğunu sorgulamaktan yorulmuştu. Sonunda karar kıldı ve mırıldandı; *Ben bir turist rehberiyim.*

Sadece Bir Gömlek

Ben'in evine ulaşmak düşündüğünden daha kolay bir yolculuk oldu. Ludvig, Cora ve Lucas'ın olduğu araca bindirilmiş ve yol boyunca -bu ilk oluyordu- uyumuştu. Daha önce uykuya bu denli ihtiyaç duyduğunu hatırlamıyordu. Son yaşadığı olaylarla birlikte tüm düzeni altüst olmuştu ki uyku konusunda bundan şikâyetçi değildi. Kim olduğunu kabullenmek belki de bedenini gevşetmiş ve onu dinlenmeye çekmişti. Ara sıra uykusu bölünse de gözlerini hiç açmamıştı. Zaman zaman kendi ismini duyuyordu. Neler konuştuklarını anlamak için bile dinlemiyordu onları. Tek istediği bir süreliğine tüm bu yaşananlardan uzaklaşmaktı.

Evin bahçesine girdiklerinde Ludvig, omzunu tutarak, "Paiva." diye seslendi. Onu korkutmak istemediği için mümkün olduğunca sakin konuşmaya çabaladı. "Paiva, geldik."

"Belki de onu taşımalıyız. Sırt çantasından daha ağır olmadığına eminim." dedi Lucas.

Paiva, gözlerini aralayıp etrafına bakındı. "Taşınmaktan hoşlanmam." diye mırıldandı. Boynunu esnetip yüzünü buruşturdu. Hayatında bu kadar yorulduğu hiç olmamıştı ki işi tüm gün boyunca gezmek ve konuşmaktı. Araçtan inip eve doğru yürürken, Ludvig'in arkasında durmaya özen gösteriyordu. Kendi ince bedenini gizlemek pek zor değildi. Evin içinde de saklanabileceği

yerler olduğundan emindi. Devlerin bir kısmı onun ölmesini isterken rahat edeceğini sanmıyordu ama Ludvig haklıydı, henüz dışarısı onun için tehlikeliydi.

Hayatıma asla geri dönemeyeceğim!

İçeri girdiklerinde Ben, eski neşesine kavuştu. Arkadaşlarına gür sesiyle, "Hoş geldiniz." dedikten sonra her birine dinlenebileceği odalar sundu. Evin her odası ilk kez işe yarıyor olmalıydı. Paiva, bu kadar büyük bir evi gerçekten de bir gün geri dönme olasılıklarına karşı mı almıştı, merak ediyordu. Adamın korkak olduğunu sanmıyordu. Hayır, üstelik güçlü biriydi de ama onur konusunda pek zengin değildi. Yaşamak için arkadaşlarını terk etmişti.

Lucas ve Cora birkaç adım önden ilerlediler. Paiva'yı yakınlarında tutmaya özen gösteriyorlardı. Onlar kendisi hakkında tam olarak ne düşünüyordu bilmiyordu ama Ludvig'e sadık oldukları fazlasıyla belli oluyordu. Bu yüzden ikisine karşı sıcaklık hissetmişti. Onu öldürmeyeceklerinden neredeyse emindi.

Ben, elinde tuttuğu şampanya şişesini sallayıp tıpasını açtığında gülmeye başladı. Etrafa saçılan içecek devlerin ilgisini pek çekmemişti ama adamın eğlenceye düşkünlüğü gözler önüne serilmişti. "Kutlama yapmalıyız!"

"Hayır! Yas tutmalıyız." dedi iri olanlardan biri. Ludvig'e bakmış ve onun onayını beklemişti.

"Haklısın, Greg. Önce dostlarımızın, ailelerimizin yasını tutmalıyız. Üç gün Ben, biliyorsun öyle değil mi?"

İri Ben, karardan pek hoşnut görünmese de gülüşünü silmiş ve içeceği bardaklara boşaltmaya başlamıştı. Her birine içecek verdikten sonra tam merkeze geçerek, "O zaman dostlarımıza içelim." dedi.

Hepsi bardağını kaldırıp gözlerini kapattı. Paiva, hepsini inceliyor ve yaptıklarını anlamaya çalışıyordu. Dudakları

kımıldamıştı. Dua ediyor gibi görünüyorlardı ya da kaybettikleri dostlarını anıyorlardı.

Ludvig, gözlerini kısa süreliğine kapatıp hemen geri açtı. Başını Paiva'ya çevirip bardağını ona doğrulttu. "Senin için Küçük Şeytan." diye fısıldadı ve tek seferde içkisini bitirip bardağını masaya bıraktı. Çoğu gözlerini açtığında, kendi yaslarını tutmak üzere odalarına çekildi. Üç gün boyunca Paiva'yı düşünmeyecekleri için biraz rahatlamıştı ama yas tutmanın ne demek olduğunu iyi biliyordu. Annesini henüz beş yaşında yitirmişti, teyzesini ise on dokuzunda kaybetti. Hiç görmediği babasının sahte yasını ise hayatı boyunca tutmuştu.

Yas, derine işlemiş acıyı yansıtma biçimiydi. Paiva bunu gizli yaşamayı seçmişti. Aynı acıyı paylaşmak ne demektir bilmiyordu.

Paiva, Ludvig'in yanından ayrılmıyordu ve o nereye yönelse bir gölge gibi takip ediyordu. Aslında Ludvig de bunun böyle olmasını isitiyor olacak ki Paiva'yı göremediğinde hemen etrafa bakıp onu görmeden tekrar rahata eremiyordu.

Lucas ve Cora'yla konuşan Ludvig'in yanına Deirdre ve Greg geldi. Kadın Paiva'yı ilk kez görüyormuş gibi süzüp dudak büktü. Beğenilmediğini anlayan Paiva, bu durumu umursamamıştı. Hayatı boyunca hep arkadaşlarından uzun biri olmuştu. Kendisini zaman zaman iri bir kadın olarak tanımlamıştı ama şimdi bedenini ufacık hissediyordu. Erkekler -anlaşılan Ludvig hariç- genelde daha ufak kadınlardan hoşlanırdı.

"Yas üç gün." dedi Deirdre. "Peki, sonra ne olacak Mikell? İblislere bize yaşattıklarını ödetmek zorundayız." Öfkeliydi. Yumruğunu sıkmış masanın üzerinde tutuyordu.

McCool, masaya oturup ellerini birleştirdi. "Ödeyecekler Deirdre ama önceliğimiz diğerlerini kurtarmak olacak."

Diğerleri!

Paiva, McCool'un ailesinden bahsettiğini düşünüyordu. Daha fazla dev tutsak tutuluyorsa bu ona hâlâ ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Bir kez daha mağaralara girip aynı korkuyu yaşamak istemiyordu ama Ludvig'i yüz üstü bırakamayacağını da biliyordu. Artık Paiva da ona borçlanmıştı. Onu kurtarmak uğruna devlerin bile kaçındığı alevlerin üzerine yürümüştü. Bu, Paiva için önemliydi.

"Oğullar efsunu kırmaya yaklaştı, Mikell. Bunu hissedebiliyorum. O, özgür kalırsa pek şansımız kalmaz. Yeni bir güçler savaşı istemiyoruz, öyle değil mi? Önceliğimiz oğulları engellemek olmalı." dedi Greg. Konuşurken sürekli omuzlarını oynatıyor ve yüzünü şekilden şekle sokuyordu. Paiva, onu dinlerken yorulduğunu hissediyordu. Adamı takip etmek oldukça güçtü.

Ludvig, ne düşündüğünü pek açık etmiyordu. İri parmakları masanın üzerine karmaşık bir ritimle iniyordu. Paiva, kendisini onun ritmine kaptırmıştı. Her vuruş sonrası üç saniye bekliyor ve yeniden bir ritim tutturuyordu. "Haklısın Greg." dedi sonunda. "Ancak şimdi değil, hepinizin dinlenmesini istiyorum. Yarın için bazı planlarım var ama şimdi odalarınıza gidin."

Deirdre ayağa kalkıp Ludvig'in sandalyesinin arkasına geçti. Elini Ludvig'in omzuna koydu. Parmakları hareket hâlindeydi. Eli adamın göğsüne doğru indi. Paiva, tişörtün içinde parmaklarının hâlâ hareket ettiğini görebiliyordu. Eğilip onun kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra yanından ayrıldı.

Ludvig yerinden kımıldamamış, tek kelime etmemiş ve Deirdre'nin arkasından bakmamıştı ama Paiva baktı. İri beden fazlasıyla kıvraktı. İlk kez bir kadının bedeni hakkında bu kadar çok düşündüğünü fark edip yüzünü astı.

Greg aralarından ayrıldıktan sonra Cora, Paiva'ya yaklaşıp ona yavaşça sarıldı. "Teşekkürler Paiva." dedi. Lucas da yumruğunu

hafifçe omuzuna dokundurdu. "Yaptığın iyiliğin karşılığını mutlaka ödeyeceğim, Turist Rehberi."

İkisi de gittikten sonra Paiva ve Ludvig yalnız kalmıştı. Ne yapacağını bilemeyen Paiva, hareketsizce Ludvig'i bekledi. Adam öylece oturuyor, ne konuşuyor ne de hareket ediyordu. Ne düşündüğüne dair hiçbir fikir edinememişti. Öfkeli ya da üzgün gibi değildi. Daha çok kafası karışmış gibiydi.

"Düşüncelisin." dedi Paiva, sonunda dayanamayarak.

"Ne olacağını bilmiyorum, Paiva. Sanırım işler fazla karmaşıklaşıyor."

Onun yanına yaklaştı. Sandalyenin arkasından dolanıp elini sandalyenin sırt kısmına değdirdi. Parmakları Ludvig'in omuzlarına değip hemen ayrılmıştı ama adamın bu ufak dokunuşla gerildiğini fark etti. Deirdre'nin arzu dolu dokunuşu bile kıpırdamasını sağlamamışken, onun parmakları daha fazla işe yaramış gibiydi. Ya da sahiden Paiva'nın ona dokunmasını bile istemiyordu.

"Pek karmaşık gelmedi bana." dedi. "Birkaç iblis avla ve onların babalarını kurtarmalarını engelle. Ne kadar da basit..."

Ludvig, minik bir kahkaha atıp ayağa kalktı. Artık gülüşünü ondan esirgemiyordu. Genelde surat asan erkeklerdendi ve Paiva, onu gülümseten kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Bu iyi bir şey miydi, işte bundan pek emin değildi. Ludvig Mikell McCool ile ilgili hiçbir şeyden emin olamıyordu.

"Ben senden bahsediyordum, Küçük Şeytan."

"Benden mi? Benim mi karmaşık olduğumu düşünüyorsun? Genelde net biriyimdir, karmaşıklığım olduğu söylenemez. Tam olarak hangi kısımda kafan karıştı?"

"Bir düşünelim." dedi Ludvig. "Bir turist rehberisin ama iblislerin yeteneklerine sahipsin. Çok korkuyorsun, aynı zamanda cesursun. Kendinden eminsin ama daha kim olduğundan emin değilsin ve küçüksün. Ancak güzelsin."

Paiva, başını yana eğip gözlerini kıstı. Dudakları minik hareketlerle iki yana kıvrılmıştı. "Beni güzel bulduğunu mu söyledin?"

"Bir sürü şey söyledim Paiva." dedi gülerek. "Kafamı karıştıran en önemli şey ise güvenliğin... Senin güvenliğinden endişe ediyorum."

Tabii ki ediyordu. Onu, iblislerden kurtarmak daha kolaydı. Dostlarına karşı direnmek Ludvig için zor olurdu. Paiva, tüm bunları düşünmüştü ancak ne yapacağına karar veremeyecek kadar yorgundu. Belki yarın hayatına nasıl devam edeceğini düşünüp harekete geçebilirdi. Bu gece sadece dinlenmek istiyordu ve kesinlikle Ludvig'in iltifatının tadını çıkaracaktı.

"Bu, karamsar bir konuşma oldu. Hayatıma geri dönemeyecek miyim yani?"

"Bunun için uğraşacağım, Küçük Şeytan. Şimdi lütfen sen de odana çık ve dinlen. Ben biraz daha düşünmeliyim."

Paiva, onun yüzündeki ciddi ifadeyi görünce tüm sorularını yutmak zorunda kaldı. Yalnız kalma isteğine saygı duyuyordu ama bir yanı onun biraz sonra Deirdre'nin yanına gideceği için sızlıyordu. Bu hislerden hoşlanmamıştı. Hafif ama acı veren bir sancıydı. İnsan bu sancıyla sürekli nasıl baş edebilirdi ki? Kadının ellerinin dokunduğu yere gözlerini dikip surat astı. Ludvig'in mağaralarda ona yaklaştığı anı düşündü. Bacaklarına değen göğsü ve sıcaklığı içini ılıtmıştı. Bacaklarındaki sıcaklığı hiç kaybetmemiş gibiydi.

"Evet, tabii anlıyorum. Ben odama gitmeliyim." dedi. "Sen de düşün... İyi düşün ama. Uykun gelirse de uyu. Bence dinlenmelisin. Bedenini yoracak şeylerden uzak dur. Biliyorum, tutsaklığın çok uzundu ama bence biraz daha bazı şeylerden uzak durabilirsin. Sonra yorgun düşebilirsin. Bu kadar dev senin emrinde tabii... Onların sorumlulukla..."

"Paiva, ne saçmalıyorsun?" diye sordu. Kollarını göğsünde birleştirmişti. *Tanrım, ne kadar da iriydi!* Onu farklı hayal etmeye başlamıştı. Onu saran Ludvig, onu öpen Ludvig ve... Daha fazla düşünmek istemiyordu. Eliyle onun koluna vurup bağladığı kollarının çözülmesini sağladı. Bu kadar basit şeylerden bile etkilenmek ona göre değildi.

"Bana vurdun mu?" Neden kendisine vurduğunu anlayamamıştı. Şaşkınlıkla ona bakarken, kaşları çatıldı. Küçük kadınlardan hoşlanmadığı gibi onları anlamıyordu da!

"Kollarını birleştirme. Uğursuzluk getirir."

"Uğursuzluk." Başını tavana kaldırıp derin bir nefes aldı. Dua ediyormuş gibi görünüyordu ya da babasından sabır diliyordu. Paiva tam olarak çözememişti. "Sence benim batıl inançlarım var mıdır, Paiva?"

"Yoktur diye düşünüyorum ama benim var. Kollarını bağlama." dedi. "Bu arada sadece meraktan soruyorum, sen nerede uyuyorsun?"

Hesap sorar gibi çıkan sesinin kontrolü onda değildi. Bu yeni duygu onu bir kez ele geçirmişti. Ludvig'i o iri yarı kadından kıskanıyordu. Ludvig'in çatılmış kaşları hemen düzelmiş ve yukarı doğru kavislenmişti. En azından bunu anlamıştı. Bir açıklama bekliyor gibiydi.

"Ben, diğerleri senin yokluğunda... Yani, açıkçası biraz korkuyorum. Bazıları benden hiç hoşlanmadı. Hele o iri seks hatunu, sanırım beni ikiye ayırmak istiyor."

"Deirdre'den mi bahsediyorsun?"

"Bak, nasıl anladın! Ondan bahsediyorum tabii."

Başını iki yana salladı. "Yürü Paiva, düş önüme." dedi. "Bu kadar ufak olup da nasıl bu kadar baş belası olabiliyorsun anlamıyorum."

Paiva, merdivenlere yöneldiğinde Ludvig onun arkasından baktı. Tişörtü yalnızca kalçalarını kapatabiliyordu. Üzerine tam oturmuş kumaş her adımıyla birlikte kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Bacakları pürüzsüz ve çok beyazdı. Biraz savsak yürüyordu ve Ludvig onun bu hâline nasıl da alışmıştı. Tutsaklığının öncesinde fâni yaşamın zevklerini tadıyordu ama hiçbir zaman tam bir doyuma ulaşamıyordu. İlk kez sıkıcı hayatına neşe gelmişti. Bunu Paiva'ya borçlu olduğunu biliyordu. Onun kaybolmasını engellemek istiyordu. Kendisi gibi küçük ama güzel hayatına geri dönmesi için çabalayacaktı. Bir gün bu çabadan vazgeçmekten korkuyordu.

Odasının kapısına geldiklerinde, çekingen bakışlarla onu süzdü. Paiva pek utangaç bir kadın değildi ama Ludvig sık sık onun yanaklarındaki kırmızılığı yakalıyordu. Şimdi ne düşünüyordu da yanaklarını renklendiren kırmızılığa sebep oluyordu, anlayamamıştı. Odanın kapısında oyalandı. Onun içeri girip girmeyeceğini mi anlamaya çalışıyordu?

Bir şey konuşmalarına fırsat kalmadan, duydukları seslerle birlikte sıçrayarak Ludvig'e yaklaştı. Onun koluna dolanmış ve sıkıca tutuyordu. Minik çığlığı tüm koridoru doldurmuştu. Ludvig, kahkaha atmamak için kendisini zor tuttu. "Paiva, korktuğun şey..." Ludvig sözünü tamamlayamadan bir kadın iniltisi duydu.

"Ah, Tanrım!" dedi Paiva. Ellerini onun kollarından çekti. "Lütfen devam etme Ludvig. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra Ludvig'in yüzündeki alaycı sırıtış kaybolmamıştı. Sesler onlara ulaşmaya devam ediyor, ara sıra yükselip alçalıyordu. "Lanet olsun, biraz sessiz olamazlar mı?" diye bağırdı.

Artık Ludvig'e bakamıyordu. Her inilti ona bir yumruk gibi iniyordu sanki. Ludvig, koltuğa oturup arkasına yaslandı. "287 yıl az bir zaman değil, Paiva." Hâlâ gülüyordu.

"Kes şunu, bu çok utanç verici."

Gülüşü silinmişti. Dudakları tek çizgi hâlini aldı ve onu izledi. Paiva, onun gözlerini üzerinde hissediyordu. Baştan aşağı süzüyor, genellikle bacaklarında oyalanıyordu. Ne yapması gerektiğine karar veremedi. Yatağa uzanamazdı. Bu fazla davetkâr olurdu ve Paiva, hissettiği çekime rağmen bunu yapabileceğini sanmıyordu. Yanına oturamaz ve ayakta dikilmeye devam edemezdi.

"Cath'den sana kıyafet bulmasını istemeliyiz." dedi sonunda, Ludvig. Gözlerini farklı bir yere çevirdi ama Paiva, onun iradesiyle giriştiği savaşı izliyormuş gibi hissediyordu. Yüzü şekilden şekle giriyor, öfkeleniyor, duruluyor ve yeniden öfkeleniyordu. Kime bu kadar öfkeliydi, merak etmişti.

"Onun kıyafetinin bana olacağını sanmıyorum."

"Olabilir ama daha fazla örtünmeni sağlar. Bu şekilde ortalıkta dolaşamazsın."

Paiva, kızgın ve alaycı bir kahkaha attı. "Öyle mi? Bu koca yerde ilgisini çekebileceğim kimse yok, Ludvig. Unuttun mu? Devler, küçük kadınlardan hoşlanmıyor. Bu yüzden pek önemli olduğunu sanmıyorum. Ayrıca ortalıkta dolaşacak değilim."

"O hepsi için geçerli değil, Küçük Şeytan. Melezlerin nasıl olduğunu sanıyorsun? Bu kısımda çocuk nasıl yapılır bildiğini varsayıyorum. Cath'e söylerim. Sabah bir şeyler bırakır. Şimdi yat ve uyu, bütün gece başını bekleyemem."

Paiva, hızlı adımlarla gelip tam karşısında durdu. Gözlerini kısmıştı. Bazen Ludvig'in davranışlarının anlamını kestiremiyordu. Onu anlamayı ise çok fazla istiyordu. "Biliyorum tabii ki! 287 yıl uzun bir zaman, devir değişti Ludvig Mikell McCool."

"Buna ne şüphe! En son bıraktığımda kadınlar bu kadar çok konuşmuyordu."

"Buna alışsan iyi edersin," dedi Paiva. Dramatik bir dönüşle arkasını döndü. Yatağa çıkmaya çalışırken ise tüm hareketleri boşa gitmişti. Ona poposunu dönmekten pek hoşnut değildi. Tamam, belki bir yanı bunu istiyordu. Çabucak yatağa tırmanıp üzerini örterek gözlerini kapattı. "Gidebilirsin, McCool."

Gitmemişti. Paiva gözlerini açmadı ama adamın yerinden kalktığını duymamıştı. Ara sıra duruşunu değiştirdiğini düşünüyordu. Koltuğun çıkardığı seslere kendisini kaptırmıştı. Bir süre sonra uyudu.

Gözlerini açmadan önce gerindi. Yatak büyüktü ve boyutuyla orantılı bir rahatlığı vardı. Yan tarafa dönerek yastığına sarıldı. Her sabah yaptığı gibi hatırlamaya çalıştı. Kayıp bir an var mıydı gözden geçirdi. Mağaraları ve devleri hatırlıyordu. Ne yazık ki kendisiyle ilgili teorilerini de hatırlıyordu. Ancak bir şey vardı. Zihninin gerilerinde ortaya çıkmaya çalışan bir yüzdü bu. Ludvig'le birlikte denize düşmeden hemen önce gördüğü kanatlı adamı anımsayıp rüyalarıyla bağdaştırdı. Kimdi o? Başka bir düşman daha mı? Hayatı zaten baştan sona değişmişti. Tek istediği... Sahi istediği tam olarak neydi?

Gözlerini araladığında, Ludvig'i gece bıraktığı yerde buldu. Ancak üzerini değiştirmiş ve saçlarını arkadan toplamıştı.

Aman Tanrım, yakışıklıydı. Çok çok fazla yakışıklıydı!

Bej pantolonu ve beyaz renkli gömleğiyle sahil kasabası yakışıklılarına benzemişti. Saçlarını toplamak ona fazlasıyla yakışmıştı. Sanki bir yere gitmek için hazırlanmıştı.

"Seni giydirenin kim olduğunu merak ettim. 287 yıl önce böyle giyinmediğine eminim." dedi. Sesi mırlamayı andırıyordu. Sabahları konuşmayı pek sevmese de kendisine engel olamadı.

"Kıyafetlerimi kendim seçiyorum Paiva ve teşekkür ederim. Zevklerime daima güvenirim." dedi. "Uyanmanı bekliyordum.

Lucas ve Craw'la birlikte İrlanda'ya gitmeliyim. Birkaç gün buralarda olmayacağım. Cora, sana göz kulak olacak. Ben gelene kadar başını derde sokma, Küçük Şeytan. Çeneni kapalı tut ve sorularını bana sakla, olur mu?"

Bu sözlerden farklı anlamlar çıkarabilirdi ama bir kez daha bunu yapmadı. Doğrulup üzerindeki çarşafı göğüslerine kadar çekti. Bunu gizlenmekten çok sığınma ihtiyacından yapmıştı. "Gitmesen olmaz mı? Ya da beni de götür. Evime gidebilirim. Hem benden kurtulmuş olursun."

Ludvig, ona saçmalıyormuş gibi baktı. "Seni ortalığa çıkaramam, Paiva. Dörtler beni değil, seni istiyor. Ben sebebini öğrenene ve seni güvene alana kadar burada kalacaksın."

"Burada güvende miyim sanıyorsun? Sen gittikten sonra beni ikiye ayırmak isteyen devleri kim durduracak."

"Ben!" dedi bir ses. Cora kapıda durmuş ikisine de gülümsüyordu. "Endişelenme Paiva, sana hiçbir dev zarar veremez."

Paiva, başını aşağı doğru eğip yüzünü kucağına gömdü. Cora, elinde tuttuğu birkaç parça kumaşı yatağın üzerine atana kadar da kaldırmadı.

"Bunlar da ne be?" diye sordu. Parmaklarının ucuyla tuttuğu siyah renkli deri şortu gözlerinin önünde tuttu. Giydiği iç çamaşırlardan bile daha seksi ve kesinlikle daha küçüktü.

"Mikell, Cath'den senin için kıyafet istemiş. Sana olabilecek tek kıyafet de buymuş. Ben'in küçük misafirlerinden kalma galiba. Yeni nesil böyle giyiyor." Dantel çorabı Mikell'e fırlatarak kahkaha attı. "Bunlardan hoşlandım." Gözleri yerdeki çizmelere kaydı. "Onlar da fena değil."

Çizmeler dizüstü ve kesinlikle günlük yaşam için uygun değildi. Paiva, sertçe yutkundu. "Bunları giymem. Neyim ben, erotik dansçı falan mı? Çıplak dolaşsam daha iyi..."

Ludvig, yerinden kalkıp elindeki çorapları yere fırlattı. Önce Paiva'nın üzerindeki kıyafete, ardından yatağın üzerindekilere baktı. Anlaşılan hangisinin daha kötü olduğuna karar vermeye çalışıyor gibiydi.

"Hey, beğenmedin mi Mikell? Cath özellikle senin hoşuna gidebileceğini söyledi. Odanızdan pek ses gelmiyormuş."

Dalga geçiyordu. Kesinlikle dalga geçiyor olmalıydı.

"Saçmalamayı kes Cora!"

"Ne yani birlikte değil misiniz? Biz de zevklerini değiştirdiğini, hatta bir meleze sahip olmak istediğini düşünmüştük."

"Bizim dedikodumuzu mu yapıyorsunuz? Bu çok uygunsuz!" dedi Paiva.

Cora, dirseklerinin üzerine doğru eğilip keyifle yatağa uzandı. "Mikell senin odanda kalıyor tatlım ve Deirdre'nin davetine gitmediğine göre biz de sizin..."

"Hayır!" diye gürledi, Ludvig. "Öyle bir şey yok. Cath'e söyle doğru düzgün bir şeyler getirsin."

"İyi de yok ki. Paiva fazla küçük."

Kendisini daima iri olarak tanımlardı. Tamam, zayıftı ama geniş omuzlara ve uzun bir boya sahipti. Şimdiye kadar uzun bir boya sahip olduğunu düşünüyordu. Şu an ufak olarak adlandırılmak ona hâlâ tuhaf geliyordu.

Ludvig, öfkeyle homurdandı. Homurdandığında gerçekten bir şeyler söylüyor muydu yoksa anlamsız sesler mi çıkarıyordu, Paiva hâlâ anlayamamıştı. Bir anda gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Ne yapıyordu bu böyle?

Önce göğüs kafesi ortaya çıkmıştı, ardından karnı ve kasıkları tüm çıplaklığı ile karşısındaydı. Onu ilk kez böyle görmüyordu ama her defasında daha fazla etkilendiğini kendisine itiraf etmek zorunda kaldı. Paiva, gözlerini onun üzerinden alamadı.

Bakma, bakma, bakma! Adama bakıp durma, Paiva.

Ludvig, gömleğini onun önüne bıraktı. "Bunu giy, en azından dizlerinin altına kadar gelir." Onun bir şey söylemesini beklemeden Cora'ya döndü. "Cath'e söyle uygun bir şeyler alsın. Bu şekilde ortalıkta dolaşamaz. Ayrıca Cora, Paiva'ya dikkat et."

"Merak etme, ona zarar gelmeyecek."

"Bunu biliyorum. Ben kendini koru demek istemiştim. Sürekli konuşuyor ve dakikada onlarca soru sorma yeteneğine sahip."

Cora, şen bir kahkaha atıp Ludvig'e sarıldı. "Merak etme baş ederim. Ayrıca onu sana bıraktığın gibi teslim edeceğim, Mikell. Emanetin emin ellerde."

Paiva, Ludvig'in ona yine öfkeleneceğini düşünmüştü. Sonuçta birlikte olduğunu düşünmüş olmaları bile onu çıldırtmaya yetmişti. Bu çok gurur kırıcıydı. Kendisini kötü hissetti. Ancak Ludvig, Cora'ya sadece teşekkür etti. Ardından Paiva'ya yöneldi. Ona yaklaşırken gözlerini üzerinden ayırmamıştı. Paiva'nın üzerine eğilen Ludvig'in yüzü çok yakınındaydı. Ciddi görünüyordu. Bir kez daha kararsızlıkla mücadele ettiğini anlayan Paiva ona doğru baktığında, Ludvig'in dudaklarını izlediğini gördü.

Öpecek miydi?

Hayır!

"Cora'dan ayrılma, Paiva. Lütfen ben dönene kadar çeneni de az aç, olur mu?"

"Anladım. Konuşup işleri berbat etmeyeceğim, Ludvig. Özel sorulara cevap vermemi ister misin? Seni bu yanlış anlamadan kurtarabilirim. Kimsenin senin küçük kadınlarla birlikte olduğunu düşünmesini istemeyiz."

"Hayır, özellikle o konuda konuşma. Böyle düşünmeleri işime gelir. Sana dokunmadan önce birkaç kez daha düşünmek zorunda kalırlar."

Güvenlik. Ludvig, onun güvenliği için böyle düşünmelerini istiyor olabilirdi ama Paiva için iş biraz daha ileride bir yerdeydi.

Bu çok saçmaydı ama Ludvig'e karşı hissettikleri beğenmenin ötesindeydi. Ondan hoşlanıyordu. Bu, çılgıncaydı.

Ludvig'in odadan çıkmasıyla birlikte onun gömleğine baktı. Cora'nın onu izlediğini bilmese çoktan onu lise çağındaki bir kız edasıyla koklayabilirdi.

Onun gömleğini giymek ona dokunmak gibi gelmişti. Ludvig'in söylediği gibi gömlek bacaklarının büyük bir bölümünü kapatmıştı. Kendi tişörtünden daha fazla işe yaramıştı. Bu bir erkek arkadaşın kıyafetini giymek gibiydi ama biraz fazla iri bir erkek arkadaşın. Duyumsadığı özlem de bunu destekliyordu. Düşüncelerinden sıyrılıp Cora'ya baktı.

"Harikasın." dedi kadın gülerek.

"Evet, bir elbise gibi oldu." Güldü. Zorlama bir gülümsemeydi. Cora, onun bir şeyler söyleyeceğini anlayarak bekledi. "Şey, Cora, nereye gittiğini biliyor musun? Benimle ilgili mi yoksa dev işi mi diye merak ediyorum. Ayrıca Lucas ve Craw'ı alacağını söyledi. Bu yeterli mi? Güvende olur mu? Ne zaman döneceklerini biliyor musun? Çünkü benimle konuşurken hep farazi şeyler söylüyor."

Cora, derin bir nefes alıp "Uhhh! Mikell haklıymış, sahiden soru sorma yeteneğine sahipmişsin." dedi.

"Ayrıca devleri tutan büyülü ipleri de çözebiliyorum ama hava atmayı pek sevmem."

Cora, çok alıştığı kahkahasını atarak, "Seni sevdim. Hiç küçük bir arkadaşım olmamıştı Paiva ama seninle çok iyi anlaşacağız." dedi. "Ayrıca soruların bende daima cevap bulacak. Bunu beni kurtarmanın ödemesi olarak al, olur mu? İrlanda'ya gittiler ve hem seninle ilgili bazı ipuçları peşinde hem de bazı dev işleri var. O ordunun kumandanı Paiva, yerinde durması beklenemez. Craw'i bilemem ama Lucas bir orduya bedeldir, merak etme. Daha fazla gerekseydi alırdı. Güvende ve muhtemelen iki üç güne dönmüş olurlar. Başka?"

"Gitmeden önce aşağı inebilir miyiz?" Dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını kavislendirerek heyecan içinde bekledi.

"Tabii. Lucas'ı bir kez daha görmeye hayır demem."

Cora ona göz kırpıp öne geçmesi için başıyla kapıyı işaret etti. Paiva'nın öne geçip sekerek aşağı inmesini izlemek keyifliydi. Uzun zamandır bir kız kardeşi olmamıştı. Paiva'nın Tanrı'nın Çocuklarından olmadığını biliyordu ama onu bir kardeş gibi görmeye başlamıştı. Onu yakalayıp Ludvig'in konuşmasına yetişti. Henüz onlara doğru bakmamıştı ama Paiva'nın geldiğini anladığında bedeni gerildi. Cora, onu iyi tanıyordu. Kıza zarar geleceği düşüncesi onu rahatsız ediyordu.

Üzerine koyu renkli bir tişört geçirmişti. Paiva'nın üzerindeki gömlek ise birkaç devin kıkırdamasına sebep oldu. Ludvig, onların dedikoduyu artıracağını biliyordu ve bu işine gelmişti.

"Her şeyden önemlisi." diye konuşmasını sürdürdü. "Paiva'ya hiçbir zarar gelmeyecek. Onu korumak öncelikli göreviniz."

Deirdre, "Neden?" diye sordu. "O bir yabancı, neden önceliğim onu korumak olsun ki?"

"Çünkü." dedi Ludvig, sözlerinin üzerine basıyor ve sinirlendiği her kelimeyle ortaya çıkıyordu. "Burada. Olmanı. Paiva'ya. Borçlusun. Ve. Ben. Onu. Korumanızı. İstiyorum. Başka sebebe ihtiyacın var mı?"

"Hayır." dedi kadın izlediği yolu değiştirerek. Ludvig'in sinirlenmesi istediği bir şey değildi. Dudaklarını yalayıp bakışlarındaki ifadeyi değiştirdi. Şimdi kur yapan bir sevgili gibi görünüyordu. Bir anda bu denli değişim yaşaması Paiva'ya ürkütücü gelmişti. Bedeni iriliğine rağmen fazlaca kıvraktı. "Haklısın. Özür dilerim. Sadece..." Paiva'ya bakıp Ludvig'in yanına gitti. Elleri bir ahtapot gibi onun bedenini sarmıştı. "Farklı bir sebebi var mı, merak ettim."

"Sözümü irdeleme Deirdre! Sadece yerine getir."

Kadınca oyunların farkındaydı. Deirdre'nin en sevdiği şey bir rakibe sahip olmaktı. Bu ilişkilerinde sürekli kovaladığı bir durumdu ki bu kimi zaman kendisine bir rakip bulması kimi zaman da erkeğini kıskandırmak için ona bir rakip bulmasıyla sonuçlanıyordu. Ludvig, Paiva'yı korumak isterken farkında olmadan Deirdre'nin radarına girmesine sebep olmuştu. Bu durumdan hoşnut değildi. Deirdre'den kurtulup Cora'ya seslendi. "Paiva, seninle kalacak Cora. Döndüğümde onu mutsuz görmek istemiyorum."

"Emrin olur, McCool!"

Deirdre pek memnun değildi. Ellerini Ludvig'in üzerinden çekmişti ama dudaklarını adamın yanağına değdirip bir süre orada tuttu. Ne kadar da kolayca öpüvermişti onu! Paiva gözlerini kaçırmaya bile fırsat bulamamıştı. Bir süre devlerin gözlerini üzerinde hissetti. Ne yapmalıydı, onların düşündüğü şekilde Ludvig'e yakın mı davranmalıydı? Küsmeli, tavır mı almalıydı? Ya da Deirdre'ye meydan okuyabilirdi ki sonucunda kesinlikle bu savaşı kaybederdi.

Yapmadı.

Ancak Ludvig kapıdan çıkmadan önce onun yanına gidip elini beline doladı. Bu, diğerlerine karşı gerçekleştirdiği bir oyundan ibaret olsa da Paiva'nın hoşuna gitmişti. Deirdre bir köşeden onları izlerken, keyifle gülümsedi. Gözleri buluştuğunda dudaklarında canlanan bir tebessümle, "Görüşürüz Küçük Şeytan." dedi Ludvig. "Dönene kadar Cora'yı sorularınla öldürmemeye çalış."

"Onları senin için biriktireceğime emin olabilirsin."

Ludvig'in bir kez daha onun için gülümsemesini bekledi ama adam bunun yerine eğilip kulağına fısıldadı. "Gömlek yakışmış Küçük Şeytan."

Ayışığı Kitaplığı

Bir Kız Arkadaş

Ludvig'in gidişiyle birlikte Paiva kendisini yalnız hissetti. Ellerini kendisine sarıp bedenindeki titreyişe sebep aradı. Üşümüştü. Cora'nın onun hemen arkasında olduğunu biliyordu. Kadın ona biraz süre tanıdı. Ne düşündüğünü bilmiyordu ama Ludvig'in gidişiyle birlikte kötü etkilendiğini herkese göstermişti. Deirdre ona kısa bir bakış atıp saçlarını savurarak uzaklaştı. Devlerin birkaçı onu takip etmiş, diğerleri ise Cora'nın dağılmalarını istemesiyle birlikte yanından ayrılmıştı. Başını önüne eğip merdivenlere yöneldi. Yatağa yatmak ve iki üç gün boyunca hiç uyanmamak istiyordu.

Cora, onu takip etti. Yatağa yatmasını izledi ve o da daha önce Ludvig'in oturduğu koltuğa yerleşti. Yüzünde *her şeyi biliyorum* ifadesi vardı. Ukala biri değildi ama bir şeyler bildiğini belli etmeyi seviyordu. "İki gün çabuk geçer." dedi Cora. "Güven bana. Zamanın yavaş akması konusunda oldukça tecrübeliyim ve iki gün çabuk geçiyor. Yüzyıllar sürerse sorun. İlk on yıl tamam da ikinciden sonra umudunu yitiriyorsun."

"Yıllarca Ludvig'i bekleyecek değilim, Cora."

Cora, kaşlarını kaldırdı ve yüzüne sinir bozan bir tebessüm yerleştirdi. Paiva, bir kez daha çenesini tutamadığı için kendisine kızmıştı. "Ben beklemiştim. İş o kısma geldiğinde bekliyorsun."

dedi ve geriye doğru yaslanıp gözlerini onun üzerine dikti. Bakışları sanki Paiva'nın o an aklından geçenleri okumak istercesine odaklanmıştı.

"Sen Lucas'ı beklemiştin. Benim Ludvig'i..."

"Ludvig?" Kadın gülerek. "Ona yalnızca sen Ludvig diyorsun ve o buna izin veriyor."

"Deirdre de diyor." Çocuk gibi başını yana çevirip ellerini göğsünde birleştirdi.

"Hayır, demiyor. Yani bazen yapıyor bunu ama Mikell, genelde hoşlanmadığını söylüyor. Sana söyledi mi? Ona Ludvig demenden rahatsız olduğunu söyledi mi?"

Paiva, hâlâ ona doğru dönmemişti. Cora'nın ne düşündüğünü anlamasını istemiyordu çünkü bu söylediğine sevinmişti. Elinde olmayan bu düşünceler, onu korktuğu hislere doğru sürüklüyordu. Âşık olmak istemiyordu. Özellikle bir dev ve iblis avcısına... "Hayır, söylemedi." diye fısıldadı.

Bir süre ikisi de sessiz kalmıştı. Paiva, yatağın ortasında oturuyor ve karnına çektiği dizlerini sarmış sadece düşünüyordu. Cora o kadar sessizdi ki zaman zaman onun uykuya daldığını sanıyordu. Kendisini yalnız hissediyordu. Bu tuhaftı çünkü Ludvig varken böyle hissetmiyordu. Evini özlemiş olması gerekiyordu ama o yalnızca Liam'ın arkadaşlığına özlem duyuyordu. Cora da fena sayılmazdı. Liam kadar güvenmese de ona alışabilirdi. Yakın bir kız arkadaş hoş karşılayacağı bir nimetti onun için.

"Bu kıyafetleri giymeyeceğinden emin misin?" diye sordu Cora. "Bence içinde harika görünürsün."

Gözleri yatağın ucuna gelişigüzel atılmış deri kıyafetlerin üzerindeydi. "Kesinlikle hayır. Hareketli bir aşk hayatına sahip olduğum zamanlarda bile bunların yanına yaklaşmamıştım. Benim olayım bu değil."

"Senin olayın ne?"

Cora, eğleniyor gibi görünüyordu. Gözlerini açmış ve ışıltıyla ona bakıyordu. "Şey, bilemiyorum. Bunları konuşmak biraz tuhaf... Özel hayat özelde kalmalı."

"Sadece öğrenmeye çalışıyorum. Epey geride kaldım." dedi Cora. Hâlâ kıyafetlere bakıp başını ara sıra yana yatırıyordu. Paiva, onun Lucas'ı düşündüğüne emindi. Belki de bu düşünce sayesinde Paiva da rahatlamıştı.

Cora, ona göz kırpıp bacağını diğerinin üzerine attı. Seksi olmaya çalışmıyor, sadece Paiva'yı güldürmek istiyordu. Başarmıştı da.

"Bu hislerle ilgili Cora. Öğrenmekle ilgili değil."

"Ama herkesin bir olayı vardır, öyle değil mi? Ben seninkini merak ettim. Sanıyorum giysiler değil, o zaman..."

Yastığı Cora'nın yüzüne atarak, "Kes şunu!" diye bağırdı ama gülümsüyordu. "Benim olayım cinsel yaşamımı başkalarıyla konuşmamak. Kesinlikle Liam'la iyi anlaşırdın o da burnunu benim cinsel hayatıma sokmayı seviyor."

"O kim bilmiyorum ama şimdiden sevdim." dedi. Yerinden kalkıp yatağa geldi. Onun karşısına oturup ciddi kalmaya çalıştı ama belli ki ciddiyet de Cora'nın olayı değildi. "Bunu sorduğumu Mikell'e söylersen seni uykunda boğarım, Paiva," dedi. Ellerini ona yaklaştırıp kendisi boğuluyormuş gibi gözlerini açarak dilini dışarı sarkıttı. "Ama sormak zorundayım. Siz, ikiniz, yani hiç yapmadınız mı?"

Aman Tanrım!

"Hayır!"

"Ama duyduğuma göre buraya geldiğinizde de seninleymiş. Aynı odada kalıyorsunuz, lütfen bana yatağı paylaşmadığı..."

"Hayır! Yatakta ben yatıyorum. O, o biraz bekleyip gidiyor," dedi. Duraksayıp düşündü. "Yani ben gittiğini düşünüyorum." Cora, kaşlarını kaldırıp başını iki yana salladı. "Gitmiyor mu?"

"Hayır. Dün gece odandaydı. Sabah geldi ve İri Ben'den giyebileceği kıyafetler istedi. Sonra Cath'e senin için bir şeyler söyledi. Üzerini giydi, Lucas'la konuştu ve senin yanına geri döndü." Heyecanla eğilip Paiva'nın ellerine uzandı. "Bana doğruyu söyle ufaklık, bir şey olmadı yalanına inanmam. Adam 287 yıl boyunca tutsaktı ve Deirdre'nin tüm kışkırtmalarına rağmen ona dönüp bakmadı bile. Demek ki o işi başkasıyla..."

"Kes şunu! Cora, düşündüğümden daha açık sözlüsün. Bak, normalde ben de öyleyimdir ama bu çok utanç verici. Onunla aramda bir şey yok, tamam mı? Papağan gibi *'Ben ufak kadınlardan hoşlanmam,'* diyen bir adamdan bahsediyoruz. Bence beni çekici bulmuyor. Sadece, onu kurtardığım için kendisini borçlu hissediyor o kadar."

"Tamam işte, borcunu ödemesini iste." Paiva'nın şaşkın bakışlarına gülüp geçti. "Hadi ama kızım, sabah adama nasıl baktığını gördüm. Bu bakışı kendimden biliyorum. Genelde Lucas yanımda soyunmaya başladığında öyle bakarım. Yani genelde. Bazen ona kızgın olurum."

Paiva, konuşmanın seyrinden pek memnun olmasa bile yüzündeki sırıtışı silemiyordu. Eğer Cora, Ludvig'in arkadaşı olmasaydı belki daha rahat konuşabilirdi. Söyleyeceklerinin Ludvig'in kulağına gitme riskine giremezdi. Yeterince rezil olmanın eşiğine gelmişti. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Madem küçük kadınlardan hoşlanmıyordu o hâlde Paiva, küçük kadınların büyük guruyla geri çekilebilirdi. Belki.

"Saçmalama. Sadece bir anda... Bak Cora, başıma gelmedik kalmadı. Tüm hayatım altüst oldu ki ben hangi tarafın daha iyi olduğunu bilmiyorum. Biriyle birlikte olmayı düşünmüyorum." Cora tam arsız bir bakışla sözünü kesecekken, elini kaldırıp devam etti. "Biriyle sevişmeyi de düşünmüyorum. Yani en azından

düşünmek istemiyorum. Öyle sırıtmayı kes. Beni çekici bulmayan bir adamı etkilemeye çalışmayacağım."

"Bu söylediğine inanmıyorsun." Son kelimesini melodili söylemişti. Kaşı gözü oynamayı sürdürüyor ve arsız bakışlarını asla Paiva'nın yüzünden çekmiyordu.

"İnanmaya çalışıyorum. Bu yüzden bir arkadaş gibi davran ve beni destekle. Biliyorum Ludvig ile yüzyılları aşan bir dostluğunuz var ama bulunduğun şu yüzyılda kadın dayanışması diye bir söyleyiş vardır Cora. Bugün bana yarın sana. Bu iş böyle. Beni desteklemelisin."

"Yapıyorum ya zaten." dedi.

Kapıları tıklatıldığında, ikisinin yüzünde de gülümseme vardı. Greg, çekinerek içeri baktı ve iki kadının ona baktığını görüp başıyla selam verdi. Kibar bir adamdı. Bol kesim kıyafetleri onu olduğundan daha iri göstermişti. Dev bir dağın hareket etmesini anımsatıyordu. "Yemek hazırladık Cora, belki küçük arkadaşımız da bize eşlik etmek ister."

"Küçük arkadaş seni duyabiliyor." dedi Paiva. Kimsenin onu görmezden gelmesine izin vermeyecekti.

"Evet, özür dilerim." dedi bakışlarını kaçırıp. "Ben seni rahatsız etmek istemediğim için. Korkmanı istemiyorum."

"Sizden korkmuyorum. Beni öldürmeyi düşünmediğiniz sürece tabii."

"Asla." dedi adam telaşla. Yüzünde utancın izleri görülebiliyordu. Alnı çok genişti ama gözleri ufacıktı. Onlarda böyle ufak kusurlar bulmayı seviyordu Paiva. Onları insan gibi düşünmesine yardımı oluyordu ama Ludvig'i düşündüğünde hiçbir kusur aklına gelmemişti. Bir kusuru olmalıydı, olmak zorundaydı! "Sana borçluyum." dedi adam onu düşüncelerinden çekip almıştı.

Ah, harika! En azından borçlarına sadık olduklarını biliyordu. Ona zarar vermeyeceğine inanacağı devler varsa bunlar

şu an Cora ve Greg'di. Adamın çekingen tavırları ve dürüstlüğü Paiva'nın hoşuna gitmişti. Aralarında yemek yemeyi düşünmemişti ama belki de gizlenmesi gerekmezdi. Yataktan atlayıp, "Çok acıktım." dedi. "Burada Cora ile kalmaktansa kendimi devlerin önüne atarım Greg, gidelim."

"Kaçamazsın."

Cora'nın arkasından seslenmesine gülümsedi. Kaçamayacağını biliyordu. Henüz birine itiraf edemese de kendisine çoktan etmişti. Ludvig hayatına girdiğinden beri daha önce hissetmediği bir çekimle ona doğru sürükleniyordu. Yara içinde kalacaktı. Biliyordu ama kendisine engel olamıyordu. Bu çocukluğunda düşüp sürekli kendisini yaralamasına rağmen koşmayı asla bırakmamasına benziyordu. Daima koşmayı sevmişti. Şimdi de aynı şeyi yapıyordu. Reddedilmek, onun tarafından sevilmemiş olmaktan daha fazla acıtmazdı. Paiva, ilk kez sevilmek istiyordu.

Önce ben gitmeliyim, diye düşündü. Çünkü hâlâ her erkeğin gideceğine inanıyordu.

Aşağı inip evin daha önce hiç görmediği kuzey tarafına döndüler. Geniş bir teras yemyeşil bir alana bakıyordu. Büyükçe bir masa -buna hiç şaşırmamıştı- hazırlanmıştı. Çeşitli yiyeceklerle donatılmış masa Paiva'ya biraz fazla gelse de şikâyet etmeyecek kadar açtı. Deirdre dâhil yedi devin -bu kısımda Paiva kendisini gülmekten alamadı, yedi cüce ve prenses olayının tersiyle kaşılaşmak ona komik gelmişti- bir arada olması onun çekinmesine neden olmuştu.

Cora, masaya oturup Paiva'ya bakmadan yanındaki sandalyeyi çekti. Oraya oturması gerektiği gerçeği bir yana Paiva, Cora'dan başka birinin yanında oturmak istemediğine emindi. Greg tam karşılarına geçti ve masadakilere ters bakışlar attı. Evet, Paiva böylece Ludvig'in ona iki bakıcı bıraktığını anlamış oldu.

Deirdre'nin tehlikeli bakışlarına aldırmadan önündeki tabağını yiyeceklerle doldurdu. Uzun zamandır böyle mükellef bir kahvaltı yaptığını hatırlamıyordu. Bir yanı sandviçlerini düşünüp sızlamıştı ama şu an açlık baskın çıkıyordu. Büyük lokmalarla ağzını doldurup yemeğine odaklandı. Onu izleyen gözler umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Deirdre'nin yanındaki kadın, arkadaşının kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Paiva, ne söylediğini merak etmeye fırsatı kalmadan Deirdre'nin sorusuyla birlikte ağzındaki lokmayı zorlanarak yuttu.

"Kimin melezisin?"

Kimin melezi?

Babasını soruyordu. Buna hiç hazır değildi. Liam'la bile konuşmaya cesaret edemediği bir konuydu bu. Ne zaman düşünse canı yanıyordu. Şimdi sırların arttığı bir zamanda onu düşünmeden edemiyordu ama düşman bakışlı bir devle babası hakkında konuşmayacaktı.

"En ufak bir fikrim yok Deirdre." dedi. İsmini söylerken vurgulamış ve gözlerini onun gözlerine dikmişti. Tamam, korkuyordu ama Deirdre'nin de üzerine gitmekten çekinmeyecekti. *Korkuyorum ama bir korkak değilim*, diye düşündü. "Geçmişimle ilgili hiçbir şey bilmiyorum ama bir faniyim. Yani senin ilgi alanına girmediğime eminim."

"Bence giriyorsun." dedi. Sesinde tehdit mi vardı? Belli ki kadın onu düşmanı olarak görmeye çoktan başlamıştı. Üstelik bu masada oturmasını sağlayan kişi Paiva'yken. "Bizi nasıl kurtardığını öğrenmek isterim."

"Sonuca odaklan, tatlım. O koca kıçını kurtaran kişi benim ve sen de benim tarafımdan kurtarılmış, 287 yıldır tutsak kalan devsin. Şimdi bana rahat ver de kahvaltımı bitirebileyim."

Dişlerinin arasından hırıltılar çıktığında, Paiva biraz ileri gittiğini fark etti ama bir kez ok yaydan çıkmıştı. Deirdre umurunda

bile değildi. Ona doğru bakıp cesur olduğunu kanıtlamak istemişti ama kadınla arasına giren koca beden buna izin vermedi.

"Paiva ile konuşurken dikkatli olacaksın Deirdre. Mikell, bu konuda senin aklının alamayacağı yetkiler verdi bana. Paiva, mutsuz olmayacak. Bunun anlamını biliyor musun? Bence üzerinde düşünmek istemediğin bir konu, ne dersin? Mikell, senin için sadece ordu kumandanı o kadar. Bunu istemiştin, oldu. Şimdi Paiva var. Geçmişi ve kim olduğu hakkında soru sormak yok. Sana aynen böyle söylemişti. Hatta tam olarak 'Paiva ile ilgili merak ettiğin her şeyi bana soracaksın Deirdre,' demişti. Şimdi çeneni kapat."

Masada dolaşan hırıltılar Paiva'yı korkutmamıştı. Ona zarar vermeyeceklerini biliyordu. En azından bir süre için bu böyle olacaktı. Ancak devlerin daha ne kadar ona tahammül edeceklerini merak etti.

"Mikell, bu konu hakkında pek konuşmuyor ama." dedi devlerden biri. Paiva, onu kurtardığı anı hatırlamaya çalıştı. Ona zarar vermeyeceğine söz vermişti. Aslında tamamından bu sözü almıştı ama şimdi fark ediyordu ki sözler konusunda hepsi Ludvig'in istikrarını gösteremeyecekti. Adam masanın üzerine eğilip sesini kıstı ama Paiva onu gayet net duyabiliyordu. "Cehennem alevi ona zarar vermedi, Cora."

"Evet. Ne iyi yoksa bize özgürlüğümüzü veren kızı kurtaramamış olacaktık. Sen bu başarısızlığa nasıl bakardın, Angus? Şahsen ben kendimi güçsüz ve bir işe yaramaz hissederdim. Mikell'in sözleri benim için emirdir ama o emirlerden daha da önemli olan bir şey var. Ben özgürlüğümü kime borçlu olduğumu biliyorum. Eğer Paiva cesaret gösterip Mikell ile o mağaralara girmeseydi, Adele yerine o küçük bölmede hâlâ kendini beceriyor olurdun. Bu yüzden sesini kes ve yemeğini ye! Ya da toz ol. Sen bilirsin."

Paiva, Adele olduğunu tahmin ettiği devin kızgınlıkla Cora'ya hırladığını gördü. Ancak kavga etme isteği belli ki Cora'da daha fazlaydı. "Ne o Adele, dün geceki çığlıkların zevk çığlığı değil miydi? Belki de Angus 287 yıl sonra bir kadını nasıl becereceğini unutmuştur."

"Gösterebilirim Cora. Üzerinde!"

Ayağa kalkan Angus, sandalyesini geriye doğru devirmişti. Cora yerinden kalkmadı çatalındaki peyniri dişlerinin arasına alıp dilinin üzerine bıraktı. Tadını çıkardığı peynir bittiğinde, "Ben Adele değilim Angus. Ama denemek istersen eğer uyarmış olayım. Bir daha onu." Gözleri adamın pantolonuna çevrildi. "Kullanamaz hâle gelirsin. Eh, ben doydum Paiva, eğer sen de yeterince eğlendiysen, ah pardon doyduysan gidelim mi?"

Greg, gür bir kahkaha atıp ayağa kalktı. Elini Angus'un omuzuna koyup göz kırptı. İki dev arasında boy farkı yoktu ama Paiva, her açıdan Greg'in Angus'tan daha güçlü olduğunu anlayabiliyordu. "Cora'ya bulaşma dostum." dedi. "Biliyorsun, Lucas'a gerek kalmadan hakkından gelir."

Greg, iki kadını takip edip onlarla birlikte Paiva'nın odasına girdi. Belli ki ikisini de yalnız bırakmayacaktı. Yüzünde hâlâ sırıtmanın izleri görülüyordu. Paiva, ikisinin de eğlendiğini anlayabildi.

"İleri gittin Cora." dedi Greg. Bakışları aksini söylese de devam etti. "Angus aptalın teki olabilir ama sadık biridir. Adele ise sana kinlendi."

"Hak ettiler. Paiva'nın onları kurtarmış olduğunu çabuk unutuyorlar. Ayrıca söylediklerim doğruydu. Ne yani bizi mi kandırıyorlar?" Bu kısımda gülümsedi. Paiva, tebessümün silinişini izlerken Cora'nın ilk kez endişeli olduğunu anlamıştı. "Eğer konuşmaya devam ederlerse..."

"Ne olur?" diye sordu Paiva.

"Mikell dönene kadar gruplaşmaya izin veremem. Güçlüyüm Paiva, seni korurum ama sonrasında arkadaşlarım için yas tutmam gerekir. Onları öldürmek istemiyorum. Git Greg, git ve onlarla konuş. Mikell'in kesin emirlerini hatırlat."

Adam, ayağa kalkıp ikisine de başını eğerek selam verdi. Bir dev için fazla kibardı. İlk başta komik bulduğu gözleri onu tanıdıkça güzel gelmeye başlamıştı. Greg, iyi bir adamdı.

Aradan geçen iki gün boyunca Paiva yemeklerini odasında yedi. Ona Cora eşlik ediyor, zaman zaman da Greg yanlarına geliyordu. Uykuları yine eski hâline dönmüştü. Çok az uyuyabiliyor ve her ses onu endişelendiriyordu. Daha önce de korkuyordu ama Ludvig'in yokluğunda cesur olmak konusunda da gerilemişti. Cora'ya arkadaşlarıyla savaşmak için sebep vermeyecekti. Cora'yı seviyordu. Bu yüzden pişmanlık duyabileceği her şeyden uzak kalmasını istiyordu. İki gün boyunca genellikle Paiva'nın hayatından konuşmuşlardı. Mesleği, arkadaşları hatta sevgilileri bile konuşmanın konusu olmuştu. Ancak Cora asla ailesini sormadı.

"İncinirim diye mi?" Sorusu Cora'yı düşündürdü. "Anlamadım." diye cevapladı.

"İncinirim diye mi ailem hakkında soru sormuyorsun?"

"Ah, hayır. İncineceğini sanmıyorum çünkü insan yanın dışında hiçbir şey bilmediğine eminim. Sormuyorum çünkü senin soru sormana engel olmaya çalışıyorum. Kim olduğunu bilmiyorum ve konu açıldığında sen tahminlerimi soracaksın."

"Evet, sorardım." dedi. "Ama sen kim olduğunu biliyorsun. Deirdre, kahvaltıda bana kimin melezisin diye sormuştu. Peki, sen kimin melezisin Cora?

Cora, gülümsedi. Utanmış mıydı? Başını eğip dudaklarını birleştirdi. Söyleyeceklerinde zorlanıyor gibiydi. "Şey ben, aslında melez değilim. Doğrudan Alator'un çocuğuyum."

"Alator?" diye sordu Paiva. Kelt mitolojisi zihninden bir film gibi geçiyordu. Alator'la ilgili bildiği en net bilgi bir Savaş Tanrısı olmasıydı.

"Tanrı'nın." dedi. "İsimler onun umurunda değil. Kimisine göre Alator, kimi için Tanrı, işte çeşitli isimleri var. Ben onun ve Nehalennia'nın çocuğuyum. Arada melez yok."

"Öyle mi?" Paiva ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Bu, gücünü açıklıyor."

"Evet, öyle aslında... Annem, Gözcülerden biri... Soyumda hiç fani yok." Paiva'nın onu anlamadığını belli eden bakışlarına güldü. "Gözcüler, *O*'na en yakın varlıklardır. Büyük Güç'ün yanında yer alırlar. Melek gibi düşün."

Paiva heyecanla. "Kanatları var mı?" diye sordu.

"Evet, var." dedi Cora.

Eğleniyor muydu?

"Senin niye yok?"

"Mikell ve Greg'in niye yoksa." dedi. Paiva'nın açılan gözlerine ve şaşkınlığına gülümsedi. Sorularının ardı arkası kesilmiyordu. Meraklı biriydi ama bu, ona yakışıyordu. "Evet, Mikell de melez değil. Hatta onun annesi *O*'na en yakın kişi. İşi gereği biraz karanlık ama güçlüdür. Mikell, Morrigan'ın çocuğu. Bir süre dünyada yaşadı. Galiba Alator ile anlaşmazlığa düşmüştü. Bu nadiren olur. Alator'a tek başına kafa tutabilen tek Tanrıça Morrigan'dır. O zamanlar McCoollarla kaldılar. Mikell geri dönmedi."

Paiva, Ludvig ile ilgili öğrendiklerini düşündü. *Doğrudan Tanrı'nın çocuğuydu ve Aman Tanrım, annesi bir Tanrıça mıydı?*

"Peki, neden kanatlarınız yok?"

"İstemedik de ondan. Devlerle birlikte olmak istedik. Mikell, kumandayı alalı beş yüz yılı geçti galiba."

"Beş yüz mü? Kaç yaşındasınız?"

"Bilmiyorum," dedi Cora. "Yaşımızı saymayı üç yüzlerin ortasında bıraktık. Aslında biz biraz isyan ettik. Bir tür başkaldırı... Sonrasında da cezalandırıldık."

"Neden?"

"Çünkü sıkıldık Paiva. İnsanları koruyorduk ama ne uğruna? Biz onları iblislerden koruduk, onlar kendilerini yok etmeyi sürdürdü. Durdurulmaları gerekiyordu ama babam, insanları kendi hâline bırakmamızı istedi. Onlardan gizlenmeyi sürdürecektik. Üstelik yeraltı diyarı düşündüğünden daha büyüktür, Paiva. Orada dönen oyunlar da ölümcül. Yeraltına girdik. Mikell çok uzun süre orada yaşadı. Hem babamdan hem de insanlardan uzak kaldı. Çünkü aptallıklarına tahammül edemiyordu."

"O zaman neden kanatları reddetti?"

"Çünkü kanatlar, bizi Gözcü yapardı Paiva. *O*'nun hizmetinde olurduk. İkimiz de istemedik. Greg de peşimize takıldı. Aslında bizi geri döndürmek istiyordu ama isyana karıştığı için o da kanat hakkını kaybetti. Greg, benim kardeşim. Annemiz aynı."

"Vay canına. Sizi kanatlı hayal etmek biraz tuhaf..."

"Ah, aslında işe yarardı. Uçmak güzel bir şey... Yine de bir uşak olmaktansa kanatsız olmayı tercih ederim."

"Ya Lucas?"

"O melez. Doğrudan bir Tanrı'nın çocuğu değil. Gördüğüm en güçlü melezdir ama." dedi. Sesi de bakışları gibi yumuşamıştı. "287 yıl ayrı kaldıktan sonra bu iki gün çok zor geçti. Biliyor musun? Sadece birkaç dakika bile görmeyi isterdim."

Paiva, ellerini çırptı. "Görebilirsin!" dedi. Ludvig'i görme ihtimaliyle kalbi atış hızını artırmıştı. "Telefonumu Geçit'e düşürdüm ama eminim Ben'in bir telefonu vardır. Craw'ın da olduğundan eminim. Hadi gel, Ben'i bulalım."

Cora'ya teknolojik gelişmeleri mümkün olduğunca kısa anlattı. Ben'den telefonunu alıp Craw'ın numarasını çevirdi. Genç

devin yüzü karşılarında belirdiğinde, Cora şaşkınca kendi etrafında döndü. "Bu muhteşem bir şey! Lucas nerede?"

Craw, neler olduğunu anlayıp yan tarafındaki adamın omuzundan tutup çekti. Lucas, ekrana baktığında Cora gibi neşeyle gülümsedi. Paiva, telefonu Cora'ya teslim etmeden hemen önce Ludvig'i görebilmişti. Kısacık bir süre de olsa onu görmek günün sıkıcılığından arınmasını sağladı. Saçları biraz nemliydi. Onları eliyle arkaya atıp Cora'ya -ya da Paiva'ya- gülümsedi ve kameranın önünden ayrıldı.

Ah Tanrım, bu bir işkence yöntemi olmalı.

Cora, Lucas'la konuşurken Angus ile yaşadıkları tartışmayı anlattı. Nedense Paiva bunu gizli tutacağını düşünmüştü ama belli ki o ikisi arasında asla bir sır olamazdı. Lucas, sinirle homurdandı. Bu Ludvig'in hormurtularına benzer anlamsız kelimelerden oluşmuyordu. Daha çok ağzında yuvarladığı küfürlerdi.

"Geldiğimde onu geberteceğim."

"Buna gerek yok adamım, ben gerekli tehdidi ettim."

Lucas, Cora'ya bakarken onunla gurur duyduğunu anlatıyordu. Aşkın sevgiye evrilmesiydi gördüğü. Hem şehvetliydi bakışları hem sıcak hem de şefkatli. Bu, Paiva'nın hoşuna gitmişti. Liam'ın Sofia'ya bakması gibiydi. Bu bakışlar bir kadını okşamanın en güzel yoluydu.

Lucas, yan tarafa dönüp yanındakilerle konuştu. Yüzünde Cora'ya bakarken takındığı gülümseme yerine alaycı bir tebessüm oluştu.

"Mikell, Paiva'nın durumu nasıl diye soruyor."

Kendisi kameranın önüne geçip sorsa olmuyor sanki.

"Gayet iyi. Soru performansı yerinde." dedi Cora. "Ne zaman dönüyorsunuz?"

"Yani, seni görünce hemen dönmek istedim." Lucas, başını eğip Ludvig'le konuşmayı sürdürdü. "Aslında yarını beklemeye

gerek yok. Yeterince bilgi edindik. Kızlarımızın yanına dönsek mi dostum?"

Kızlarımız?

Paiva, Ludvig ve kendisiyle olan imasını duymazdan geldi. "Kız yerine bebeğim demelisin Lucas. Cora için bebeğim de."

Lucas'ın, "Bebeğim." derken sesindeki kısıklık ikisini de güldürmüştü. Telefonu kapattıklarında, "Gece burada olurlar." dedi Cora.

Ben, haberi aldığında hemen eğlence için hazırlıklara başladı. Yas bitmişti. Evi bir parti için gerekli şekilde donattı. İçkiler masalara konulmuş, müzik sistemi kurulmuş ve Ben'in evinde neden küçük kıyafetlerin bulunduğu ortaya çıkmıştı. Dansçı kızlar ve erkekler gelmişti. Paiva, hepsinin giyim tarzının kendisine getirilen kıyafetlerle aynı olduğunu gördü. Bu eğlence pek katılmak isteyeceği türden bir eğlence olmayacaktı. Diğer devler ortama ayak uydurmuştu ama Greg tıpkı Cora gibi Paiva'nın yanından ayrılmadı.

"Yozlaşma!" Greg'in her sözü bu kelimeyle başlıyor ve yine bununla bitiyordu. İnançlarına ters düşen bu hayata neden katlandığını anlamakta güçlük çekti Paiva. Ludvig ve Cora'nın kişilikleri isyana oldukça uygundu ama Greg için bu giyemeyeceği kadar büyük bir kıyafetti. Hem de bir dev için bile.

Gece yarısına birkaç saat kala gelen Ludvig ve Lucas, Craw'dan önce içeri girmişti. Lucas doğrudan Cora'ya ilerlemiş ve onu kucağına almıştı. Elleri onun kalçalarının üzerindeydi ve parmakları hareket etmek için can atıyormuş gibi görünüyordu. Onu öptükten sonra aşağı indirip sırtını duvara yasladı. "Seni özledim bebeğim."

Paiva'ya bakarak göz kırptı ve Cora'yı elinden tuttuğu gibi yukarı kata çıkarmaya başladı. Onları izleyen Paiva, tebessümüne engel olamıyordu. Birbirinin aynısı bir çift daha görmemişti. Kesinlikle yakışıyorlardı.

Ludvig'in yanına yaklaştığını hissettiğinde başını hemen çevirmedi. Onun beklediği karşılama kesinlikle bu şekilde değildi ama çok uzak kalmak da istemiyordu. Yüzünü dönüp gözleri buluştuğunda Ludvig, "Nasılsın?" diye sordu.

"Harikayım. Kimse beni ikiye ayırmayı denemedi."

Heyecanlanmış mıydı? Konuşmak bile onun için zor olmaya başlamıştı. Ellerini önünde birleştirip parmaklarıyla oynamaya başladı. Ludvig'in onu izlediğini biliyordu ve bu heyecanını artıran en önemli faktördü.

"Bu harika. Yani, denemeyeceklerinden emindim tabii."

"Hı hı. O yüzden mi başıma iki gardiyan diktin?" dedi Paiva. Başıyla hafifçe Greg'i gösterip kollarını göğsünde birleştirdi.

"Arkadaş, Paiva. Onları arkadaş olarak görmeni istedim."

"Gördüm."

"İyi. Şimdi kollarını çöz. Unuttun mu? Senin batıl inançların var. Başımıza uğursuzluk gelsin istemeyiz." Eliyle hafifçe ona vurup gülmeye başladı. Paiva, onu özlediğini fark etti. Yüzünü, sesini ve ona hissettirdiği bu tuhaf duyguyu.

Müzik sesi artmaya başladığında, Ludvig'in sözlerini duyamaz olmuştu. Ona yaklaşıp yolculuğunun nasıl geçtiğini sormak istemişti ama Ben, araya girerek kollarındaki kadınla dans etmeyi sürdürdü. "Hey dostum, sizin şerefinize harika bir eğlence tertipledim. Neden sen de kendine göre bir şeyler bulmuyorsun?" Paiva'nın varlığı umurunda değilmiş gibiydi. "İnan bana küçük kadınlar daha kıvrak."

"Sağ ol Ben ama yorgunum." diye bağırdı Ludvig. Sesini duyurmaya çalışıyordu. "Uyumayı tercih ederim." Gözleri Ben'den kollarındaki kıza çevrildi. Mini şortu ve siyah sütyeniyle yarı çıplak gezen kadın ilgisini çekmişe benziyordu. Paiva, gözlerindeki ifadeyi yorumlamayı istemişti ama buna katlanamayacağını fark etti. Belki de Ludvig'in hoşlanmadığı tek ufak kadın kendisiydi.

"Ben gidiyorum. Yarın görüşürüz Ludvig." dedi. Onun yanından ayrılmak üzere olan Paiva bileğini yakalayan adama doğru döndü. "Bekle, birlikte çıkarız." dedi Ludvig. "Cora'nın bu gece yanına geleceğini sanmıyorum. İşim uzun sürmez. Greg'le kal. Angus'u görüp geleceğim."

"Neden?"

Ludvig tek kaşını kaldırıp baktı. "Ah hayır, Ludvig. Döndüğün gibi onu bulursan herkes benden nefret etmeye devam edecek. Lütfen, unut gitsin. Zaten Cora gerekli şekilde konuştu."

Ludvig kararsız kalmıştı. Şimdi Paiva onun eline uzandı. Parmak uçlarında yükselip, "İstediğim tek şey görünmez olmak. Eğer Angus'u bulur ve aklındaki şeyi yaparsan asla görünmez olamam." dedi.

İkna olmuşa benziyordu ama bu durum içine de sinmemişti. "Öyle olsun."

Ben'in yanından ayrılıp yukarı çıktılar. Cora ya da Lucas ortalıkta görünmüyordu. Paiva bu duruma biraz üzülmüştü. En yakın arkadaşını kaybetmiş gibi hissediyordu.

Odaya girdiklerinde, Cora'nın sırf Paiva'yı sinir etmek için astığı elbiseler Ludvig'in dikkatini çekti. Aşağıdaki kadınların neredeyse tamamı böyle giyinmişti ama yine de bu yüzyıla özgü bir kıyafet tarzı olmadığından emindi. Paiva'yı asla o şekilde görmemişti. Cath onun için daha Paiva tarzı kıyafetler almış ve genç kadın artık kendisi gibi görünmeye başlamıştı. Dar pantolonu ve üzerindeki bol gömlek içinde harika görünüyordu ama Ludvig diğer kıyafetlerin içinde onu düşünmekten kendisini alamamıştı. Paiva'nın nereye baktığını fark etmesiyle birlikte yeniden her zamanki koltuğuna oturdu. Yorgun görünüyordu.

"Bu gece yatakta sen yatsan daha iyi olur. İki gün boyunca hiç uyumamış gibisin."

"Biraz yorgunum, o kadar. Koltuk oldukça rahat, merak etme."

"Yapma Ludvig, ben o koltuğa rahatlıkla sığarım ama sen sığamıyorsun. Yatağa geç ve buna alışma. Çünkü yarın geceden itibaren orada yeniden ben yatıyor olacağım."

McCool, onun eline aldığı battaniye ile koltuğa yerleşmesini izledi. Yastığına başını koymuş ve bacaklarını uzatmıştı. "Hadi kalk." diye ısrar etti. Ayakları Ludvig'in eline değdiğinde, "Özür dilerim." dedi geri çekilirken. Çıplak teninin ona değmesi elektriklenmeyi andıran bir hisle dolmasına sebep oluyordu. Ludvig, ayak bileğinden yakalayıp bacaklarını uzatmasına yardım etti. Şimdi Paiva'nın bacakları onun kucağındaydı.

"Soru yok mu yani?" dedi. "Buna şaşırdım, Küçük Şeytan."

Küçük Şeytan! *Ah Tanrım bunu söylemesini bile özlemiştim.*

"Sadece bu gece için yok. Buna da alışmasan iyi olur çünkü uyandığında yeniden sorularımın hedefi olacaksın."

"Buna ne şüphe?" Elleri hâlâ Paiva'nın ayağındaydı. Parmakları ufak hareketlerle geziniyordu ama bunu yaptığının bile farkında değilmiş gibiydi. "Senin için zor olduğunu biliyorum ama bu zorlukla tanıdığım herkesten daha iyi baş ettiğini söylemeliyim. Sen, güçlü bir kadınsın."

"Korkmaya devam ediyorum."

Gülümsedi. "Hâlâ benden korktuğunu söyleme."

"En çok senden." diye fısıldadı Paiva.

Ludvig derin bir nefes aldı. "Korkma." dedi tıpkı Paiva gibi fısıltıyla konuşmuştu.

Bir süre düşündükten sonra aklında gezinen her neyse ona karşı çıkarak başını iki yana salladı. Ayağa kalkıp Paiva'nın bacaklarının koltuğun üzerine düşmesine sebep oldu. Bu ani kalkışın onu kırdığını anlayabiliyordu. Bir şey söylemek istedi ama yapmadı. Yatağa yattığı gibi gözleri kapanmıştı.

İki günlük yorgunluğa teslim oldu.

O Sadece Küçük Bir Kadın

Ludvig, gözlerini araladı. Sezdiği bir şeyler vardı ama bu tehlike değildi. Koltuğa doğru baktı. Battaniyelerin içinde görmeyi beklediği kişi yoktu. Onun yerine, üzerine yakıştırdığı pantolonu ve gömleği koltuğun üzerine savrulmuş duruyordu. Loş ışıklar içinde kendisini gizleyen oda, Paiva'nın nefesleriyle dolmuştu ama. Onu duyabiliyordu. Başını yavaşça çevirip ona baktı. Pencerenin önündeki tekli koltuğa oturmuştu. Tek bacağı koltuk kolunun üzerindeydi. Ayağında dizlerine kadar yükselen çizmeler vardı. Şortu ve üzerindeki kısa kıyafetlerle bedeninin büyük bölümü davetkâr şekilde onu çağırıyordu sanki. Paiva'nın bakışları değişmiş ve o meraklı ifadesi yerini arzuya bırakmıştı.

Ludvig doğrulup yatağın içinde oturdu. Kafası karışmıştı. Paiva'nın elinde tuttuğu defter ona daha önce verdiği defterle aynıydı. Anlamaya çalışıyor ama her şey birbirine bulanıyordu. Ona kalan tek görüntü ise genç kadının kendisiydi.

"Bunu okuyordum." diye fısıldadı Paiva. Defteri hafifçe kaldırıp gösterdi. "Kafam karıştı. Yardım eder misin?"

Hayır!

"Evet." Dudakları ona ihanet etmiş gibi fısıldamıştı. Reddetmeliydi ama yapamadı.

Yataktan inip onun yanına gitti. Adımları yavaştı ama bu daha çok hızlanırsa Paiva'nın kaybolmasından korktuğu içindi. Onu ürkütmek istemiyordu. Koltuğun önünde durdu. İstediği şey onun önünde diz çökmek ve bu Küçük Şeytan'ı kendisine çekmekti. Bekledi.

"Ludvig." diye fısıldadı Paiva. Nefesinin sıcaklığı yüzüne vurmuştu. Daha önce ismini bir kadının dudaklarından duymayı bu kadar çok sevmemişti. "Lütfen."

Bu tek kelime onun dudaklarından döküldüğü anda her şey önemini kaybetmişti. Kendisini kandırmaktan usanan Ludvig, gerçeklerle yüz yüzeydi. Ona doğrudan hayır diyemezdi. İşin hiçbir zaman bu noktaya varmasına izin vermedi ama şimdi ona hayır diyemezdi.

Ludvig, elini ona uzattı. Kadının gözlerine kadar ulaşan tebessüm odanın içindeki ışığı bile artırmıştı sanki. Paiva, mutlu olduğunda her şey iyileşiyordu.

Onun koltuktan kalkmasıyla birlikte tek kolunu beline dolayıp kendisine doğru çekti. Genç kadının ayakları yerden kesilmişti. Yüzleri birbirine çok yakındı ama hâlâ Ludvig'in istemediği kadar fazla mesafe vardı. Hiçbir mesafeye tahammülü kalmamıştı. Başını ona doğru eğdi. Dudakları neredeyse birbiriyle kavuşacaktı. Bekliyordu ama bu defa anı uzatmak istemişti.

"Lütfen."

Paiva'nın dudaklarından dökülen kelimeler bir alev olmuş, Ludvig'in dudaklarını yakmaya başlamıştı. Nefes alışı hızlandı. İkisinin de.

"Biliyorsun." dedi yeniden Paiva. "Bunu istiyorsun. En az benim kadar istiyorsun, Ludvig. Neden duralım ki?"

"Bir soru daha." dedi Ludvig.

Paiva'nın dudakları aralandı. "Bir istek."

"Öyleyse durmayalım, Küçük Şeytan."

Dudaklarının arzusunu yerine getirip onu öpmeye başladı. Dili genç kadının dudaklarında bulduğu boşluktan içeri sızdı. Onu öpmek günler süren açlığı gidermeye benziyordu. Daha fazlasını istedi. Paiva'nın belini saran kolu gerildi. Onu kendisine daha sıkı bastırdı. Diğer eli omuzlarından beline, oradan da genç kadının kalçalarına kaydı. Ondan ayrılmayı göze alamıyordu. Bu yüzden ufak adımlarla onu yatağa doğru yönlendirdi. Dudakları boynunda gezinirken, Paiva'nın çıkardığı sesler hızlanmasına sebep oldu.

Onu yatağa yatırdığında, kadının siyah saçları çarşafın üzerine yayıldı. Eğilip ellerini önce saçlarında gezdirdi. Saçları, bedeni, dudakları... Aynı anda her yerde olmak istiyordu Ludvig.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama sürekli aklımdasın, Paiva. Seni istiyorum."

"Öyleyse al."

Yeniden onun dudaklarına yöneldi. Kasıklarına giren sancılarla kıvranıyor ama yine de ağırdan almaya çalışıyordu. Onu aceleye getiremezdi. Her bir noktasını ezberlemek istiyor, dudaklarıyla üzerinden geçmeyi arzuluyordu. Eli kadının göğsüne kaydı. Kumaşın varlığı bile hissetmesini engelleyemiyordu. İki eli ince belini kavradı, daha aşağıya ilerledi. Önünde diz çöküp çizmeleri çıkarmaya başladı. Parmaklarını, Paiva'nın açıkta kalan bacaklarında gezdirip yeniden ona ulaştı.

"Çok güzelsin, Küçük Şeytan."

Genç kadının gülüşü arzusunu körüklemişti. Kendisini onun üzerine bıraktığında, ters giden bir şeyler olduğunu anladı. Kalbi atmayı hızlandırmış, sanki tüm bedenine yayılmıştı. Bir şey onu Paiva'dan uzaklaştırıyor gibiydi. Zihni bulanıklığın içinden çıkıp gerçekliğe adım attı.

Gözlerini açtığında, Lucas'ı odaya girerken gördü. Doğrulup oturdu. Uzun mesafe koşusu yapmış gibi nefes nefese kalmıştı.

Bakışlarını yan tarafa çevirdi. Paiva koltukta kıvrılmış uyuyordu. Çok güzeldi ve dokunamayacağı kadar uzaktı. Yani Paiva artık güvendeydi.

"Lanet olsun!"

Sesi odanın içinde dönüp dolaşmıştı. Ses Paiva'yı uyandırdığında, Ludvig ne Paiva'ya ne de Lucas'a bakıyordu. Yataktan kalkıp rüyasında Paiva'nın üzerinde olan elbiseleri alıp yere fırlattı. "Bunlar neden burada hâlâ?"

"Sakin ol biraz." dedi Lucas. Ellerini teslim olurcasına yukarı kaldırdı. "Uykunda ne oldu da bu kadar öfkelendin?"

"Yok bir şey." Yatağın dibinde duran çizmelere tekme atıp pencerenin önüne geçti. Ay gecenin ışıldamasını sağlayacak kadar yakın görünüyordu. Ellerini ensesinde birleştirip nefesinin düzene girmesini bekledi.

Paiva'nın kırgın çıkan sesi, "Neden çizmelere tekme attı ki?" diye soruyordu. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Öfkeliydi çünkü hayal kırıklığına uğramıştı. Öfkeliydi çünkü aklına getirmesi yasak her şey rüyalarına girmeye başlamıştı. Bu sızıntı tüm hayatını ele geçirebilirdi. Hissedebiliyordu.

Lucas'ın onun tedirginliğini gidermeye çalışan yatıştırıcı sözlerini duydu. Onlara doğru dönmemişti. Henüz buna hazır değildi. Paiva değil ama Lucas her şeyi anlıyor gibi görünüyordu. *Lanet olası ihtiyaçlar yüzünden,* diye düşündü ama daha fazlası olduğunu biliyordu. Bu, sadece ihtiyaç duyduğu bir şey değildi. Öyle olsaydı çoktan bir başkasının yanında olurdu ama Ludvig özgür kaldığından beri sürekli Paiva'nın yanındaydı.

"Cora ve Greg yukarıda harika bir yer keşfetti Mikell. Seni ve Paiva'yı da çağırmak istedik. Uyumak istiyorsan..."

"Hayır, uyumak istemiyorum. Tamam, geliriz." Onlara yönelip Paiva'nın ondan kaçırdığı bakışlarını yakalamaya çalıştı.

Kovalamaca oynuyor gibiydiler. Belki de bir gün birbirlerini yakalayabileceklerdi. Belki bir gün...

"Paiva da uyumak istemiyorsa tabii. Kendini yorgun hissediyorsan gitmeyebiliriz." Sesi hâlâ kızgın çıkıyordu. Söyledikleri her ne kadar Paiva'nın hoşuna gitse de ses tonundan hoşlanmamıştı. Ancak onun ikisi adına verdiği her karar, genç kadının kalbini hoplatmaya yetiyordu. Derin bir nefes aldı. Ludvig'in gelgitli hâllerine henüz tam olarak alışamamıştı. Ondan korkuyordu. Elini yatağın başlığına dayamış, surat asarak beklemeyi sürdürdü.

"Gitmek isterim. Galiba Cora'nın eğlenceli hâllerini özledim."

"Öyle mi? Benden memnun değilsin anlaşılan."

Paiva, koltuğun üzerindeki çarşafları düzeltip yatağa yöneldi. Orayı da toparlamaya başladığında, Ludvig bir kez daha ondan kaçmaya çalıştığını anlamıştı. Gördüğü rüya için onu suçlamak saçma olurdu ama ona karşı fazla iyi davranıyor ve asla yakın olmaktan çekinmiyordu. O böyle davrandıkça Ludvig, yakınlaşmaktan kendisini alamıyordu. Kendisine koşulsuz güvenmesini istemiyordu. Güven, ihanet etmeyeceği bir değerdi onun için. Şimdi ise Paiva'ya olan arzuları ortalığa saçılıp duruyor ve onun yakınlığına karşılık verirken fazla ileri gitmekten korkuyordu. Rüyası kadar cüretkâr olabilirdi. Ah evet, kesinlikle olabilirdi!

"Sen dağınık birisin, Paiva. Bu yüzden her toparlama çabanı farklı yorumluyorum."

"Dağınık değilim." diye söylendi. Sesi yükselmişti ama hemen azaltıp devam etti. "Çok dağınık değilim. Ayrıca bu seni ilgilendirmiyor. Kıyafetlerimi yerlere saçan birinden tertip dersleri almayacağım."

"Onlar senin kıyafetlerin değildi. Sadece... Hadi ama Paiva, aşağıda gördüğümüz kadınlardan farklısın. Bu kıyafetleri asla giymeyecektin."

"Nereden biliyorsun ki? Lanet olası Dev! Sen ne giyip giymeyeceğimi nereden biliyorsun? Çizmelerime tekme attın. Neden çizmelerime tekme attın ki?"

"Özür dilerim." dedi Ludvig. Lucas, gözlerini şaşkınlıkla büyütmüştü. Arkadaşı asla yapmayacağı şeyler yapıyordu. Paiva'ya olan ilgisinin farkındaydı ama arkadaşı itiraf edene kadar karışmayı düşünmemişti. Bazı çekimler fazla kuvvetli oluyordu. "Bak, sadece bir rüya gördüm ve..."

"Anlıyorum. Bazen ben de korkunç rüyalar görürüm ama uyandığımda rüyalarım yüzünden insanları kırmam."

"Korkunç değildi." Başını eğdi. Derin bir nefes alıp az önce yaşadığı andan sıyrılmaya çalıştı. Elleriyle yüzünü ovuşturup sıkıntıyla, "Senin çizmelerine tekme atmak istemedim. Özür dilerim, tamam mı?" dedi.

Paiva, hâlâ kırgın görünüyordu ama sorun her neyse kendisiyle ilgili olmadığını düşünüp başını aşağı yukarı salladı.

"Geliyoruz Lucas." dedi Ludvig.

Lucas geniş bir sırıtışla, "İki kez özür diledin." dedi.

"Susmazsan kafanı kırıp senden de özür dilerim."

"Kesinlikle susuyorum."

Adamı takip ederken Paiva, Ludvig'in hemen yanında yürüyordu. Paiva'nın savsak yürüyüşü yüzünden iki kez kolları birbirine değmişti. *Bir kez daha olursa, onu tutup kendime çekerim*, diye düşündü. Belki bunu gerçekten yapacağına inanmıştı. Bu yüzden birkaç adım öne geçip devam etti. Ara kata geldiklerinde, loş ışık gücünü hepten kaybetmişti. Tahta merdivenler ağırlıkların sebep olduğu gıcırtılarla sarsılırken, karanlık Paiva'ya daha fazla ürkütücü gelmişti. Karanlığa adım attığı anda, "Ludvig." diye fısıldadı.

Olamaz, tekrarlama, tekrarlama.

Genç kadın ondan cevap alamayınca bir kez daha, "Ludvig." diye fısıldadı. Aklına rüyasındaki hâli gelmişti. Pürüzsüz bacaklarını saran çizmeler, kısacık şortu ve fısıltıyla adını söylemesi. Gözlerini kapatarak, "Devam et Paiva." dedi.

"Edemiyorum. Çok karanlık."

"Sadece iki kat daha Turist Rehberi." diye seslendi Lucas. Sesi onlardan uzaklaştığını gösteriyordu.

"Ludvig."

"Buradayım, baş belası. Gel."

Kolunu onun sırtına doğru götürüp yönlendirdi. Paiva, rahatlamıştı ancak Ludvig için zor geçen saniyeler tükenmek bilmiyordu. Yeniden ışığa kavuştuklarında, elini ondan çekip önden yürümeye başladı.

Evin çatısına çıkmışlardı. Geniş bir alan vardı. Yerlere atılan minderlerin üzerine yayılan Cora ve Greg şakalaşıyordu. Onları gördüklerinde oturmaları için yer açtılar. Paiva, Cora'nın yanına geçmişti. Ludvig'in tam karşısındaydı ki bu mesafe yanlışlıkla dokunmalara karşı güvenliydi.

"Özledin mi beni?" diye sordu Cora. "Oda arkadaşlığın iyiydi Paiva ama Lucas'ı kimseye tercih etmem."

"Herkes senin kadar şanslı değil."

Paiva'nın cevabı diğer üç kişinin Ludvig'e bakmasına neden oldu. En yakınları bile aralarındaki ilişkinin, Ludvig'in tüm inkârlarına rağmen farklı boyutlara taşındığını düşünüyordu. Bunu gözlerinden okuyabiliyordu.

Açıklama gereği duyan Lucas, "İkisi de uyuyordu." dedi gülerek. "Gerçekten uyuyorlardı. Mikell yataktaydı Paiva ise koltukta. Derin bir uykudalardı ta ki Mikell..."

"Tamam, yeter!" dedi Ludvig. "Buraya bizim uykumuzdan mı bahsetmeye geldik?"

Cora, başını gökyüzüne kaldırdı. "Hayır, hikâyeler anlatmaya geldik," dedi. "Harika bir geceyi berbat edemeyiz. Hikâye anlatmak için harika bir zaman."

Paiva, hikâye kelimesini duyduğu andan itibaren keyiflenmişti. Bilmediği hikâyeleri dinlemeyi severdi ama en çok anlatmayı seviyordu. Liam'ın çocuklarını etrafına topladığı hikâye geceleri en sevdiği etkinlikti. Gece gerçekten de hikâyeler için çok uygundu. Gökyüzü ayın ışıltısıyla lacivert bir renge bürünmüştü. Sıcaklık tam Paiva'nın istediği gibiydi. Hafif serin ama rahatsız etmeyen.

Cora, kollarını bacaklarına dolayıp başını Lucas'ın omuzuna yasladı. "Belki Paiva bizden sonra hakkımızda çıkan efsanelerden bahseder." dedi.

"Şey, tabii anlatırım. Biraz düşünmem lazım ama. Fin MacCool'dan bahsedebilirim." dedi Ludvig'e bakıp gülümsedi. Onun gerçek olup olmadığını deli gibi merak ediyordu. Ludvig'in siniri bir saman alevi gibi sönüp gitmişti. Bu yüzden rahatlıkla sorabildi. "O gerçek mi?"

"Evet." dedi Ludvig. Yüzünde gülümseme yoktu ama bakışlarındaki sıcaklık tebessümden daha iyiydi. "Fin, en güçlü McCoollardan biridir."

"O zaman bir insana âşık olduğu da gerçek olabilir."

Ludvig, keyifle kahkaha attı. "Evet, gerçek ama senin bildiğin gibi olduğunu düşünmüyorum." Paiva'nın bakışlarına karşılık, "Efsaneler hep çarpıtılıyor. Anlatılanlar gerçeğe yakın ama o kadar." dedi

"O zaman sen anlat. Gerçeği dinlemeyi isterim." Minderin üstünde kıpırdanıp kendisini Ludvig'e yaklaştırdı. Ellerini çenesinin altında birleştirip bakışlarını ondan ayırmadı.

"Belki başka zaman..."Ludvig'in cevabı hayal kırıklığı yaşamasına sebep olmuştu. "Şimdi sıra senin, sen anlat Turist Rehberi."

Paiva biraz düşündü. Devlerle ilgili o kadar çok hikâye dinlemişti ki. Liam'ın en sevdiği hikâyede karar kıldı. Çünkü ne zaman bir başkasına anlatırken Paiva'yı dinlese, bu hikâyenin onun dudaklarından dökülmek için varolduğunu iddia ederdi. Bu, duyduğu en harika iltifattı. Paiva, hikâye anlatırken daima kendisini buluyordu. Zaman zaman o hikâyelerin için kaybolduğunu ve nerede biri hikâye anlatsa yeniden bulunduğunu düşünüyordu. Ancak bu hikâyede onu çeken başka bir şey vardı. Bu hikâye hiç gitmeyen bir erkekle ilgiliydi.

"Pekâlâ." dedi. Sesi ciddileşmişti. Gözleri önce boşluktaydı. Hikâyeye girdiğinde herkesle göz teması kurardı ama sadece girizgâhlar için kendisine zaman tanırdı. Başını önce gökyüzüne çevirdi ve cümleleri kafasında toparladı. Kelimeler dudaklarından kopup özgür kalmak için can atıyor gibiydi.

Sonunda, "Çok eski zamanlarda birbirini çok seven bir çift varmış." dedi. "İsimleri Bill ve Rania'mış. Evliliklerinin onuncu yılında hâlâ bir bebek sahibi olamamışlar. Söylentiye göre Bill bebek yapabilecek kudrette değilmiş. Rania çıkan dedikodular karşısında üzüntü duyarmış çünkü kocasını çok seviyormuş. Rania çok güzel ve alımlı bir kadınmış. Onun güzelliği kasabanın bazı erkeklerini kapısına kadar getiriyormuş. Yakışıklı, güçlü ve zengin birçok erkek onunla birlikte olmak istiyor, Rania'ya tohumlarını sunuyorlarmış. Ancak Rania Bill'i o kadar çok seviyormuş ki asla başka bir erkeğin kendisine dokunmasına izin vermemiş. İnancı kocasından bir çocuğu olacağı yönündeymiş. Umutları geçen yıllara direnmiş. Bir gün Bill, kasabadan ayrılmak zorunda kalmış. Ara sıra işleri sebebiyle birkaç günlük ayrılıklar yaşayan çift için bu zor bir dönemmiş. Bill'e olan sevgisi

onun yokluğunda o kadar çok artarmış ki Rania o olmadan nefes alamayacağını hissedermiş. Bir gece uyurken, penceresi rüzgârın şiddetiyle sarsılıp açılmış. Perdeler uçuşuyor, uğultular tüyler ürpertiyormuş. Rania, korkuyla uyanmış. Pencereyi kapatmak için yataktan kalkmaya kalkıştığında, içeri süzülen bir erkek görmüş. İri bir bedeni ve yakışıklı bir yüzü varmış.

"Rania." diye fısıldamış adam. "Sen kutsandın. Tanrı'nın çocuğunu taşıyacaksın."

Kadın korkmuş. Kendisini geriye çekip elleriyle bedenini sarmış.

"Korkma. Bu gece yaşayacağın en güzel gece olacak ve benim tohumum karnında filizlenecek."

Rania, ona direnmiş ve evli olduğunu, kocasının her an dönebileceğini söylemiş. Ancak karşısındaki adam gülüp geçmiş. Yatağa yaklaştığı sırada bedeni küçülmüş ve Rania'nın kocasının suretine bürünmüş. "Ben Bill'im, istersen." diye fısıldamış. Ama kadın başını iki yana sallamış. Kocasının bedenine sahip olması onun umurunda değilmiş. O, Bill'in ruhuna âşık olmuş.

Yeniden iri bedene kavuşan adam, kendisini Rania'nın üzerine bırakmış ve ona zorla sahip olmuş. Gecenin sonunda, "Vakti geldiğinde çocuk için döneceğim." demiş ve bir anda yok olmuş. Söylentiler onun Alator olduğu yönündeymiş."

Bu kısımda durup Ludvig'in tepkisine baktı. Doğrudan ona bakıyor ama bir kez daha hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu.

"Kimisi için de Aebh, yani Deniz Tanrısı'ymış. İki gün sonra kocası Bill eve dönmüş ve Rania'yı yatakta bitkin hâlde yatarken bulmuş. Çok hastaymış. Hemen bir doktora gitmiş ve karısına bakması için onu eve getirmiş. Doktor kadını muayene ettiğinde şaşkınlıkla Bill'e dönmüş ve karısının hamile olduğunu söylemiş. Bill, yüreğinde hissettiği acıyla yere yığılmış. Rania'yı bıraktığından bu yana yalnızca beş gün geçmiş ve kadının karnı büyümeye

başlamış bile. Bu acı Bill'e ağır gelmiş. Ancak karısıyla ilgilenmeyi sürdürmüş. Üç ay gibi kısa bir sürede Rania doğuma hazır hâle gelmiş.

Bill, ona çocukla ilgili hiçbir şey sormamış ve kadın da olanları anlatmamış. Ancak bir gece, "Bir canavar doğuracağım." demiş kocasına. "Doğduğunda onu gelip alacak."

Bill, şefkatle yanağını okşamış. "Neler olduğunu bilmiyorum ama seni sevmeyi hiç bırakmadım, Rania. Bu çocuk bizim çocuğumuz olacak ve asla bir canavar olmayacak." Elini karısının karnına koymuş. Elinin altında kıpırdanan bebek sanki ona merhaba diyormuş.

Rania, gözyaşlarını silmiş ve kocasının haklı olmasını ummuş. Bebek doğmuş. İlk beş yıl her şey yolunda gitmiş ancak sonrasında çocuk hızla büyümeye başlamış. Bedeni akranlarından çok daha iriymiş ve en önemlisi zaman zaman değişim geçiriyor, kanatlanıyormuş.

Alator döndüğünde, çocuk genç bir delikanlı olmuş. Tanrı ona her şeyi anlatmış ve çocuğu yanına almak istemiş ancak ailesini bırakmak istemeyen genç, onunla gitmeyi reddetmiş."

Paiva, sözlerine ara vermişti çünkü Ludvig, artık duygularını belli ediyordu. Anlatılanlara dayanamıyormuş gibi görünmeye başladığı için Paiva endişelendi. Yumruğu dizinin üzerindeydi. Parmaklarının beyazlamaya başlamadığında söze karıştı.

"Dur sonunu tahmin edeyim Paiva." Ludvig, konuşmaya başladığı andan itibaren acısını gizlemekte zorlanıyordu. "Onunla gelmeyi kabul etmediği için Alator ailesini yok etmiş."

"Evet." Paiva'nın sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısık çıkıyordu. "Bu gerçek mi? Bill, o gerçek mi?"

"Kısmen. Seni hayal kırıklığına uğratacak ama Rania'nın gerçek bir insan olmadığını söyleyebilirim."

Paiva'nın hayal kırıklığı gözlerinden yansıyordu. O kadar parlak gözlerin bu kadar çabuk sönebiliyor olması Ludvig'i endişelendiriyordu. Onu üzmek, mutlu etmek kadar basitti. Ancak yalan söylemek istemiyordu.

"Onca hikâyenin arasından neden bunu seçtin?"

"Bilmiyorum. Bill ve Rania'nın aşkı beni hep etkilemiştir."

"Rania'nın aşkı mı?" Ludvig alayla dudaklarını kıvırdı. Paiva'nın düşüncelerine değil, aşkı o kadınla bağdaştıramadığı için gülüyordu. "Onun aşkı diye bir şey yok, Paiva. Onun arzuları var. Onun istekleri, onun öfkesi, onun isyanı ve onun saçma sapan kararları var. O, iyi olan hiçbir duyguyu içinde barındırmaz."

"Peki, Rania gerçekte kim? Ondan bir iblis gibi bahsedi-yorsun."

Cora, hafifçe öksürüp Paiva'nın dikkatini çekmek istedi ama genç kadın sadece Ludvig'e bakıyordu. Belki konuşmayı bırakmıştı ama bakışları hâlâ bir şeyler anlatmaya devam ediyordu.

"Rania bir iblis değil. Yani Mikell'in sıraladığı onca şeye rağmen o iyi tarafta olan Güç. Rania bir Tanrıça, Paiva, o bir Tanrıça. Genelde kullandığı isim Rania değildir, o Morrigan."

Morrigan! Ludvig'in annesi mi?

"Ama bu nasıl..."

"Bill'in çocuğu olmuyor değildi. Morrigan asla bir faniden gebe kalmaz, Paiva. Sadece birkaç on yıl eğlenmek için yeraltından çıkmıştı, o kadar."

Cora sözlerini sürdürecekken, Paiva elini kaldırdı. "Tamam, bu kadar yeter, en sevdiğim hikâyeyi berbat ettiniz."

"Bunun neresini seviyordun ki?" diye sordu Ludvig.

"Rania tüm güzelliğine ve istenen kadın olmasına rağmen Bill'e hep sadık kalmıştı. Bill ise... Aslında bu hikâyeyi daha çok Bill yüzünden seviyorum, biliyor musun?" Paiva'nın yüzünde açan tebessüm hüzüne bulanmış gibiydi. "Rania'nın sadakatinden

çok beni etkileyen Bill'in sadık kalmasıydı. O Rania'yı asla terk etmedi. Başkasından olan çocuğu bile kabul edip kendi çocuğu yerine koydu ve büyüttü. Hem de çocuğun tüm tuhaflığına rağmen onu sevmeyi başardı. Bunu herkes yapamıyor. Bazıları kendi sorumluluklarından bile kaçarken, Bill asla kaçmadı."

"Ve öldü." dedi Ludvig.

Paiva, yutkunmaya çalıştı ama bir şeyler sanki buna engel oluyordu.

"O çocuk..." Sormak istediği soru da boğazına takılan düğümlere katıldı.

"Annesini hiç affetmedi ve babasına daima başkaldırdı." dedi Ludvig. "Babası onu cezalandırmak için kanatlarını aldı ve onu devlerle birlikte insanları korumaya gönderdi. Şimdi, bence hikâye gecesi burada son buldu."

Paiva, daha fazlasını istiyordu. Ludvig'in koca bedenine rağmen kırılgan yanına ulaşmayı arzuluyordu ama yüzüne yerleşen o ifade susmasını sağlamıştı. Şimdi değildi belki ama mutlaka oraya ulaşacaktı. Bunu her şeyden çok arzuluyordu.

Sessizlikleri duyulan birkaç bağırtıyla bozuldu. Aşağıdan gelen gürültülerle birlikte önce Ludvig, ardından Lucas ayağa kalktı. Merdiven boşluğundan aşağı baktıktan sonra Cora, "Bekliyordum ama bu kadar erken değil." dedi.

"Ne yapacağız?" diye sordu Lucas. "Aşağı inmemi ister misin?" Ludvig'e bakıyordu ama adamın karanlık bakışları hâlâ merdiven boşluğuna çevriliydi. "Hayır, sorunu benimle çözecekler." dedi. Sözler belki tehdit içermiyordu ama ses tonu hiç öyle değildi.

Cora ve Lucas aşağı inmeye hazırlandığı sırada Ludvig, "Greg." dedi. "Onunla kal."

"Merak etme."

"Eğer..."

"Gelen olursa gerekeni yaparım." dedi Greg. "Kim olursa olsun, ona dokunamaz."

Paiva, neler olduğunu anlayamamıştı ama her ne oluyorsa bu kesinlikle onunla ilgili bir sorundu. Ludvig, ona dönüp bakmadan merdivenleri hızla inmeye başladı. Paiva, ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Sadece Cora'nın beklediği şeyin bir isyan olduğundan emindi.

Aman Tanrım! Beni öldürmek istiyorlar.

Greg onun kolunu nazik ama hızla tutup aşağı çekti. Merdivenleri inip odasına girdiğinde, kendisi kapının dışında kaldı. *Bir koruma,* diye düşündü. Greg'in gelecek herhangi bir deve karşı hazırlıklı olduğunu anlamıştı. Önce odasında dönüp durdu. Elleri titriyor ve bacakları oturması gerektiğini haykırıyormuş gibi sallanıyordu ama o gidip kapıyı açtı. Greg, aşağıdaki sesleri dinlemeye çalışıyordu. Artık daha iri ve boynuzluydu.

"Neler oluyor Greg?" diye sordu.

"Önemli değil Paiva, içeri gir ve bekle."

"Hayır. Öğrenmek istiyorum, neler oluyor?"

Greg, aşağı doğru bakıp kararsızlıkla önce birbirine bastırdığı dudaklarını heyecanla ıslattı. "Bilmiyorum." dedi. "Öğrenmek istiyorum ama... Sana göz kulak olmalıyım."

"Gerek yok. Odamdan hiç çıkmam, git ve öğren ama döndüğünde bana her şeyi anlatmalısın."

Sadece bir anlık karasızlıktan sonra, "Merdivenlerin hemen aşağısında olacağım." dedi. "Biri yukarı çıkmaya çalışırsa buna izin vermeyeceğim. Dışarı çıkma yeter, güvende olacaksın."

Paiva, aceleyle başını sallayıp onu iterek göndermeye çalıştı. Ludvig'in başını derde sokmak istemiyordu. Bir yanı kendi canı için endişelenmesini söylerken, o nasıl olurda muhtemelen diğerlerinden çok daha güçlü olan adam için endişelenirdi?

Yeniden odasına girdiğinde sadece birkaç dakika kalabilmişti. Hole çıkıp merdiven boşluğuna gitti. Merak onu bir kez ele geçirdiğinde, durmanın bir yolunu bulamıyordu. Sesler artık kavga etmediklerini gösteriyordu. Uzlaşmaya vardıklarını düşündü ya da umut etti. Yavaşça aşağı indi. Greg merdivenlere yakın bir yerdeydi ama sırtı ona dönüktü. Yaklaşıp duvar arkasına gizlendi. Ludvig'in yüzündeki öfke etrafa saçılıyormuş gibi görünüyordu. Diğer devler çok yakınında değildi. Ancak hepsinin yüzünde aynı kararlılık vardı.

"Hayır!" diye bağırdı Ludvig. "Böyle kötü olduğunuzu düşünmeyi reddediyorum."

Deirdre, görüş alanına girdi. Ludvig'e belli bir mesafede kalmaya özen gösteriyordu ama ona diğerlerinden daha fazla yaklaşmıştı. "Haksız değiliz, Mikell. Bana Paiva'nın ne olduğunu söyle."

"Bizi kurtara..."

"Ne olduğunu dedim, Mikell. Bizler deviz, Tanrı'nın cocukları. Peki ya o? Biliyorsun. Bunu söylemiyor olman Paiva'nın kim olduğunu değiştirmez. O bir iblis!"

Ses odanın içinde yankılanmıştı sanki. Paiva, ellerini kulaklarına bastırıp uğultulu sesin dinmesini bekledi.

O bir iblis!

Biliyordu. Paiva, kim olduğunu onları kurtardığından beri biliyordu ama bu şekilde söylenmesi onu kaçamayacağı bir girdabın içine itmişti. Artık tüm kontrol ellerinden yitip gitmişti.

Hayatımı geri almak zorundayım.

Ludvig, "Öyle olduğunu düşünelim. Ne değişecek?" diye sordu.

Devlerden biri, -Paiva onu kurtardığını bile anımsayamıyordu artık- "Devler, iblis avlar Mikell. Görevimizi yapalım," dedi.

Paiva, korkuyla geri çekildi ancak Ludvig'in değişen bedenini gördüğü an olduğu yere sindi. Büyüyen beden bir duvar gibi önünde duruyordu. Çıkan boynuzlar ve kızgın yüz diğer devin korkusuna doğru döndü. Onu boynundan yakalayıp ileri doğru fırlattı. "Seni tutsaklıktan kurtaran birini öldürmek istiyorsan eğer, görevini hak etmiyorsun demektir."

Deirdre, bir kez daha araya girip Ludvig'i engellemeye çalıştı. Paiva, onun hakkını yiyemezdi. Ludvig'in tüm öfkesine rağmen onu sakinleştirmeye çalıştı ve bu cesareti sadece o gösterebildi.

"Hayır, Mikell, hayır! Elbette öldürmekten bahsetmiyoruz. Ondan hoşlanmıyor olsam da ona borçlu olduğumun farkındayım." Etrafına baktı. "Hepimiz farkındayız!" diye bağırdı. "Ancak bu onun iblis olduğu gerçeğini değştirmiyor. O bir iblis, Mikell. Bizden biriymiş gibi yakınlarımızda olamaz. Eğer Dörtler varlığından haberdar olsaydı onu..."

"Öldürürler miydi?" dedi Cora. "Onu alıp yetiştireceklerini düşünmüyorsun, değil mi Deirdre? Eğer Paiva'dan haberdar olsalardı onu öldürürlerdi. Yani söylemek istediğin gibi asla bizim düşmanımız olamazdı. Gerçi ben *eğerler* üzerine konuşmayı sevmem. Gerçeğe odaklanalım, Paiva düşmanımız değil ve hiçbirimize zarar vermedi."

"Anlamıyorsunuz." dedi. Sesi yalvarır gibi çıkmıştı. "Başımız derde girecek. O, cehennem alevlerinden etkilenmiyor, bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz. Onu kullanabilir, dahası Geçit'i açabilir. O herhangi bir iblis değil, o Asillerden! Ve ben buna rağmen onu öldürmekten bahsetmiyorum."

"Onu öldürmek istemiyorsan eğer senin önerin ne?" diye sordu Ludvig. Sakin kalmaya çalışıyordu ama bunu yaparken zorlanıyor gibiydi.

"Bak, yaptıkları için ona minnettarız. Artık özgürüz ve Geçit'i açıp diğerlerini kurtarabiliriz. Ona ihtiyacımız olduğunu

düşünüyorsun ama yok. Ben, zindanları olduğundan bahsetti. İblisleri tutabilecek efsunlarla kurulu hücreler. Kimse ona zarar vermeyecek, Mikell."

Ludvig, gülmeye başladı. "Yani bizi tutsaklıktan kurtaran birini ömür boyu tutsaklığa mı mahkûm edeceğiz? Ne kadar da insaflısın Deirdre!" dedi. Ludvig konuşma boyunca ilk defa Deirdre'ye yaklaştı. Kadının yüzüne doğru eğildi. "Asla! Duydun mu beni? Ludvig Mikell McCool ölmediği sürece asla böyle bir şey olmayacak. Paiva, benimle birlikte! Daha fazlasını sorgulayanla bundan sonra konuşma yapmayacağım. Şimdi benimle karşılaşmak isteyen?"

İstemsizce geri adım atan devler başlarını eğmişti. Paiva, Ludvig'in kazandığını biliyordu ama ne feda ettiğini sadece tahmin edebiliyordu. Onlara ihtiyacı vardı. Bir kumandan askerleri olmadan ne işe yarardı ki? Ayrıca onları ne kadar daha ondan uzak tutabilirdi, emin değildi. Başka bir yolculuk Paiva'yı diğer devlere karşı savunmasız bırakacaktı. Sonsuz bir tutsaklık mı yoksa cehenneme kısadan bir yolculuk mu? Onun kaderini hangi devin ona ulaşacağı belirliyordu. Buna izin veremezdi.

Greg, konuşmaya kendisini kaptırdığında Paiva usulca geri çekildi. Görüş mesafesinden çıktığında, odasına koştu ve çantasında kalan birkaç eşyasını alıp hemen dışarı çıktı. Arabası bıraktığı yerdeydi. Anahtaraları kaybetmediği için şükrediyordu. Arabayı çalıştırdı ve son kez Ben'in devasa evine baktı. Ludvig'i özleyecekti. Bunu biliyordu ve itiraf etmesi güç de olsa kendisini kandırmayacaktı. Ancak ona ayak bağı olmamak en iyisiydi.

Belki eski hayatını geri alamayacaktı ama kalanını bir hücrede geçirmeye niyeti yoktu!.

En iyi bildiğim şey, dedi kendi kendine. *Gitmek.*

Eski Yaşam Yeni Paiva

Arabayı kullanırken, birkaç kez yoldan çıkmıştı. On yedi yaşından beri aktif araç kullanan Paiva, acemiliğinde bile bu denli kötü bir sürücü olmamıştı. Farın aydınlattığı yolu görmekte bile güçlük çekiyordu. Öfkesi yüzünden bir türlü dikkatini verememişti. İçinden sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu: *Onları kurtardım!*

Şimdi Paiva'yı öldürmek istiyorlardı. Ludvig olmasaydı belki de çoktan odasını basacaklar ve onu ikiye ayırıp...

Aman Tanrım, daha da kötüsü kısacık fâni yaşamı boyunca onu tutsak edebilirlerdi.

Deirdre'nin sözleri zihninde dönüp duruyordu: İblisleri tutabilecek efsunlarla kurulu hücreler. Kimse ona zarar vermeyecek, *Mikell.*

Tüm bu olanları çabuk kabullenmiş gibi görünebilirdi ama içten gelen derin bir korkuyla sarsılıyordu. Hayatında hiç korkmadığı kadar çok korkuyordu. Devleri kurtardığında her şeyin son bulacağını düşünmemişti. Aptal değildi ama bir yanı bunu yapması gerektiğini söylerken, diğer yanı devlere karşı dikkatli olması için çığlıklar atıyordu. Tanrı'nın Çocukları onu iblislerden çok daha fazla ürkütüyordu.

İkiye ayrılmak, hapsedilmek ya da cehennem ateşiyle kavrulmak!

Harika seçeneklerdi.

Arabayı kullanırken bir an için daldığını sandı. Bir uykudan uyanır gibi başını iki yana salladı. Gökyüzünden aşağı doğru süzülen bir kuş gördü. Kuş mu? Hayır, kuş olmak için fazla büyüktü. Arabaya doğru hızla uçuyordu. Kanatları geri doğru yatmış, rüzgârdan aldığı hızla ona yaklaşmaktaydı. Bir anda korkuyla birlikte frene bastı. Araba tiz bir fren sesi ve sert bir darbeyle durdu. Elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı.

"Sen de nesin?" diye fısıldadı.

Ancak ne ona cevap veren vardı ne de ortalıkta görünen bir İblis. Paiva, rahat bir nefes aldı. Aklını kaçırmak üzereydi.

Gece henüz aydınlanmamıştı. Ayın bu gece parlak olması Paiva için büyük bir şanstı. Zifiri karanlık içinde bulunmak istemediği bir kâbus olmalıydı. Arabayı kenara çekip derin nefesler aldı. Motoru durdurmamıştı. Aşağı inip arabanın ön kaputuna yaslandı. Farların güvenli ışığı altında bir süre bekledi.

Sesler duymaya başladığında sertçe yutkundu. Hem bu kadar korkup hem de nasıl bu denli aptalca kararlar verebiliyordu, kendisi de anlamıyordu. Neredeyse duyduğu sesleri takip edip dehşet kaderiyle yüzleşecekti ama yapmadı. Kanat sesi ya da sürünme duymayı bekledi ama hiçbir şey yoktu.

Ben'in evinde şu an neler olduğunu merak ediyordu. Greg'e karşı kendisini suçlu hissediyordu ama artık orada kalması imkânsızdı. Ludvig'in sözünde duracağından emindi, sorun diğer devlerin kötü yanlarını görmüş olmasıydı. Onlara neden melek yerine dev dendiğini anlamıştı galiba.

Takip edildiğini sanmıyordu ama duyduğu kanat sesiyle birlikte bir kez daha irkildi. Sesin geldiği yöne baktığında, gördüğü en büyük kuzgunun üzerine doğru inişe geçtiğini fark etti.

Çıkardığı seslerden korunmak istercesine ellerini kulaklarına bastırıp başını yere eğdi. Beklediği saldırı gerçekleşmemiş ve kuş omzuna konup ötmeyi bırakmıştı. Eğilip yüzüne bakıyor ve omzunu kavrayan tırnakları Paiva'nın etini zorluyordu.

"Hey, pist!" Onu kovalamak için çıkardığı hiçbir sese ve harekete tepki vermiyordu ama Paiva, ona bakan gözlerde bir anlam olduğundan emindi. "Pekâlâ, bu çok tuhaf." dedi.

Kuş boynunu eğip kaldırdı. Paiva, bu hareketin bilinçli yapıldığına emindi. "Aman Tanrım! Beni anlıyor musun?" Kuş yine aynı hareketi yaptı. "Harika, çıldırdım."

Yeniden arabaya yaslanıp başını gökyüzüne kaldırdı. Bir süre kıpırdamadan bekledi. Kuşa yan gözle baktığında, onun da gökyüzünü izlediğini gördü. Onca yaşanan şeye direnebilmiş olmayı tuhaf karşılıyordu zaten. Şimdi Ailise'yi aramaya o kadar ihtiyaç duyuyordu ki. Omzuna konan bir kuzgunla sohbet ettiğini söylediğinde kadının tepkisini tahmin ederek keyiflendi. *"Paiva, bunlar senin gerçekçi ve hayalperest yanlarının bir çatışması."* Ne çatışma ama!

Ailise'yi arama düşüncesi aklına Liam'ı getirmişti. Gittiğinde neden aramadığını açıklaması biraz uzun sürecekti. Muhtemelen meraktan çatlamıştı ve Paiva'yı gerçekten sağlam bir azar bekliyordu. Buna rağmen Paiva, hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu. Bu tuhaftı çünkü kabullenmek pek ona göre bir iş değildi. O devleri kurtardığı için pişman değildi, Ludvig'in hayatına girmesinden dolayı pişman değildi. Şu an kaçıyor olmaktan bile pişman değildi. Sadece ölmek istemiyordu, o kadar.

Başını kuşa doğru çevirdi. "Sence doğru olanı mı yapıyorum?" diye sordu. Zavallı kuş hafifçe havalanıp kanatlarını çırptı. "Bu evet demek mi?" Kuş bu defa boynunu sallamamıştı. "Ah anlıyorum, kanat çırpmak hayır demek." Kuş boynunu oynattı.

"Harika, artık konuşabildiğimize göre benimle arabada mı seyahat etmek istersin yoksa uçmayı mı tercih edersin?"

Kuş omzundan ayrılıp başının üzerinde dolanmaya başladı. Paiva, hâlâ bir kuşla konuştuğuna inanmak istemiyordu. Biraz daha oyalanmak ve hava almak istemişti ancak kuzgun derin ve acı bir sesle ötmeye başladı. Kanatlarını çırpıyor ve sürekli Paiva'ya vuruyordu.

"Hey, neyin var?" Kuş onu farklı yönlerden sıkıştırıp arabanın kapısına kadar getirmişti. Paiva, şaşkınlıkla ona baktı. Eli kapıya uzandığında kuş da sakinleşmişti. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Kuş, herhangi bir cevap veremeden yolun iki yanından ona doğru yaklaşan yaratıklar olduğunu gördü. Kimi asfaltın üzerinde sürünüyor, kimi kambur bir insan gibi yürüyordu.

Öncüler!

Tıslamaya benzeyen sesler arasında, "Onu bulduk. Yalnız başına. Yanında McCool yok. Savunmasız." dediklerini duydu.

Aralarından insana en fazla benzeyeni elini Paiva'ya doğru uzattı ancak Paiva'nın kendisini farların olduğu yere doğru atmasıyla geri çekilmek zorunda kaldı.

Işık, ışıkta kal Paiva!

Öncü, "Bu, beni uzun süre durdurmaz." diye fısıldadı.

"Işık ışıktır." diye cevapladı Paiva.

"Ama sadece ön tarafı aydınlatabiliyorsun eğer ben aracın arkasını tutup çekerse..." İblis, konuşmasını bitiremeden kuzgun onun üzerine atıldı ve doğrudan gözlerini hedef aldı. Sivri gagası iblisin gözlerini oymuştu. İç ürperten bir sesle öttüğünde, Öncülerin tamamı ellerini kulaklarına götürerek yerde yuvarlanmaya başladılar.

Paiva başını gökyüzüne kaldırdığında, öfkeli bir iblisin onu izlediğini gördü. Ludvig'in karşılaştığı Asil değildi. Bu daha ürkütücü görünüyordu. Kanaltları siyahtı ama aralarında kırmızı

rengi seçebilmişti. Onlara doğru uçtu ancak yarı yolda kaldı. Sonra kuş, kanatlarını açtı ve Paiva tuhaf bir hisse kapıldı. Bu, sizi sıkan bir korseden kurtulma anı gibiydi. Bir anda genişlemiş ve ferahlamıştı. Sonra Öncüler yok oldu. Kuzgun onu incitmeden kolunu hafifçe gagalayarak ilerlemesini istedi.

"Gitmeliyiz." dedi Paiva. "Bence de gitmeliyiz."

Yine aynı boyun hareketini gördüğünde hiç düşünmeden kapıyı açtı. Kuş aralıktan içeri süzülüp ön koltuğa konduğunda "Tamam, öyleyse birlikte yol alacağız." dedi. "Onlar Öncü'ydü, öyle değil mi? Hafıza aktarımı sayesinde tüm iblisler artık yalnız olduğumu biliyor. Bu işten kurtulmanın bir yolu var mı minik kuş?" dedi. Ancak sözler kuzgunu kızdırmıştı.

Paiva, arabayı hızlandırdığında kahkaha atıyordu. Korkularının üzerini örtmenin yolunu bulmuştu. "Tamam, sana minik demeyeceğim, açıkçası bu beni de çıldırtıyor." Aklı Ludvig'in ona Küçük Şeytan dediği anlara gitmişti. Küçük olmak istemiyordu. "Ama bir şekilde sana seslenmem gerekiyor, öyle değil mi? Bana ismini söyleyemeyeceğine göre sana uygun bir şeyler bulmalıyım." Biraz düşündü. Bu sırada kuş da onun yeniden konuşmasını bekliyormuş gibi Paiva'ya bakmaktan vazgeçmemişti.

"Sana Alator diyeceğim." dedi Paiva. Bu fikir onu eğlendirmişti ama kuş pek memnun olmadı. "Hayır mı? Ama o bir Tanrı. Peki, belki de dişisindir." Kuş boynunu salladı. "Harika, şu sıralar kız arkadaşlarla daha iyi anlaştığımı fark ettim. O zaman sana Kraliçe diyeceğim. Bu nasıl, hoşuna gitti mi?" Kuşun hareketleriyle birlikte o da memnun olmuştu. "Anlaştık Kraliçe, benim adım da Paiva. Biliyor musun? Ailemin gerçekten tuhaf bir espri anlayışı var. Bir iblise Güneş Tanrısı'nın ismini vermek ne kadar da ironik."

Kuş tek bir ötüşle sanki gülümsemişti. Paiva'nın nefes alışları biraz daha sakinleştiğinde, aynadan geriye doğru baktı. Gökyüzü tuhaf karaltılarla doluydu ya da o öyle hissediyordu.

"Sence birazdan Asillerin saldırısına uğrar mıyız?"

Kuş, başını iki yana salladı. Neyse ki kuzgun Paiva'dan daha emin görünüyordu.

Yol boyunca Paiva bir paranoyak gibi sürekli sağına soluna ve genellikle gökyüzüne bakıyordu. Kuzgunun varlığı onu bir nebze rahatlatmıştı. Artık yalnız değildi. Bu tuhaf kuş onun için bir yoldaştı.

"Sen o kuzgunsun, değil mi? Mağarada ve Niall'in evinde gördüğüm kuzgun?"

Kuş, başını salladı. Paiva, derin bir nefes aldı. "Neden beni takip ediyordun bilmeyi isterdim. Keşke benimle konuşabilseydin Kraliçe." dedi. Sonra başına keskin bir ağrı saplandı. Ardından ince bir ses, *"Seni koruyordum."* dedi. Zihninde yankılanan sesle birlikte Paiva aracı yol kenarına çekti. Bu sırada Kraliçe öterek devam etmesini istedi.

"Seni duyuyorum."

"Bu uzun sürmez, çünkü iletişimim bu boyutta size acı verir. Şimdi yola devam etmelisin Paiva, O'Connor'a gitmelisin. Onun evi en güvenli yer."

"Bu nasıl oluyor?"

"Zamanla öğreneceksin. Şimdi acı seni bayıltmadan önce ilerle Paiva. Liam'a gitmelisin, onun evinde güvende olacaksın."

Arabayı sürmeye devam eden Paiva, "Pekâlâ, şimdiye kadar haklı çıktın ve sen beni rahatlatıyorsun. Hiç de uğursuz değilmişsin." dedi.

Kuş, yeniden gülmeye benzer bir ötüşle karşılık verdi. Artık Paiva'nın başındaki ağrı yoktu. Kuş bir kez daha iletişimi yalnızca işaretlerle sınırlamıştı.

"Liam'a gidiyoruz, Kraliçe."

Aydınlık yeryüzüne ulaştığında,Paiva kendisini daha rahat hissetmeye başlamıştı. Yol boyunca onları takip eden bir iblis olduğuna emindi. Ara sıra görünüyor ve Paiva onu fark ettiğinde, kırmızı kanatlarını çırparak uzaklaşıyordu.

Yolculuklarının kalanı oldukça keyifliydi. Kraliçe karanlıktaki gibi gergin değildi artık. Paiva, takip edildiği düşüncesi ne zaman beynine sızsa irkiliyordu ama bunları düşünmemeye çalıştı. Bir planı vardı ve bu onu az da olsa rahatlatıyordu. Önce Liam'a gitmeli ve ona her şeyi anlatmalıydı. Arkadaşından evinin yedek anahtarlarını -araba anahtarları yerine evin anahtarlarını kaybetmiş olmak onun büyük şansıydı- alıp eşyalarını toparlamalı ve vakit kaybetmeden İskandinav ülkelerinden uzaklaşmalıydı.

"Sen ne dersin Kraliçe? Belki de artık babamın ülkesine gitmeliyim."

Kuş, ne kanat çırptı ne de boynunu oynattı.

"Annem Türkiye'de yaşadığını söylemişti. Gerçi bir iblisin memleketi olmaz, öyle değil mi?"

Kuş, boynunu oynattı.

"Onlar hakkında bir şeyler biliyor musun?"

Bir kez daha boynunu oynattı.

"Bana anlatır mısın?"

Bir kez daha onaylandığında, Paiva gülümsedi.

Konuşmaları bu şekilde sürüp gitti. Ta ki Paiva, Liam'ın evinin önünde durana kadar.

Araba sesi Liam'ın pencereden bakmasına sebep olmuştu. Onu gördüğünde, perdeyi daha çok açıp doğru gördüğünden emin olmak istedi ve yüzü pencereden kaybolduğu gibi kapıda belirdi. Önce onu baştan aşağı süzmüş ve ardından sıkıca sarılmıştı. Paiva, bir dostun kollarında olmanın sıcaklığı ile sadece

küçük bir an için huzurlu hissetmişti kendisini ancak Liam'ın sert ve otoriter sesini duyduğunda, hızla gerçeklere çekilmişti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, Paiva Köksoy? Beni nasıl olur da merakta bırakırsın? Sofia günlerdir yolunu gözlüyor. Kızlar gelmediğin için üzgün ve onlara nerede olduğunu açıklayamadığımız için en az bizim kadar endişeliler. Bize, bunu yapmaya hakkın yok."

Paiva, başını eğmişti. Onun gözlerine bir bakıp bir çekiliyordu. Liam'ı bu kadar endişelendirmemeliydi. "Biliyorum Liam, çok özür dilerim ama işleri berbat ettim dostum. Başım büyük belada."

"Ah Paiva, sen gerçek bir baş belasısın."

"Evet, bunu ilk söyleyen sen değilsin."

Liam ona bir kez daha sarıldı. "Gel de önce biraz dinlen. Sonra da bana her şeyi anlatmaya başla, küçük kız kardeşim."

Paiva, eve doğru yürümeye başladığında bir anda durup arkasına baktı. Kraliçe, kaputun üzerinde durmuş onun gidişini izliyordu. "Gelsene Kraliçe." diye seslendi. Kolunu uzattığında, kuş hep Paiva'ya aitmiş gibi doğrudan oraya uçup kondu.

"Bu da ne?" diye sordu Liam.

"Yeni arkadaşım. Bir kuzgun. Sanırım onunla konuşabiliyorum."

Liam, koca elini öne savurup kuşu kovaladığında, Paiva onu durdurmaya bile fırsat bulamamıştı. "Ne yapıyorsun sen Liam, delirdin mi?"

"Bu bir kuzgun." dedi adam. "Onlar uğursuzdur."

Paiva, onu engelleyip Kraliçe'nin yeniden konabilmesi için kolunu kaldırdı. "İblisler için ne söylemek istersin?" diye sordu. "Çünkü en yakın arkadaşın onlardan biri. Şimdi beni hâlâ evine almak istiyorsan Kraliçe'ye bir daha kötü davranma ve çabuk ol çünkü yorgunluktan ölüyorum, Koca Adam."

Liam, onun sözlerine sadece iki kaşını havaya kaldırmakla karşılık verdi. Belli ki Liam da şifreleri çözmüştü. Paiva'nın iblis oluşu onu şaşırtmadığı gibi pek fazla etkilemişe benzemiyordu. *En azından beni öldürmek ya da hapsetmek istemeyen bir dev*, diye düşündü. Bu düşünce aklına bir kez daha Ludvig'i getirmişti. Acaba onun yokluğunda neler yapmıştı? Gidişi onu ne kadar etkilemişti, merak ediyordu.

Liam, "Gir içeri gir." dedi. Sesi kızgın çıksa da boynuna dolanan kolun şefkatli dokunuşu affedildiğini gösteriyordu. İçeri girmesiyle birlikte sırayla Sofia ve kızlar onu sarıp sarmaladı. İyi olup olmadığını sorduktan sonra Sofia, "Aç mısın? Hasta mısın? Yaralı değilsin, öyle değil mi?" tarzında soruları bir bombardıman gibi sıraladı. Paiva, evde olmanın hissiyle rahatlamıştı. Onun her sorusuna daha çok Sofia'yı rahatlatmak için cevaplar verip koltuğa yığıldı.

"Sadece yorgunum. Bana öyle bakmayı kesin."

Kraliçe, pencerenin önüne konup dışarıyı gözlemeye başladığında Liam onu izliyordu. Kuş, gagasını pencereye vurup birkaç kez öttüğünde Paiva, "Pencereyi açmamı mı istiyorsun?" diye sordu. Kuşun tuhaf boyun hareketinden sonra pencereye uzanıp açtı. "Onu anlayabiliyorum, Liam." dedi. "Onun uğursuz olduğunu söyledin. Belki ben de öyleyimdir."

"Saçmalama, lütfen. Bu ne şimdi?"

"Ne olduğumu biliyorsunuz." dedi göz ucuyla Tara'nın olduğu yere baktı. Kızlar ondan korkmuyordu ya da anne ve babası kızlarından uzak durmasını istememişti. Bir iblis evlerindeydi ve bu, onlar için pek de önemli değilmiş gibiydi. "İblisler, kuzgunlar tarafından dost ediliyor, onları anlıyorum."

"Kuzgunları bilmem ama bizim dostumuzsun." dedi Sofia. "Bak Paiva, ben O'Connor ailesine katıldığımda tüm efsaneleri dinlemiştim. Ancak aileden biri olmamla birlikte bu efsanelerin

gerçek olduğuna inandırıldım. Kocam bir devdi, ailesi eskiden devasa bir şekle bürünebiliyordu. İblislerle savaşıyorlardı. Şimdi efsaneler gözümüzün önünde gerçek oluyor fakat eskilerin bilmediği bir şey var." Sofia kısa bir ara verip Paiva'ya şefkatle baktı.

"Nedir?"

"Ruhlar kurtarılabilir. Senin ruhun kurtarılmış, Paiva. Sen asla kötü değilsin."

"Bir iblisim."

Kadın başını yavaşça iki yana salladı. "Soyun umurumda değil. Sen ailedensin, sevgili Paiva. Tüm bu *iblisim* saçmalığına son ver çünkü bunlar beni ve Liam'ı üzüyor. Şimdi yaşadıklarını anlat kızım, bu defa hikâyenin başkahramanı sensin."

Paiva, başına gelen her şeyi anlattıktan sonra Liam devlerin onu öldürmek ya da hapsetmek düşüncelerine öfkeyle karşılık verdi. Hareketsiz kalmaya dayanamıyormuş gibi evin içinde bir o yana bir bu yana yürüyüp duruyordu. Ellerini belinin arkasında birleştirmişti.

"İşin özü peşimdeler. Sebebini bilmiyorum ama iblisler beni arıyor. Devler peşime düşer mi onu bile bilmiyorum."

"Peşindeler zaten." dedi Liam. "Geleceğini Crom Walsh arayarak haber verdi. Aslında pek emin değildi ama eğer yanıma gelirsen onu aramamı istedi."

Paiva'nın kalp atışı hızlanmıştı. Crom, Ludvig'in İrlanda'daki bağlantısıydı. Liam'a geleceğini tahmin etmişti. Bu neden onu bu denli mutlu etmişti ki?

Hayır, yapmam gereken tek şey gitmek.

Rahat görünmeye çalıştı. "Aradın mı peki?" diye sordu Paiva.

"Şapşal olma, Paiva. Tabii ki aramadım. Kimin dost ya da kimin düşman olduğunu kestiremiyorum. Tek güvenebileceğim ailem. Bu yüzden seni bekledim. Aile artık bir arada..."

Paiva, hüzünle yüzünü astı. Ona gideceğinden bahsetmişti ama Liam, ısrarla onunla kalması gerektiğini söylüyordu. Bunu yapamazdı. Bu hayatta sevdiği yalnızca O'Connorlar kalmıştı.

"Biliyorsun Liam, bunu yapamam." dedi. "Gitmek zorundayım dostum, ailene zarar gelirse bu beni öldürür. Anlıyor musun? Devler tarafından parçalanmak ya da iblislerin ateşinde yanıp kül olmak daha iyi bir seçenek. Kızlara bir şey olursa..."

Liam onun sözünü kesti. Belki de Paiva'nın haklı olduğunu biliyordu ama iki türlü de ailesinden birilerini tehlikeye atmış olacaktı. "Nereye gideceksin?"

"Sanırım Türkiye'ye. Babamdan iz arayacağım. Annemin ölmeden önce bana bıraktığı mirasın içindeki izleri takip edeceğim."

Liam, onun zihninden geçenleri okumak istercesine baktı. Sanki yeterince dikkatli bakarsa gerçekleri çekip alacaktı. "Babanı bulmak istediğinden emin misin?"

"Onun kim olduğu, benim tam olarak ne olduğumu öğrenmeme yarayacak. Bizi bırakıp gitmesi, nasıl bir adam olduğunu gösteriyor ama kim olduğum hâlâ belirsiz. Sahte bir soyadla gerçek soyumu gizlemiş olabilir ama bulmak zorundayım."

"Ona benzemediğine eminim."

Gitmek, diye düşündü Paiva. Teyzesinin ölümünden sonra yaşadığı tüm ilişkileri düşündü. Her zaman gitmek istemişti. Kimsede çok fazla kalamıyor, uzaklaşmak istiyordu. Bu kesinlikle babasına benzediğini gösteriyordu. Yine de bir yanı Liam'a inanmak istedi. Belki de babasına benzemezse iblis yanı hiç ortaya çıkmazdı.

Ah anne, âşık olacak başka adam mı bulamadın?

Düşünceleri onu bir kez daha efsanelere itmişti. Annesi gerçekten âşık mı olmuştu yoksa bu iblislerin oyunlarından biri miydi?

Kuzgun birkaç kez öttükten sonra dikkatleri çekebilmek için odanın içinde uçtu ve yeniden pencerenin önüne kondu. Bir şey onu tedirgin etmiş gibiydi. Araba sesi işittiklerinde, Paiva korkuyla kimin geldiğine baktı. Niall'in arabası kendi arabasının hemen arkasında durmuştu. Arabadan inip hızla kapıya doğru yöneldi.

Sofia biraz tereddütle, "Ona ben haber vermiş olabilirim." dedi. Ellerini birbirine sürtüyor ve çiğnediği dudaklarının arasından üzgün olduğuna dair birkaç mırıltı dökülüyordu. Özellikle Liam'ın ona kızacağını biliyor gibiydi.

"Neden?"diye sordu, Paiva.

"Paiva, o adam sana karşı iyi şeyler hissediyor. Belki seni buraya biz değil ama özel biri bağlayabilir. Gitmeni engeller diye düşündüm."

"Niall mi?" diye sordu Liam. Başını iki yana sallarken, karısına söyleyecek kelime bulmakta zorlanıyordu. "Hayatım, o adam için özelin anlamı inan bana senin düşündüğün gibi değil. O herif Paiva'ya yaklaşırsa kovulmaktan çekinmem, ağzını burnunu kırarım."

"Özür dilerim sevgilim ama Paiva'nın ihtiyacı bir kardeş değil."

Niall de değil, demek istemişti Paiva ama Sofia'nın gözlerindeki pişmanlık karışımı umut susmasına sebep oldu. Tüm dürüstlüğü ile içindekileri ortaya serebiliyordu. Sofia'yı bu yüzden çok seviyordu. Ona sarılıp, "Sorun değil Sofia. Niall'e işi bıraktığımı söylemeliydim zaten." dedi.

Liam, kapının birkaç kez çalınmasını bekledi. Arkasındaki iki kadın da ona bakarken o inatla beklemesini sürdürdü. Niall'in belki de çekip gideceğini umut ediyordu ama adam da en az onun kadar inatçı çıkmıştı.

"O'Connor." diye seslendi. Sesi nasıl da gür ve emin çıkıyordu. Etkileyici bir hitabeti vardı. "Tam olarak kapının ardındasın Koca Adam, aç kapıyı."

Liam önce gözlerini devirdi, "Her boku da biliyor." diye mırıldandı. İki kadının kıkırtısı eşliğinde ama ağır hareketlerle kapıya yaklaştı. Kapıyı açıp onunla yüz yüze geldiğinde en sahte gülümsemesiyle, "Selam patron." dedi. "Hafta sonu seni görmek ne büyük şeref."

Niall, onun sözlerini duymamış ya da umursamamıştı. Üzerinde eşofmanı ve beyaz bir tişört vardı. Onun evden aceleyle çıktığını anlayan Paiva, buna şaşırdı. Çünkü adam giyim konusunda aşırı dikkatli biriydi. Her zaman şıktı, daima bakımlı ve aşırı titizdi. "Paiva dönmüş, doğru mu?" dedi heyecanla.

"Evet, içeride." Kenara çekilmesine fırsat kalmadan Niall içeri dalmıştı bile. Liam onun arkasından bakarken, "Neden içeriye girmiyorsun diyecektim ben de." diye mırıldandı.

Paiva, üzerine doğru kollarını açarak yürüyen Niall'e gülümsemeye çalıştı. Adam onu kollarının arasına aldığında, bir süre kıpırdamadan bekledi. Bu onu rahatsız eden bir yakınlıktı. Niall için ne hissettiğinden emin değildi ama Sofia'nın arzuladığı şey olmadığını biliyordu. Niall burada kalmasını sağlayamazdı. "Nerelerdeydin sen?" diye sordu geri çekildiğinde.

"Bazı işleri halletmem gerekiyordu."

"Ama döndün." dedi neşeyle. Liam'in aksine neşesi oldukça gerçekçiydi. "Ortadan kaybolduğunda çok endişelendik. Liam nerede olduğunu söylemedi." Kızgınlıkla Liam'a baktı.

Liam, "Bilmediğime inanmadı." dedi önemsemiyormuş gibi elini sallayarak. Yüzünü pencereye dönmüş ve kuzgunu izlemeye başlamıştı. Niall'den hoşlanmadığını her fırsatta belli eden Liam için onun evinde olması fazlasıyla sinir bozucu bir durumdu. Adamın kadınlarla ilişkisinin hangi boyutta olduğuna birkaç kez

şahitlik etmişti. Şimdi onun Paiva'ya tıpkı diğer kadınlara baktığı gibi bakması kendisini zor tutmasına sebep oluyordu. Bu, kızlarına asılan bir serseri için hissedeceği türden nefret edişti. Paiva için hep iyisini istemişti. Belki de onun tek ailesinin kendisi olduğunu bildiği içindi. Sebep çok önemli değildi, Paiva onun küçük kız kardeşiydi ve Liam bu adamdan nefret ediyordu.

"Aslında, uzun kalmayacağım Niall." dedi Paiva. "Yarın gidiyorum. Bir süre İrlanda'da olmayacağım."

"Nereye? İskoçya'ya mı?"

"Hayır, hayır. Uzaklara. Çok daha uzaklara... Bazı aile meseleleri var da."

"Öyle mi?" Niall, bir süre düşündü. Paiva'nın hiçbir akrabasının olmadığını biliyordu. "Yardım edebileceğim bir şey varsa söylemen yeterli. Eğer seninle gelmemi..."

"Hayır. Bu yalnız çıkmam gereken bir yolculuk."

Pes etmeyen Niall, başını sallayarak, "O zaman yarına kadar hâlâ vaktim var." dedi. Gülümseyerek yüzünü Paiva'ya yaklaştırdı. Yanağından öptükten sonra geri çekildi. "Seninle konuşmalıyım, Paiva."

"Birazdan çıkıp eşyalarımı toplayacağım. Sonrasında kızlarla..." Eliyle Liam'ın kızlarını gösterdi. "Vakit geçirmek istiyorum."

"O zaman seni eve ben götürebilirim. Böylece bana da vakit ayırabilirsin."

"Pekâlâ." dedi Paiva. Başka şansı kalmamıştı. Liam'ın öfke saçan bakışlarına karşılık omuzlarını kaldırıp indirdi. Kısa bir süre sonra Niall'ın arabasındaydı. Kaçarcasına çıktığı evine dönüyordu. Sertçe yutkundu. Korkuyordu. Dilediği tek şey zihninin donması ve bir şeyler düşünmeyi engellemesiydi. Niall, kısmen bu isteğe karşılık veriyor gibiydi. Her konuşma çabası Paiva'yı eski yaşamına çekiyordu. Ancak artık eski Paiva değildi.

Her gölge ona ürkütücü geliyor, her açıklıkta ise iri bir bedeni görür gibi oluyordu.

Niall, yol boyunca işten ve onun yokluğunda yaşananlardan bahsetti. "En iyi personelim sensin, biliyorsun."

"Eski en iyi personelin." dedi Paiva. "Unuttun mu? Gitmeliyim."

"İyi de bu işten ayrılmanı gerektirmiyor. Döndüğünde yeniden başlayabilirsin. Ne zaman istersen, biliyorsun. "Bunları söylerken yan gözle ona baktı. Yola adepte olmakta zorlanıyor Paiva'nın cevabını bekliyordu.

"Teşekkür ederim Niall, bu bana yaptığın kaçıncı iyilik?"

"Sen en iyi personelimsin, unuttun mu? Kendime iyilik yapıyorum."

Eve geldiklerinde Paiva hemen aşağı inip evine girdi. Liam ve Sofia eve gelip etrafı toplamıştı anlaşılan. Her şey yerli yerinde ve düzenliydi. Paiva, Ludvig'in oturduğu kanepeye dokunup gülümsedi. Pizza kutularının olduğu sehpanın üzerinde gelen postalar vardı bu kez. Hiçbirine bakmadı. Odasına girip hemen ufak bir valiz hazırladı. Gerekli evrakları aldıktan sonra yatağının altındaki eski kutuyu çıkardı. Üzerindeki çiçek baskıları solmuş ve silinmeye başlamıştı. Annesinin bunu ona verdiği zamanı hatırlayamıyordu. Çocukluğundan beri ara sıra zihin boşlukları yaşıyordu ama Paiva, unuttuğu anları neye göre unuttuğunu kestiremiyordu. Ludvig, seçtiği yaşamla ilgili olduğunu söylemişti. Belki de haklıydı.

Kutuyu açıp içinden sararmış kâğıtları çıkardı. Babasından annesine yazılmış kısa mektuplardı bunlar. Hemen hemen tamamında ona yanında kalmasını buyuruyordu. Onu sevdiğini söylerken, annesinin de onu sevmek zorunda olduğunu ima ediyordu. Âşıklar mıydı yoksa Paiva da diğerleri gibi efsunlu bir aşkın melezi miydi, merak ediyordu.

Annesinin ona bıraktığı kolyeyi eline aldı. Üzerinde, "Olmak istediğim yer" yazıyordu. Kapağı açtığında, annesinin fotoğrafını parmağıyla okşadı. Onu özlemişti. Annesinin yanındaki yüz, bir kalemle oyulmuştu. Muhtemelen babasına ait olan oyulmuş yüz terk edilmiş bir kadının hıncının eseriydi. Fotoğrafı içinden özenle çıkardı ve altındaki adres yazılı kâğıdı aldı. Onu yeniden okuduktan sonra yerine yerleştirip kolyeyi boynuna taktı. Kolyeyi geride bırakmak istememişti.

Ailesini düşünmeye kendisini o kadar kaptırmıştı ki Niall'in içeriye girdiğini fark edemedi. Adam usulca ona yaklaşıp elini omzuna koydu. Kolu boynuna dolanıp onu kendisine çekti. Paiva, şaşkınlıkla ona baktığında adamın gözlerindeki kararlılık geri çekilmesine sebep olmuştu. Bu neydi şimdi? İçindeki gitme arzusu yeni filizlenmiş bir istekle kamçılanıyordu.

"Niall, ben gitmeliyim." diye mırıldandı. Daha az önce o kadar netti ki şimdi nasıl olur da korkusuna yenik düşerdi.

"Benden daha ne kadar kaçmayı planlıyorsun, Paiva? Aylardır yanında olmaya çabalıyorum. Patronun ya da arkadaşın olarak değil. Bunu biliyorsun. Seninle olmak istiyorum."

Sesindeki o arzu, sanki Paiva'nın kanına karışmıştı. Onu sarhoş edecek kadar güzel ve etkileyiciydi ama yanlış olan bir şeyler vardı. Bunu hissedebiliyordu. Daha önce hiç tatmadığı bir duygu derinlerden kendisini hissettirmişti. İçinde başka bir erkeğin izleri varken, bir başkasına dokunmak ona yanlış geliyordu.

"Ben, yapamam."

"Denemedin ki! Belki senin için doğru erkek benim. Bunca zamandır başka erkeklerle birlikte olmanı izledim. Bunlar acı vericiydi, Paiva. Benimle birlikte mutlu olabilirsin. Bunu denemeden bilemezsin. Bence her alanda uyumlu olabiliriz." Gözlerini kısan Niall, tüm dikkatini ona verdi. Elleri hâlâ onun omuzlarını

tutuyordu. Sıcaklık hissediyordu ama bu içini ısıtmaya yetmiyordu.

Paiva, başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Paiva, iyi bir sevgili olabilirim. Bunu biliyorsun. Sadece kısa süreliğine değil. Ben, seninle birlikte olmak istiyorum."

Seni seviyorum, dememişti, *seninle olmak istiyorum,* demişti. Paiva, onun birini sevip sevemeyeceğini merak etti. Liam, her zaman onunla ilgili haklıydı. Niall için kadınlar yalnızca yatak odasında sevilirdi. Eğer patronu olmasaydı Paiva, bu ilişkiyi daha önce deneyeceğine emindi. Ama şimdi bir şeyler değişmişti. Kim olduğu önemli değildi, artık bunu istemiyordu. Artık gerçek bir şeylere ihtiyacı vardı. Artık gerçeği arıyordu.

Paiva, başını iki yana salladı. Birkaç adım geri çekilerek Niall'in ellerinden kurtuldu. Odadan çıkıp valizini dış kapıya kadar taşıdı. "Yapamam Niall." dedi adama dönüp bir anda. "Patronumla birlikte olamam." Gülümsemeye çalıştı. "İşin aslı, bunu istemiyorum. Artık hayatıma birilerinin girip çıkmasını istemiyorum, artık duygusuz dokunuşlar ya da sadece seks için sevişmek istemiyorum. Bir süre kendimi dinlemeliyim. Hayatımı düzene sokmaya çalışıyorum. Üzgünüm. Sevecek başka kadınlar bulacağından eminim. Bana takılı kalmanın tek sebebi elde edememiş olman. Bunu biliyorsun."

Niall, başını yavaşça salladı. Şaşkın görünüyordu. Onun yanına gidip valizi ondan alarak dışarı çıktı. Valizi bagaja yerleştirip direksiyon başına geçtiğinde yanına oturan Paiva'ya baktı. "Hâlâ vaktim var." dedi. "Sen gidene kadar fikrini değiştirebilirim."

Yeniden Liamlara gittiklerinde, Sofia sofra hazırlamıştı. Liam, onları beklerken olduğundan daha asabileşmiş gibi görünüyordu. Kuzgun ise Paiva'nın yokluğunda bir ağaca tünemiş etrafı gözlüyordu. İçeri girdiklerinde, Sofia Niall'i de yemeğe davet etmişti. Niall, kendi evine uğrayıp üzerini değiştirerek geri döndü.

Elinde yıllanmış bir şarap vardı ve belli ki asabileşen Liam'ı biraz sakinleştirmek istiyordu.

Birlikte yenen yemeğin ardından Paiva, kızlarla vakit geçirmek için onların odasına girmiş ve bir-iki saat görünmemişti. Kızlara zaten duydukları bir hikâyeyi anlatmak yerine, Ludvig'i kurtardığı andan itibaren başına gelenleri anlatmıştı. İsimleri değiştirmişti ama Liam'a uzanan sesi arkadaşının değişimine şahitlik etmişti. Niall tüm sabrıyla Paiva'yı beklemeyi sürdürmüştü. Birlikte bir iki kadeh içilmiş ve Paiva'nın geri gelmesi için kadeh kaldırılmıştı.

Hava kararmaya başladığında içini tuhaf bir korku kaplayan Paiva, pencerenin önünde etrafı kolaçan ediyordu. Kuzgun da daima onun yanındaydı. Akşam çökerken sessizleşmiş ve dikkatle pencereden dışarı bakmayı sürdürmüştü. Sonunda Liam'ın öfkeli bakışlarına daha fazla tahammül edemeyen Niall, ayağa kalkıp Paiva'yı verandaya çağırdı. Birlikte kapının önüne çıktıklarında esen rüzgârla birlikte ürperdi.

"Hava soğumuş." dedi Paiva. Ellerini kendisine sarıp kollarında gezdirdi. Niall tüm centilmen erkeklerin yapacağı gibi üzerindeki ceketi çıkardı ve Paiva'nın omuzlarına attı. Ceketin iki yakasından tutup genç kadını kendisine doğru çekti.

"Seni ısıtabilirim."

Onun imasını anlayan Paiva, bundan hiç hoşlanmamıştı. "Ceket yeterli Niall, teşekkür ederim."

Niall, onu biraz daha kendisine yaklaştırdı. Gözleri Paiva'nın dudaklarındaydı. Birazdan olacakları tahmin etmekte zorlanmayan Paiva, konuşmaya yeltendi. "Niall, bak..."

"Sadece bir öpücük." diye fısıldadı adam. "Gittiğin yerde beni hatırlaman için. Belki bu gece benimle kalmana seni ikna eder. Hadi ama Paiva, benimle birlikte iyi olacaksın."

"Sanmıyorum Niall." dedi. Ona bakarken başka birini düşünüyor olmak bile yanlış yerde olduğunu kanıtlıyordu. Onu öperse büyük bir pişmanlık duyacaktı. Niall'e itiraz edecekken rüzgâr şiddetini artırmış ve sallanan rüzgârçanlarını yere düşürmüştü. Paiva, sıçrayarak geri çekildi. Kraliçe delirmiş gibi ötüyor ve tepesinde dolanarak kanatlarını onun yüzüne vuruyordu. Bu uyarının anlamını bilen Paiva, endişeye kapıldı.

"Kraliçe, rahat dur!" diye bağırdı. Kuzgun yüzünden etrafına bakamıyor ve gelen tehlikeyi göremiyordu.

Niall, Paiva'yı korumak isterek kollarını ona dolamıştı.

Karanlığın içinde beliren silüetler verandanın loş ışığında aydınlandı. Devasa bedenler, Paiva'nın görüş alanına girdiğinde o yalnızca birine bakıyordu.

"Ludvig!"

Ayışığı Kitaplığı

Gidemezsin

Ludvig, gözlerini Paiva'nın üzerinden çekip Niall'e baktı. Tek ayağı merdivenin üzerindeydi ancak henüz onlara yaklaşmamıştı. Kaşları çatıktı. Sıktığı çenesi hafifçe sağa sola oynuyordu. Paiva, kaçtığı için onun bu kadar öfkeleneceğini düşünmemişti. Onu aramasını bile beklemiyordu ama Ludvig buradaydı işte. Paiva yerine hâlâ Niall'e bakmayı sürdürerek merdivenleri tırmandı. İkisinin tam karşılarına geçip Niall'i baştan aşağı süzmüştü.

Niall'in boyu 1.80 üzerindeydi ve muhtemelen kendisini daha önce hiç bu kadar kısa hissetmemişti. Ludvig'in bakışları, Paiva'nın boyununa dolanmış kolunun üzerinde gezdi. Gözlerini kıstı. Öfkeliydi.

Paiva, onun yumruğunu sıkılı görüp kendisini birkaç adım Niall'den uzaklaştırdı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama durumlarının yanlış anlamaya fazlasıyla açık olmasından hoşlanmamıştı.

"Burada ne arıyorsun, Ludvig?" diye sordu. Kaçışını haklı çıkarabilmek için kendi öfkesine tutunmaya çalışıyordu. Ludvig'i anlamaya çalışmanın onu yorduğunu fark etti. Hayatı boyunca kimseyi çözmeyi bu denli çok istememişti.

Adam, Niall'in üzerinde duran sert bakışlarını yavaşça Paiva'ya çevirdi. "Aynı soruyu ben de sana soracaktım." dedi. "Burada ne arıyorsun, Paiva?"

Aman Tanrım! Paiva onun sesini bile özlemiş olduğunu fark etmenin acısıyla yutkundu. Böyle hissetmemeliydi. Ludvig'in bir dev olması bile önemini yitiriyordu. Artık daha önemli olan Paiva'nın kim olduğuydu. Bir iblisle birlikte olmayı kim isterdi ki? Belki de onu anlamaya başlamıştı. *Sonunda,* diye düşündü. Sonunda neden Ludvig'in kendisinden uzak durma çabasında olduğunu anlamıştı. Paiva aptal bir kadın değildi, hissettiği çekime rağmen Ludvig'in uzaklığı ancak bu şekilde açıklanabilirdi.

İkisi arasında çakan gerilim büyüyordu. İkisi de kendisini haklı buluyor ve bir diğeri için endişe ediyordu. Paiva, onları duyduğunu söylemek üzere ağzını açtı ancak vazgeçip ellerini beline yerleştirdi. Hesap vermeyecekti zira bir hesap ödenmesi gerekiyorsa bunu devlerin ödemesi gerekiyordu. Tüm hayatını sırf onları kurtarmak uğruna harcamıştı. Şimdi yaşadığı ülkeden tamamen ayrılmayı planlıyordu ve peşinde onu öldürmek isteyen şeytan sürüsüyle, devlerden oluşan bir ordu vardı. Hesap vermeyecekti.

Niall, onun konuşmamasını fırsat bilerek kendisini Paiva'ya yeniden yaklaştırdı. Konuşup konuşmamak arasında kararsız görünüyordu ama sonunda, "Onları tanıyor musun?" diye sorabildi. Bir duvar gibi önünde dizilmiş grup onu ürkütmüş olmalıydı. Ludvig'in öfkesinden kaçınmak için diğerlerine doğru bakmıştı ama her biri birbirinden iri olan devler karşısında kaçacak pek bir alanı yoktu.

"Evet, onlar arkadaşlarım. Yani sayılır."

"Sayılır mı?" dedi, Cora. "Kalbimi kırdın Paiva, bence gayet iyi oda arkadaşı olmuştuk."

Cora'nın yüzünde eğlendiğini gösteren bir sırıtış vardı. Kolunu Lucas'ın beline dolamıştı. Adam da kendi kolunu Cora'nın boynuna atmış onu mümkün olduğunca yakınına çekmişti. Birbirine yakışan bir çiftti. *Uyum* onlarda hayat buluyordu. Paiva, daha önce onlar gibi bir ilişkinin içinde olmayı düşlememişti. *Şimdiye kadar!*

Paiva, başını geriye atıp derin bir of çekti. Onlardan kaçmayı mı daha çok istiyordu yoksa bulunmayı mı emin değildi. Ludvig'in çatık duran kaşları başının belada olduğunu söylüyordu. Tahmin ettiği gibi Niall'e ilgisini kaybedip Paiva'ya yöneldi. Kolunu tutup kendisine çekti. Kaba değildi. Hayır, tüm öfkesine rağmen onu kendisine yaklaştırırken nazik olmaya çalışıyordu. "Neden kaçtın?" diye sordu. "Buna inanamıyorum. Nasıl kaçarsın, Paiva?"

"Ben de sana inanamıyorum. Onları..." Elini arkada bekleyen devlere doğru uzattı. "Onları olduğum yere nasıl getirirsin? Bir kısmı ölmemi, diğer kısmı bir hücreye kapatılmamı istiyor ve sen onları bana getirdin. Tebrik ederim, McCool."

"Seni korumaya çalışıyorum, seni küçük hain!"

"Ben'in zindanlarında konforlu bir hücreye tıkarak mı koruyacaksın, Ludvig? Boş versene. Onlar haklı." Gözleri gerilerde duran Deirdre'ye kaydı. Onu bulmak için onca yolu katedeceğini hiç düşünmediği kadın, tıpkı bıraktığı gibi iticiydi. Tek elini beline yaslamış ve kalçasını hafifçe dışarı çıkarmıştı. Bakışları Paiva'ya meydan okuyormuş gibiydi. "Ben sizden biri değilim. Öyleymişim gibi davranmanın bir anlamı yok. Ama anlamadığım bir nokta var. Nasıl bir yaratık tutsaklığına son veren birinin özgürlüğünü elinden almak ister?"

Paiva, Niall'e doğru bakıp gözlerine dolan yaşların akmaması için elinden geleni yaptı. Adamın şaşkınlığı o kadar komikti ki

içinde bulunduğu durum el verseydi muhtemelen kahkahalarla gülebilirdi.

Ludvig, küçük bir adım daha atıp aralarındaki tüm mesafeyi kapattı. Başını aşağı doğru eğdiğinde yeniden Paiva'ya ait tüm alanı kapladı. "Her şey bir yana, aklım almıyor, Paiva." diye fısıldadı. "Seni odada bulamayınca ne duruma düşeceğim hiç mi umurunda değildi?"

"Ya da benim ne duruma düşeceğim."diye mırıldandı, Greg. Paiva, ona üzgün olduğunu söyleyebilirdi ama Ludvig'in sesi o kadar kırgın çıkmıştı ki dikkatini başka kimseye veremedi. Bu, Paiva'yı etkilemişti. Onun öfkesine hazırdı ama bu ondan beklemediği bir şeydi. Adam gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Endişelenmişti. Paiva'ya borçlu olduğuna inanıyordu ama bu endişesini açıklamaya yeter miydi Paiva pek emin değildi.

Ludvig, birçok konuda net bir adamdı ama söz konusu Paiva olduğunda bu netliği yitiriyordu. Adım atmaya bu denli istekli görünüp yürümeyi reddetmenin ne anlamı vardı şimdi?

Paiva, bir kez daha ona tüm dürüstlüğü ile cevap verdi. "Korktum, tamam mı? Daha önce ölüm aklıma bile gelmezken şimdi peşimde şeytanlar dolanıyor ve... Devler tarafından tutsak alınmak istiyorum."

"Hâlâ bana güvenmiyorsun. Ne olursa olsun seni koruyacağıma inanmıyorsun, öyle mi?"

Paiva, birkaç kez dudaklarını aralamış ama sözcükleri dışarı çıkamamıştı. Ona güveniyordu. Bunu yüksek sesle söylerse kendisini koşulsuz şartsız ona teslim edeceğini de biliyordu. Bu yüzden susmuştu. Ona, aslında devlerin karşısındaki konumunu koruması için gittiğini söyleyemezdi. Paiva'yı koruyacağına inanıyordu ama bunun uğurunda arkadaşlarına savaş açmasını istemiyordu. Buna sebep olamazdı. O Ludvig'in konumu hakkında kafa patlatırken, Ludvig yeniden dikkatini Niall'e çevirdi.

"Bu herif kim peki?"

Sesindeki ton farklıydı. Ludvig, sinirli olmanın ötesinde hayal kırıklığı yaşıyordu. Paiva, onun neden öfke kustuğunu anlamadığı Niall'e döndü. "Niall, şey patronum. Yani onun için çalışıyordum. Niall, Ludvig Mikell McCool ile tanış."

"Merhaba." Niall'in tokalaşmak için uzattığı elini görmezden gelen Ludvig, Paiva ile konuşmayı sürdürdü. Görmezden gelinmek Niall için yeni bir durumdu. Genelde ortamlarda en ilgi çekici kişi kendisi olurken şu an fark edilmiyordu bile. "Karanlıkta ne arıyorsun? Hem de bunun gibi minik bir adamla. Seni koruyabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır, ben sadece... Dur biraz, tehlikede miyiz?"

"Her zaman. Şimdi kurtul şu heriften ve beni O'Connor ile tanıştır. En azından buraya gelmen bir işe yarasın."

Paiva, onun kabalığı karşısında ne diyeceğini bilememişti. Şimdiye kadar Ben dışında herkesle gayet iyi anlaşan adam, bir anda Niall'e karşı sert adamı oynamak istemişti. Paiva, aklına gelen olasılığı zihninde yer edinmesine izin vermeden savuşturmaya çalıştı. Ludvig Mikell McCool, Paiva yüzünden öfkeli olabilirdi ama kıskanç olması imkânsızdı.

Paiva, Niall'e ne söyleyeceğini bilemiyordu. Duyduklarından hiçbir şey anlamayan Niall'in alıklaşan yüzü şüpheyle şekil değiştiriyordu sanki. Konuştukları Niall için fazlasıyla karmaşıktı, daha fazla onu burada tutmanın anlamı yoktu. "Üzgünüm Niall, bu geceyi tamamlasak daha iyi olacak sanırım." dedi.

"Tüm bunlar ne demek oluyor, Paiva? Şeytanlar, devler... Sen neyden bahsediyorsun böyle?"

"Sadece metafor Niall, sadece basit bir benzetme o kadar." dedi. "Her zaman demez miydin efsanelerle kafayı bozdun diye, onun yansıması diyelim."

Niall, onları bekleyen ve özel konuşmalarına izin vermeyecek kadar yakında duran Ludvig'e kısa bir bakış attı. Neden geldiklerini az çok anlamıştı. Paiva'nın ortadan kaybolmasını açıklayan adam, muhtemelen onu kendisi için istiyordu. Kolunu uzatıp Paiva'nın beline doladı. Bu cesareti karşısında ne yapacağını şaşıran Paiva, hiç yapmak istemediği bir şeyi yapmış ve bakışlarını hemen Ludvig'e çevirmişti. Bu davranış onu ele veriyordu. Ama artık *Küçük kadınlardan hoşlanmıyorum,* cümlesini duymak istemiyordu. Onun Niall'in elini takip ettiğini fark etti. Bu, tıpkı Paiva'nın ona bakması gibi düşünmeden yapılan bir hareketti.

"Emin misin? Kapım sana hâlâ açık Paiva. İstersen benimle gelebilirsin." dedi. Hiç vazgeçmeyecekti. Ona daha açık olmak isterdi ama Ludvig'in bedeninin gerildiğini hisseden Paiva, lafı uzatmak istemedi. "Onlarla kalmalıyım Niall. Seni ararım."

Adam, bu tuhaf durum karşısında pek bir şey yapamamıştı. Gitmesini isteyen yalnızca Paiva değildi, yeni gelen iri insanlar tarafından göz hapsine alınmış gibiydi. Kaderine razı gelerek, Paiva olmadan oradan uzaklaştı.

Paiva, onun gidişini bir süre izledi. Karanlığın içinde arabasının farları küçülüp yok oldu. Şimdi ne yapacağını bilemeyerek elini kapıya doğru uzattı. Ludvig'in onun hiçbir ifadesini kaçırmak istemeyen bakışları karşısında davranışlarının kontrolünü kaybediyordu.

İçeri girdiklerinde Liam ayağa fırlamıştı. Paiva'yla birlikte gelenleri baştan aşağı süzdü. Kızlarını ve Sofia'yı arkasına alıp kararsızlıkla bir Paiva'ya bir de Ludvig'e baktı. "Yoksa... Onlar mı?" Liam her ne kadar söylememiş olsa da Paiva, onun diğer devlerle tanışmak istediğini biliyordu. Efsanelerin gerçek olduğunu duymak değil, yaşamak istemişti. Bu kanında vardı ve onların yeniden ortaya çıkması iblisleri beraberinde getirse bile Liam'ı sevindirmişti. İçten içe hep bu anın gelmesini istemişti.

"Evet, Koca Adam. McCool ve muhteşem ordusuyla tanış." Liam'ın yüzü aydınlanmıştı. Yine de ailesinin önünde durmaya devam etti. Paiva, koltuklardan birine çöküp, "Rahatla dostum. Onlardan zarar gelmez." dedi. "Yani bir iblis değilsen -ki sen bir dev soyundan geliyorsun- korkmana gerek yok. Aramızda iblis olanlar var, bırak onlar düşünsün."

"Alıngan mısın sen biraz?" dedi, Cora. Onun saçlarını karıştırıp Liam'ın yanına giderek ona bir anda sarıldı. "Vay canına, gerçekten iri bir melezsin adamım. Ve sen..." dedi Sofia'ya dönerek. "Bir minik kadın daha." Şen bir kahkaha attıktan sonra kızlara doğru eğildi. "Harika, melez dev kızlarına bayılırım. Nasılsınız bakalım?"

Onun bu samimi tanışma merasiminden sonra Lucas ve Greg daha sakin bir *merhaba* demişti. Ancak diğerleri hiçbir şey söylememişti. Paiva, diğer devlerin gergin olduğunu anlayabildi. Onları ikiye ayıracak kişi Paiva'ymış gibi...

Cora, Sofia'nın önünde beklerken gözleri kadının karnına gidip gelmişti. Sofia'dan izin isteyip elini onun karnına koydu. "Vay canına, haklıymışsın Mikell, soy devam edecek!" diyerek şen bir kahkaha attı. "Bir boynuzlu yolda!"

"Ne?"

Odanın içinde Paiva, Sofia ve Liam'ın sesi aynı anda çınladı.

"Ne?"

"Bebek bir boynuzlu..."Cora onu izleyen üç çift göze bakıp güldü. Nasıl da şaşırmışlardı. "Yani bunun olma ihtimali her zaman vardı. Bu Minik Dev, soyu devam ettirecek."

Liam, "Minik Dev, derken?" diye sordu.

"Senden bahsediyorum, O'Connor. Biraz sakinleş ve kendine gel lütfen. Soy senden devam edecek. Aslında nasıl olup da çocukların Değişken değil anlamadım. Yapı olarak bize çok yakınsın. Sanırım ailene fazla fani karışmış. Her neyse, doğuma

şahitlik etmek isterim. Çok uzun zamandır bir doğuma şahitlik etmemiştim."

"Olur." dedi Liam ama düşünmeden konuşuyordu. Gözlerini karısının karnında sabitlemişti. "Seni doğuma çağırırız. Gerçi ne zaman olacak bilmiyorum çünkü bu mutlu haberi şimdi aldık."

Liam'ın yüzü bembeyaz kesilmişti. Sofia'ya bakıyordu ama Paiva karısını gördüğünü bile sanmıyordu. Liam'ın her çocuk haberiyle birlikte nasıl endişeye kapıldığını bilen Paiva, onun yanına gidip başını arkadaşının omuzuna yasladı. "Sakin ol Koca Adam, sadece minik bir dev daha geliyor o kadar."

"Ben, biz bunu planlamamıştık."

"Bu bir şeyi değiştirmez, Liam. Sen baba olmaya uygun olan nadir erkeklerden birisin. Bunu tam dört defa başardın. Sana güveniyoruz. Şimdi Sofia'nın yanına git ve ailene sarıl. Tek değişiklik artık bir fazlasınız."

Liam, eğilip Paiva'nın saçlarından öptü ve onu dinleyerek karısının yanına gitti. Onu kollarına aldığında, devlerin gerçek olması ve şu an salonlarında onları izlemeleri bile umurunda değildi. Sofia'yı dudaklarından öptükten sonra Casey'i kucağına alarak, Tara, Ardra ve Birte'yi yakınına çağırdı. Hepsini saracak kadar koca bir yüreği ve kolları vardı. Paiva, onları izlemekten daima keyif alıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Liam karısına.

"Harika." Sofia, gözyaşlarını sildi. "Düşünmediğimizi biliyorum ama bu haber beni mutlu etti, sevgilim."

Liam, "Beni de." diye fısıldadı ve Sofia'nın kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Kendilerini onları izlemeye kaptıranlar başlarını eğdi, özel anlarına eşlik etmek istemeseler de bu izlemesi keyifli bir görüntüydü.

"Yani bilmiyordunuz, öyle mi?" Cora, yeni bir kahkaha seliyle ve tam anlamıyla havalara uçtu. "O zaman onun Kutsal Annesi olacağım. Ben anladım, ben!"

"Kutsal Anne mi?" diye sordu, Paiva.

"Gebelik haberini veren Kutsal Anne olur canım, yani artık ben de bu aile için önemliyim."

Paiva başını iki yana salladı. Cora'yı seviyordu, Greg'i de öyle ve... Tamam, bu kadar sevgi yeterliydi.

Sofia'yı tebrik eden Paiva, Liam'a sıkıca sarıldı. Onun adına seviniyordu çünkü Liam için yeni bir bebek demek yeni mutluluk anlamına geliyordu. Onun kadar baba olmaya uygun birini tanımıyordu. Sadece bebeğin tıpkı devler gibi olacağını düşününce biraz gerildi. Bu aileyi korumak istiyordu ama ortaya çıkan her şey Paiva'yı olduğu kadar Liam'ı da içine çekiyordu.

Cora, sevincini Sofia ile paylaşırken Paiva ve Liam, Ludvig'in planı üzerine düşünmeye başlamıştı. Liam ve ailesini korumak isteyen Ludvig, onları Geçit'te yaşamaya ikna etmeye çalışıyordu. İblislerin doğrudan ailesini hedef alacağını düşünmüyordu ama Paiva ile olan bağlantıları onları açık hedef hâline getiriyordu.

"Geçit benim için bir efsane." dedi Liam. "Bu size tuhaf geliyor biliyorum ama ben devler gibi yetiştirilen bir faniyim."

Ludvig, anlayışla başını salladı. "Uzak kaldık, O'Connor. Eğer tutsaklığımız daha erken son bulsaydı farklı bir yaşamın olabilirdi. Tabii o zamanlar Paiva yoktu." Paiva'ya dönüp sadece onun anlayabileceği kadar minik bir hareketle dudağını büktü. "Kaç yaşındaydın, Küçük Şeytan?"

"Yirmi sekiz ve söylemiş olayım bir fani için o kadar da küçük değilim. Hem yaş hem de fiziksel olarak."

Ludvig, eğleniyormuş gibi görünüyordu. Paiva'nın üzerinde duran bakışları Liam'ın araya girmesiyle yeniden adama yöneldi.

"Geçit nereye açılıyor?" diye sordu, Liam. "Yani her şeyin gerçek çıkması beni belki Otherworld Âlemi de gerçektir diye düşündürdü."

"Evet, O'Connor. Öteki Dünya gerçek ve Geçit oraya açılıyor."

Liam, başını ellerinin arasına alıp derin nefesler aldı. "Vay canına! Bu benim için fazla tuhaf. Yani sen ailemle orada yaşamamı mı istiyorsun?"

Ludvig başını salladı. "Paiva'nın peşindeler. Onun arzularını okudukları anda sen ve ailen tehlikede olacaksınız. Belli ki Paiva, size değer veriyor ve iblisler arzulara yönelik savaşır."

Liam, Ludvig'in teklifine teşekkür etti. Kabul etmeyi düşündüğünü ancak Sofia ile detaylı olarak konuşması gerektiğini söyledi. Ludvig onun ikna olduğunu anladığında daha zoruyla baş etmek üzere Paiva'ya yöneldi.

"Ben'in evine dönmek zorunda değilsin Paiva. Liam'la birlikte Geçit'te kalabilirsin." dedi.

Öteki Dünya'nın ismi geçtiğinden beri konsantre olmakta zorlanan Paiva, orada yaşamanın düşüncesiyle birlikte irkildi. Ludvig gerçekten kim olduğunu unutuyordu.

Paiva, "Bu neyi değiştirecek?" diye sordu. "Devler beni öldürme arzularını koruyacak, Ludvig. Orası Öteki Dünya! Bir yanı aydınlığa, diğer yanı karanlığa ait... Hangi tarafta kalmamı isteyeceksin? Devlerle yaşayamam. Olduğum şeyi kabul etmeyecekler."

"Edecekler. Etmek zorundalar."

Paiva, kollarını dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi. Ellerini iç içe geçirmiş, parmaklarıyla oynuyordu. "Sen kabul ettin mi?" diye sordu. Ludvig'in onu anlayamadığı zamanlarda başını yana eğip gözlerini kısmasını seviyordu. Çok çabuk alışmıştı ona ve

bu da gitmesi için başlı başına yeterli bir sebepti. "Düşünüyorum da Ludvig, belki de ufak kadınlardan değil, iblis olanlardan hoşlanmıyorsundur. Bunu anlıyorum ama neden hâlâ peşimdesin, onu anlamıyorum. Yardımımı istemiyorsun, eğer öyle olsaydı bu konuşmayı iş görüşmesi gibi yapardık, öyle değil mi? Neden peşimden geldin?"

"O'Connorları korumaya almak zorundaydık." Ludvig, Liam'a dönüp açıklama yaptı. "Ailen en güvendiğim askerlerdi, O'Connorlar cesur ve sadıktır. Doğacak çocukların da öyle olacak. Bu soyun tükenmesine izin veremem."

Liam, başını aşağı yukarı sallıyordu ama Ludvig'den çektiği gözlerini Paiva'nın üzerinde tutmaya başlamıştı. Arkadaşını iyi tanıyordu. Dudaklarına yerleştirdiği sahte tebessüm gözyaşlarına engel olmak içindi.

"Harika!" diye şakıdı Paiva. "O zaman sen onları koru, ben de yoluma gideyim." Ayağa kalkıp hemen şimdi yola çıkacakmış gibi etrafa bakındı. Ludvig de ayaklanmış ve onun tam karşısında durmuştu.

"Yolun neresiymiş?" Ludvig, dudaklarını büküp ona alayla baktı.

"Kim olduğumu öğrenmek istiyorum Ludvig. Bu yüzden babamı arayacağım." Kendisinden emin durmaya çalışıyordu. Sırtından aşağı sarkan örgüsünü eline alıp saçlarıyla oynamaya başladı.

"Onu nerede aramayı planlıyorsun?"

Paiva, elini kolyesinin üzerine götürdü. Kolyeyi avucunun içinde tuttu. Bir kalp misali elinin içinde atıyordu sanki. *Olmam gerektiği yer.* Annesinin kendisini olması gerektiği yer olarak belirlediği babası mıydı gerçekten? Öyleyse neden olması gerektiği yer yerine uzaklarda ölmeyi seçmişti?

"Türkiye'de."

"Babanın oralı olduğunu mu sanıyorsun?" Ludvig, onu artık ciddiye aldığını göstermek istiyormuş gibiydi. "Bence kim olduğunu Geçit'te aramalısın. Bir iblis asla uzun süre fâniler arasında yaşamaz."

"Ama sizin zaman kavramınızla bizim zaman kavramımız birbirinden farklı. Henüz 28 yaşındayım ve evet, işime geldiğinde küçük olmakla ilgili sorunum yok." diye ekledi Ludvig'in söze karışacağını anlayınca. "Belki buralarda oyalanıyordur. Annem bana onunla ilgili bir adres bırakmış ve ben gidip..."

"Görebilir miyim? Adresi, göster bana." Elini ona doğru uzatıp parmaklarını acele etmesini ister gibi kımıldattı.

Paiva, karasızlıkla kolyesini çözüp içini açtı. Anne ve babasının fotoğrafının yan tarafındaki boşluktan küçük kâğıdı çıkarıp Ludvig'e uzattı. Adamın kâğıtta yazılanları okumasıyla birlikte kaşları yukarı kavislenmişti. "Geçit yakınları." diye mırıldandı. "Baban gerçekten de burada yaşamış olabilir. Adres iblislerin bize görünmeden dünyada gezinmesini sağlayan bir tünele yakın. Ama hemen heyecanlanma." diye belirtti. Bu defa Paiva, kımıldanmış ve konuşmak üzere dudaklarını aralamıştı. "Ben hâlâ orada olduğunu sanmıyorum. Eciş bücüş bir tipe sahip olmadığına göre en kötü ihtimalle bir Asil'di. Onlar Geçit'te yaşar, Paiva."

"Yani onu bulabilir miyim?"

"Onu mu bulmak istiyorsun yoksa kendini mi? Kim olduğunu bulma arayışı mı bu yoksa babanı bulma arayışı mı?" Ludvig, sorularını sıraladıktan sonra gülümsedi. "Soru sormayı neden sevdiğini anlamaya başladım, Küçük Şeytan. Cevaplarla her şey daha net oluyor. Şimdi söyle bakalım, babanı gerçekten de bulmak istiyor musun? Söyledim sana Paiva, eğer istiyorsan kim olduğunu bulmana yardım ederim."

"Bilmiyorum. Onu görmeye hazır mıyım, bilmiyorum."

"O zaman henüz hazır değilsin." Ludvig, kapının kenarına konulmuş valize bakarak, "Bu senin mi?" diye sordu.

"Evet. Birkaç kıyafet sadece..."

"Harika. Sana giyecek bir şeyler bulmak zor oluyor. Greg, şunu al ve arabaya koy."

"Seninle geleceğimi söylemedim, Ludvig." Emrivaki tavırlardan asla hoşlanmayan Paiva, ilk kez kendi adına karar veren birine karşı kalbi atış hızını artırmıştı. Bu tuhaftı, koşulsuz güveneceği kişi bir dev olmamalıydı. Ya da kimseye bu kadar çok güvenmemeliydi. *Her erkek bir gün gider,* diye mırıldandı.

Onu duymayan ya da duymazlıktan gelen Ludvig, "Benimle geliyorsun, Küçük Şeytan." dedi. "Gitmene izin vermem. Anladın mı?" Gözlerinin içine bakıp ellerini Paiva'nın omuzlarına koydu. "Gidemezsin! Konu kapandı." Liam'a dönüp onunla konuşmaya devam etti. "Bu gece evinde bize yer olursa sevinirim, O'Connor. Gece yolculuk yapmak tehlikeli... Aklı başında biri gece dışarı çıkmaz."

Paiva, ona yüzünü buruşturup kollarını göğsünde bağladı. Bir çocuk gibi başını diğer yana çevirmek ve surat asmaya devam etmek istiyordu. Ta ki gönlü alınana kadar...

"Tabii ki, sizi ağırlamaktan onur duyarım."

"Sabah gün ağardığı gibi yola çıkacağız. Kadının ve çocukların hazır olsun."

"Karın, eşin... Artık böyle söyleniyor, McCool. Zaman değişti, alışmaya başlasan iyi edersin. Erkekler ortalarda *kadınım* diye gezmiyor."

Ludvig, onun üzerine yürüyüp kollarını çözdü. "Uğursuzluk, unutma." dedi keyifle. "Kadınım, eş olmanın ötesinde bir şey Paiva. Asla terk edemeyeceğin bir ev gibi... Uzaklığın canını yakması, ona ait olman onun da sana ait olması gibi bir kelime. Küçümseme yok, ikincisi yok. Bence şimdikilerin de kullanması gerekir."

Onun gözlerinden kurtulamayan Paiva, hapsedilmenin ne demek olduğunu anlamaya başlamıştı. Kendisini orada yalnız hissediyordu ama bu kurtulmayı pek arzuladığı bir tutsaklık değildi. "Romantik Dev." dedi gülümsemeye çalışarak ama başaramamıştı. İçinde büyüyen hisler çok tehlikeliydi. Bir uçurumun dibine kadar gelmişti ve o, bunu yeni fark ediyordu.

Kesinlikle aşağı yuvarlanacağım!

"Huysuz Şeytan. Şimdi git ve dinlen. Beni terk ettiğinden beri daha yorgun ve yıpranmış görünüyorsun."

"Seni terk etmedim." Ludvig, kaşlarını kaldırıp başını yana eğdi. *Terk etmeyi,* ilk kullanan o olsa da Paiva'nın sözleri ortada asılı kalmıştı. "Yani, bak yine *Küçük kadınlardan hoşlanmam,* sözünü tekrar edeceğini biliyorum. İnan bana gerek yok. O kadar iyi anladım ki. Bu yüzden gerçekten de gidip dinlensem daha iyi olacak." dedi.

Onun yanından geçip Liam'ın onun için hazırladığı odaya girdi. Kapıyı yavaşça kapatıp kendisini yatağa bıraktı. Uyumak istemiyordu ama eğer uyumazsa Ludvig'i yeniden görmenin bir yolunu bulurdu. Onu yeniden görürse kendisine engel olamayacağına emindi. Aşk dilenecek değildi ama sadece bir kez bile olsa ona dokunma arzusu artık suyun yüzeyindeydi. Ne kadar istese de gizleyemiyordu. Bu yüzden ona başkaldıran uykuya açtığı savaşı sonunda kazandı.

Gözleri karanlığa kapandığında, bir ses işitti. Rüyada olduğunu biliyordu ama ne kadar çabalasa da rüyasına yön verememişti. Uyanmak için direndi ancak bunu da başaramadı. Ses giderek yaklaşıyordu. Bu, ürkütücüydü ama aynı zamanda da kesifbir keyif veriyordu. Rüzgâr pencerenin açılmasını ve perdenin havalanmasını sağladı. Odanın içini doldurup Paiva'ya ulaştı. Tenine değdiğinde, şefkatli bir el gibiydi. Sanki onu aşkla okşuyordu. Dudaklarından bir inilti döküldü.

"Paiva, seni istiyorum."

Etrafını saran rüzgâr bedeninde gezinmeyi sürdürdü. Saçları savruluyor, üzerindeki elbise uçuşuyordu. Eteğinin altına ulaşan serinlik bir anda parmaklara büründü. Geçtiği her yerde bir yangın bırakıyor gibiydi. Önünde beliren bedeni tanıdığını düşünüyordu ama o an için bu önemli değildi. Tek arzusu o kolların sahibine ait olmaktı.

Ona ait olman, onun da sana ait olması gibi bir kelime...

Aitlik! Ludvig'in sesi onu içine girdiği transtan kurtarmıştı. Gözlerini araladığında, sessizliği delip geçen fısıltılar duymaya devam etti. Bu fısıltılar fazlasıyla tanıdık gelmişti. Yolculuğu sırasında rüzgârın ona taşıdığı sesti bu.

İblisler!

Uyanmış olmasına rağmen sesleri hâlâ işitmeye devam etti. Buğulu gören gözleri sadece bir kişiyi arıyor gibiydi. Bedeni kendi istekleri dışında şehvete kapılmıştı.

Yataktan kalkıp odasının kapısını açtı. Ludvig, girişteki koltukta uyuyordu. Bacaklarını ileri doğru uzatmıştı. Hiçbir yere sığmayan bu adam nasıl olur da Paiva'nın hayatına sızmayı başarırdı, anlayamıyordu. Dirseklerine kadar sıyırdığı gömleğinin altından beliren kaslar ve belirgin damarlar onu rüyasından uzaklaştırmıştı. Ludvig'e dokunabilirdi, bunu istediğinden emindi ama ses bir kez daha zihnine sızdı.

"Paiva, seni istiyorum."

Ses tekrarlamayı sürdürüyordu. Onu etkisi altına almaya çalıştığını anlamıştı. Aklından ne geçiyordu emin değildi ama kimse ona arzusu dışında dokunamamıştı. Rüyalarında bile! Bu hoşlanmadığı bir tür zorlamaydı. Kim olduğunu bilmiyordu belki de ama emin olduğu bir şey vardı. O da asla iblislere teslim olmayacağıydı.

Mutfağa gidip keskin ve büyük bir bıçak aldı. Ludvig'in bu fikre sıcak bakmayacağını biliyordu ama o bıçağıyla bir iblisi küle çevirmeyi başarmıştı. Neden bunu Paiva da yapmasındı ki?

Kapıyı usulca açıp verandaya adım attı. Soğuk zemin çıplak ayaklarının altında eziliyor ve ılıyordu. Ateş gibi yandığını hissetti. Kendindeydi ama hâlâ sesin sahibine karşı kuvvetli bir çekim hissediyordu. Kalbi hızlı atıyor ve kasıklarına doğru inen hafif sancılar onu zorluyordu.

"Paiva, merhaba." Ses kulaklarına ulaştığı anda tüm bedeninde gezinen ellere dönüşüyor gibi hissettiriyordu. Yolun karşısına konan Aleck, kollarını Paiva için açmıştı. "Beni istiyorsun." diye fısıldadı.

"Evet." dedi. Paiva. "Gerçekten öyle. Olmaması gereken bir şey."

"Neden? Seni mutlu edebilirim. Seni evrenin en mutlu kadını yaparım. Sana dokunmadığım anlar beni hayal etmeni, dokunduğumda ise hiç bitmemesi için yalvarmanı sağlarım."

Paiva, birkaç küçük adım atıp verandanın merdivenlerinden inmeye başladı. Onu istiyor ve kollarının onu sarmasını hayal ettikçe titriyordu ama bir yanı yanlışlığın farkındaydı. Gerçek Paiva, asla bu zorlamaya tahammül etmezdi. Ona doğru yürürken bıçağı kullanacağına kendisini ikna etmeye çabaladı.

Onu kısa bir süre için durduran şey bir kuşun ötüşüydü. Kraliçe, evin çatısından Aleck'e doğru uçmaya başlamıştı. Siyah kanatlarını açmış ve görkemli bir inişle doğrudan Aleck'i hedef almıştı. Ona ulaştığında, kanatlarını iblisin yüzüne vurmaya başlamıştı. Öyle gürültülü ötüyordu ki diğerlerinin uyanması an meselesiydi. Paiva, hızlandı.

Ludvig'in arkasından duyulan sesi ismini haykırsa da o Aleck'e doğru atıldı. Adamın keyifli hâli onun sinirini bozmuştu. Üzerindeki etkisi sürse bile ona karşı gelmek artık daha kolaydı.

Elindeki bıçağı iblisin kalbine saplamayı başarmıştı. Aleck'in şaşkınlığı hoşuna gitmişti. Bunu beklemediği belliydi. İblis, bıçak darbesi almış olsa bile yaralanmış biri gibi görünmüyordu. Paiva, birkaç adım geriledi. Kuzgun Aleck'i bırakmıyor, Ludvig ise hızla ona doğru geliyordu.

İblisin gülen sesi, "Demek ikna olmadın." dedi. Kuzgunu bacaklarından yakalayıp yukarı doğru savurdu. "Bana karşı koyabilmene şaşırdım doğrusu. Söylesene Paiva, benim olmayı bir an için bile istemedin mi?"

İstemişti!

"Pis oyunlarını kendine sakla, iblis."

Aleck, bıçağı çıkartıp Paiva'nın arkasına doğru fırlattı. Ludvig'i hedeflemişti ancak dev, bıçağın yolundan çekilip Aleck'in üzerine atıldı. İki güç büyük bir gürültüyle çarpışmıştı. Ludvig var gücüyle onun kanatlarını hedef almıştı. Aleck ise devin boynuzlarına yöneldi. Öncüler gizlendikleri karanlıktan bir bir ortaya çıkmışlardı. Devlerin de evden dışarı fırlamasıyla birlikte iki tarafta birbirini ne kadar hazırlıksız yakaladığını anladı.

Liam, kapıdan çıkmak üzereyken Greg onu geri iterek, "Kadınınla kal ve çocuklarını koru. Onların size ulaşmasına izin vermeyeceğiz." dedi.

Liam, Paiva'nın da içeri girmesini istiyordu ancak aptallık konusunda Liam'ı her defasında şaşırtan arkadaşı bir kez daha olayların tam ortasında durmaya devam etmişti. Ludvig ve Aleck'in savaşına yakından bakıyordu. Ona zarar gelmesi korkusuyla olduğu yerde kıpırdanıp durdu. Ludvig bir yandan onu uzaklaştırıp diğer yandan Aleck'e saldırmayı sürdürdü. Neredeyse birbirine denk güç, bir kez daha galip çıkartmaya izin vermemişti.

"Gerçekten onu koruyorsun." dedi Aleck. Tek dizi yerdeydi. Diğer bacağını yana uzatmış ve elleriyle yerden aldığı destekle her an saldırmaya hazır bekliyordu. Ludvig, ayaktaydı. Paiva'nın

iyi olduğunu anlamak için sadece bir an kadına baktı. Korkuyla beklediğini gördüğünde sinirden gülebilirdi. Hem korkuyor hem de boyundan büyük işlere kalkışıyordu. Onu, gözünün önünden ayırmamalıydı.

"Bu çok tuhaf McCool. O bizden biri, biliyorsun. Bildiğini okuyabiliyorum. Zihnindeyim. Arzularını ve korkularını hissedebiliyorum. Beni Paiva'ya çeken şey de senin arzuların oldu. Dörtler onu istiyor ve inan bana, artık ben de öyle. Uzun zamandır bir oğula sahip olmamıştım. Paiva ilginç bir denek olabilir. Onun gibisi daha önce yaşamayı başaramamıştı."

McCool, hırıltıya benzer sesler çıkarıp bedenini tamamen ona çevirdi. Gözlerindeki öfke bir ateş gibi yanıyordu. Aleck, onun saldıracağını anladığı anda havalandı. Ludvig'in uzanamayacağı yüksekliğe çıktığında devlere baktı. "Hepiniz hapsedilmeyi arzuluyor olacaksınız ama bu defa oğullar size sadece acı verecek." dedi. Öncüler aldıkları emirle birlikte geri çekilmeye başladı. "Ve McCool, kendi ayağınla bize geleceksin. Mühürleri kırmamıza çok az kaldı. Güç, özgür kaldığında yeni Tanrı'nızla tanışacaksınız."

"Ama kaçan sensin." dedi Ludvig. "Bir kez daha..."

Aleck, onun kışkırtmasına gelmemişti. Gözlerini Paiva'ya çevirip yeniden onu etkilemeye çalıştı. Genç kadın ellerini karnına dolayıp dizlerinin üzerine çöktüğünde, Ludvig hemen yanında bitivermişti. Ona dokunmak istediğinde, Paiva kolunu çekti ve "Uzak dur." dedi. İçindeki arzunun yapaylığı bile iğrenmesine engel olamıyordu. Ludvig'in onu böyle görmesinden nefret etmişti. Aleck'e karşı hissettiği arzuları bilmediğini düşünmek istedi. Direndi. Aleck'in oyunlarına son vermek zorundaydı.

"Ona iyi bak, McCool. Bir süre için, benim yerime."

Aleck, havalanıp gitmişti. Öncüler ise geriye çekildi. Her şey son bulduğunda Paiva yere kapaklanıp bağırdı. Sesi kısılana kadar haykırdı. "Tanrım!"

Belki O kadar da Ufak Değilsindir

Yeniden eve girdiklerinde, Paiva kimseyle göz göze gelmek istememişti. Odasına doğru yöneldi. Onu takip eden iri bedenin farkındaydı. Şu an konuşmak istemiyordu. En çok da onunla! Ona gelmemesini söyleyecekti ki Ludvig yerine Cora'yı gördü. Yüzündeki anlayış ve dostça ifadeden etkilenmişti. Belki onunla konuşabilirdi. İçindeki o tuhaf hislerin sebebini sadece Cora'ya sorabilirdi. İçeri girip kapıyı arkalarından kapattığında, aralıktan Ludvig'i kısa bir an gördü. Ayakta duruyor ve Paiva'yı izliyordu. Üzgün müydü? Evet, en az kızgın olduğu kadar hem de. Neye kızdığını bilmeyi isterdi. Bıçakla yaptığı bu ikinci gösteri belki biraz fazlaydı ama Aleck'in ona yaşattıkları içindeki öfkeyi kabartıyordu.

Cora, çoktan onun yatağına oturmuştu. Sanki az önce iblislerle bir savaştan çıkmamış gibi görünüyordu. "İyi olacaksın." diye mırıldandı. Eliyle yatağa vurdu. "Gel ve konuş Paiva, içinde kaldığı sürece sana acı verir."

Paiva, onun çağrısına cevap vermişti ancak konuşmadı. Söze nasıl başlayacağını bilemiyordu. Aleck'e karşı duyduğu o sahte hisler bedenine gerçek şeyler yaşatmıştı. Ona dokunmamıştı bile ama dokunduğunu hissetmiş, onunla daha fazlasını arzulamıştı.

"İblislerin bazı yetenekleri var." dedi Cora. "Özellikle Asillerde görülen bir çekicilik..." Gözlerini kısıp yüzünü buruşturdu. "Onlardan biriyle sevişme düşüncesi her ne kadar mide bulandırsa da -bu kısımdan seni men ediyorum tabii bence sen oldukça çekici bir kadınsın- oyunları onlara karşı şehvet duymamızı sağlayabiliyor."

"Sana da yapabilir miydi bunu?" diye sordu Paiva. Tek güçsüzün kendisi olmadığını düşünmek biraz da olsa rahatlatabilirdi onu.

"Bilmem, melezler üzerinde işe yaradığına şahit olduk ama doğrudan bize işliyor mu, emin değilim. Özellikle Asiller için iğrenç yaratıklar olduğumuza eminim Paiva, bu oyunu Tanrı'nın öz çocuklarına uygulamazlar." Cora, onun ellerini kendi elleri arasına aldı. "Direnebiliyorsun, Paiva." dedi. "Ona karşı koyabiliyorsun, aksi olsaydı onu bıçaklamak yerine kendini sunardın. Sen güçlüsün. Sadece bunu kabul etmen gerekiyor. Kim olduğunu kabul et ve gücünün farkına var. Böyle basit şeylerin seni yerle bir etmesine izin verme. Şu suratının hâline bak. Kavgadan çıkmış gibisin." Paiva'nın tek kaşını kaldırıp bakmasıyla birlikte gülümsedi. "Yani, tamam bu pek olmadı." dedi.

Paiva bakışlarını ikisinin iç içe geçmiş ellerine yönlendirdi. "Utandım." diye fısıldadı. "İsteseydi bana sahip olabilir miydi diye merak ediyorum, Cora. Eğer devam etseydi, yani bilemiyorum siz olmasaydınız ve bana ulaşsaydı, onunla birlikte olur muydum? Aslında..." dedi. Gözleri yeniden buğulanmıştı. Konuşurken dudakları kontrolü yitiriyor ve titriyordu. "Melezleri, böyle mi oluyor? Annemin bunları yaşamış olduğunu düşünmek istemiyorum. Babama hayatım boyunca kızmıştım. Bizi terk ettiği için onu korkaklıkla suçlamıştım ama bu çok daha ağır bir suç. Annemi hiç mi sevmedi? Ona rızası dışında bu şekilde mi dokundu?"

Cora, ne söyleyeceğini bilemedi. Fâniler, hem Tanrı'nın Çocukları için hem de iblisin oğulları için eş olmuştu. Tek fark, oğullar için asla değerli değillerdi. Bu yalnızca dünyevi zevklerin vazgeçilmez eğlencesinin bir sonucuydu onlar için.

"Liam bir melez ve bence o sevgi dolu bir ailede büyümüş. Ondan önceki neslinde farklı olduğunu sanmıyorum."

"Kaçak oynama." dedi, Paiva. "İblisleri sorduğumu biliyorsun."

"Babanı bilemem Paiva ama onların bir fâniye tutulduğu nadir görünen bir şey."

Paiva, titrek nefesler alıyordu. "Umarım yaşamamıştır. Umarım annem babamı gerçekten sevmiştir, Cora. Böyle olmasını tüm kalbimle diliyorum. Aleck'in bana yaşattıkları utanç vericiydi. Beni anlıyor musun? Birçok ilişkim oldu ama hiçbir zaman izin vermediğim bir şeyi zorla yaşamadım. Bu çok boktan..."

Cora, sırtını dikleştirip Paiva'ya burnunun üzerinden baktı. "Sana dokunamadı ama öyle değil mi?" dedi. "Ancak sen onu bıçakladın."

"En son baktığımda hâlâ yaşıyordu."

"Sadece öldürmek konusunda tecrübesizsin." dedi. Yukarıdan bakmaya son verip yumruğunu hafifçe onun omuzuna indirdi. "Bir Asil'i öldürmek en zorudur Paiva, hele Aleck gibi Dörtlerin oğullarından biriyse neredeyse imkânsızdır. Kendini üzme."

Kapı açıldığında, Cora bir an için gelene baktı ama Paiva görmek istememişti. Ludvig'in geldiğinden emindi ve henüz onun gözlerine bakabileceğinden emin değildi. Bu, nasıl bir suçluluk duygusuydu ki böyle? Sürekli ondan hoşlanmadığını dile getiren bir adamı iradesi dışında yaşadığı bir olay yüzünden aldatmış gibi hissediyordu. "Gücünün farkına var." diyerek sözlerini bitiren Cora, ayağa kalktı ve onu alnından öperek dışarı çıktı. Kapının yeniden kapandığını duyan Paiva duruşunu hiç bozmadı.

Bacağını kendisine doğru çekmişti, uyuşmaya başlamış olsa da henüz kıpırdamak bile istemiyordu. Neden gelmişti ki?

Ludvig, "Liam'la odaya önce girme yarışı yapmak zorunda kaldım." dedi. "Seni gerçekten seviyor olmalı."

"Çok eski bir arkadaşım. On yaşında falandım galiba onu tanıdığımda, hep yanımdaydı."

"Şanslısın."

"Biliyorum." dedi Paiva. Sessizlik büyüdüğünde, "Ludvig, sakıncası yoksa yalnız kalabilir miyim?" diye sordu.

"Sakıncası var." Yanına gelip onu ayağa kaldırdı. Elinde Paiva'nın Aleck'e sapladığı bıçak vardı. "Yanlış yer." dedi. Sesi öğretici çıkıyordu. Paiva, kendisini bir dersin ortasında gibi hissetmişti. "Sana daha önce de söylemiştim. Boyunlarını hedef almalısın. Ancak bir Asil'i kolay kolay öldüremezsin. Fazla güç gerektirir." Elini Paiva'nın koluna götürüp hafifçe sıktı. Yüzünü buruşturup gülümsedi. "Yeterince güçlü değilsin. Yine de Öncüler için işe yarar."

Bıçağı onun eline tutuşturup bileğini oynatarak bıçağı kendi boynuna getirdi. Paiva, geri çekilmek istediğinde, onu bırakmamıştı. Boştaki eli onu kavrayıp kendisine çekti. Paiva, direnmekte zorluk çekmeye başlamıştı ki bunun ilk sebebi bu yakınlıktan hoşlanmasıydı, ikincisi ise Ludvig'e elindeki bıçakla zarar vermekten korkuyordu. Başını ona doğru kaldırdı. Ludvig'in kendisini izlediğini gördüğü an yeniden gözlerini kaçırmıştı. "Boyun Paiva, hedefleyeceğin yer orası. Ayrıca bıçağı acemi katiller gibi tutma, yan çevir, işte böyle. Saplama, kes! Evet, tutuş doğru, şimdi oldu! Sadece bilek hareketi yeterli olur ama kollarını güçlendirmemiz gerekiyor."

Paiva, Ludvig bileğini özgür bıraktığında bıçağı bırakıp yeniden yatağa oturdu. Ona bakmamak konusunda kararlıydı. Bıçağı nasıl kullanacağı umurunda bile değildi. Tek isteği onu

kullanmak zorunda kalmamaktı. O, böyle biri değildi. Sabahları uyanıp rutin günlerini yaşamaktan memnundu. Sandviçini hazırlamayı, kahveciden kahvesini alarak işine gitmeyi seviyordu. İnsanlara efsaneleri anlatıp tarihin izlerini okuyarak onları diğer herkesle paylaşmayı seviyordu. Şimdi ise elinde ne vardı? İşte bu kendisine sorduğu en tuhaf soruydu. Cevabı biliyor ama unutmak istiyordu. Ludvig'in varlığı yaşadığı tüm korkunç anları unutturabiliyordu.

Kötü yol! Çık buradan Paiva, diye düşündü.

"Neyin var, Küçük Şeytan? Neden bu kadar üzgünsün?" diye sordu Ludvig. Elleri ceplerindeydi. Paiva, onun başını hafifçe yana yatırdığını biliyordu. Gözlerini kısmış ve cevabı merakla bekliyordu. Görmeden bile tepkilerini tahmin etmeye başlamıştı.

Ona hiçbir zaman yalan söylememişti. Zaten hayatında yalana yer yoktu ama her şeyden önce Ludvig'i kandırmayı istemiyordu.

"Çünkü güçsüzün tekiyim."

Paiva sözlerini bitirdiği anda, "Saçma." dedi Ludvig. "Onlara direnebilen başka bir kadın görmedim."

"Direnemedim ki!" Sesi yükselmişti ama bunu umursamıyordu. "Neler düşündüğümü bilmiyorsun. O an neler hissettiğimi de bilmiyorsun, Ludvig."

"Berbat bir şey olmalı. Yüzün öyle söylüyor."

"Berbattı. Çok utanç verici... Bence bu yüzden gitmelisin, tamam mı? Daha fazla konuşmak istemiyorum."

Ludvig'in güldüğünü fark ettiğinde, "Bu komik değil." dedi. Ayağa kalkıp iki elini onun duvar gibi göğsüne vurup itmeye çalıştı.

Ludvig, yerinden kımıldamamıştı ama onu bileklerinden tutup kendisine çekti. "Komik değildi evet." dedi. "Aleck, yaptığının bedelini ödeyecek Paiva. Bu düşünmesi zor bir şey...

Bu yüzden düşünme, düşünme ki ben de unutabileyim. Ayrıca gözlerime bak. Neden bana bakmıyorsun?"

"Çünkü..."

"Ne? Hadi ama Küçük Şeytan, her zaman yaptığın gibi bana gerçeği söyle."

Paiva, başını yukarı kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. Bu meydan okumayı andıran bakışları öfkeli sözler takip etti. "Utanıyorum, tamam mı? O iblisin üzerimde uyguladığı her ne boksa ondan utanıyorum. Beni kendisine çekmeyi başardı, Ludvig. Onu öpmeyi, onun olmayı arzuladım. Bir yanım bunun yanlış olduğunu bilse de bedenim sadece onu arzuluyordu. Bu çok kötü bir şey... Ama sen, sen daha kötüsünü yapıyorsun Ludvig!"

"Daha kötüsü." Çenesini sıkmıştı. Bir yanı sanki devam etmesini diğer yanı ise susmasını istiyor gibiydi ama Ludvig de kararını vermiş gibi görünüyordu. Ona doğru eğildi. "Devam et Paiva, daha kötüsü ne?"

"Aynı şeyi üzerimde uyguladığını düşünmeye başlıyorum."

Ludvig'in güleceğini düşünmüştü ama yapmadı. Ona büyük bir ciddiyetle bakıyordu. "Öyle bir gücüm yok Paiva ama olsaydı da yapmazdım."

"Biliyorum. Sorun da bu ya!"

Ludvig'in kafası karışmıştı. Gözleri kısılmış başını hafifçe geri çekerek onu izliyordu. "Sen gerçekten aptal bir devsin." dedi Paiva.

Ellerini onun yanaklarına değdirip yüzünü kendisine çekti. Ludvig direnmemişti. Paiva, dudaklarını onun dudaklarına bastırdığında bir an öylece kaldı. Dudakları sadece onun dudaklarını örtmüştü, o kadar. İkisi de sadece bu dokunuşu hissetmek istemiş gibi gözlerini kapatmış ve hareket etmemişti. Paiva geri çekildiğinde Ludvig, gözlerini açıp derin bir nefes aldı. Ona uzanmak için yükseldiği parmak uçlarından inmiş ve dengesi

sarsılmış olan Paiva, kısa bir an Ludvig'den destek almıştı. Elleri onun kollarını sıkıyordu.

Ludvig, dudaklarını ıslatarak kaşlarını çattı. Onun hareketlerinden bir şey anlamak pek mümkün değildi. Kendisini daha önce hissetmediği kadar kötü hissediyordu, Paiva. "Özür dilerim." dedi utanç içinde. "Biliyorum yine aynı şeyleri söyleyeceksin. Sen zahmet etme, ufak kadınlardan hoşlanmıyorsun."

Ludvig'in odadan çıkıp gideceğini düşünüyordu ama yatağa dönmek için hareketlendiğinde, sert kollar belini kavramış ve onu yukarı doğru çekmişti. Gözlerindeki yoğunluk artmıştı. Onun belini tutmayan eli, Paiva'nın bel kıvrımından basenlerine doğru indi. Üzerindeki gömlek nasıl olup da alev almamıştı, Paiva merak ediyordu. Ya bu fazlalık kumaş parçası olmasaydı teni yanıp kül olmaz mıydı? Ludvig, başını eğip hızlanan nefesini Paiva'nın boynuna doğru veriyordu.

Sıcaktı. Aman Tanrım!

İri bedeni ona yaslanmıştı. Dudakları henüz tenine değmemişti ama kendisine en doğru yeri arıyormuş gibi geziniyordu. Nefesinin sıcaklığı ise o dudaklarla birlikte Paiva'yı yakmaya devam ediyordu. Belinde sabit duran eli Paiva'yı ona yaklaştırıyordu ama diğer eli en az dudakları kadar hareketliydi. Kalçasında uzun süre oyalanan parmakları beline oradan da sırtına doğru yöneldi. Ensesinde duraksadığında boynuna doğru yöneldi. Paiva başını hafifçe yana eğmişti. Sanki vücudunun her noktasına dokunmak ve Paiva'nın vereceği tepkileri belirlemek istiyordu. Saçlarının içine giren parmakları hafif bir baskıyla onu kendisine doğru çekti.

Paiva, anlam veremiyordu. Ludvig'in onu öpme arzusunu okuyabiliyor ama buna anlam veremiyordu.

Bu, gerçekten oluyor muydu?

Ludvig'in dudakları onun dudaklarına yaklaşmış ve şimdi de onları yakmak istiyormuş gibi minik hareketlerle sürtünmeye başlamıştı. Bu hazırlık bile Paiva'yı kendisinden geçirmeye yeterken, gerçek öpücüğün onu öldürebileceğinden emindi. Bu gerçek miydi ki? Paiva, şüpheliydi. Bir rüyanın içindeydi sanki.

Kendi dudakları onun yumuşak dudakları tarafından okşanmaya başlamıştı. Sonra beklediği gerçekleşti. Dili kendisine bulduğu aralıktan içeri sızmış ve onu keşfetmek üzere soluksuz bir arayışa girmişti. Ondan ayrılmak istemiyormuş gibi dudaklarını birbirinden koparmadan, yavaşça onu geriye doğru birkaç adım attırdı ve yatağa uzanmasını sağladı. Eli Paiva'nın belinden bacaklarına doğru kaydı. Ağırlığını vermiyordu ama Paiva'nın onu hissetmesini istiyordu. Bedenleri birbirine değdiğinde, Paiva dudaklarından özgür kalan inlemelerine engel olamadı.

Ludvig'in sürekli hareket hâlinde olan elleri sanki Paiva'nın ona ait olduğunu söylüyor gibiydi. Dokunuşları bir şarkı anımsatıyordu.

Ludvig, öpücüğe son verdiğinde ondan uzaklaşmadan Paiva'yı izledi. Gözlerine, dudaklarına bakıyor ve sanki gördüklerine doyamıyordu. Paiva ise devam etmesi için yalvarabilirdi.

Ludvig, elini onun yüzüne yerleştirerek, "Aslında, düşündüm de." dedi. "Belki o kadar da ufak değilsindir." Paiva'nın şaşkın bakışlarına gülümsedi. "Ya da bunu artık önemsemiyorumdur. Ayrıca neredeyse seninle tanıştığımdan beri bir iblis melezi olduğunu biliyordum Paiva ama bu, bir şeylerin oluşmasına engel olamadı."

Onun üzerinden kalkıp arkasını Paiva'ya döndü. Elleri ensesinde birleşmişti. Paiva, ona sırtını dönmesinden hoşlanmamıştı. Pişmanlık duyması öpücüğünün başaramadığını başarıp onu öldürürdü. Ancak Ludvig'in sesi arzu dolu çıkıyordu. "Şanslısın ki kapıda bekleyen arkadaşın ve odanın dışında bizi merakla

dinlemeye çalışan birkaç dev var. Bazen çizgiyi aşıyorum, Küçük Şeytan. Bunu yeniden yaptığımda bana engel ol, olur mu? Yoksa duramayabilirim. Şimdi dinlen Paiva, birkaç saat sonra yola çıkacağız."

Ludvig'in onu yatırdığı şekilde kalan Paiva, sadece elini kalbinin üzerine bastırmıştı. Her ne kadar yoğun olsa da sadece bir öpücükle bu hâle geldiğine inanamıyordu. Elleri titriyor ve kalbi dışarı çıkıp Ludvig'in ardından gitmek için çırpınıyordu. Evet, onunla gitmeliydi çünkü artık onun dışında hiçbir şeye tepki veremiyordu.

Bunu yeniden yaptığımda bana engel ol, olur mu? Paiva, onun sözlerini tekrarlayıp kendi kendine güldü. Bundan çıkarabileceği en güzel şey bunu yeniden deneyecek olmasıydı ve Paiva, engel olamayacağına oldukça emindi. Hatta şimdi, şu an yeniden geri dönmesini bile umut ediyordu.

Aman Tanrım!

Kapı yeniden açıldığında bile doğrulmadı. Liam, yanına gelmiş ve yatağın dibine çektiği sandalyeye oturmuştu. Ona bakıp kendisine gelmesini bekledi. Paiva'nın yüzündeki ifade neler olduğunu az çok tahmin etmesini sağlıyordu ama arkadaşının ona her şeyi anlatmasına alışkındı.

"Yarı devlerin neden ilgini çekmediğini anladım. Gözün daha büyüklerindeymiş. Yazık oldu benim kuzene, senden etkilenmişti." dedi gülerek.

"Pislik yapma, Koca Adam."

"McCool, öyle mi?" Şaşkındı.

Paiva, ne yaşadığından bile emin değildi. Rüya mıydı? Ludvig'i fazla zorladığını düşünüyordu. Sonuçta 287 yıl boyunca tutsaktı ve dahası yalnızdı. Bu dev bile olsa bir erkek için zorlayıcı olmalıydı. Ama Cora onun Deirdre'nin oyunlarına gelmediğini söylemişti. O zaman sadece yalnızlık olamazdı.

"Kafam çok karışık Liam." dedi. Doğrulup yatağın ortasına oturdu. "Bana yardım etmelisin."

Liam, işini ciddiye alan bir profesyonel gibi hemen duruşunu düzeltti. "Her zamanki gibi bir yardım mı? Bir erkekten nasıl uzaklaşırım? Aslında bu konuda epey tecrübelisin. *Bir Erkekten Nasıl Ayrılırsınız* isimli kitap yazabilirsin."

Paiva, ona doğru eğilip yumruğunu Liam'ın bacağına indirdi. "Bu defa değil." dedi. "Liam, sanırım, yani ilk kez daha fazlasını istiyorum ve o bir dev!"

"Ne olmuş yani? Ben de öyleyim. Daha kısayım diye beni küçümseme. Unutma, Sofia da 1.60 boyunda."

Paiva, dayanamayıp kahkaha atmıştı. Gerçekten de Liam ve Sofia arasında inanılmaz bir boy farkı vardı. Kendisi Sofia'dan uzun olsa da onunla Ludvig arasında da aşağı yukarı aynı fark vardı ve kesinlikle bu bir engel değildi.

Ludvig'in ondan uzaklaşmasıyla birlikte gerçek sorunlar zihnine üşüşmüştü. "Mesele onun ne olduğundan çok benim ne olduğum. Devler ölmemi istiyor, Liam."

"Bana pek öyle gelmedi. Ne yani, McCool dudakların yerine ki kesinlikle kızarmış olduklarını söylemiyorum, boynuna sarılıp seni boğmaya mı çalıştı?"

"Hadi oradan, dalga geçmeye mi geldin?"

"Teselli etmeye geldim ama başkası etmiş bile." Sesli bir kahkahanın ardından ayağa kalkıp Paiva'ya sarıldı. "Mutlu ol istiyorum, küçük kız kardeşim. Ayrıca dinlenmeni de istiyorum."

"Evet, ben de senin ailenin yanına gitmeni istiyorum. Ben iyi olacağım Liam, git ve onlarla ol."

Liam'in odadan çıkmasının ardından yatağa uzandı ancak gözlerini kapatmak istemiyordu. Yüzündeki aptal sırıtışa sahip olmamak için onca yıl çaba harcamıştı. Şimdi ise devin biri

çıkmış ona bu sırıtmayı hediye etmişti. Ludvig'e hayatı konusunda sonuna kadar güveniyordu. Peki ya diğer mesele?

Her erkek bir gün gider.

Tanrım, benim gibi takıntılı birinin bu cümleden sıyrılıp temize çıkması mümkün olur mu?

Uyumadı. Günün ağarmasını izledi. Karanlığın ardından gelen o rahatlatıcı ışık tüm sıkıntıların çaresine bakabilecek kuvvette bir güçmüş gibi hissettiriyordu. Zor gecelerin sonu aydınlığa çıkıyordu da yeniden karanlığa teslim olmak ürkütücü geliyordu.

Artık kalkmak zorundaydı. Kapının önüne geldiğinde duraksadı. Derin bir nefes aldı. Ludvig'le karşılaştığında nasıl davranması gerektiğinden emin değildi. Yaşayarak öğrenme konusunda oldukça tecrübe sahibi olan Paiva için bu kadar çok düşünmek biraz tuhaftı. Onu öpmüştü, öyle değil mi? İsteyerek öpmüş ve bir kez daha olacağını vurgulamıştı. Öyleyse ilk karşılaşma için heyecanlanması gereken tek kişi kendisi olamazdı.

Salona girdiğinde herkes hazırlık telaşındaydı. Liam, çocukların odasından Sofia'ya sesleniyordu. Greg ise onların eşyalarını taşıyordu. Cora ve Lucas, verandada Ludvig ile konuşuyorlardı. Sırtı dış kapıya dönük olan Ludvig, Paiva'yı hissetmiş gibi arkasını döndü. Heyecandan elini kalbinin üzerine bastıran Paiva, ilk karşılaşmanın tüm telaşını sanki tek başına sırtlanmıştı. Ludvig'in iki yana kıvrılan dudakları kısacık bir süre bile olsa ona gülümsemeyi sunmuştu.

Gülümsemişti.

Paiva, elini kaldırıp çekingen bir selam verdi ve arkasını dönerek Sofia'nın odasına daldı.

Aman Tanrım, kaçtım.

Sofia, kıyafetlerini tıkıştırdığı valizi kaldırmaya çalışıyordu. İçeri girenin kim olduğuna bakmak için başını kaldırdığında hayal kırıklığı yaşamıştı. "Bunu taşıyacak birilerine ihtiyacım var." dedi.

"Hı hı."

"Biraz ağır. Liam da kızların yanında. Acaba şu devlerden yardım istesem sorun olur mu?"

"Hı hı."

"Paiva!" diye bağıran Sofia, valizi bırakıp onun karşısına geçti. "Seninle konuşuyorum ve sen beni dinlemiyorsun. Üstelik hâlâ uykuda gibisin. Neyin var senin?" Elini beline koymuştu. Yana eğdiği başıyla suskunca bekledi. Cevabını merak ediyor gibiydi.

"Bilmiyorum, Sofia. Hiçbir fikrim yok. Aman Tanrım, ben, ben galiba... Sofia, hissettiklerim beni korkutuyor."

Kadın, onun derdini anlamıştı. Keyifle saçlarını geriye savurup daha dün varlığını öğrendiği bebeğine dokunmak ister gibi elini karnında gezdirdi. Onun hamileliğine dört kez şahitlik eden Paiva, Sofia'nın annelik damarını iyi biliyordu. Koruyucu, sevgi dolu ama otoriter... Liam'ın aksine gerçekten de kızlara karşı otoriter olabiliyordu. Şimdi aynı otoriteyi Paiva üzerinde kurdu.

"Seni daha önce bir erkekten gizlenirken görmemiştim. Nerede o istediğimi alırım diyen Paiva?"

"Olay almak değil ki. Anlamıyorsun, bağlanıyorum. Bunu hissediyorum, Sofia. Bağlanıyorum ve öyle bir düğümle bağlanıyorum ki koptuğunda içimde bir şeyler ölebilir."

Aldığı nefesi bir anda veren Sofia nefesle birlikte içe çökmüş gibi omuzlarını indirdi. "Neden kopsun ki?"

Paiva, bakışlarını ondan kaçırma çabasına girmişti ama Sofia başını nereye çevirse Paiva'nın onu görebileceği alana girmek konusunda inatçıydı.

"Erkeklere güven olmuyor, Sofia. Dev de olsa olay aynı. İstediğini alır, daha iyisini bulunca gider."

"Hımm, o zaman Liam henüz benden istediğini alamadı. Üstelik beşinci çocuk yolda..."

"Liam farklı, Sofia. Sen, şanslı bir kadınsın."

"Belki sen de şanslısındır ama bu şansı korkaklık ederek boşa harcıyorsundur. Şimdi odamdan çık ve iri ama yakışıklı adamı bul. Her zamanki Paiva ol, kollarını onun boynuna dola -tabii biraz zorlanacağını düşünüyorum ama onun sana doğru eğileceğinden eminim- dudaklarına bir sabah öpücüğü kondur."

"Ne?"

"Sen böyle yaparsın, Paiva. Öpüştüğünü birçok kez gördüm. Gizlenmezsin ki."

Onu anlamıyorlardı. Paiva, kendisini tanıyan birileri varsa bunun kesinlikle O'Connor ailesi olduğunu biliyordu ama onlar bile anlayamıyordu. "Ama bu farklı Sofia! Diğer erkekler, onlar..."

"Onlar yalnızca bedensel ihtiyaçların için kullandığın zavallı erkekler miydi?"

"Üff, böyle söyleyince kulağa çok çirkin geliyor. Onları kandırmışım gibi davranıyorsun, Sofia. Hiçbiri benimle yaşamazdı. Bir sevgili gibi davranmaya başlasaydım hemen gitmek isterlerdi. Bu yüzden daima onlardan önce gittim. Onların tek derdi iyi seks, o kadar."

"Onu diyorum işte Paiva, senin de öyleydi. Neyin değiştiğini biliyorsun. Bu yüzden şansını doğru kullan. Şimdi kış kış! Doğru devasa yakışıklının yanına, hadi!"

Sofia'nın inadını biliyordu. Ona direnmek bir dağı yerinden oynatmakla eş değerdi. Bu yüzden uğraşmak yerine boyun eğdi. Yeniden salonda boy gösterdiğinde, Ludvig ve Liam'ı yan yana buldu. İkisi de ciddi bir yüzle konuşuyordu. Ludvig'in yeniden gülümsediğini görmek isterdi. Ya da onu yeniden öpmesini...

Onların yanına gittiğinde, "İyi sabahlar." dedi. Ludvig'in elinde sandviç ve kahve vardı. Paiva, elindekilere bakıp, "Kahve sevdiğini biliyorum ama sandviçlerle aranın olduğunu bilmiyordum." dedi.

Ludvig, elindekileri Paiva'ya uzatarak, "Senin için zaten." dedi. "Bu arada hepsini bitirmen için sadece beş dakikan var."

Onu düşünmüş olmasına sevinmişti. Sandviç ekmeğinin içindekilere göz gezdirip ısırdı. "Teşekkür ederim." dedi. "Yani kahve ve sandviç için beş dakika konusu teşekküre dâhil değil. Neyim ben, robot mu? Beş dakikada bunları bitirip hazırlanmam mümkün değil."

Ludvig eğlenerek, "Seni küçük hain." dedi. "Ben olmasam aç kalırdın. Daha fazla zamana ihtiyacın varsa ininden erken çıkmalıydın, Küçük Şeytan. Dört dakika, çabuk ol."

Liam, arkasını dönmüş Sofia'nın yardım çağrısına cevap verirken, Ludvig de hafifçe onun poposuna vurup arkasını döndü.

Bu da neydi?

Bir elini poposuna götürüp ovalarken, tek eline sığdırdığı sandviç ve kahvesini ondan kapan Cora, "Açlıktan ölüyordum." dedi. "Şu kahve ve sandviç olayı çok iyi Paiva, teşekkür ederim."

Sandviç ve kahvesini kaptıran Paiva, doğruca banyoya girdi. Yüzünü yıkayıp dişlerini temizledikten sonra saçlarını açtı. Örgülerin sebep olduğu kıvrımlar hoşuna gitmişti. Eliyle saçlarını dalgalandırdıktan sonra dışarı çıktı. Sahiden de herkes arabalara binmiş, onu bekliyordu. Ludvig'in onu beklediği arabaya doğru yürüdü. Kraliçe, içli bir ötüşle başının üzerinde uçup omuzuna kondu.

"Hey, nerelerdeydin?" diye sordu, Paiva. "Seni merak etmeye başlamıştım. Aleck denen iblisin sana zarar verdiğini sandım."

Kuzgun, başını sağa sola mekanik hareketlerle oynatıp sonunda kara gözlerini Ludvig'in üzerinde tuttu. Paiva, Ludvig'in de ona dik dik baktığını fark edince bir adım geri gitti. Biraz

huzursuz olmuştu. Kraliçe'yle dostluğu yeni olsa da onu uzun yıllardır tanıyormuş gibi hissediyordu. Şimdi sevdiği herkesin kuzguna bir düşman gibi bakması biraz canını sıkmıştı.

"Neyse ki senin batıl inançların yok, Ludvig. Liam kuzgunların uğursuz olduğunu söylüyor ve Kraliçe'den pek hoşlanmıyor."

Ludvig yüzünü buruşturup, "Bu batıl inanç değil, gerçeğin ta kendisi," dedi. Kuşa diktiği gözlerini kıstı. "Çekil git gözümün önünden. Sahibine de söyle, etrafımda olmayın."

Paiva, Kraliçe'nin onu dinleyeceğini düşünmemişti ama yanağına doğru değdirdiği gagasını oynattıktan sonra uçup gitti. Öylece terk mi etmişti onu? Ardından bakarak, "Kraliçe." diye seslendi. Kuş bir an yeniden ona doğru uçtu ancak bir kez daha Ludvig'in müdahalesi ile Paiva'dan tamamen uzaklaştı.

"Bunu neden yaptın? Sahibi de kim?" diye sordu.

"İnan bana Paiva, bilmek istemezsin. Kuzgunlardan uzak dur."

Paiva anlamıyordu. "O hayatımı kurtardı ama."

Ludvig, arabaya yaslanıp tek ayağını diğerinin üzerine attı. "Eminim öyle yapmıştır. Hayatını kendisi son vermek için kurtarmış olması çok büyük olasılık. Şimdi arabaya, lütfen..."

"Kraliçe, isteseydi ölümümü keyifle seyrederdi. İblis saldırısından onun sayesinde kurtuldum. Onu bulacağım Ludvig, onu yeniden bulup benden hiç ayrılmamasını sağlayacağım."

Ludvig, sinirlenmekten çok sıkılmış gibiydi. "Senin Kraliçe'n bir başkasının emrinde ve o kadın kuzgunlarını paylaşmaktan hoşlanmaz. Yani Küçük Şeytan, o kuşa alışma."

Çok geç kalmıştı. Paiva, yüzünü asarak Ludvig'in gösterdiği arabaya yöneldi. Craw, direksiyon başına geçmişti. Onun yanında oturan devi gördüğünde gerilerek, parmak uçlarında yükselip Ludvig'in kulağına doğru, "Başka arabayla gitsem daha iyi olur sanırım." dedi. "Çünkü onun kuzgunlardan daha tehlikeli olduğunu düşünüyorum, Ludvig."

Ludvig, Angus'a doğru kısa bir bakış attı. "Sanmıyorum Paiva, bu arabayla gideceksin çünkü yanımdan ayrılmanı istemiyorum. Her an eline bir bıçak alıp Asilleri kovalayacakmışsın gibi hissediyorum." Kaşlarını havaya kaldırıp yüzündeki ifadeyi değiştirdi. "Ayrıca yanımda olduğunda daha huzurluyum. Şimdi arabaya, çabuk... Amma tembel çıktın!"

Paiva, onun eğilip arkasına baktığını görünce ellerini kalçalarına siper etti. "Bir daha popoma vuramazsın." dedi. Hızla arabaya binip yüzüne yerleşen tebessümün tadını çıkardı. Bu uzun süredir yapmadığı bir şeydi. Bir erkekle ki bu erkek fazlasıyla iri bir devdi, flört etmeyeli yıllar olmuştu. Onun hemen ardından arabaya binen Ludvig, Carw'a gitmek için işaret verdi.

Craw arabayı çalıştırıp yola çıktığında, "Merhaba Paiva." diye seslendi. "Bizi korkuttun. Başına bir şey geldi sandık. Lütfen bir daha kaçmaya yeltenirsen, birimizi yanına al."

"Yolda beni rahatlıkla ikiye ayırsın diye mi Craw? Hiç sanmıyorum. Küle dönmek gibi bir niyetim yok."

Craw, sesli bir kahkaha attı. Craw'ın insanlar arasında yetişmesi Paiva'ya onu daha sevimli gösteriyordu. Ancak Angus için aynı şeyleri düşünmüyordu. Dev, çekingen bir şekilde arkasını dönüp Paiva'ya başıyla selam verdi. Adamın konuşmasını beklemiyordu. Ludvig'in varlığı yüzünden kibar olmaya çalıştığına emindi ancak Angus, "Üzgünüm Paiva." dedi. "Kendimi özgürlüğe kaptırıp saçmalamış olabilirim. Cora haklıydı, eğer başına bir şey gelirse kendimizi affedemeyiz. Sen bizi kurtardın, sana borçluyuz. Üstelik bu borç kolay kolay ödenmeyecek cinsten. Bizi tanımıyordun bile. Tüm hayatını özgürlüğümüz için feda ettin. Seni asla oğullara teslim etmeyeceğiz."

Şaşırmıştı. Ludvig'in onun üzerinde nasıl bir güç uyguladığını merak ediyordu. "Buna sevindim." dedi Paiva. Ludvig'e

baktığında, onun gözlerini sadece Angus'un üzerinde tuttuğunu gördü. "Şey, borç hapsedilmememi de kapsıyor, öyle değil mi?"

Angus, başını sallarken gülümsemesini bastırmıştı. Ciddi görünmek istiyordu. "Kesinlikle kapsıyor. Özgürsün, Paiva. Sadece bizim kötü olduğumuzu düşünmeni istemem. 287 yıl tek başımıza bir hücrede kaldık ve sanırım, aklımızı neredeyse kaybediyormuşuz. Yoksa Tanrı'nın Çocukları her zaman iyiliğe iyilik ile karşılık verir."

"Ama kötülüğe." dedi Craw. "İşte ona karşılığımız karanlık. Bu yüzden..."

"Yeter Craw," dedi Ludvig. Onun konuşmasıyla sözlerini yarıda kesen Craw, yüzündeki intikam arzusuyla aynadan kısa süreliğine onlara baktı. Paiva, Ludvig'in onun korkmaması için Craw'ı susturduğunu anlamıştı ama onların kötüler karşısında nasıl davrandığını zaten görmüştü. Tek hareketle düşmanı ikiye ayır. Titrediğini hissetti. Bunu düşünmese belki daha iyi olabilirdi. Devlerin hedefi kendisi değildi belki ama onların dostluğu yerine düşmanlığını kazananlar için acıyabilirdi. Ya da hayır, Aleck tüm bu karanlığı hak ediyordu.

Yolculukları devam ederken, arabanın sallanmasıyla birlikte birkaç kez Ludvig'in bacağı onun dizine çarptı. Bu minik dokunuş bile Paiva'yı geceye götürmeye yetmişti. Ludvig'in de aynı anları düşünüp düşünmediğini merak etti. Birkaç kez daha tekrarlanan kaza bir süre sonra kaza olmaktan çıkmış gibiydi.

Aman Tanrım, bunu bilerek yapıyordu.

Başını kaldırıp ona baktığında, Ludvig sadece karşıya bakıyordu ama dudaklarında ince bir tebessüm vardı.

Gülüyordu.

Bu oyundan hoşlanmıştı. Paiva, yeniden başını indirdiğinde bu defa dizinin üzerindeki eli onun dizine çarptı. Parmakları geri çekilmemişti. Paiva dizinin yanmaya başladığını hissetti.

Ludvig'in amacı, onu canlı canlı yakarak küle çevirmekti anlaşılan. Parmakları belli sırayla dizinin üzerinde geziniyordu. Ona dokunuyor ve bundan hoşlanıyordu.

Eli bacağının iç kısmına ulaştığında, orada kaldı. Paiva'yı nasıl bir hâle soktuğundan habersizdi. Derin bir nefes aldığında, Ludvig'in eli bacağını kavradı. Hafifçe sıkarak, "İyi misin?" diye sordu.

Titrek bir sesle, "Evet, sayılır." dedi.

Ludvig, elini onun bacağından çekti. "Peki, şimdi daha mı iyi?" diye sordu.

Paiva, hızla başını ona doğru çevirdi. Ludvig ona bakmıyor, sadece dümdüz önüne bakıyordu. Konuşan o değilmiş gibiydi ama Paiva cevabı sabırsızlıkla beklediğini anlayabiliyordu. Ludvig'i tanımaya başlamıştı.

"Hayır." dedi. "Şimdi iyi değil."

Hafifçe hareket eden dudaklar gülümsemeyi andırmıştı. Başını ona doğru çevirdiğinde, gözlerindeki ifade Paiva'yı etkilemişti. Aç görünüyordu ama içinde saldırganlık yoktu. O, tadını çıkarmak ister gibiydi. Eli bir kez daha hareket etti. Sürekli ona dokunuyor ancak araçtaki diğer devlerin her sorusuna da ciddiyetle cevap verebiliyordu. Paiva iki işi birden iyi götürdüğünü düşündü. Kendisi olsaydı kesinlikle hiçbir soruya cevap veremezdi ki soruları duyacağından bile emin değildi.

Parmakları büyük bir maharetle hareket etmeyi sürdürdü. Bacağının küle dönmesine çok az kalmıştı. Eli yavaşça bacağından çekildi. Belini sararak onu kendisine yaklaştırdı.

"Peki, şimdi?" diye sordu.

"Mükemmele doğru yaklaşıyorsun."

Ludvig'in minik kahkahası kesinlikle mükemmel hissetmesini sağlamıştı işte. Belinden yukarı çıkan eli göğsünün hemen yan tarafında durdu. Eğilip yüzünü Paiva'nın saçlarının içine gömdü.

Sıcak nefesi boynunu cayır cayır yakarken Ludvig durmuyordu. "Peki, şimdi iyi misin Küçük Şeytan?" Eli neredeyse göğsünü kavramıştı.

"Acaba hangimiz şeytanlık yapıyoruz." diye mırıldandı Paiva.

Ludvig bugün gülüşüyle birçok kez Paiva'yı ödüllendirmişti. "Cevap istiyorum Paiva Köksoy. İyi misin?"

"Harikayım ama eminim daha iyi olmamı sağlayabilirsin."

Eli tişörtünün altına kaydı. İkisinin çıplak teni birbirine değdiğinde nefeslerini kesen bir etkiyle bir süre duraksadılar.

"Evet, sanırım bunu yapabilirim Küçük Şeytan." dedi. Sonra bir kez daha dudaklarını Paiva'nın kulağına yaklaştırarak fısıldadı. "Ancak şu an yapabileceklerim bunlarla sınırlı. Sonrasında... Çok daha iyi hissetmeni sağlayacağım." Dudakları boynunu kısa bir süre gezindi ve Paiva kasıklarına vuran sancıyla birlikte kendisini sakinleştirmeye çalıştı.

Yolculuk son bulana kadar Ludvig'in bu dokunma oyunu devam etmişti. İkisi arasındaki bu kaçamaktan habersiz olan Angus ara sıra arkaya dönüyordu. Bu sırada Ludvig nasıl başarıyorsa, hem Paiva ile ilgileniyor hem de savaşlarla ilgili soruları yanıtlıyordu. Elleri aralıksız Paiva'nın bedeninde geziniyordu. Bunu yalnızken yapmış olsaydı sonucunu tahmin etmek zor değildi ve bunu düşünmek Paiva'yı fazlasıyla heyecanlandırıyordu.

Devler Geçidi'ne geldiklerinde, Paiva aşağı inip etrafına baktı. Artık burayı neden çok sevdiğini anlamıştı. Defalarca gelmişti ve her defasında Ludvig'e yaklaşmıştı. Bu, tuhaf bir düşünceydi ama buna inanıyordu.

Lucas yanlarına geldiğinde, Ludvig kolunu Paiva'nın beline doladı. Dokunuşu hafifti ama nerede durduğunu göstermeye yetiyordu. Lucas'ın gülümsemesi genişlerken, Liam da onlara eşlik etti.

Ludvig, bir anda ifadesini değiştirip arabada onca yaramazlığı kendisi yapmamış gibi büyük bir ciddiyetle Lucas'la konuşmaya başladı. Paiva, onu izlerken onunla olan Ludvig ve diğerlerinin yanındaki Ludvig şeklinde iki ayrı kişiliği gördü. Bundan hoşlanmıştı. Kendisini Paiva'dan gizlemiyordu. Bu, gelecek düşünen bir erkek düşüncesiydi. Yani Paiva'nın doğrudan uzaklaşması gereken! Ancak yapamayacağını biliyordu. Ondan uzaklaşamayacaktı. Belki de Ludvig gidene kadar onunla olurdu.

Bu kadar mı bağlanmıştı?

Cora, "Islanmak istemiyorum. Denizden olmasın lütfen. Hem yanımızda çocuklar ve Otherworld'a ilk kez girecekler var. Mağaraları kullanalım." dedi. Sesi huysuz çıkıyordu. Lucas ise onun huysuzluğuna uyum sağlayan gerginlikle, "Geçit'i bir an önce açalım, Mikell. Araf beni her zaman yormuştur." dedi.

Paiva, onların tavırlarından dolayı gerildiğini hissediyordu. Geçit'in nasıl bir yere açılacağını anlattığı efsanelerden biliyordu elbette ama ne kadarı gerçeği yansıtıyordu merak içindeydi. Otherworld Âlemi, Tanrıların mekânıydı. Olimpos'un aksine gökyüzünde değil, yerin altındaydı ve Paiva, cehenneme yakınlığıyla bilinen yeraltından korktuğunu hissetti.

Liam, Sofia ve kızları çevresinde toplamıştı. Onun da tedirgin olduğunu anlayan Paiva, başlarına açtığı sorunlar yüzünden kendisini berbat hissediyordu. Eğer onun arkadaşı olmasaydı şimdi ailesini saklamak zorunda kalmayabilirdi.

"Geçit gerçekten de oraya mı açılacak?" diye sordu, Paiva. Sesinin titremesini engelleyememişti.

Cevabı Ludvig'den bekliyordu ama Deirdre tüm itici yanıyla ortaya çıkarak, "Evet." dedi herkesten önce. Elini mağaranın girişindeki bazalt sütuna değdirdi. Mağaranın girişi bir anda parıldamıştı. "Otherworld Âlemi'ne hoş geldin, Paiva. Tanrı'nın Çocuklarının mekânına girebilen ilk iblis sen olmalısın."

Cehennem Tarafı

Karanlığın içinde kanat çırpan Aleck, yüzüne değen rüzgârın etkisiyle gözlerini kapattı. Yüzündeki gülümseme içinde bolca şehvet barındırıyordu. Fâni kadınlarından hoşlanıyor olsa da Paiva'nın kendisine direnen o sağlam iradesi ona yönelmesini sağlamıştı. Bir iblis kadını... Bunu gerçekten de deneyimlemek istiyordu.

İblis'in Kızı!

Ondan doğacak Oğulların nasıl da güçlü ve farklı olacağını düşündü. Damarlarındaki kan bile ısınmıştı. Onu arzuluyordu. Hem bedensel doygunluk hem de güç getirecekti ona. Paiva Köksoy, bir İblis Kızı!

Aşağı doğru yöneldiğinde, arzularını dizginlemeye çalıştı. Kendisine bir rakip çıkmasını istemiyordu. Paiva'yı sadece kendisi için saklayacaktı. Zihninin temizledi. Girişe yakın bir yerde yere inip kanatlarını kaybetti. Boynuzları çekildi ve bir fâninin bedensel görünümüne ulaştı. Saçları iki yandan sarkıyordu. Eliyle ensesindeki saçları düzeltip boynunu iki yana esnetti. Kanatları olmadan denge kurmakta hep zorlanıyordu. Tanrı'nın Çocukları nasıl o bedenlerde rahat edebiliyordu anlayamıyordu. Alışmakla ilgili olmalıydı. Aleck, oğullar arasında fani dünyaya en fazla karışan isimdi. Yine de burada olduğu her andan nefret ediyordu.

McCool ile karşılaştıkları anlar dışında. Onu bir gün alt edecekti. Yüzyıllar süren kavgaları onun galip çıkmasıyla bitmeliydi. Ve savaşın ödülü Paiva olacaktı.

Bir iblistien doğacak oğul, Otherworld'da büyük bir beklentiye sebep olacaktı. Dörtlerin hükmü yerine Aleck'in hükmü sürülebilirdi. Aklına babasını getirip yüzünü buruşturdu. Onun gücünün gölgesinden çıkmanın yolunu bulmuştu artık.

Tünelin girişine geldiğinde, gökyüzündeki kanat sesine doğru döndü. Caley, onun olduğu yere inişe geçmişti. Görülmekten endişe etmiyordu. Caley, Aleck'in aksine fâni dünyaya çok sık gelmezdi. Kardeşini bekledi. Kanatları indiği sırada son kez havayı dövdü. Aleck'in saçları rüzgârla birlikte uçuştu.

"Seni arıyordum kardeşim," dedi Caley. "Otherworld, karıştı. Dörtler kızı istiyor ve Oğullardan bazıları bu işi beceremediğini söylüyor."

Aleck, hırlamaya benzer sesler çıkardı. "Kim?"

"Druce Moore." dedi Caley. "Görevini üstlenmek istediğini söyledi. Dörtler henüz seninle ilgili bir hükme varmadığı için de ikinizin dünyada dolaşmasını önerdi. Yani artık bir rakibin var."

Aleck, yerdeki bir kayaya tekme attı. Toza dönen kaya yere doğru inerken, "O zaman savaş meydanına gidelim, Caley." dedi. "Babam döndü mü?"

Yürürken sendeleyen Caley, bir an duraksayıp dengesini yeniden kurmaya çalıştı. "Evet. Keyfi yerindeydi. Ta ki Druce sana meydan okuyana kadar. Dörtleri neyin memnun edeceğini biliyorsun kardeşim. Mühürleri kırmaya yakınız ama ihtiyacımız olanı biliyorsun. McCool, ailesini kurtarmaya gelecek mi dersin?"

"Gelecek. Onu iyi tanıyorum ama tuzağımıza düşer mi, emin değilim."

Önlerinde yükselen höyüğe elini yasladı. *Olmam gerektiği yer,* diye düşündü. Eli titremeye başladığında, minik tepecik ikiye

ayrılıp onları aşağı doğru inen merdivenlere yönlendirdi. Aleck önden girmiş ve Caley onu takip etmişti. İkisinin de adımları sert ve hızlıydı. Tünel yalnızca tek sıra yürümelerini gerektirecek kadar dardı. Koridorlarda cehennem alevleri yanmayı sürdürüyor ve iblislere yol gösteriyordu. Yeraltı tünellerinin inşası Tanrı'nın Çocuklarının kuvveti artırdığı dönemlerde yapılmıştı. Birçok oğul, devler tarafından öldürülüyordu. Aleck, geçmişi düşünüp hırladı. Ludvig, onun elinden konumunu çalmıştı. Artık bir orduya önderlik edememesinin tek sebebi o devdi. Şimdi de Druce, onun durduğu yere göz dikmişti demek. Bir devle savaşmanın zevkini yaşayamayacak olsa da o hainin çocuğunu alt etmek eğlenceli olacaktı.

Tünelin sonuna ulaştıklarında alan genişledi. Kayaların içinde fokurdayan alevlerin sesini işitebiliyorlardı. Artık sıcaklık artmış ve cehennem alevleri onların dört bir yanını sarmıştı. İnce bir çizginin üzerinde yürüyen Aleck, aşağı doğru baktığında gücün damarlarında aktığını hissetmişti. Alevler yukarı çıkmak için alazlanıyor, adeta birbirleriyle savaş veriyordu. Aleck, alevlerin kollarını oğullara benzetiyordu. Dörtlerin gizli arzuları oğullarında can buluyor ve onlar yerine savaşıyorlardı.

Köprü son bulduğunda Geçit önünde açıldı. Karanlık bulutların bir sarmala dönmesiyle birlikte Geçit'in öteki tarafı göründü. Karanlık Bekçi, elindeki tırpanı çapraz tutuyordu. Yüzünü kapatan siyah bulutlar bir giysi gibi sarmıştı onu. Aleck, Bekçi'nin yüzünü bir kez görmüştü ve ikincisini pek de arzulamıyordu. Bu yüzden ona bakmak yerine elini ters çevirerek Bekçi'ye gösterdi. Parmakları parıltıyla yanıp söndü ve iblislerin işareti meydana çıktı.

Üçlü sarmal boynuzun cehennem alevi ile belirmesi, Bekçi için yeterli bir işaretti.

"Due Oğlu, Ale...ck, Otherwo...rld'a giri...ş yap...ıyorsun." dedi. Sesi titriyordu. Kayıp giden harfler vardı. Ancak her defasında aynı şeyleri tekrarlıyordu. Aleck, buraya devlerden birinin giriş yapmaya çalışması Bekçi'yi neye dönüştürürdü, merak ediyordu ama bu hiçbir zaman olmamıştı. Onların karşılaştıkları tek yer fâni dünyaydı. "Ve s..en Kelpie oğ...lu Ca...ley Ot... herworld'a gi...riş y...apı..yorsun."

"Karanlık Bekçi." diye selamladı onu Aleck ve sonunda Otherworld'a giriş yaptı. Önlerine dağlar sıralanmıştı, havuz gibi oyukların içinde kaynayan alevlerin sıcağı rüzgârla birlikte yüzlerine vuruyordu. Aleck, açık alana çıktığı anda yeniden kanatlarına kavuşup havalandı. Sonsuz görünen gök, doğru düşünebildiği tek yerdi.

Bir süre uçarak zaman kazandı. Ancak Dörtler hiçbir zaman kolay ulaşılmayı arzulamazdı. Onlar zorlukların Tanrı'sıydı. Bu yüzden son engeli aşmak için yeniden ayaklarının üzerine inen Aleck, cehennem kanyonuna girdi. Alevler bir nehir gibi akıyordu. Sadece bazlat kayaların üzerinde ilerleyebiliyor ve uçamıyorlardı. Kanyon, Dörtlerin onlara ulaşmak isteyenlere vermek istediği bir mesajdı. Kanatlarını kullanamıyorsan zorluklarla savaşmalısın. Kanatları hâlâ onunlaydı ancak alevlerin ışığına değmeden yürümeye çalışıyordu. Hâlâ cehennem alevleri tarafından inciniyor olmak canını sıkıyordu. Bu işi halletmek zorundaydı. Gücü henüz kabullenememişti.

Caley ona yetiştiğinde, "Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Konumumu korumayı tabii ki Caley, iyi bir planım var merak etme. Dörtleri görmeliyim."

"Kızı soracaklar." dedi Caley biraz korkmuş bir sesle. Aleck, onun korkusuyla beslenip gülümsedi. Belki de çok yakında korkulan kendisi olacaktı. O bir yarı Tanrı değil miydi? Neden kendisi gibi olanlardan korkmalıydı? Babasını ve Şeytan'ı

düşündü. Otherworld'da işler değişiyordu ve eğer güç istiyorsa en önde yer almalıydı.

"Onlara vereceğim çok daha kıymetli bir bilgi var."

Kanyon son bulduğunda, şatoya uzanan merdivenlere yöneldi. Gözleri kısıldı. İleride gördüğü büyük şato tüm ihtişamıyla yükseliyordu. Çarpık merdivenleri şatonun her katında değişiyor ve her kademe merdivenleri daha da yükseltiyordu. Alevler göğe doğru kükrerken en tepedeki yapı Dörtlerin ihtişamını yansıtıyordu.Oğullar güçlerine göre sınıflandırılmıştı. Asiller arasında bile belli bir rütbeye sahip olanlar vardı. Aleck gibi Dörtlerin öz oğulları tepedeki kuleye en yakın olanlardı.

Yokluğunda, Otherworld'da olanlar keyfini kaçırmıştı ama vereceği bilgiden sonra Druce'nin yüzündeki ifadeyi görmeye can atıyordu.

Şatoya girip doğruca Dörtlerin mekânına ilerledi. Caley, onun kafasındaki plan her neyse onları güçlendireceğine inanmış ve artık o da kendisinden emin yürümeye başlamıştı.

Dörtlerden Kelpie ve Due vardı. Aleck, içeriye girdiğinde hemen başını eğip saygıyla diz çöktü. Yürürken, kanatları hafifçe yere değiyordu. İhtişamlı bir oğuldu ama Dörtlerin yanında onun devasa kanatları bile sönük kalıyordu.

Due, taştan oyulmuş ve cehennem alevleriyle sarılmış bir tahtta oturuyordu. Bu,oğulları hem kendisine hayran bırakıyor hem de ondan korkmalarını sağlıyordu. Alevler kontrol kaybında tüm oğullara zarar veriyordu ama kimse Due'nin bir kez bile yandığını görmemişti. Çoğu onun Balor'un özgür ruhu olduğunu düşünüyordu. Ama Aleck, Şeytan'ın tutsaklığında Due'nin yalnızca onun gücüyle hüküm sürdüğünü biliyordu.

"Oğlum sonunda evin yolunu bulmuş Kelpie," dedi Due. Elleri tahtın kollarında geziniyordu. Alevler şefkatle kollarını sarıp bırakıyordu.

Aleck, onun sinirli olduğunu anlamıştı. Söylentiler babasının da canını sıkmış olmalıydı. "Baba." dedi saygıyla.

"Bana neler getirdin oğlum?" Sesinde robotik bir tını vardı. Duygulardan arınmış gibi konuşuyordu. Öfkesini göstermekten hoşlanmıyordu. Sevgi ise iblislerde varolmayan bir duyguydu. "Kızı ele geçirdin mi?"

"Henüz değil, baba."

Due, başını yukarı kaldırdı. Çenesi hafifçe oynamıştı ama başka hiçbir kası hareket etmedi. Bir heykel gibiydi; katı ve soğuk. Aleck'in konuşmayı sürdüreceğini fark edip bekledi. Söylentilerden hoşlanmamıştı. Dahası Baldemar'ın oğluyla uğraşmak da istemiyordu. Druce, Aleck'le boy ölçüşebilecek kadar kuvvetliydi. Baldemar'ın kendisini geçmesine izin veremezdi. Yarışan oğulları olsa bile.

"McCool." dedi, Aleck. Babası ilk kez duygularını açığa çıkarmış ve heyecanla öne doğru eğilmişti. "Kıza karşı arzular besliyor."

"Bundan emin misin?"

"Evet, baba. Onun arzularını okudum. Kıza karşı duyduğu minnet duygusundan başka şeyler de var. Onu arzuluyor. Bedenini, ruhunu. McCool, bizden birini istiyor."

"İşte bu çok ilginç... Sen ne diyorsun, Kelpie?"

Kelpie, Due'nin tahtından daha büyük bir tahta oturuyordu ama o alevler yerine etrafında dönüp duran tuzlu deniz suyunu tercih ediyordu. Denizlerin canavarı olarak bilinen Kelpie, acımasızlığı ile biliniyordu. Fânileri denize çekip onların boğulmalarını izlemekten zevk alan Tanrı bir denizatı görünümüne bürünüp okyanusları dolaşıyor ve kendisine av arıyordu. Saçları tıpkı kanatları gibi bembeyazdı. Devasa kanatlarının her bir tüyü, ok uçlarına dönüşüp sivrildiğine dair söylentiler vardı. Ancak Dörtler, Balor'un tutsaklığından beri savaşmıyordu. Onların

sesiyle konuşan ve güçleriyle savaşan oğullar vardı. Aleck, bir gün Otherworld'dan dışarı çıkacaklarını biliyordu. Onların Tanrıları özgür kaldığında, çıkacak savaş melezlerin savaşı olmayacaktı.

Tanrıların savaşı büyük bir güç patlamasına sebep olacaktı. Bir kez daha, diye düşündü Aleck ve o patlamayla birlikte kendisine bir krallık kurmayı planladı. Tanrı'nın oğulları bu defa onun soyundan devam edecekti. Devlerden daha büyük ve güçlü!

"McCool'u tuzağa çekmek için uygun bir yem. Kız elimizde olmalı." dedi Kelpie, su kadar dingin bir sesle. Düşmanlarından değil de beklediği bir misafirden bahseder gibiydi. "Tabii onların birleşmesine de müsaade edemeyiz. Bir dev ve iblis, kıyametin yaklaşmasına sebep olacak bir günah bu."

Due, oğluna döndü. "Aferin, Aleck. İyi iş çıkardın." dedi. "Kızla karşılaşmak beni eğlendirmişti ama McCool ona ulaşmamı engelledi. Peki, kızı ondan uzaklaştırmamız mümkün mü?"

"Hayır, McCool daima onunla. Ama ikisini buraya çekmek mümkün... Kız, babasını arıyor."

Due, geriye doğru yaslanıp dudaklarını araladı. "Bak şu işe. Demek babasını arıyor. O zaman ona bunu verelim, Aleck. Kızın arzularıyla ilgilen ve McCool'u yakala." Due, Aleck'in selam verip kapıya doğru gidişini izledi. Kelpie, yeniden dışarıyı seyretmeye koyulduğunda, "Aleck!" diye seslendi. "Bekle."

Tahtından inip ona doğru yürüdü. Kanatları kapalıydı ama Aleck, uçlarının titrediğini fark etti. Babası yalnızca öfkeli değil aynı zamanda heyecanlıydı da. Due, oğluna yaklaştıkça yükseliyordu. Kanatları titreyip silkeleniyordu. Bir silah gibi kullandığı kuyruğu başının üzerine kadar uzanmıştı. Aleck, tehdit altında olduğunun farkındaydı. Yüzüne yerleşen o beton sertliği hiçbir zaman değişmiyordu ama bu defa oğluna bakarken farklı bir öfke gizlemişti. Kanatlarının omuzlarına doğru yükselip açıldığını

gördü. Gerilememek için kendisini zor tutan Aleck, doğru karar verip bekledi.

Due, elini oğlunun omuzuna koyarak sıktı. Acı tüm kolunu kapladığında bile Aleck tek bir kelime etmemişti. "Seni duyabiliyorum oğlum." dedi. Aleck, zihnini temizlemeye gayret ediyordu ama sanki Due tüm arzularını ondan söküp alıyordu. "Otherworld'ın hâkimi olmak istiyorsun. İblisin kızından oğullar arzuluyorsun. Onlar senindir Aleck, ben sadece McCool'u istiyorum. Mühürler kırılmak üzere. Bunun anlamını biliyorsun, oğlum."

"O, dönecek."

"Evet, döndüğünde Baldemar'ın yerini kim alacak dersin? O hain ve yandaşları kontrol edebildiklerine inandıkları cehennem alevlerinin içinde yanıp küle dönecekler." Kime hizmet ettiğini unutma Aleck! Şimdi git ve planını yap. Yüce Balor adına!" diye ekledi. Son cümleyi dudaklarından söküp atarcasına söylemişti.

Aleck, Balor'un adı geçtiğinde yumruk yaptığı elini dudaklarına bastırdı. İşaret parmağında oluşan sarmal sembol alevler tarafından oraya dağlanmış gibi parıldayıp kararardı. Yumruğunu sağ omuzuna götürerek aşağı doğru çapraz şekilde indirdi. Başı saygısını göstermek için eğilmişti. "Yüce Balor adına."

"Yüce Balor adına." diye tekrarladı onu Due bir kez daha. "Ve Aleck, Druce'nin icabına bak. O da tıpkı babası gibi bir hain, bunu kanıtla ve ödülünü al."

Aleck, odadan çıktığında sanki tüm bu süre boyunca nefesini tutmuş gibi derin bir nefes alıp onu bekleyen Caley'e, "Druce, nerede?" diye sordu.

Tanrılar Ülkesi

Deirdre'nin Geçit'i harekete geçirmesiyle birlikte sarmal sisler oluşmaya başlamıştı. Mağaranın içi parlak bir ışıkla aydınlandı. Dönüp duran sarmal bir girdap misali onu içine çekiyordu sanki. Bu çekime karşı koyması zordu. İmkânsız görünecek kadar karmaşık bir sisler geçitine şahitlik ediyordu. Kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi... Birçok renk bir araya gelmiş ve daha önce hiç görmediği tuhaf bir renk cümbüşüne dönüşmüştü. Bir hayal âlemine doğru gittiğini düşünmeye başlamıştı. Bu, gerçek olamazdı.

Merak oraya girmesini emrederken, mantık duraksamasına sebep oluyordu. Deirdre'nin sözlerini düşünüp kararsız kalmıştı. Hepsi Tanrı'nın çocuğuydu. Peki ya o? *Bir iblistien olma, şeytan Paiva!* İçi ürperdi.

İblis olduğu gerçeğini artık o kadar çok bahsediyorlardı ki Paiva alıştığını hissediyordu. Tabii bu gerçekle ne yapacağından henüz emin değildi. Olmak istediği tek şey bir turist rehberiydi. İstediği çok fazla şey yoktu.

Ama belki... Otherworld... Belki orayı görmeyi de istiyor olabilirdi.

"Otherworld'da olmayı istemen yeter." diye fısıldadı, Ludvig. Düşüncelerine sızmıştı sanki. Onun fısıltısıyla boynuna vuran

nefesinin sıcaklığı Otherworld'dan daha farklı şeyler taşımıştı zihnine. İstemsizce gülümsedi. Ludvig, içine çekildiği en dipsiz kuyu gibiydi. Düştükçe devam ediyor, ucu bucağı görünmüyordu.

Bu düşüşün sonunda belki de bir harkilar diyarı vardır.

Paiva, başını yere eğip dudaklarını ısırdı. "Olmam gereken yer mi yoksa olmayı istediğim yer mi?" diye fısıldadı. Ludvig'den başka kimsenin onu duymasını istememişti. "Karar veremiyorum Ludvig, her şey çok karmaşık."

Ludvig, diğerlerini önemsemeden onun arkasına geçip çenesini omzuna yerleştirdi. Konuşmaya başladığında, Paiva onun nefesinin bu defa yanağına dokunup geçtiğini hissediyordu. Tatlı, masum bir öpücük gibi...

"İstediğin yerde olmanı sağlayan sihirli bir kapı olduğunu hayal et, Paiva. Olduğun yer zaten olmak istediğin yere dönüşür."

"Evet." diye fısıldadı bir kez daha. "Senin için bu kadar kolay olmalı."

Ludvig, gülümsedi. Bu, Paiva'ya özel bir gülümsemeydi. Yanağını onun yanağına değdirip, "Senin için de kolay olmasını sağlayabilirim, Küçük Şeytan." dedi. "Sadece güvenmelisin."

Paiva, ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi ama nerede olmak istediğini çok iyi biliyordu. Efsaneler gerçeğe dönüyordu. Otherworld, onun için açılmıştı. *Olmak istediğim yer*, diye fısıldadı. Mağaranın girişi sprial boşluktan ibaretti artık. Renkler yerini gri bir kasvete bırakmıştı. Bulutlar sanki ona doğru geliyor, gelirken de dağılıp yok oluyordu.

Ludvig, "Olmak istediğin yere Paiva, daima." dedi. Ciddiydi. Onun bu tonla konuştuğunu duyan kimse sözlerine inanmazlık edemezdi. *O hâlde olmak istediğim yere*, diye düşündü Paiva. Ludvig, onun elini tutup bulutların içine doğru adım attı.

Onun elini tutmuştu. Bu, Paiva için çok önemliydi. Sadece dokunmak değil, bu güç vermek içindi.

Paiva, onun avucunda kaybolan elini hafif bir baskıyla sıktığında Ludvig'den karşılığını almıştı. Bir tür sessiz konuşma gibiydi. "Yanındayım." demenin sözsüz hâliydi. *Muhteşemdi.*

Bu, tuhaf bir yolculuktu. Sislerin içinde yürüyordu ve tenine değen o sisler tarafından sanki gıdıklanıyordu. Bedeninde dolaşan bir iplik gibiydi. Boştaki eliyle koluna dokunup bu histen kurtulmak istedi ama artık ilerlemiş ve bir örümcek ağına kapılmıştı sanki.

Birkaç dakika yürüdükten sonra bulutlar dağılmaya başladı. Kocaman bir yeraltı mağarasının içinde bulmuştu kendisini. Sular minik şelalelerden akarken, mağara iç kısımlara doğru kıvrılarak ilerliyordu.

"Burası daha önce geldiğimiz yer mi?" diye sordu, Paiva.

Ludvig, "Evet." dedi. "Henüz Araf'tayız ama burası da güvenli bölge. Sana söyledim, cehennem diğer tarafta."

"O gerçek miydi? Benimle alay ettiğini düşünmüştüm." Paiva, şaşkınlıkla karşılık veriyordu. Yüzünün aldığı o tuhaf ifadeden asla kurtulamayacağını düşünmeye başlamıştı. Her adım başka bir imkânsızlığa atılıyordu.

"Sana söylediğim her şey doğru, Paiva." dedi Ludvig. Ona bakıp gülümsemesini bekleyen Paiva'ya göz kırpmıştı.

Tanrım, sanırım öldüm.

Kendisini onun mükemmelliğine kaptırmaktan kaçınan Paiva, "Küçük kadınlardan hoşlanmıyordun hani?" diye sordu. Onu yakalamış olmanın gururu ve belki de cehennem fikrinden uzaklaşma isteği ile konuyu getirdiği yerden mutluydu.

Ludvig ciddi bir ifadeyle, "Hâlâ hoşlanmıyorum." dedi. "Biri dışında."

Ne söyleyeceğini bilemeyen Paiva, bir kez daha anın keyfini çıkarmaya karar verdi. Otherworld'a gidiyordu ve Ludvig, ona kur yapmayı sürdürüyordu.

Kesinlikle ölmüş olmalıyım!

Paiva, etrafı gözden geçirmeye devam etti. Duvarlar ışıklandırılmıştı. Hiç bitmeyen alevlerin sebebi duvarlardan taşan cehennem ateşiydi. Devler dikkatle ilerlemeyi sürdürürken Paiva, elini alevlerden birine uzatma isteğiyle boğuştu. Parmağını duvarda gezdirmeye başladı. Alevlerin olduğu kısma geldiğinde ateşin geriye çekilip söndüğünü gördü. Nefesini içine çekerek haykırmamaya çalıştı. Alevler ona dokunmuyor, âdeta yolundan çekiliyordu. Bu, tuhaf bir itaat gibiydi. Başını Ludvig'in yüzüne doğru kaldırıp onun görüp görmediğini anlamak istedi.

Görmüştü

Lanet olsun sana, Paiva.

Ludvig usulca, "Sonra." dedi. "Şimdi sus ve devam et. Bir daha alevlere uzanmak yok. Özellikle başkalarının yanında..." Ludvig, diğerlerine doğru baktı. "Bu, biraz ilginç Paiva ve başkaları için korkutucu. Bir daha ateşlere uzanmak yok."

Başını aşağı yukarı sallayan Paiva, artık etrafa bakmamaya başladı. Her şey güzelliğini yitirmiş gibiydi. Diğerlerin onu görmediğini umuyordu. Ludvig'in bunu kimseyle paylaşmak istemediğini anladığında, içindeki korku yeniden ortaya çıkmıştı. O, devlerden biri değildi. Devler için sadece avlanacak bir iblisti, o kadar.

O zaman Ludvig neden benimle ilgileniyor ki? Bu, mümkün müydü?

Gittikleri yolun sağ tarafına doğru kıvrılan farklı bir yol vardı. Karanlık bir mağara girişi gördüğünde duraksadı. Bir gölge mi görmüştü? Bir alev? İstemsizce oraya doğru ilerledi. Ludvig'i hemen ardından gelmiş ve onu mağaraya ulaşamadan tutup geri çekmişti.

"Ne yapıyorsun?"

"Birini gördüğümü sandım." dedi, Paiva. Gözlerini mağara girişinden ayırmıyordu.

Ludvig, sinirle homurdandı. "Birini gördüğünü sanıyorsun ve oraya gidiyorsun, öyle mi? Ne zaman korkman gerektiğini bilmiyorsun, Küçük Şeytan. Bu mağaranın ismi Cehennem Oyuğu, nereye açıldığını söylememe gerek yok sanırım."

Paiva, ona baktı. "Orada beni çeken bir şey var. Korkutucu ama ikna edici... Birinin bana seslendiğini sandım."

Angus, "İblisler bu yolu kullanmaz." dedi. "Cehennem Oyuğu alevlerle kaplı... Bir iblis için bile tehlikeli."

Mağaranın girişini aydınlatan alevlerin sıcaklığı onlara ulaşıyordu. Paiva, oranın kendisi için tehlikeli olduğunu biliyordu ama neden oraya aitmiş gibi hissediyordu? Neden oraya gitmek istiyordu? Başına şiddetle saplanan bir ağrı oldu. Geri adım attı ve başını Ludvig'in koluna yasladı.

"Orada biri vardı." diye fısıldadı.

Devler buna pek inanmamıştı. *Angus sözlerini tekrar etti.* "Oyuk onlar için bile tehlikeli."

Ludvig, onlara ilerlemesini söyledikten sonra Paiva'yı kendine doğru çevirdi. Bir süre onun yüzünü inceledi.

"Deli olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır." dedi adam. "Sadece kimliğini aradığını düşünüyorum ama yanlış yer, Paiva. Ait olduğun yer cehennem değil."

"Belli ki cennet de değil." dedi. "Araf'ta mı yaşasam?"

Ludvig gülümsedi. "Bir süre Araf'ta yaşamıştım Paiva, hiç eğlenceli değil. Tabii yanımda sen olsaydın belki eğlenecek bir şeyler bulabilirdik."

Onun imasıyla yanakları kızaran Paiva hem şaşkınlık içindeydi hem de utanç. Ludvig, bunu ilk kez yapıyordu. Onu öptüğünde bile bu denli açık olmamıştı. Tamam, belki arabanın içinde yaptıkları...

"Ne gibi şeyler?" diye sordu. Ludvig'i *çekmek istediği yer tam olarak burasıydı belki de ama hayatında ilk defa bu konularda acemilik yaşıyordu.*

Ludvig'in yüzünde haylaz bir ifade oluştu. "Taş oyunlarında iyiyimdir."

Paiva, alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Şu an onları bekleyenler bile umurunda değildi. Kimin izlediğini, ne düşündüklerini umursamıyordu. Alevlerle dolu bir oyuğun önünde düşünebildiği tek şey Ludvig'di.

"Peki, başka nelerde iyisin?"

Bir anda Ludvig'in kolları sıkılaştı. Onu kendisine doğru çekmiş ve bedenlerini hiç boşluk kalmayacak kadar yaklaştırmıştı. "Biliyorum, bunu ben başlattım ama devam ettirirsen durmayacağım, *Küçük Şeytan.*"

Paiva, dudaklarını ıslattı. İçten içe kuruyor ve bir çiçeğin yağmura ihtiyaç duyduğu gibi Ludvig'e ihtiyaç duyuyordu. Ona doğru uzandı. "Neden durmanı isteyeceğimi düşünüyorsun, bilmiyorum." diye fısıldadı. "Anlamış olmalısın McCool, ben yaramaz bir şeytanım."

Ludvig kaşlarını yukarı kaldırdı. Dudaklarında bir gülümseme oluştu. "Çok az kaldı Paiva, inan bana benim de dayanma gücüm var."

Paiva, karnının üzerinde hissettiği sertlikle yutkundu. Onu bu aşamaya getirebildiğine inanamıyordu. Kırılmaz bir iradenin çatladığını hissetmişti. Artık o da duramazdı.

"Hâlâ yaramazlık yapmak istiyor musun?" diye sordu Ludvig.

"Bana eşlik edersen neler olacağını merak ediyorum."

"Hımm... Bunu söyleyebilirim. Önce diğerlerine devam etmelerini emrederim sonra seni mağaranın derinliklerine götürürüm ve..."

"Ve..."

Onu bir kez daha öpmek için can atıyordu. Ludvig'i bu duruma getirmek hiç kolay değildi. Onu ikna ettiğinden emindi ancak oyuğun içinden onlara doğru sıçrayan alevler tüm çabalarını yakıp küle çevirmişti. Ludvig, Paiva'yı çevirip sırtını mağaranın girişine dönerek sıçrayan alevlerin hedefi hâline geldi.

"Lanet olsun." diye tısladı, Ludvig. "Bu daha önce hiç olmamıştı." Paiva'yı bırakıp oyuğa yaklaştı. Şimdi tüm devler bir kez daha onların yanındaydı.

Cora, "Asiller o oyuğa giremez, Mikell. Cehennem Oyuğu onlar için bir ölüm koridorudur." dedi.

"Ama alevleri harekete geçiren bir güç var."

"Dörtler mi?" diye sordu, Deirdre. Korkmuştu ama duruşundan ödün vermiyordu.

Paiva, korkuyla mağaranın girişine bakıyordu. Sanki biri oradan çıkacak ve Paiva'yı sürükleyerek içeri çekecekti. Sonra bir şey fark etti. Ludvig, diğerleriyle konuştuğu için Paiva'yı görmemişti. Mağaranın girişine doğru yürüdü. Sıcaklık artmıştı ama onu rahatsız etmiyordu. İçerisini aydınlatan alevler duvarların içinde geziniyordu. Yere eğilip bir tüy aldı. İçinde tuhaf bir sızı oluştu. Tarif edemediği duygularla boğuşmak yerine devlere yardımcı olabilmek adına yanlarına gitti.

"Bunun kime ait olduğunu bilseydik sorulara cevap bulabilirdik belki de." dedi.

Ludvig, onun elindeki tüyü hemen alıp inceledi. Sonra hepsininin yüzünde aynı ifade belirdi. Biraz korku biraz biraz da şaşkınlık vardı.

"Bu olabilir mi?" diye sordu Lucas.

"Belli ki olmuş." dedi Ludvig. "Druce Moore, buradaymış."

"O iblisle karşılaşmak istemem." dedi Cora. "Üstelik güçlerinin sınırı yok. Hiçbir Asil, Cehennem Oyuğu'ndan geçmeyi denemez. Bu iblis acıyla oyun oynuyor."

Druce Moore, her kimse devler arasında epey şöhreti vardı. Paiva, kırmızı tüye bakıp bir şeyler anımsadı. Ben'in mekânından kaçarken, onu izleyen Asil'in tüylerinin de kırmızı olduğunu hatırladı. Bu bilgiyi kendisine saklarken, korkuyla iç çekti.

"Bence kendimizi korkutmak yerine neden burayı tercih ettiğini sorgulamalıyız." dedi Lucas.

"Çünkü bizim peşimizde." Ludvig, *sözlerinden sonra Paiva'ya baktı ve onu yeniden yakınına çekmek için sarıldı. "Gidiyoruz. Hemen!"*

Yeniden kendi yollarına döndüklerinde, Ludvig Paiva'yı daha sıkı tutuyordu. Ondan kaçmasını engellemek ister gibiydi. Hayır, onun kaçmasını değil, ondan koparılıp alınmasını engellemek istiyordu. Druce Moore, oyuna dâhil olmuştu. Artık işleri çok daha zordu. Aleck'le savaşmak kolaydı ama Druce, asla acıması yoktu. Ludvig, onunla dövüşmekten çekinmiyordu ama bu iblis, oyunları asla kuralına göre oynamazdı.

Paiva, bir süre sessiz kalmayı başarmıştı. "O tüy..." dedi. "Belki de söylediğiniz kişiye ait değildir." *Böyle olmasını umuyordu. Yenilmez gördüğü* devlerinin bir iblisten korkması hoşuna gitmemişti.

"Ona aitti." dedi Ludvig. "Kırmızı kanatlar Druce Moore'un imzasıdır. Peşimize düşmesini istemediğim biriydi ama sorun yok Küçük Şeytan, halledemeyeceğim bir şey değil."

Paiva, dillendirilmeyen bir gerçeği söyledi. "Sizin peşinizde değil, öyle değil mi? O, benim peşimde."

Ludvig, ona sessiz olmasını söyledi. "Neden sesin çok çıkıyor, Paiva? Sadece sessiz ol."

"Bunu biliyorsun. Onun sizin değil, benim peşimde olduğunu biliyorsun ve beni evine götürüyorsun. Bu tehlikeli değil mi?"

"Elbette değil. Şeytan*'ın kendisi bile* Otherworld'a giremez. İşte bu yüzden en güvenli yer orası olacak."

Paiva, pek emin değildi. Bir iblisti ve bu yüzden devlerin evinde asla güvende olmayacaktı. Bir iblisti ama kadındı, bu yüzden de iblislerin arasında tehlikedeydi. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Sadece Ludvig, sadece onun yanında güvende hissedebiliyordu.

"Ama ben girebiliyorsam..." dedi ve sesi solup yok oldu. Druce Moore'dan kaçamayacağını hissediyordu.

Mağaranın sonuna geldiklerinde,derin bir uçurumla karşılaştılar. Paiva, uçurumun karşı tarafındaki kara parçasının kendilerine doğru süzüldüğünü gördüğünde, şaşkınlıkla Ludvig'in elini sıktı. "Bu henüz başlangıç." dedi onun heyecanını gören Lucas. Genelde Paiva ve Ludvig'in yakınlarında yürümüyorlardı. Paiva, bu durumun Ludvig'in konumuyla ilgili olduğunu düşünmek istiyor ama içten içe gerçeği biliyordu. Herkesin bildiği gerçeği! Aralarında her ne oluyorsa bu özelde kalmayı başaramamıştı.

Liam, hemen arkalarında durmuştu. Kucağında iki kızı, hemen yan taraflarında da diğer kızları vardı. Şaşkındı. Ama yüzünde daha çok mutluluğun izlerini taşıyordu. Sofia'ya bakıp gülümsedi. Nereye gittikleri önemli değildi, birlikte oldukları sürece evleri daima onlarla birlikte gidiyordu.

Ardra başını Paiva'ya yaklaştırdı. Kızların en büyüğü oydu. Boyu yaşıtlarına göre uzundu ama oldukça ince yapılıydı. "Bunlar gerçek mi Paiva?" diye sordu. Henüz on üçündeydi. Tüm bu şahit oldukları gerçeklik doğduğundan beri ona efsaneler olarak anlatılıyordu ama yaşamak çok daha başkaydı. Yüz hatları devlere benziyordu. Elmacık kemikleri belirgindi. Çenesine doğru sivrilen yüzü ve yüzüne göre küçük bir burnu vardı. Yüz hatları sertti ama bu, ona farklı bir güzellik katıyordu.

"Sanırım gerçek tatlım." dedi Paiva. "Ama korkma, baban bizi korur."

"Öyle, devler gelene kadar en kocaman baba bendim."

Liam'ın sözleri, Deirdre dâhil herkesi güldürmüştü. Zaten onun radarında devler ve onların soyları olmuyordu, o sadece iblisleri -ya da rakip olarak gördüğü kadınları- işaretliyordu.

Paiva, azalan gerginliğin içinde Deirdre'ye odaklandı. Uzun boyu ve iri yapısına rağmen kıvraktı. Güzeldi de. Onun, zamanında Ludvig'le aralarında geçen ilişki üzerine düşünmemeye çalışmıştı ama bunu bir türlü yapamıyordu. Hiçbir zaman kıskanç bir kadın olmamıştı. Şimdiye kadar. Onun sırf Paiva yüzünden Ludvig'leyeniden ilgilendiğini biliyordu. İblis ya da dev fark etmiyordu. Kadınlar birbirini iyi tanırdı.

Onu hisseden Deirdre, keskin bakışlarını bir anda Paiva'ya çevirdi. *Senden hoşlanmıyorum,* sinyali her iki tarafın alanına girmişti. Ama Deirdre'de çok daha başka bir şey vardı. Sinsiydi, kurnaz ve acımasızdı. Paiva, bu özellikleri iblislere yakıştırıyordu ama işte Tanrı'nın Çocuklarından biri de çok farklı değildi.

Paiva, Deirdre'nin bakışlarına karşılık gülümsedi. Bu, kadını daha beter kudurtmuştu anlaşılan. Dudakları birbirine bastırılmış ve çenesi sıkılmıştı.

Güzel!

Onun sözsüz tehditlerine aldırmayan Paiva, yaşadığı onca şeyden sonra daha fazla ne olabilir ki diye düşünürken, gördükleri karşısında Deirdre'yi bile unutmuştu. Karşılarına çıkan kemikten kadın elindeki bastonu yere sertçe vurarak ilerlemekte olan kaya parçasını durdurdu. Yüzü henüz çizilmemiş bir portre gibiydi. Ağzı, burnu ve gözleri yoktu ama sesi boşluktan yukarı tırmanmış ve onlara ulaşmıştı.

"Otherworld'a hoş geldiniz Tanrı'nın öz çocukları. Ludvig Mikell, Cora, Greg, Angus, Mark ve Deirdre."

Diğerlerinin isimlerini saymamıştı. Paiva, Cora'nın hikâyesini anımsayıp parçaları yerlerine koydu. Saydığı isimler Tanrı ve Tanrıçaların öz çocuklarıydı. Melezler, bu hürmete dâhil değildi.

"Merhaba, Digywilydd," dedi Cora. "Seni özlemişim, yüzün hep zihnimdeydi biliyor musun? 287 yıl boyunca güzelliğini hayal edip durdum."

Digywilydd, yüzsüz başını sağa sola salladı. Konuşmaya başladığında, sözlerinin aksine sesi oldukça sakindi. "Cora, Otherworld'un yüz karası. Soyunda Tanrılık olmasaydı girmene asla müsaade etmezdim, biliyorsun."

"Evet, ama kanım seni aşıyor güzel yüzlüm. Şimdi çekil de girelim."

Digywilydd, öfkelenmişti. Bunu yüz ifadeleriyle anlatamasa da elindeki kemiği yere saplarken artık daha sert davranıyordu. Kemiği iki eliyle tutup yükseldi. Boyu uzamış gibi gelmişti Paiva'ya. "Tanrı'nın Çocukları dışındakiler giremez. Kesin emir aldım, geçit kapandı. Melezler bir sonraki çağrıya kadar Araf'ta beklemek zorunda."

"Öyle mi dersin Digywilydd." Ludvig'in sesi daha önce hiç duymadığı kadar sert çıkmıştı. "Söylesene, bana kim engel olacak? Sen mi? İnan bunu denediğin günü bekliyorum. Şimdi çekil, evime döndüm Digywilydd, unutulan bazı şeyleri hatırlatma zamanı gelmiş."

"Tanrı'nın Oğlu." İskelet, Ludvig'in tam önünde durdu. "Yetkilerini sorgulamak haddim değil. Ancak emir doğrudan Morrigan'dan geldi. Bu yüzden sormak zorundayım. Yetkinle içeriye melezleri almamı mı emrediyorsun?"

"Öyle yapıyorum, Digywilydd. Bizi içeriye alacaksın ve sesin bu çukurdan yukarıya çıkmayacak. Morrigan'la ben ilgilenirim."

Digywilydd, yere sapladığı kemiği çekip çıkardı. Kaya yeniden hareket etmeye başlamış ve aradaki boşluğu sıfırlamıştı. Yerdeki taşlar hafif bir sarsıntıyla kımıldayarak havalandı. Her biri ne yapacağını iyi bilen işçiler gibi hareket hâlindeydi. Taşların oluşturdukları devasa dikdörtgen şekil bir kapıyı anımsatıyordu. Kapı yükseldi ve içindeki boşluk büyük bir ışık patlamasıyla doldu.

Paiva, ellerini kamaşan gözlerine siper etti. Bir yandan olanları görmek istiyor, diğer yandan gözlerini koruma içgüdüsüyle hareket ediyordu.

Önden giden Cora, Digywilydd'in yanından geçerken şen bir kahkaha attı. "Evde olmak ne hoş." dedi alaycı bir şekilde.

Ludvig, konuşma boyunca Paiva'nın elini bırakmamıştı. Onu ardından çekip Cora'dan hemen sonra Otherworld'a girdi.

Paiva, onun gergin olduğunu anlayabilmişti. Yüzü ifadesizliğini korusa bile Paiva'yı tutan eli istemsizce şiddetini artırdı. Gözleri ileriye bakıyor ve yüzündeki tek bir kas bile hareket etmiyordu.

Kapı arkalarından kapanıp yok olduğunda Paiva, kendisini geniş bir alanda buldu. Dağların ortasındaki bir vadideydi. Karlar dağların tepesini renklendirmişti. Ağaçların üzeri bembeyaz bir elbiseyle kaplanmış gibi görünüyordu. İki dağın ortasındaki oyuktan bir şelale yükseliyor ve çağıldayarak aşağı akıyordu.

Ludvig, "Angus, O'Connorlara eşlik et." dedi. "Onları uygun bir yere yerleştir ve diğerleriyle tanışmalarını sağla. Döndüğümüzde toplanacağız."

Dev, başını sertçe sallayıp Liam ve ailesini alarak yanlarından uzaklaştı. Paiva, bir anda kendisini yalnız hissetmişti. Onların ardından gitmek için can atıyordu ancak Ludvig'in onun parmaklarına kenetlenen parmakları buna izin vermeyecek gibiydi. Liam, Angus'un iri bedeninin ardından çıkıp Paiva'ya yaklaştı.

"İyi olacağım, Koca Adam ve daha önemlisi siz iyi olacaksınız."

Liam, yanına yaklaştı. Paiva'ya sarılarak, "Kimliğini gizle." diye fısıldadı. "Ne olursa olsun asla kim olduğunu anma."

Paiva, neredeyse gülecekti. Kim olduğunu bilmiyordu ki anabilsin. Tabii Liam'ın bahsettiği sihirli kelimenin iblis olduğundan emindi. Yani ondan iblis olduğunu gizlemesini istemişti.

Bu kolaydı, asla diğerleri gibi ikinci bir bedene dönüşmüyordu. O hâlâ sadece bir turist rehberiydi.

"Beni merak etme. Ailenin yanına git ve onlara iyi bak, Koca Adam."

"Seni seviyorum, Paiva Köksoy. Farklı bir anneden doğmuş olsak da sen benim kız kardeşimsin."

Paiva ona sıkıca sarıldı. Liam ondan ayrılmak istemiyordu. Paiva'yı da yanında götürebilmeyi dilemiş ve bunu Ludvig'e söylemişti ancak adam Paiva'yı yanından asla ayırmayacaktı.

"Benim yanımda güvende, O'Connor. Onu ne zaman yalnız bıraksam başını belaya sokuyor. Bu yüzden benimle kalması onun için daha güvenli olacak."

Liam, başını salladı. Onun haklı olduğunu biliyordu. Ludvig, evine dönmüştü ve burada ona karşı gelebilecek fazla kişi yoktu. Tanrılar ve Tanrıçalar hariç tabii. İstemeyerek de olsa onlardan ayrılan Liam'ın ardından bakan Paiva bir anda kendisini daha yalnız hissetmeye başlamıştı. Ta ki Ludvig bir kez daha elini tutana kadar.

"Burası neresi?" diye sordu Paiva. Gözünü dağların zirvesine dikmişti. Parlak ışıklarla bezenmiş zirve, devasa yapılarla süslüydü.

"Orası Tanrıların Ülkesi Paiva, bizim gideceğimiz yer değil."

"O hâlde neden Liamlarla gitmedik?"

"Çünkü babam geldiğimizi biliyor." Ludvig, derin bir nefes aldı. "Ona merhaba demeden geçmek istemeyiz."

"Vay canına." dedi Paiva. "Bu, gerçek mi?"

"Ne yazık ki gerçek..." Cora, pek memnun değildi. En az Ludvig kadar gergin görünüyordu. "Eee, bir hoş geldin yok mu baba?" Sesi havaya karışıp çoğaldı. Sanki kuşların kanatlarına takılıp dağın ötesine doğru uçuşuyordu. Paiva, bir an sesin dalgalarını gördüğünü sandı. Ancak çok geçmeden gök gürüldeyerek

şimşekler çaktı. Yağmur sadece onların üzerine yağmaya başladığında Ludvig, Paiva'yı çekiştirerek kuru alana götürdü.

Yağmurun altında kalan Cora, "Ben de seni özledim baba." diye mırıldandı. Ludvig'in bıkkın bakışlarını gördüğünde, omuzlarını kaldırıp indirdi. "Sevgisini gösterme tarzını değiştirmeli."

"Bu sevgi değil, Cora. Bu susman için yapılan bir uyarı."

Cora, onunla tartışmak üzere devam edecekken gökyüzü durgunlaştı. Sanki zaman yavaşlamıştı. Paiva, havada asılı kalan yağmur damlalarına hayretle baktı. Parmağını uzatıp birine dokunmak istediğinde, Ludvig onun elini yakalayıp yeniden aşağı indirdi. Onun, "Meraklı." diye mırıldandığını duydu ama cevap veremedi. Yaşanan şey tıpkı Cora gibi onun da dilini mühürlemişti.

Yüzlerce, belki de binlerce kelebek uçuşarak Cora'yı sardı. Ona sarılıyormuş gibiydiler. Ardından Greg'e yöneldiler. Greg'in dev cüssesi bu minik kelebekleri gördüğünde, bir çocuğa dönüşmüş gibiydi. Yüzündeki tebessüm etraflarındaki karları eritecek kadar sıcaktı. Parmağını kelebeklerden birine uzatıp konmasını sağladı. "Merhaba, anne." dedi. Kelebek titredi, yeniden kanatlandığında şekli büyümeye başladı. Değişiyor, dahası bir Tanrıça'ya dönüşüyordu. Paiva, elini ağzına bastırarak kendisine hâkim olmaya çalıştı.

Beyaz saçlarının arasından yükselen gri boynuzları vardı. Kanatları bir kelebeğin kanatlarını anımsatıyordu ama çok daha dayanıklı hâliydi. İnce yapılıydı. Zarif görüntüsü gücünü içinde gizliyordu. Bakışları sertti ancak yüzü bir bebeğin yüzü gibi pürüzsüz ve güzeldi. Paiva, ona hayranlıkla bakıyordu. Etrafı ışık saçıyor ve kelebekler çevresinde dönüyordu. Devlere göre minikti ama Paiva, onun çok daha büyük bir gücü temsil ettiğini biliyordu.

Greg, "Anne." diyerek onu selamladı. Başını eğmiş ve dizlerini kırmıştı. Onun gibi geniş bir bedene sahip birinin böyle eğilip bükülmesi oldukça tuhaftı. Tanrıça, önce Cora'ya baktı,

ardından Greg'e dönerek, "Evine hoş geldin oğlum." dedi. Sesi ilahi bir varlık olduğunu kanıtlıyordu. Paiva, daha önce bu kadar güzel bir ses işittiğini hatırlamıyordu. Dünyanın en güzel melodisiydi sanki. "Sizi Tanrılar Dağı'nda bekliyor olacağım."

"İşlerimiz var. Önce onları halletmeliyiz." dedi Cora. "Bilmem farkında mısın 287 dünya yılı boyunca bir mağarada tutsaktık anne. Bizi gördüğünde söylediğin şey ise Tanrılar Dağı'na bekliyorum, öyle mi? Biz de seni Geçit'te bekledik ama ne gelen vardı ne de giden."

"Cora, hâlâ ne zaman susman gerektiğini bilmiyorsun. Sizi Zirvede bekliyorum."

"Greg koşarak gelebilir ama beni boşuna bekleme, en az 287 yıl yanına uğramayı düşünmüyorum. Belki sonra."

Bir Tanrıça'yla böyle konuşmanın ne kadar doğru olduğunu bilmeyen Paiva, görünmez olmayı dilemişti. Tanrıça, Ludvig'e dönerek onun korkularını artırdı. "Onu ne iyi bir evlat olarak ne de iyi bir Tanrıça olarak yetiştirebildim ama görüyorum ki sen ondan iyi bir asker yaratmışsın, Mikell. Baban seni bekliyor. Zirve'de."

"İşlerim var Nehalennia, eminim beni anlayacaktır."

"Hımm." Nehalennia, Ludvig'e yaklaştı. Onun arkasında gizlediği Paiva'ya bakıp dudaklarını büktü. "En az benim Cora'yı anladığım kadar anlayacaktır, Mikell. Onu kızdırmaktan kaçın. Yokluğunuzda oğullarla ilgilenmek zorunda kaldı. İşler biraz ters gitti. Balor'un mühürleri zayıfladı. Durum ciddi. Onu bir an önce görmelisin." Ludvig'in bir şey söylemesine fırsat tanımadan arkasını döndü. "Benimle gel Greg, seni özledim."

Cora, Greg'in omuzunu tutan annesine bir şeyler söylemek istercesine kıpırdanıp dudaklarını araladı ancak bir sebepten vazgeçmiş ve omzunu boş verircesine kaldırıp indirmişti. Bin parçaya bölünen Tanrıça yeniden kelebeklerden oluşan bir orduyla

yok oldu. Greg ise Tanrı Dağı'na doğru tabana kuvvet yol almaya başlamıştı.

Söylendiğini duyan Cora, "Annem asla kolay yoldan ona ulaşmamıza izin vermez Greg. Yürümek, eziyet çekmek ve çabalamak zorundasın. Onun sevgi anlayışı da bu!" dedi.

Greg, arkasını dönmeden ona elini kaldırdı. Paiva, kıkırdamasını bastıramamıştı. 287 yıl önce *hareket çekme* var mıydı bilmiyordu ama Greg çoktan zamana ayak uydurmuş görünüyordu.

"Küfür etti." dedi Cora. "Galiba hak ettim. Umarım, Hedffaly'i çağırmayı akıl eder. Eee Tanrı'nın Çocukları, anne ve babalarımız tarafından görmezden gelindik. Bir kez daha... Başka Tanrı ya da Tanrıça tarafından ziyaret edilmeyeceğimiz gün gibi ortadayken, neden gerçek ailemizin yanına gitmiyoruz?"

Ludvig, Paiva'yı tutmayan eliyle onun omuzuna dokundu. Bu aile olduklarını göstermek için yaptığı bir hareketti. Cora da ona başıyla selam verdiğinde sırtlarını Tanrı Dağı'na döndüler ve Zirve'yi bir kez daha reddetmenin gururuyla evlerine doğru yol aldılar.

Paiva'nın zihni milyonlarca soruyla meşguldü. Doğru zamanı bulup hepsini Ludvig'e sıralamaya can atıyordu ancak şu an ilgilendiği tek şey Otherworld'ın kendisiydi. Önlerinde uzanan kilometrelerce alanı kaplayan bir vadi vardı.

"Ne kadar daha yürüyeceğiz?" diye sordu, Paiva.

Pek sesi çıkmayan ve diğerlerinden daha kısa görünen Mark isimli dev ona, "Çok değil, sanırım burası uygun bir yer." dedi. Ludvig'e bakıp ondan onay almıştı.

Paiva, "Ne için uygun?" demeye fırsat kalmadan Mark yumruğunu havaya kaldırıp hızla aşağı çektiğinde, yer kıpırdanmaya başladı. Yere bakan yumruğunu göğsüne vurarak, "Tanrı'nın Çocukları, eve dönme vakti!" dedi. Devasa atlar ortaya çıkmış ve tüm kuvvetleri ile yeri döverek onlara doğru dörtnala geliyordu.

Aman Tanrım!

Dev atlar onların çevresinde dönerken Ludvig, kahverengi yeleli olana doğru elini uzattı. Onun eline gelen at yavaşlamış ve burnunu Ludvig'in avucuna sürtmüştü. "Merhaba Odin." dedi. "Evet, oğlum ben de seni özledim."

Paiva, her atın bir sahibi olduğunu anlamıştı. "Atına Odin adını mı verdin?" diye sordu. "İddialı."

"Odin için daha azını düşünemezdim, Paiva. Şimdi hazır ol. Bir Hedffaly'ye binmek gibisi yoktur."

Gerilemek istemişti ancak Ludvig hâlâ elini tutuyordu. "Hayır, hayır. Benim atlarla aram pek iyi değildir, hele devasa olanlarla asla. Ben buna binemem."

Ludvig, başını yana eğip tek kaşını havaya kaldırdı. Onun elini bıraktı. Değişirken birkaç adım geriledi. Bir kez daha boynuzlu o devasa cüssenin içine girmişti. Paiva, onu ne zaman böyle görse nefesi kesliyor ve işin gerçeği önüne seriliyor ve onu ürkütüyordu. Paiva'ya fırsat tanımadan onu belinden yakalayarak atın üzerine çıktı. Onu ön tarafa yerleştirdikten sonra Odin'in dizginlerini onun eline tutuşturdu. "Merak etme, yolu kendi bulur ve ben söylemeden durmaz ya da hızlanmaz. Sadece kendini daha iyi hissetmen için."

Paiva, dizginleri avuçlarının içinde sıkıca tutarak. "Teşekkür ederim, çok rahatladım." diye söylendi.

"Kontrol bendeyken rahat olmalısın zaten Paiva, sana zarar gelmesine izin vermem."

"Sahi mi? En son beni zindanlara atmak isteyen birkaç dev olduğunu hatırlıyorum."

Ludvig, onu sarıp ellerini tuttu. "Tehlikenin olmayacağını söylemedim zaten, Küçük Şeytan. Sana zarar gelmeyeceğini söyledim. Tabii benden kaçmaya devam etmediğin sürece." Duraksadı. Odin'i hızlandırmıyor, bilerek diğerlerinden geride kalıyordu. "Bana gerçek sebebi söyleyecek misin Paiva? Neden beni terk ettin?"

"Böyle söyleyip durma! Seni terk etmedim! Terk edeceğim bir yerde değildin zaten."

"Tam olarak neredeydim?"

Eğleniyor muydu?

Evet!

"Bilmem, sürekli kaçtığın için *tam olarak* göremiyordum." dedi Paiva.

Ludvig, keyifli bir kahkaha attı. "Senden kaçmıyordum. Sadece sana kaçmak için fırsat veriyordum ancak çok korkan Küçük Şeytan düşündüğümden cesur çıktı."

"Neden, senden korkmalı mıyım?"

Tek elini Paiva'nın beline saran Ludvig, "Bilmem, sen söyle. Korkmalı mısın?" dedi. Eli belinden aşağıya doğru kaydı. Bacağının üzerinde gezinen parmaklar onu korkutmuyordu ama korktuğu duygulara sürüklendiğinden emindi.

"Sanırım, bazen."

"Haklısın. Bazen..." dedi Ludvig. "Bencil yanım kaçmadığın için çok mutlu, Küçük Şeytan. Şimdi sıkı tutun, Otherworld'ı gökyüzünden seyretmezsen buraya gelmenin bir anlamı olmaz."

Odin, burnunu yukarı kaldırıp hızlandı. Öyle çok hızlanmıştı ki Paiva'nın ne kadar yükseldiklerini fark edemeyecek kadar başı dönüyordu.

"Aman Tanrım! Uçuyoruz Ludvig."

Ayışığı Kitaplığı

Porsuk Ağacı

Paiva, uçuyor olmanın bu kadar keyif vereceğini düşünmemişti. Bulutları geçmişler ve sonsuz bir mavinin içine dalmışlardı. Odin, devasa kanatlarını her çırptığında çok daha yukarılara çıktılar. Kanatlar, böylesi büyük bir zevke dönüşürken, Ludvig nasıl olur da onlardan vazgeçerdi merak içindeydi. Kanatları olmasını isterdi. Bu düşünceler onu tanıdık bazı anlara sürüklemişti. Yabancı anlar hem ona ait hem de değildi sanki. Devasa kanatların nasıl açıldığını onu nasıl göğe yükselttiğini bildiğinden neredeyse emin gibiydi. Ludvig'le karşılaştığı andan beri sanki başka birinin zihnindeki anıları ele geçirmişti.

Odin, aşağı doğru süzülmeye başladığında bile bunu düşünüyordu.

Neden gerçek kimliğinden vazgeçip devlerle birlikteydi? Neden olması gerektiği gibi Tanrı Dağı'nda, Tanrılar gibi zirvenin tadını çıkarmıyordu?

Ludvig Mikell McCool'un bilinmezliği onu içine öylece çekivermişti. Bu bilinmezliğin her bir noktasını keşfetmek istiyordu. Onu tanımak, aklından geçen her düşünceye sızmak için can atıyordu. Pek sağlıklı bir ilerleyiş değildi ama Paiva ne istediğini daima bilen biri olmuştu. Net olmanın faydasıydı bu, asla belirsizliğin ortasında bırakmıyordu kendisini. İyi ve kötü gibi sert

bir ayrımı vardı her kararının. Yapardı ya da yapmazdı, arada asla can çekiştiği bir kıvranma dönemi olmamıştı. Şimdi de ne istediğini iyi biliyordu. Sofia haklıydı, istiyordu ve almayı kafasına koymuştu. Sonunda yanacaksa da önemli değildi. O, kendisini değiştirmeyecekti.

Odin, yere iniş yaptığında bir süre dörtnala koşmayı sürdürdü. Kalabalığın içine daldığında yavaşlamıştı. Yerleşim yerinin tam ortasına ulaştıklarında Paiva, etrafta dolanan devlerin içinde buldu kendisini. Her biri boynuzlu ve devasaydı. Kanatları yoktu. Bu detay, ona burasının sadece devlere ait olduğunu anlatıyordu. Tanrılar kendi dağlarında yaşarken, devler burada bir hayat kurmuştu.

Bir dünya.

Öteki Dünya!

Odin'in sırtından inen Ludvig, Paiva'yı kucaklayıp aşağı inmesine yardımcı oldu. Paiva, ellerini Ludvig'in omuzlarına koymaktan çekinmişti. Bu hâliyle aşırı iri ve farklıydı. Kendisini tuhaf hissediyordu, böyle anlarda neden ona ufak dediğini daha iyi anlıyordu. Yanında minicik kalıyordu ve bu durumdan pek hoşnut değildi. Çünkü Ludvig'in *Küçük kadınlardan hoşlanmam, sözlerini hatırlatmasını istemiyordu.*

Ludvig, Odin'in burnunu okşayıp ona gitmesini söyledikten sonra değişmişti. Paiva, Cora ve Lucas'ın boynuzlu hâllerinde olduğunu gördüğünde, merakına bir kez daha yenik düştü ve Ludvig'e, "Neden onlar gibi olmadın?" diye sordu.

Ludvig'in eli sırtındaydı. Onu hafifçe iterek ilerlemesini sağladı. Burada daha rahat görünüyor, heyecanla etrafı inceliyor ve her gördüğü deve yumruğunu göğsüne vurarak selam veriyordu. Diğerleri Ludvig'i gördüğünde yumruklarını göğe, oradan yere ve en sonunda göğüslerine vuruyordu. Bu selamlaşma sadece Ludvig içindi. O, önemliydi.

Aman Tanrım, o bir Tanrı'ydı!

Paiva daha önce parçaları birleştiremediğine inanamıyordu. Her şey ortalığa saçılmış duruyordu işte. Alator ve Morrigan'ın oğluydu. Soyunda değil fâni, melez karışan biri bile yoktu. Doğrudan ikinci nesildi.

Kaç yaşındaydı?

Onu yönlendirmeye devam ederken, eğilip Paiva'nın sorduğunu bile unuttuğu soruyu cevaplandırdı. "Çünkü o şeklimi pek sevmiyorsun. Sanırım öyleyken bana dokunmaktan korkuyorsun. Ayrıca aramızdaki boy farkı fazla açılıyor ve bana ulaşmana engel oluyor. Parmak uçlarında yükselip beni öpmeye çalışmanı sevdim, Küçük Şeytan."

Konuşmaları, sürekli geçip duran devlerin selamlarıyla kesintiye uğruyordu. Başka bir devin Ludvig'i selamlaması ve onunla konuşmasından sonra Paiva, "Sana dokunmaktan korkmuyorum, sadece senin gözünde bir kez daha küçük kadın olmak istemiyorum." dedi. "Nasıl göründüğünü umursamayı bırakalı çok oldu, Ludvig."

"Olsun, ben yine de bana daima ulaş istiyorum. Ayrıca ufaklığın her geçen zaman daha fazla hoşuma gidiyor. Şimdi bunları bırak ve şu tarafa doğru dön." Onu omuzlarından tutup arkaya doğru çevirdi. "Bak bakalım, senin anlattığın efsanelerden daha mı iyi?"

Paiva, karşısındaki ağaca bakakalmıştı. Dudakları aralanmıştı ama ne konuşabiliyor ne de kapatabiliyordu. Ağacın sık ve koyu renkli yaprakları geniş bir gölge yaratmıştı. Gövdesi devasaydı. Bodur bir gövde olmasına rağmen boyu uzun ve güçlüydü. Çevresi özenli kesilmiş kütüklerle çevrelenmiş ve rutin yaşamdan koparılmıştı. Paiva, gidip ona dokunmak istedi ancak bunun doğru olmayacağını düşünerek isteğine ket vurmaya çalıştı.

"Bu gerçekten o mu? Dokunabilir miyim?"

"Kutsal Porsuk Ağacı, evet bildin Paiva."

Deirdre'nin sesini duyduklarında ikisi de hızla arkalarını döndü. Dev kadın, öylece durmuş onları izliyordu. Ne kadar süredir orada olduğunu merak eden Paiva, kaşlarını çatıp Deirdre'nin olası meydan okuyuşuna hazırlandı ancak kadında farklı bir şeyler vardı.

"Ancak dokunmanı tavsiye etmem. Çizgisini aşanların içindeki gerçekliği ortaya çıkarır. Kimse özelini paylaşmak istemez öyle değil mi? Sen bizim gibi değilsin, ne kadar dayanıklı olduğunu bilmiyoruz."

Ludvig, bir adım atıp kendisini tamamen Deirdre'ye doğru çevirdi ama kadın elini kaldırıp konuşmasına devam etti. "Hiç kızma Mikell, bunu sen de biliyorsun. Dokunmasının nelere yol açacağı meçhul. Onun iyiliği için."

Elbette ki Paiva ona inanmıyordu. Kadındaki hırs ve yarışma arzusu ikisini Paiva'nın hiç istemediği bir durumun içine sokmuştu. Bir erkek için başka bir kadınla mücadele etmek onun alışkın olmadığı bir durumdu. Aslında çekip gitmesi gerekirdi, eski Paiva böyle yapardı ama Ludvig'i bu kadının oyunlarıyla bırakmayacaktı.

"Pekâlâ, Deirdre," dedi Ludvig. Temkinli konuşuyordu. "O'Connorlar ne durumda?"

"Angus, onları ailelerinin yaşadığı yere götürdü. Yerleşiyorlar. Sonrasında dinlenmelerini istedim. Paiva'yı görmek istediler ama senin ne yapacağını bilemediğim için onlara ancak akşam yemeğinde eşlik edebileceğini söyledim." Duraksadı. "Paiva'nın nerede kalacağını bile..."

"Benimle kalacak, Deirdre. O'Connorlara doğru bilgi vermişsin. Şimdi sen de dinlen ya da dostlarını gör. Toplantı için bir araya geleceğiz."

Pek memnun görünmese de gülümsemeye çalışarak yanlarından ayrıldı. Paiva, bu gülüşün ona dişlerini göstermek için

olduğundan emindi. Sadece yemek öncesi avıyla oyun oynuyordu, o kadar.

Ludvig, onun arkasından kısa bir süre baktı. Sonra yeniden Paiva'yı yönlendirerek evlerin bulunduğu tarafa yürümeye başladılar. Yapılar normalden çok daha büyüktü ama buna rağmen normal bir evden farksız görünüyorlardı. Her ev arasında geniş bir arazi vardı. Dağların çevrelediği bu yerleşim yeri sanki doğal bir korunma alanıydı. Devasa ağaçlar, devasa çiçekler ve devasa hayvanlar. Burada her şey çok büyüktü.

Devler, bir koşuşturma içindeydi. Ellerinde büyük sepetler taşıyor ve neşe içinde konuşuyorlardı. Paiva, onların telaşını anlamaya çalıştı.

"Hazırlık yapıyorlar." dedi Ludvig. "Tanrı'nın Çocukları döndü."

"Eğlence gibi mi?"

"Evet, eğlence gibi ama senin bildiğinden daha büyük bir şey."

Kıkırdayarak, "Burada her şey çok büyük zaten." dedi. "Kendimi küçücük hissediyorum."

"Öylesin zaten, Küçük Şeytan."

"Ve sen bundan artık hoşlanıyorsun." Paiva kaşlarını kavislendirip ona tatlı bir gülümseme hediye etmişti. Ludvig'in saçlarına uzanan eli bir süre onu okşadıktan sonra, "Evet, bundan hoşlanıyorum ve korkuyorum." dedi. Paiva'nın konuşacağını anladığı anda devam etti. "Hayır, soru yok. Daha sonra, şimdi sadece tadını çıkaralım."

Paiva, onun korkudan kastettiği şeyi ölesiye merak ediyordu ama devam etmedi. Bazen adamın yüzündeki ifade inatçılığın en üst seviyesini gözler önüne seriyordu.

"O zaman başka soru." dedi Paiva. "Onlar kim? Bütün bu devler, senin ordunun üyesi değil. Burada bir hayat var, hem de kocaman."

"Kimi melez, kimi Tanrı Dağı'ndan kovulmuş oğullar ve kızlar."

"Hepsi boynuzlu. Kanatlar yok." dedi Paiva. Her cevap yeni soruları doğuruyor ve merakı asla tükenmiyordu.

"Kanatlara sahip olanlar burada yaşamaz, Paiva. Nasıl desem, burası daha varoş." Güldü. "Elit kısım daha yukarılarda. Adalet her yerde aynı, kimisine daha fazla..."

"Tanrılar böyle olmamalıydı." dedi Paiva. Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Elinde gücü tutanlar adil olsaydı belki de dünya daha yaşanılası bir yer olabilirdi. Tanrı ya da değil, güç adalet için kullanılmalıydı. "Belki daha adil bir Tanrı orada yaşasaydı işler değişirdi."

Ludvig, onun konuyu nereye getireceğini anlamıştı. Onu evlerden birine yöneltmişti. Açık araziden geçip evin kapısında durdu. "Neyi merak ettiğini biliyorum. Ben kovuldum, Küçük Şeytan. Sadece bir devim o kadar." dedi. "Onlarla yaşamak istemedim ve istemiyorum."

"Burada mı yaşamak istedin yani?"

"Evet. Tam olarak burada... McCoolların evinde."

Kapıyı açarak içeriye girdi. Ev sanki özel yapılmış bir yerdi. Paiva, ufak değil de ev fazla büyüktü. Eşyaların hepsi boyunu aşıyordu. Kanepe, mobilyalar, her şey kocamandı. Paiva, pencerenin kenarına konulmuş tekli koltuğa kıvrılıp sığabileceğini biliyordu. Üzerine özenle katlanıp konulmuş battaniyenin altına girebilirdi. Aslında büyük evlerden hoşlanmazdı ama nedense burası ona fazla sıcak gelmişti. Ludvig'le birlikteyken duygular dâhil her şey devleşiyordu.

Paiva, onu izlemişti. Ludvig'in evde dolaşırken, hüzünlendiğini fark etti.

"Buraya gelmeyeli 287 yıl oluyor. Burada büyüdüm ben. Fâni yaşamı terk ettiğimde, McCoolların yanında kaldım. Aile dendiğinde aklıma sadece onlar geliyor. Annem, babam ve

kardeşlerim vardı. Koca Dean ve ufaklık Ian." Duraksadı. Yüzünde bir tebessüm oluştu. "Ve Eirinn. Güzel, küçük kız kardeşim. Onları özledim. Buraya en son orduya asker toplamak için gelmiştim. Bir kısmı av sırasında öldü, diğerleri tutsak. Başarısız olmak incitiyor."

"Başarısız olmadın. Onları kurtardın Ludvig. Eğer mesele diğerlerini kurtarmaksa, seninle gelirim."

Ludvig, hüzünlerinden sıyrılıp yenisinin içine atılmıştı sanki. Gözleri birbirini bulduğunda başını iki yana salladı. Kollarını beline dolayarak onu kucağına aldı. Bunu artık çok sık yapıyordu. Ona dokunmak istediğinde kendisine engel olmuyor ve yakınlıkları ikisine de o büyük duyguları yaşatıyordu. Yüzleri aynı hizaya geldiğinde, Paiva'yı yüksek bir mobilyanın üzerine bıraktı. Birkaç çekmeceli şifonyeri anımsatan mobilyanın üzerindeyken, yüzleri aynı hizada kalmaya devam etmişti.

Ludvig'in değişen bakışları onu tedirgin ediyor ve tüm yakınlıklarına rağmen endişelerinden arınamıyordu. Onun konuşmasını bekledi. Daha şimdiden söyleyeceklerinden hoşlanmamıştı.

"Oraya gelemezsin, Paiva. Seni götüremeyeceğim kadar tehlikeli bir yerdeler." dedi.

"Mağaralara girmeye alışkınım." diye karşı çıktı. "Ne kadar farklı olabilir ki? Daha öncede risk vardı. Asiller gelmişti, hatta Dörtlerden biri bile vardı. Şimdi ne değişti?"

"Birincisi bu defa mağara değil." dedi. "İkincisi, Dörtlerin biri değil hepsi orada olacak -en azından özgür olan üçü- ve son olarak Küçük Şeytan, daha önce de seni riske atmaktan hoşlanmıyordum ama önceliklerim değişmeye başladı. Bu durumda başka çareler aramak zorunda kaldım. Oraya benimle gelemezsin."

"Nereye gideceksin, Ludvig? Neredeler?"

"Kule'ye" Paiva'nın büyüyen gözlerine bakarak, "Evet, orası hakkında bir şeyler biliyorsun. Cehennemin en dibi, Küçük Şeytan." dedi."Seni oraya götürmem."

Bir anda telaşa kapılan Paiva, kendince çareler düşündü. "Ama ipleri çözemezsin, ben olmazsam oraya girmenin bir anlamı kalmaz."

"Oraya sadece McCoollar için gitmiyorum, Paiva. Oraya av için gidiyorum. Bir yolunu bulacağım ve ailemi de kurtaracağım."

"Peki ya ben?" diye sordu. Neler oluyordu bilmiyordu ama kırılan bir şeyler olduğundan emindi. Bu, çok saçmaydı. Paiva, Ludvig'in onu bırakıp gideceği gerçeği ile yıkılmaya şimdiden hazırdı. Ne yani, onunla cehenneme bile gitmeyi göze mi alıyordu? Hem de gerçek cehenneme!

"Sen de beni O'Connorlarla birlikte bekleyeceksin."

Bakışlarını ondan kaçıran Paiva, zamansız akmak konusunda büyük bir istikrara sahip olan gözyaşlarını durdurmaya çalıştı.

"Hey, Küçük Şeytan." dedi Ludvig. Paiva, ona bakmadığında ellerini onun yanaklarına yerleştirip parmaklarıyla gözyaşlarını sildi. "Paiva, neden ağlıyorsun? Anlamıyorum. Lütfen anlamamı sağla. Ne yaptım?"

"Beni buraya neden getirdin Ludvig? Ait olmadığım bir yerdeyim."

"Ben... Seni korumak istiyorum." Ludvig'in şaşkınlığı giderek artıyordu. İki yüz yıllık bir değişim kadınları anlamasını bu kadar mı engelliyordu gerçekten?

"Kimden? Devlerden mi yoksa iblislerden mi? Neden senin evindeyim?"

"Burada olmanı istiyorum çünkü..."

"Çünkü beni korumak istiyorsun!"

"Bundan kötü bir şeymiş gibi bahsediyorsun." Ellerini onun üzerinden çekip başını geriye attı. Onu izliyor ve göz kırpmasından bile anlamlar çıkarmaya çalışıyordu.

"Vicdan azabın olmak istemiyorum. Sana yardım ettiğim için değişen hayatımı umursuyorsun."

"O da var!" diye bağırdı. Ses tonunu ayarlamaya çalışmak için derin bir nefes aldı. Daha sakin ve kısık bir sesle konuşmaya devam etti. "Ama tek sebep o değil. Hadi ama Paiva, nedenini biliyorsun. Bunu seni öperken detaylıca açıkladığımı sanıyordum."

"Ama beni bırakıp gideceksin Ludvig, gittiğinde öpücüklerin bir kıymeti kalmayacak."

"Öyle mi düşünüyorsun? Yaşadığın her anın kıymeti hafızanda saklı kalacak. Ayrıca yenileri için dönmüş olacağım."

"Öyle düşünmüyorum, bunu biliyorum tamam mı? Gittiğinde hiçbir şeyin önemi kalmayacak. Yalnız yaşamak istememin bir nedeni vardı Ludvig. Yeniden terk edilme riskini sıfırlamak. Şimdi bana diyorsun ki *bana alış Paiva, alış ki yeniden yalnız kaldığında terk edilmenin ne demek olduğunu hatırla.*"

"Seni terk edeceğimi söylemedim, Küçük Şeytan. Seni tehlikeli bir yere götürmek istemiyorum diye böyle düşünemezsin." dedi. Onun söylediklerini düşünmesi için birkaç saniye zaman tanıyarak yeniden konuşmasına devam etti. "Bazen gitmek gerekir Paiva, yeniden dönebilmek için, döndüğünde bulmak için. Anlıyor musun? Seni oraya götürürsem ve eğer sana... Paiva, orada sana bir şey olursa geri dönmek için yeterli sebebim kalmazmış gibi hissediyorum. Bu kadar küçük olup bir anda bu kadar büyük bir yer kaplaman beni de korkutuyor ama olan bu işte. Sadece güvende ol istiyorum. Yalnızca bana yardım ettiğin için değil. Ayrıca, hadi ama evimdesin ve daha ilk andan itibaren seni ağlatmayı başardım. Planım bu değildi."

Burnunu gürültüyle çeken Paiva, kol yeniyle yüzünü sildi. Ludvig onun yeniden meraklı ifadesiyle buluşmasını izliyordu. Söyledikleri gerçekti ve Paiva'nın bunu anlamasını istiyordu. Beklediği soru sonunda dudaklarından dökülmüştü. "Planın neydi?"

Ludvig, dudaklarını ıslatıp gülümsedi. Yeniden ona yaklaştı. Kendisine Paiva'nın bacaklarının arasında yer bulup kollarını

ona doladı. "Yarım kalmış bir işimiz var. Tabii toplantı yüzünden birazdan gitmeliyim ama işimizin ne olduğunu hatırlaman için belki beni yeniden öpersin diye düşünmüştüm."

Hiç söylemeyeceksin sandım!

"Bence öpücük işinde sen daha iyisin."

"Öyle mi? Hoşuna gitti yani. Peki, Küçük Şeytan, bunu sen istedin."

Ludvig'in kolları onu kendisine çekti. Dudaklarını okşamaya başladığında Paiva, terk edilmenin acısını yaşayacak bile olsa kendisini bu ana kaptırmak istemişti. Bacaklarını ona dolayıp ellerini boynuna sardı. Parmakları saçlarının arasındaydı. Ludvig'in elleri ise sırtında dolanıyor ve ara sıra kalçalarında oyalanıyordu. Paiva bundan hoşlanmıştı. Daha önce yaşamadığı bir deneyim yaşıyordu. Kendisini durdurmaya çalıştıkça bedeni sanki ona hınçlanıyor ve kontrolü elinden alıyordu.

Şimdi, tam şu an bedeni sadece Ludvig'i arzuluyor ve bunun uğrunda savaş veriyordu. Elleri Ludvig'in tişörtünün altına kaymıştı. Çıplak tenine dokunmak içindeki sancıları artırmış olsa da bundan hoşlanmıştı.

Karın kasları belirgin girinti ve çıkıntılarla parmaklarının altında onu gizli bir sırra davet ediyordu. Ludvig'in dudakları boynuna doğru kaydığında, Paiva'nın tutmakta zorlandığı inilti-leri özgür kaldı. Bu Ludvig için bir uyarıcı gibiydi ama Paiva'nın beklediği gibi onu kendisine daha fazla yaklaştırmak yerine ayırmıştı.

"Dur!" dedi Ludvig. Paiva'nın elleri artık ona dokunmuyordu. "Paiva, sanırım bu dayanamayacağım bir şey. Uzun zaman oldu ve ben, dünyevi zevkler konusunda fazla hassaslaşmış olabilirim. Ya da bu tamamen senin sebep olduğun bir şey... Sadece bununla yetinemem. Sadece öpüşerek o kısma gelmek istemiyorum. Utanç verici olur. Ben, işleri biraz hızlandırsam, sorun olur mu?"

"Hızlandırmak mı?" Paiva, gülebilirdi ama bu onu memnun eden bir istekti. Ludvig, Paiva'yı düşündüğü için işi yavaştan alıyor ve bunu harika yapıyordu. "Bazı şeylere geç kalmış bile olabilirsin Ludvig." dedi. "Ama toplantı ne olacak?"

Ludvig, hayal kırıklığıyla başını Paiva'nın göğsüne gömüp bekledi. Derin nefes alıp veriyordu. O, kendisini sakinleştirmeye çalıştıkça Paiva'nın içinde kıpırdanan heyecanlara sebep olduğunu bilmiyordu. Elini onun saçlarında gezdirmeye devam eden Paiva, bacaklarını yeniden ona doladı. Elleri ensesindeydi. Parmakları saçlarının arasında bir keşfe çıkmış gibi kımıldayıp duruyordu.

"Belki biraz vaktimiz vardır." diye fısıldadı Ludvig.

"Ya da belki toplantıyı erteleyebilirsin. Sonuçta kumanda sende..."

Ludvig, "Bu da iyi fikir." diye fısıldadı. Tam onu yeniden öpecekken, Lucas'ın sesi tüm büyüyü bozmuştu.

"Ama bunu yapamazsın." Sırıtarak ikisine bakıyordu. Sırtını kapı pervazına yaslamış ayaklarını da çapraz yapmıştı. Ne kadar süredir onları izlediğini merak eden Paiva, yeni gelmiş olduğuna inanmamıştı. "Bölmek istemezdim ama toplandık bile. Deirdre, toplantıyı erkene çektiğini söyledi. Anlaşılan yalan söylemiş ama herkesi toplamayı başardı. Bir tek sen yoksun. Ben de bir bakayım dedim. Keşke daha geç gelseydim."

Paiva, bacaklarını aşağı sarkıtmıştı ama Ludvig ondan uzaklaşmadı. Kolları hâlâ ona dolanmış bekliyordu. Gözlerinde hayal kırıklığı vardı. "Deirdre'yi öldürmeni istesem bunu yapar mıydın, Lucas?" diye sordu. Yüz ifadesi kurduğu cümleyi destekliyordu.

"Aslında bunu çok istesem de annesi yüzünden cesaret edemezdim sanırım."

"Evet, galiba bu yüzden yaşamaya devam ediyor. Eh, yapacak bir şey yok. Aşağı inme vakti, Küçük Şeytan."

Ludvig onu kaldırıp yere bıraktığında Paiva, ayaklarının üzerinde durabileceğinden çok emin değildi. Başı dönüyor ve nefes alışverişi bir türlü düzene girmiyordu. *Sadece öpücük.* Bir kez daha sadece bir öpücükle altüst olduğuna inanamıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Ludvig. Ancak yüzündeki kendini beğenmiş ifade onun dengesini bozanın ne olduğunu bildiğini ispatlıyordu. Meydan okuyan yangın yeri gözleri, sanki şimdi yeniden onu öpebileceğini söylüyordu.

"Hayır, iyi değilim. Deirdre'yi ben öldürsem sorun olur mu? Sonuçta ben bir iblisim." dedi. "Annesinin kim olduğu umurumda bile değil." Bir Tanrıça'ydı! *Aman Tanrım!* Tehdit ettiği varlıkları düşünmemeye çalıştı.

Lucas ve Ludvig birbirlerine bakıp gülmeye başladıklarında, Paiva da onlara katıldı. Bazı şeyleri aşıyor olmak güzeldi ama yeni kapılar yeni sorunları beraberinde getirecekti. Sadece bunu henüz düşünmek istemiyordu.

"Bu arada, Deirdre Paiva'nın nerede kalacağını soruyor. Toplantı boyunca onu yalnız bırakacak mısın onun peşinde galiba. Gerçi onu da getirmeni istedi. İnanabiliyor musun? Paiva'nın toplantıya katılması gerektiği konusunda oldukça ısrarcı hem de. Porsukla ilgilendiği için Paiva'nın da eğleneceğini söyledi."

"Bir şey planlıyor." dedi Paiva hemen. Deirdre'nin dostça davranışları şeytani -ki şeytan olanın Paiva olması işleri biraz ironikleştiriyordu- planlar kurduğuna işaret ediyordu.

"Bilemiyorum Paiva. Deirdre aptal değildir. Seni koruduğumu biliyor. Dahasını da bildiğinden eminim. Benim düşmanlığımı kazanmak istemez. Belki şans istiyordur."

"Safsın işte Ludvig." dedi Paiva. "Kesinlikle bu konularda safsın. Onun tek istediği sensin, anlamıyor musun?"

Ludvig gözlerini devirip Lucas'a baktı. Ancak beklediği yardım arkadaşından gelmemişti. "O iş bitti Paiva ve inan bana Deirdre için bir önemi bile yoktu."

"Ama artık var. Sen de onu tanıyorsun. Ne yaptığını biliyorsun. Benimle yarışıyor ve bir iblise yenilmek istemiyor. Seni yatağa atmanın peşinde..."

"Yatağa atmak mı?"

"Evet, şimdilerde öyle söylüyorlar. Yani seninle..." Lucas onu duyuyor olsa da sesini kısarak devam etti. "Anla işte, bizim yapamadığımız o şeyi yapmak istiyor."

Lucas, "Bu iblise bayılıyorum." dedi. "Önden gidiyorum, belki o yapamadığınız şey hakkında konuşmak istersiniz."

Ludvig, Lucas arkasını döndüğü anda Paiva'yı şaşırtarak onu öptü. Az önceki gibi yoğun bir istekle değil ama içinde iyi olan birçok duygunun barındığı güzel bir öpücüktü. "O şeyi yapmak istediğim tek kadın sensin, Küçük Şeytan. Bir başkasının şansı yok." dedi. "Şimdi biraz toparlanalım ve sakinleşelim. Özellikle ben. Devlerin karşısındaki otoritemi kaybetmek istemiyorum."

Ludvig, dağılan saçlarını düzeltip arkadan topladı. Gözlerini kapatıp birkaç derin nefes aldı. Yeniden Paiva'ya baktığında, "Saçlarını seviyorum." dedi Paiva. "Daha önce uzun saçlı erkekler ilgimi çekmezdi. Sanırım sana yakışıyor."

"Öyle mi? Ben de çağa pek uymadıkları için kesmeyi düşünüyordum ama anlaşılan kısaltmak yok."

"Mümkünse kısaltma."

"İstemen yeter, Küçük Şeytan."

Toplantı alanına doğru giderken, Ludvig bir kez daha Paiva'nın elini tuttu. Bu diğerlerine Paiva'nın kim olduğunu anlatmak için kullandığı bir yoldu ama aynı zamanda ona dokunmaktan da hoşlanıyordu. Artık bunu gizlemek istemiyor gibiydi. Mümkün olan her anda Paiva'nın anlamasını sağlamaya çalışıyordu. Onu bırakıp gideceği inancını kırmayı planlıyordu.

Devler, Porsuk Ağacı'nın orada toplanmıştı. Her biri bir kütüğe oturmuş bekliyordu. Gergin görünüyorlardı. Belki de Paiva'nın varlığı onları bu duruma getiriyordu. Onlara kızamıyordu,

iblisler onların doğal düşmanıydı ama şimdi karşılarına Paiva'yı çıkarmış ve onu korumalarını istemişti. Paiva'ya duyduğu hisler devleri gerginliğe sürüklüyor olmalıydı. Bunun üzerine düşünmemeyi tercih etmişti. Paiva her şeyden o kadar uzaktı ki onun bir iblis olduğu gerçeği her zaman geriden geliyordu. Bir fâni gibi görünüyor ve öyle davranıyordu. Kırılgan ve ölümlü! Bu istemediği bir şeydi. İblis olmasını tercih ediyordu.

Alana yaklaştıklarında, "Oraya girdiğimde değişeceğim, Küçük Şeytan." dedi. "Ağacın gücü, herkesin içindeki gerçekliği ortaya çıkarıyor."

"Benim için sorun değil. Söyledim sana Ludvig, senden korkmuyorum."

Ludvig, başını sallayarak dudaklarını büktü. "Bu bir sorun. Toplantıdan sonra bunu halletmek lazım, Küçük Şeytan... Bakalım, yalnız kaldığımızda da aynı şeyi söyleyebilecek msi?"

Paiva, "Bekliyorum, Ludvig." dedi.

Ludvig, ona bakmayı göze alamadı. Şimdi ciddi olması gerekiyordu. Onunla konuşmaya son verip çembere doğru yürüdü. İfadesi değişmiş ve kaşları çatılmıştı. Öfkeli değil ama ciddi görünüyordu. Paiva'nın elini bırakıp ondan birkaç adım uzaklaşarak çemberden içeriye ilk önce o girmişti. Onun girişiyle birlikte devler ayağa kalktı. Farklı bir şeyler vardı. Hissettiği gerginliğe eşlik eden bir korku ve heyecan...

Ludvig, değişirken Paiva'ya doğru baktı. Zaman sanki yavaş akmaya başlamıştı. Son anda aklına gelen olasılıkla birlikte kolları cehennem alevleri ile tutuldu. İpin güvenli bölümünde kendi adamları varken Ludvig, hapsedilmenin şokundan daha fazlasını yaşıyordu. Paiva, çemberi aşmıştı. Olasılık gerçeğe dönüyordu. Porsuk Ağacı, gerçeği ortaya çıkartacaktı.

Paiva, değişiyordu.

Bu Gerçeklik

Kanıyordu!

Acıyla çığlık atıp yere kapaklandı. Sırtı önce ince çizgiler hâlinde kanamaya başladı. Kanat yerleri belirginleşmiş ve derisi yırtılmaya başlamıştı. Ellerini yüzünde tutup bağıran genç kadın, boynuzların çıkacağı derinin yırtılmasıyla birlikte bayılacağını hissetti.Bedeni patlayıp binbir parçaya ayrılacakmış gibi geliyordu. İçeriden onu kesip dışarı çıkmak isteyen bir şey vardı sanki. Derisinin yırtılma sesini duyabiliyor ve çığlığı o sesi bastırıyordu. Acıyordu.

Ludvig, "Bırakın beni!" diye bağırdı. "Lucas! Cora!" Ancak onlar da Ludvig ile aynı kaderi paylaşıyordu. Cora, ipi koluna dolayarak onu tutan devi kendisine yaklaştırmayı başarmıştı. Suratına indirdiği boynuzla birlikte yere devrilen devin yerini iki kişi almıştı. Çaresi kalmamış ve kolundaki yangına daha fazla dayanamamıştı. Lucas ise tüm direnmesine rağmen ipleri aşmanın yolunu bulamıyor, öfkeyle haykırıp duruyordu.

Sadece Mark, Paiva'ya yaklaşmayı başarmıştı. Genç kadını çember dışına çıkarmaya çalıştı ancak başarılı olamamıştı. Paiva, hâlâ acıyla kıvranıyordu. Mark'ın ne yapmak istediğini anladığında, acıların çemberin dışında son bulacağına inandı. Çemberden kendisi çıkmaya çalıştı. Bacakları onu taşımayacak kadar

güçsüz düşmüştü ama o yılmadan devam etti. Sürünerek bile olsa buradan çıkmak zorundaydı. Eğer çıkmayı başarırsa acı da son bulurdu.

"Bunun hesabını bana vereceksiniz!" diye bağırdı Ludvig. Paiva'nın çaresizliğini izlemekten nefret etmişti. Onu diğerlerinden çok daha fazla dev tutuyordu. Neredeyse tüm vücudu cehennemin kor alevleriyle sarılıydı. "Bu isyanın ve hainliğin hesabını vereceksiniz!"

Deirdre, "Abartma Mikell," dedi. Başıyla Paiva'yı işaret ederek devlerden birini ona gönderdi. Çember dışına çıkmasına izin vermiyorlardı.

Ludvig, Paiva'ya doğru giden deve seslendi. "Sakın ona dokunayım deme, Paul! Eğer dokunursan seni parçalarım."

Paul, tehdit karşısında kararsız kalmıştı ama Deirdre bir kez daha Paiva'yı işaret ederek, "Tut onu!" diye bağırdı. "Unutma, bu tüm devlerin iyiliği için."

"Bu, hainlik!"

"Ludvig, Ludvig." Sesi işveli çıkmıştı. Sanki Paiva acıyla kıvranmıyormuş, sanki etraflarında onlardan başka kimse yokmuşçasına. Ona belli bir mesafeye kadar yaklaştı. Daha fazlasını arzuluyor görünse de aptal değildi. Ludvig'in gücünü kestirmek ona hâlâ zor geliyordu. "Sen hep böylesin zaten. Sadece tek şeye odaklanıyorsun. Ağacı gördüğünde bunu düşünmemiştin bile, öyle değil mi? Tüm gerçeklik ortada. Kendine bak Mikell! Kendine bir bak. Değişemiyorsun. Buradayken olman gereken şekli koruyorsun. Sırtındaki kanat izlerinin acıdığına yemin edebilirim. Yeniden çıkmak için çıldırıyorlar. Burada uzun zaman geçirmeme sebebin de bu zaten. Yeniden onlara sahip olmak istemiyorsun. Ama gerçek bu! Sen bir Tanrı'sın! Şimdi Paiva'ya bak! Sırtı kanıyor, dahası boynuz yerleri belirginleşti bile. Bize ne kadar çok benzeyeceği ortada... Bize, Mikell! Tanrılara! O

Öncülerden değil, halktan bile değil. Biliyorsun Mikell, onun kim olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum!" dedi Ludvig. Çenesini sıkmış ve kurtulmak için büyük bir güç harcamıştı ancak alevler kolunu dağlıyor, bacaklarına dolanan ipler sanki derisine işliyordu. "Biliyorum, seni manyak! Şimdi Paiva'yı buradan hemen çıkar."

"Hayır. Bilmek yetmiyor. Görmek lazım. Herkes Paiva'nın kim olduğunu görmeli!" Ellerini iki yana açıp devlerin önünde döndü. "Biz olduğumuz şeyiz, peki ya Paiva? O kim?"

"Deirdre! Beni sonsuza kadar tutamazsın. Bıraktığında önce beni tutanları, ardından seni öldürürüm. Şimdi beni bırak!" Ludvig'in tehditleri diğerlerini etkilemişti. Yeni düşündükleri gerçek bir yıldırım gibi ortalarına düşüp her birini yakmıştı.

Ludvig'i sonsuza dek tutamazlardı.

Deirdre ona sırtını döndü ve Paiva'nın kıvranışını izlemeye başladı. Bundan keyif alıyor gibiydi. Ludvig, onun iblis avlarken nasıl bir ruh hâline büründüğünü anımsadı. Bu, onun için bir avdı. Öldürmekten zevk alıyordu. Sadece görev için değil, iblisleri keyif aldığı için öldürüyordu. Şimdi Paiva'yla oynamak onu eğlendirmişti. Onun fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu.

Paiva'nın acıyla kıvranmasına daha fazla dayanamazdı. "Paiva!" diye bağırdı. "Lütfen direnme artık. Direnirsen değişim acı verir. Lütfen kim olduğunu kabul et. Sadece bedenin değişecek, o kadar. Sen hep olduğun kişi kalmaya devam edeceksin."

Paiva, ona doğru baktı. Yüzü gözyaşları ve kanıyla lekelenmişti. Başını iki yana salladı. Burnunu çekmiş ve koluyla yüzünü temizlemeye çalışmıştı. Bu detay Ludvig'e çok fazla acı vermişti. Az önce kollarındaydı. Onun gözyaşlarına bile tahammül edemiyorken, şu an daha önce hiç hissetmediği bir acıyla sınanıyordu.

"Ben bir turist rehberiyim! Hem de en iyisi! Ben sizin gibi değilim." Sesi acısıyla yoğrulmuş ve o meraklı tını sanki onu sonsuza dek terk etmişti.

"Yapma bunu, Küçük Şeytan! Beni bunu izlemeye zorlama. Lütfen, kabullen artık. Direnşen bile olacak. İşi kendin için kolaylaştır."

"Sanırım öleceğim. Tanrım!"

"Tanrı mı?" dedi, Deirdre. "Burada olduğunu öğrendiğinde, seni bizzat yok edecek olan Tanrı mı? Yoksa baban mı Paiva? Kime tapınıyorsun?"

Paiva'nın bedeni, kırılmış kemiklerin acısıyla çarpıldığında kendisini yere bıraktı. Ölümü bekleyebilirdi ama öyle çok canı yanıyordu ki tek dileği bu acıların son bulmasıydı. Alnındaki ağrı artığında elini başına götürdü. Minik boynuzlar, kanına bulanmış dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Aman Tanrım! Ben, gerçek bir iblisim.

"Ben sadece turist rehberiyim." diye fısıldadı düşüncelerine inat. "Sadece bir rehber..."

Ludvig, tüm Otherworld'un duyabileceği kadar gür bir haykırışla bağırdı. İpler gerilmiş ve neredeyse kopacak kadar incelmişti. Onu tutan devler Deirdre'ye seslendiğinde, çembere yeni katılan Angus olanları anlamaya çalışıyordu. Aklı karışmıştı. Onun planın bir parçası olmadığı belliydi ama şimdi taraf seçmek zorundaydı.

"Angus, yardım et. Mikell'i bir süre tutmanız gerekiyor. Sadece Paiva gerçek kimliğine bürünene kadar. Ondan sonra herkes sağduyulu davranacaktır." dedi Deirdre. "Yardım et, Angus!"

Angus, Paiva'nın yanından geçerken genç kadın gözlerini ona çevirdi. "Lütfen." diyebildi sadece. "Lütfen."Onun verdiği sözü tutmasını diliyordu ama her dev Ludvig, Cora ve Lucas gibi değildi.

Ludvig'i zapt etmekte zorlanan beş devin yardımına giden Angus, McCool'un haykırışlarına aldırmadı. Sakin görünüyordu. İpin güvenli bölümünü kavrayıp yanındaki deve sert bir omuz atarak dengeyi sarstı. McCool, onun niyetini anladığı anda serbest kalan eliyle diğer devi alıp yere çarptı. Kafatası Ludvig'in uyguladığı güçle zeminde kırılmıştı. Kolundan sarkan ipi alarak yerdeki devin boynuna sardı. Kırık kafatası onun ölmesi için yeterli değildi. Cehennem alevleri kendi ellerini yakıyordu ama acıyı şu an umursamıyordu bile. Devin boynu kızardı ve yanıklar kabarmaya başladı. Ludvig, son darbe için ipi hızla çekti ve dev sanki boş bir çuvalmış gibi yere yığıldı.

İpler bedeninde gevşemiş ve yere dökülmüştü.Artık alevler ona engel değildi. Yeni bir gürlemeyle haykırdı. Bu defa savaş için haykırıyordu.

"Lucas ve Cora'yı kurtar." dedi Angus'a. Mark'a doğru bakıp başını salladı. Mark, Ludvig'in kurtulmasının şaşkınlığını yaşayan devleri alt etmeyi başarmıştı. Artık güç yeniden Ludvig'in elindeydi. Dostları düzeni sağlamakla ilgilenirken, kendisi Paiva'nın çember dışına çıkmasını engelleyen Paul'a doğru gitti. Onun öfkesinin hedefi olmuştu bir kere.

Ludvig koştu. İki dağın çarpışması gibiydi. Zemin sarsıldı. Gök gürültüleri sarsılan zeminin çatlaklarından yukarı çıkmıştı sanki. Sıkışan adımlar ezdiği toprağın içine gömülmüştü. Paul bir gülle gibi yüzüne inen yumruğun ardından yere düştü. Kendisinde kalkacak gücü bulamıyordu. Ciğerlerine dolduracak nefesi kalmamış, kesik kesik soluyordu. Ludvig kolunu Paul'un boynuna doladı. Dev acınacak durumdaydı. Konuşmaya çalıştı ama Ludvig'in uyguladığı güçten kendisine boşluk bulamadı. Elini Paul'un başına koyup sertçe çevirdi. Onun cansız bedeni yere doğru düşerken, Ludvig önce Deirdre'ye baktı ancak Paiva'nın

vakti kalmamıştı. Onun istemediği hiçbir şeyi zorla yaptırmayacaktı.

"Sıra hepinize gelecek!" diye gürledi. "Bunun hesabını vereceksiniz."

Paiva'yı kucağına alarak hemen çemberin dışına çıktı. Greg de onlara katılmıştı. Yaşananlara bir anlam verememiş olsa da Cora'nın yanına giderek onlara yardım etmeye başladı. Henüz soru sormuyordu. Deirdre'nin planı ortalığa saçılmıştı. Artık kontrol Ludvig'in en sadık adamlarındaydı. Cora'nın tüm gücüyle saldırdığı devler ve Greg'in Deirdre'yi tutmasını gördü ama bir süre için onlarla ilgilenmemeliydi.

Kolları, Paiva'nın sırtından akan kanlarla ıslanmıştı. Bu tıpkı cehennem alevlerinin verdiği acıyı veriyordu. Paiva'nın kanı onu korumak için tüm gücünü kullanıyordu. Yine de onu bırakmadı. Ludvig, onu bırakmaya cesaret edebilseydi eğer, geri dönüp büyük bir katliama sebep olabilirdi.

Paiva, acısını minik iniltilerle belli ediyordu. Kollarında sanki olduğundan daha da küçülmüş şekilde yatarken, Ludvig ona bunu yaşatanların hepsine hesap verdirecekti.

"Bana bunu izlettiğine inanamıyorum, Paiva." dedi. "Sadece kabullenmeliydin."

"Üzgünüm." diyebildi. Gözlerini kapatıp başını Ludvig'in göğsüne yasladı. Onun sıcaklığı iyi gelmişti. Artık kendisini güvende ve huzurlu hissediyordu. Günlerdir başına gelen tüm felaketlerden sonra artık sorgulamayı bırakmıştı.

Yumuşak bir zemine yatırıldığında, gözlerini araladı. Hemen geri gelmeyen görüşü buğulu ve bozuktu. Ludvig'in üzerine doğru eğildiğini sadece iri bedenin yaklaşmasından anlayabiliyordu. Ludvig, başparmağını onun dudağında gezdirip minik bir öpücük aldı.

"Ah Tanrım, öldüm öyle değil mi?" dedi Paiva. "Ve burası da cennet..."

"Hayır, ölmedin, Küçük Şeytan. Buna izin vermem ama eğer istersen burayı cennete çevirebilirim."

"Burası zaten cennet Ludvig." dedi. Acılar diniyordu ama kendisini yorgun hissediyordu. Bu yüzden kımıldamaya pek gönlü yoktu. Görüşü geri gelmeye başlamıştı. Ludvig'in ona bakarken, kendi acısını yansıtıyor olduğundan şüphelendi.

"Teknik olarak, Otherworld hem cennet hem de cehennem aslında."

"Ben Otherworld'dan bahsetmiyorum, seni şapşal Dev. Senin yanından bahsediyorum. Ama merak ettim, istersem burayı daha ne kadar güzelleştirebilirsin?"

Ludvig, tek kaşını yukarı kavislendirdi. Yüzünde kendini beğenmiş ifadesi belirmişti. Etrafına bakıp sadece derin bir nefes aldı. Ev dönmeye başlamıştı. Paiva, neler olduğunu anlamaya fırsat bulamadan içinde bulundukları ev yok olup güneşin ısıttığı bir sahilde buldu kendisini. Otherworld epeyce soğuk bir yerdi ancak burası... Paiva, üzerinde yattığı kumların sıcaklığını tüm bedeninde hissetti.

"Buraya nasıl geldik?"

"Gelmedik." dedi Ludvig. "Sadece öyle görmeni sağlıyorum, o kadar. Hâlâ evdeyiz ve sen yatakta uzanıyorsun. Yani teknik olarak seni yatağa attım, Küçük Şeytan. Canımı sıkan şey ise seninle ilgili yaptığım hiçbir plan yolunda gitmiyor. Bu durumda dinlenmeni sağlamak zorundayım."

Paiva ona gülümserken, bir anda yaşadıklarını yeni hatırlamış gibi korkuyla doğrulup elini alnına bastırdı. "Aman Tanrım, boynuzlar. Ludvig, boynuzlarım çıkıyordu ve kanatlar. Bu gerçek miydi? Lütfen bana değildi de! Lütfen hepsi sadece Deirdre'nin oyunuydu de."

"Üzgünüm." dedi Ludvig. "Porsuk Ağacı etkisi... Bu gerçeklik, Paiva. Kimliğin ortaya çıkıyordu."

Kendisini yeniden geriye bırakıp yüzünü astı. Günler boyunca somurtabilir, kabullenmemek adına tek kelime bile etmeyebilirdi ama merak, ah, o Paiva'yı sürekli alt eden merak buna engel oluyordu. "Sadece turist rehberi olmak istiyorum."

"Neysen osun, Küçük Şeytan. Bunun için yapabileceğin pek bir şey yok."

Bunu sindirmesi gerekiyordu ama onun için oldukça güçtü. Bir iblis olduğunun söylenmesi başka bir şeydi, bir iblise dönüşmek çok başka. "Acı gitti, açık yara da yok. Nasıl bu kadar çabuk iyileştim?" diye sordu.

"Ben her değiştiğimde açık yaralarla mı dolaşıyorum Paiva? Sen değişmemek için savaş verdin. Tıpkı bir fâni düşüncesi... Olduğun kişiyi değiştiremezsin. Bazı şeyleri yenmek imkânsızdır."

"Kabullenseydim..." Devam edemedi. Ludvig, konuşsun diye bekledi. O söylediğinde bir şeyleri aşmak daha kolay geliyordu.

"Değişecektin. İşin aslı seni öyle görmeyi isterdim, biliyor musun? Daha farklı bir ortamda ve rızanla..."

Paiva, incindiğini hissetti. Ludvig'le birlikteyken olması gerektiğinden çok daha fazla duygusaldı. Eski bir bağımlı gibi kanına girdiği anda, yeniden her şey eskiye dönmüştü sanki. Küçük bir kız çocuğu olmuştu. Babasının ardından ağlayan, annesi öldüğünde ağlayan ve teyzesinden sonra son kez terk edilmenin acısını çekeceği için söz verirken ağlayan Paiva. Hassas ve kırılgan Paiva. Şimdi Ludvig'in her söylediği cümlenin içine dalıyor ve gizli anlamlarını bulup çıkarmak istiyordu.

"Neden? Bu hâlimden hoşlanmıyor musun?"

Ludvig'in eli şefkatle saçlarında gezinmeye başladığında, biraz da olsa rahatlayabilmişti. Şefkat, güzel bir duyguydu. Yalansız ve çıkarsızdı. "Saçmalama, Paiva. Sadece gerçekte neye benzediğini

merak ediyorum, o kadar. Nasıl göründüğün umurumda bile değil. Ben senin çok soru soran, her şeyden korkan ama hep cesur olan yanından hoşlanıyorum. Hem de çok hoşlanıyorum ama bu gece için yapmak istediklerimiyine ertelemek zorunda kalacağım. Bu, biraz can sıkıcı..."

"Nedenmiş o?" dedi. "Neden erteliyoruz?" İstekliliğini göstermekten geri durmalıydı belki de ama Ludvig söylemişti işte, neyse oydu. Onu, istiyordu.

Onu, istiyordum.

"Sen dinleneceksin ve ben de bazı... Bazı işleri halledeceğim." Bunu söylerken, gözlerinden alevler fırlamış gibi görünüyordu. İçin için yükselen öfkesi mutlaka hedefini bulacaktı. Paiva, onun neler yapabileceğini tahmin ediyordu ancak bunlar yaşadığı tüm acılara rağmen istemediği şeylerdi.

Paiva, gözlerini kapatıp havayla şişirdiği yanaklarını yavaşça indirdi. "Tamamına ceza veremezsin. Onlara ihtiyacın var."

"Evet, ihtiyacım var ama tamamına ceza verebilirim."

Paiva pes edip, "Tamam, bunu yapabilirsin ama yapmamalısın. Onlarla konuş. Gerekirse beni buradan götür. Onlara ihtiyacın var ve ben senin yetersiz adamla Yeraltı Diyarı'na girmeni istemiyorum." dedi.

Elini onun yanağına koyup bir süre öylece bekledi. Ona dokunmak iyi geliyordu. "Ludvig, hazır gerçeklikten bahsediyorken, bir şeyi daha aradan çıkaralım olur mu? Bilmek yetmez, görmek bile yetmez." dedi Deirdre'yi anımsayıp. "Sen haklıydın, kabullenmeliyiz. Ben bir iblisim ve onlar da bir dev."

Bir kez daha öfkelenmişti. "Onlara kim olduğunu açıkça gösterdim, Paiva. Bu, bana yapılan bir saldırıydı. Altında kalamam. Eğer seni rahatlatacaksa konumumu korumak için de bir şeyler yapmalıyım. Ama inan bana, çektiğin acılardan çok daha fazlasını çekecekler."

Paiva, yanından kalkmak üzere olan Ludvig'in kolunu yakaladı. Gitmesini istemiyordu. Henüz soruları bitmemişti. "Bir şey daha var." dedi. "Deirdre'ye kim olduğumu bildiğini söyledin. Şimdi bana da söyle, kimim ben?"

Ludvig, gülümsemeyi beceremeyen biri gibi dudaklarını sahte bir ifadeyle iki yana kıvırdı. Paiva, bunun ona ait bir gülümseme olmadığını biliyordu. Daha gerçeklerini görmüştü. "Turist rehberisin Küçük Şeytan, hem de en iyisi."

"Dalga geçme." dedi. Ancak bunu söylemesi ona sebepsiz bir hüzün taşımıştı. Hem mutlu olup hem de aynı anda acı çekmek ne tuhaftı. "Benim kim olduğumu biliyorsun, uzun süredir biliyorsun ve bana söylemek istemiyorsun. Bu, beni korkutuyor."

"Söylemek istemiyorum çünkü sen öğrenmek istemiyorsun."

"İstiyorum." Sustu. Oturur vaziyete gelip bacaklarını birbirinden geçirdi. Hâlâ sırtı ve alnı acıyordu ama her saniye giderek azalan bir acıydı bu. Kumlar onun doğrulmasıyla birlikte etrafa dağıldı. Her şey ne kadar da gerçek görünüyordu. "Bundan kaçamayacağım. Ne olduğumdan artık kaçmam mümkün değil biliyorum. Uyku bozukluğu, dil ezberleme ya da hafıza kaybı gibi değil. Artık boyutu artıyor ve ben bu bilgiye mecburum. Kimim ben, Ludvig?"

Ludvig, göğsünü havayla doldurdu. Alnını sanki orada var olan bir ağrıyla savaşıyormuşçasına ovaladı. "Emin misin?"

"Evet. Kim olduğumu öğrenmezsem devam edemem."

"İki günlük ayrılığı hatırlıyor musun?" diye sordu. Devam etmeden önce Paiva'nın kararlılığını anlamaya çalıştı. "Seni araştırmak için gitmiştim, Paiva. Kim olduğunu öğrenmeliydim. Bazı tahminlerim vardı ama 287 yıllık tutsaklığımda birçok şey olmuştu. Sen 28 yaşında olduğundan emindin. Öyleyse araştıracağım tarih 28 yıl öncesiydi. Çok zor değildi. Bizler için 28 yıl, üç beş günlük bir mesele gibidir. Bulduklarım karmaşık ve can sıkıcı."

Onun yüzünü tutup kendisine çekti. "Sen bir İblis'in Kızı'sın ama alelade bir iblis değil. Öncüler değil, bunu anlamak için güzel yüzüne bakmak yeterliydi. İblis halkından biri de olamazdı çünkü cehennem alevlerine bağışıklığın var. O hâlde önemli biri olmalıydı. Daha yukarılardan biri...Bulduğum ipucu beni iblislerin Tanrılarına kadar götürdü. Paiva, sen Dörtlerden birinin kızısın."

Şaşkınlığını belli etmedi. Yüz ifadesini korumuştu. Sadece daha dik durmak için çaba harcamıştı, o kadar. Omuzları çökmeyecekti. Bu baş edemeyeceği bir zorluk değildi. İblis olduğunu öğrendikten sonra Şeytan'ın öz kızı olsa bile umursamazdı. Önemli olan annesiydi. Kısacık yaşamına kocaman sevgi sığdıran annesi... O, Ludvig gibi değildi. Hâlâ bir fâniydi. Annesinin insan yanına ne kadar da ihtiyaç duyuyordu.

"Hangisinin?" diye sordu. Aslında Ludvig'in cevabını biliyordu yine de duymayı bekledi.

"Baldemar'ın."

Baldemar'la ilgili bildiği tüm efsaneleri düşündü. Her birinde acımasız ve kötü biriydi. Sadece sonu Paiva'yı etkilemişti. Ailesi için kendisini feda eden bir iblisti. Tanrı'nın ona verdiği cezaya razı gelmiş ve ailesini korumuştu. Paiva, efsanelerin gerçek olduğunu ancak çarpıtıldığını iyi biliyordu.

"Sence neden yaşamama izin verdi? Beni öldürmeye fırsat bulamadan mı yakalanmıştı?" Böyle olmadığını biliyordu. Onu belli belirsiz anımsıyordu. Küçük bir kızken, peşinde koşturduğu bir adam vardı. Şekli yoktu ama o babasıydı.

Ludvig, başını iki yana salladı. "Bulduğum her kaynak kızını gördüğünü söylüyor. Doğmana izin verdi Paiva, sebebini bilmiyorum. Bir başkaldırı içindeydi. Dörtlerin kalanıyla savaşa girdi. Güç savaşı olduğundan eminiz. Belki de farklı olmak istemişti."

"Bir aile miydik yani?"

"Sanırım."

Ne düşüneceğini bilemiyordu. Onun neden diğerlerinden farklı olduğunu anlamadan da bir şeyleri açıklığa kavuşturamayacaktı. Geçmişini kurtarmak için babasına ihtiyacı vardı. Bir Tanrı tarafından hepsedilen babasına.

"Nerede tutulduğunu biliyor musun?"

Ludvig, dudağını dişlerinin arasına aldı. Başını sahte gökyüzüne kaldırdı. "Onu görmenin bir yolu yok, Paiva. Tanrı Dağı'na giremezsin."

Tabii ki giremezdi. O bir iblisti ve Paiva'yı küle çevirecek Tanrılar tarafından korunuyordu. Ancak bunu isterdi. Oraya tüm riskleri göğüsleyip gidebilirdi. Ludvig olmasaydı bunu yapardı ama onun engel olacağını biliyordu. Dahası her zaman mantıklı konuşuyordu ve Paiva'yı çoğu kez aptal gibi hissettirse de buna ihtiyacı vardı.

"Şimdi ne olacak?" dedi. "Deirdre kim olduğumu biliyor yoksa seninle öyle konuşmazdı. Beni hapsetmekle yetinmeyecekler. Onların gözünde bir avım. Gidecek hiçbir yerim yok."

Ludvig, öfkeyle çenesini sıktı. Öfkesi dinmiyor, Paiva'nın her sözüyle birlikte çoğalan dalgalar gibi kabarıyordu. "Sana dokunamayacaklar, Paiva. Onlarla işim bittiğinde, inan bana yanından bile geçmeye korkuyor olacaklar." dedi. "Gidecek yer mi istiyorsun? Buluruz. Şimdi sakinleş ve beni bekle. Yanına Greg ve Cora'yı göndereceğim."

"Hayır. Onlar yanında olmalı. Ludvig çıldırdın mı sen? Seni durdurabildiler. Ellerindeki..."

"Yasak olan ipten mi bahsediyorsun? Onun hesabını da verecekler. Nereden bulduklarını da öğreneceğim. Benim için endişelenme, Küçük Şeytan. Ben gelene kadar dinlen. Nasılsa sonrasında hiç durmadan soru sormaya devam edeceksin."

"Çünkü öğrenmek istediğim çok şey var. Burada hiçbir şey bilmiyorum. Çok soru soruyorum ama her zaman doğru sorular olmuyor."

"Döndüğümde her soruna cevap vereceğim. Tadını çıkar, sadece bu gecelik bir anlaşma. Şimdi gözlerini kapamaya çalış, Küçük Kadınım."

Ah Tanrım! "Bunu nasıl başarıyorsun? Ölümden döndükten hemen sonra bile beni bu hâle sokmayı nasıl başarıyorsun?"

"Ben bir devim. Daha neler başarmayı planladığımı bilsen." Güldü. Kısa ama gerçek bir gülüştü. Sonrasında Paiva'nın onu tutmaya çalışmasını görmezden gelip ayağa kalktı. Yüzü sertleşmişti. Öfkesini önüne katarak ilerledi. Bu defa devler için gidiyordu, bir Tanrı gibi!

Paiva'nın yanında daha fazla kalamamıştı. Onunla konuştuğunda yapması gereken göreve odaklanamıyor, öfkesini koruyamıyordu. Dışarı çıkıp biraz yalnız kalmak istedi. Bugün yaşanan olaylar onu geçmişe, çok çok eskiye götürmüştü. Çaresizliği, yaşamının o ilk yirmi yılının içinde bırakmaya kararlıydı. Çaresizliğin sebep olduğu saldırganlığı tanıyordu. Önünde hiçbir şeyin duramayacağını da biliyordu ama bu defa hata yapmamaya kararlıydı.

Deirdre, farkında olmadan büyük bir yaranın üzerine basmıştı. Ludvig, yeniden kanayacağını bile düşünmezken aynı acı yüreğine çöreklenmişti. Nefes alırken bir şeyler batıyor, yutkunmasına bile izin vermiyordu.

Paiva'yı da kaybetme düşüncesi 650 yıldan sonra ilk kez hissettiği bir acıyı geçmişten çekip çıkarmış ve karşısına bir hayalet gibi dikmişti. Kaybetmeyecekti. Artık o eski Mikell değildi. Alator'a karşı direnebilirdi. Ondan bir kez daha çalmasına izin vermeyecekti. "Bu defa değil." dedi. "Bu defa o bir fâni değil.

Sana direnebilirim. Duyuyor musun beni, baba? İzin vermeyeceğim. Benden çalmana izin vermeyeceğim."

Bir işaret bekledi ancak Alator, Cora'ya yaptığı gibi onu susturmak istememişti. Anlaşılan hesap günü gelip çatmıştı. Öne çıkıp geniş araziye doğru yürüdü. Kollarını iki yana açarak, "Buradayım baba. Sonunda istediğin yerdeyim." dedi.

"İstediğim yer burası değil, Mikell. Seni Tanrı Dağı'nda görmek istediğimi biliyorsun."

Karlar ağır ağır yere doğru inerken, beyaz sislerin arasında Alator belirdi. Boyu Ludvig'den çok daha uzundu. Beyaz bol kumaştan pantolonu vardı ancak göğsü açıktaydı. Güç damarlarında dolaştığı gibi teninin her bir noktasında hayat buluyor gibiydi. Kanatları geniş ve uzundu. Uçları göğe doğru uzanıyordu. Beyaz renkli kanatlar iyiliği temsil etmeliydi ama Ludvig onun kanatlarındaki lekeleri görebiliyordu. O lekelerden bazıları da Ludvig'in ailesine ait kanlardı. Elinde tuttuğu dev kılıcı ve başında gümüşten bir miğfer vardı. Uzun yıllar boyunca savaşmak yerine tahtında oturan biri için fazla donanımlıydı.

Ludvig, içinde dizginlenmesi gereken nefreti bastırdı. Öfkesini bile hak etmediğini düşündüğü babasına duygularını belli etmek istemiyordu.

"Unuttun mu? Oradan kovuldum, *baba*. Bizzat Tanrı'nın kendisi tarafından hem de!"

"Tanrı mı?" Alator adım adım ona yaklaştı. *"Bana tapınmayı bıraktığını biliyorum oğlum. Yanlıştan dönmeni istiyorum."*

"Ve bunun uğurunda hayatımı bir çöpe dönüştürüyorsun. Sen benden çalıyorsun, Alator! Karımı, çocuklarımı, dostlarımı çalıyorsun. Benden kanatlarımı aldın. Benliğimi, kimliğimi çaldın. Şimdi yeniden kurduğum hayatı da almak istiyorsun ama bu olmayacak."

Alator, elindeki kılıcı sağ omuzunun üzerine yatay olarak yerleştirdi. Gümüş renk parıldıyor ve göğe doğru uzanan ışıltılara sebep oluyordu. *"Anlıyorum, oğlum. Kanatlar için yapman gerekeni biliyorsun. Porsuk Ağacı ile sınandığını biliyorum ama yeterli değil. Oraya git ve bana dua et, Mikell. Kanatlar senin gerçekliğin. Kaçmaya çalışmayı bırakmalısın. Porsuk Ağacı'na git ve yeniden kutsan. Benliğin senindir oğlum, kanatların gibi."* Konuşmasına ara vermişti ama bakışları henüz bitirmediğini anlatıyordu. Ludvig'in öfkeli yüzünü izledi. *"Geçmişe takılıp kaldığını biliyordum ama artık bir gelecek de hayal ettiğini seziyorum. Yoksa Tanrı Dağı'na bir iblis getirmeyi göze alamazdın."*

Ludvig, tek adımını öne attı. Değişmişti. Boynuzları tehditkâr şekilde Alator'a doğru çevrildi. "Beni sakın tehdit etme!"

"Etmiyorum. Henüz. İblise ihtiyacın olacak. Bu yüzden kızı korumana izin vereceğim. Onun kimliğini çoktan çözmüş olduğunu biliyorum. Baldemar'ın soyu benim için de önemli, oğlum. Dörtler, planını yaptı. Bizim de hazırlıklı olmamız gerekiyor. McCoolları kurtaracaksın. Bunu istemesem de bu uğurda neler yapabileceğini biliyorum. Kendini tehlikeye atmandan hoşlanmıyorum. Onları çok öncesinde yok etmeliydim."

"Aileme dokunursan baba, bu defa sana karşı isyan ederim."

"Ailen?" Öne eğildi. *"Senin ailen benim! Tanrın benim!"* diye gürledi. *"McCoolların adını aldın ama gerçekliğini unutamazsın, Mikell. Tıpkı iblisin gerçekliği gibi... Herkes artık yerini bildiği..."*

"Dur biraz." dedi Ludvig. "Deirdre'yi sen ikna ettin! Ona cehennem alevlerini veren de sensin."

"Kızın gerçekliğini görmeliydim. Tam dönüşüm beklemiştim ama çabuk kurtuldun, Mikell. Eğer isteseydim seni durdurabilirdim, biliyorsun. Artık barış istiyorum. Kıza dokunmayacağım ama sen de planlarıma dâhil olacaksın. Bunu çok sevdiğin devlerin ve o

iblis kız için yapabilirsin. Evet, bunu okuyabiliyorum Mikell, artık planlarıma dâhil olacaksın çünkü kaybetmek gibi bir şansın yok."

Alator, ona arkasını döndü ve yeniden yağmaya başlayan karlarla birlikte ortaya çıkan sisler arttı. *"Annen seni görmek istiyor."* dedi ona bakmadan.

"Tanrı Dağı'na gelmeyeceğim."

"Bence geleceksin. İstediğin bir zamanda oraya geleceksin, oğlum. Annen seni görmenin bir yolunu bulacaktır nasılsa." Kılıcını göğe kaldırıp parıltıların sıçramasını sağladı. Gitmeden önce söylenmesi gereken sözler döküldü. *"Karın için yapabileceğim bir şey yoktu, Mikell. Ona dokunmadım. Güçsüz bir kadındı. Ne de olsa sadece basit bir fâniydi ama oğulların için üzgünüm. Onları öldürmek bir hataydı. Ancak takılı kalamazsın. Başka oğullara sahip ol, melez olmayan çocuklara. Şimdi iblisinle ilgilenmelisin. Gerçeklik onun gücünü tüketir. Burası ona uygun değil, Mikell."*

Alator, sislerin arasından tıpkı geldiği gibi kaybolup gitmişti. Ludvig, arkasını dönerken onu izleyen kişinin varlığını sezdi. Uzun süredir orada olduğundan emindi.

Meraklı!

Paiva, kırgın görünüyordu. Kollarını karnına dolamıştı. Acı çekiyor gibi bir hâli vardı ama Ludvig bunun fiziksel bir acı olmadığını biliyordu. Paiva, tüm hayatını onun önüne sermişti peki ya Ludvig? O neden hâlâ kendisini gizlemenin peşindeydi.

Greg ve Lucas yanına gelirken, o da onlara doğru yürüdü. "Paiva'yla kal, Greg. Ben dönene kadar onu yalnız bırakma ve bu defa gözünün önünde tut. Yeniden beni terk etmesini istemiyorum." Paiva'ya baktı. "Sanırım şu an tam olarak bunu yapmayı planlıyor."

Seni Sevmek İstiyorum

Onu bekleyen devlerin yanına giderken, aklı Paiva'daydı. Belki önce ona bazı açıklamalar yapması gerekiyordu ama şu an devlerin isyanıyla ilgilenmek gözüne çok daha kolay görünmüştü. Paiva, onun yüzyıllar süren yaşamında, hayatına kadınların girmediğini düşünecek kadar saf değildi ama evliliği ve çocuklarıyla ilgili gerçekleri bu şekilde duymasından hoşlanmamıştı. Paiva'yı neyin incittiğini bilemiyordu. Zaten onunla ilgili birçok şeyi anlamakta zorlanıyordu. Tutsaklığı boyunca değişen sadece dünya değildi, kadınlar daha karmaşık olmuştu.

"Duydu." dedi Lucas onun düşüncelerini biliyormuş gibi. "Hem kendisiyle ilgili olanları hem de seninle ilgili olanları."

"Farkındayım."

"Bence ona açıklamalısın, Mikell. Ona değer veriyorsun. Bunu hepimiz görüyoruz."

"Bunun değer vermekle bir ilgisi yok. Ona borçluyum, o kadar."

Lucas, alaycı bir kahkaha attı. Önüne çıkan taşı ayağıyla ileriye atmayı sürdürürken, bir süre sessiz kaldı. Ludvig'in kendisini kandırma çabası aklındakilerin doğru olduğunu anlatmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Bu yüzden mi uyurken onun

yanından ayrılmıyor ve onu izliyorsun? Yapma bunu Mikell, onunla birlikte olmak için can atıyorsun ama bunu yapmıyorsun. Çünkü ona değer veriyorsun."

Ludvig, elini yüzüne götürüp iki parmağıyla şakaklarını ovaladı. İçine sızan düşünceleri ezip yok etmek istiyordu. Lucas'a neredeyse onunla birlikte olacağını söylemedi ama bunu kendisinden gizleyemezdi. Paiva'nın kendisini geri çekmesini dilerdi. Böylece ondan uzak durmak için iyi bir bahaneye sahip olabilirdi ama hayır, inatçı küçük meraklı onu öpmüş ve Ludvig'in gizli isteklerini açığa çıkarmıştı. Karanlık bir gecenin sabaha kavuşması gibiydi, Paiva. Sadece Ludvig'in aydınlığa çıkmak gibi bir isteği yoktu, o kadar. Güneşin doğacağının habercisi, göz alıcı sabah yıldızı gökyüzü yerine içinde doğuyordu sanki. Belki de isminin hakkını veriyordu Paiva ve güneşin kendisine dönüşecekti.

Paiva, Güneş Tanrısı!

Düşüncelerini Lucas'a söylemek istemiyordu. İçinde büyüyen arzu onu o denli sıkıştırıyordu ki Paiva'ya dokunmadığı anlarda ölüme yaklaşıyormuş gibiydi. Bu istek fazla geliyordu ona.

"O hâlde başkasını bul, Mikell. Bu gecenin sonunu Paiva yerine başka bir kadınla bitir. Kollarını yumuşak bir bele dolamayalı çok uzun zaman oluyor."

O kadar da uzun değil, diye düşündü. Paiva'nın narin ince belini kollarında hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Sadece dakikalar... Yüzyıla bedel dakikalar.

"Şu an odaklanmam gereken şey gerçekten kadınlar mı Lucas? Devler bana başkaldırdı, farkında mısın?"

"Onu diyorum ya işte! Aklın Paiva'dayken hata yapıyorsun. Bu işi hallet Mikell, ister Paiva'yla ister başka kadınla." Lucas, inanmayarak başını iki yana salladı. "Senin gibi bir adam bile 287 yılın sonunda bir kadını arzular, Mikell. Kim olduğunu umursamadan kendi arzularını köreltmiş olmalıydın ama yapamadın.

Üstelik bunu isteyen kadınlar var etrafında. Yapmıyorsun. Nedeni belliyken, bence bu geceyi kiminle geçireceğin de ortada aslında. Ancak bunu istemiyorsan, bir başkası olmalı. Belki o zaman Paiva'yı da bu kadar düşünmemiş olursun. Rahatlamalısın."

Onu tanıdığından beri her gecesini onunla geçiriyordu. Gerçekten de en başından beri mi onu arzuluyordu?

Neden bekliyorsun, Mikell?

"Güzel. Artık sorunu çözdüğümüzü varsayıyorum. Öyleyse şimdi odaklan. İsyana Alator'un teşvik etmesi önemli değil, Mikell. İsyan sana karşı yapıldı. Şimdi önüne geçmelisin."

Ludvig, Lucas'a doğru hafifçe döndü. Paiva, varlığını her zaman zihninde korumayı başarıyordu ama yapılacak işleri geriye atmayacaktı. Bunu yaptığı her an Paiva'nın da hayatını riske atıyordu. Odaklanmak zorundaydı. Yeniden gözlerindeki öfke alev almıştı. "Öyle yapacağım zaten."

Bir kez daha Porsuk Ağacı'nın gerçekliğinde toplanmışlardı. Bu defa tutulanlar isyana önderlik edenlerdi. Katılım sağlayanlar ise kendilerine düşen cezayı öğrenmek için bekliyordu. Ludvig, alana girdiğinde önce Deirdre'nin karşısında durdu. Onu baştan aşağı süzmüş ve ifadesindeki öfke kadının iliklerine kadar işlemişti. Anlamasını istiyordu. Paiva'ya verdiği zararın hesabını ondan öyle bir soracaktı ki cehennem alevlerini dileyecekti. Onun için planı muazzamdı.

Daha sonra sırasıyla diğer devleri gezdi. Hiçbiri onun yüzüne bakamıyor, başlarını yerden kaldırmıyordu. Deirdre dışında!

Deirdre, meydan okuyan bir sesle, "Başlamadan önce Alator'la konuşmanı istiyorum, Mikell." dedi. "Bu sadece bizim değil onun da arzusuydu."

"Onunla konuştum Deirdre ve sana olan öfkem bir nebze bile olsa azalmadı. Ne sanıyorsun, Alator'un işe karışması seni aklayacak mıydı? Ben asla karşınıza onun oğlu olarak çıkmadım. Bir dev olarak sizlerle birlikte savaştım. Orduya kattığımız hiçbir öz

evlat Tanrı yanını diğerlerine karşı kullanmadı. Ancak sen Deirdre, sadece bir değil birçok kuralı çiğneyip geçtin Sana korumanı emrettiğim kişiyi tehlikeye attın!"

"Paiva bir iblis!"

"Sen de bir Tanrı'nın kızısın! Yerin Tanrı Dağı, neden orada değilsin?" diye sordu. Deirdre, ellerini arkasında birleştirip Ludvig alana girdiğinden beri ilk kez onun ordusunun bir ferdi gibi duruyordu. Ludvig, onun için ordunun değerini çok iyi biliyordu. Deirdre'nin kendisini ait hissettiği tek yer burasıydı. "Ben söyleyebilirim sevgili Deirdre, sen o dağdan kovuldun. Benimlesin çünkü görevin..." Duraksadı. Deirdre'nin dudaklarına yerleşen alaycı gülümseme canını sıkmıştı.

"Devam et, Mikell. Çünkü görevim iblis avlamak."

"Hayır." dedi Ludvig. "Senin görevin emirlerimi uygulamak!" Son sözlerini onun yüzüne haykırmıştı. "Cehennem alevlerini üzerimde kullandın! Bunun bir cezası olmalı."

"Paul'e yaptığın gibi mi?"

"İnan bana, içimden geçen tek arzu bu Deirdre." Ona yaklaşıp dudaklarını onun kulaklarına bastırarak fısıldadı. "Seni parçalara ayırıp Tanrı Dağı'nın yamacına bırakmak. İçimden geçen tek ceza..."

"Öyle mi? Daha önceleri parçalamaktan kastettiğin şey bu değildi! Beni seviyorsun, Ludvig Mikell. Bana kızıyor olman bile bunun önüne geçemiyor."

"Sana kızmak mı? Seni öldürmek istiyorum, kadın! Ellerimle parçalamak istiyorum. Oyunların umurumda değil Deirdre, seninle birlikte olmak tıpkı seni orduma dâhil etmek gibi berbat bir fikirmiş. Annenin seni koruduğunu düşünüyorsun ama o da tıpkı Alator gibi. Eğer istersem seni öldürürüm."

Kadının dudakları titremeye başlamıştı. Öfkesi, Ludvig karşısında ortaya çıkamıyordu ama içinde büyüyen karanlığın her ikisi de farkındaydı. "Paiva'ya yaklaşırsan eğer bunu büyük bir

keyifle yaparım. Annenin kim olduğunu umursamıyorum Deirdre, hiçbir Tanrı ve Tanrıça'yı umursamıyorum. Ancak sizleri umursuyorum. Devler benim ailem."

"Peki ya Paiva?" Deirdre, onun sözünü kestiğinde istemsizce minik bir adımla geriye çekildi. Ancak konuşmaktan geri durmadı. "Onun için Paul'u öldürdün Mikell ve bizleri cezalandırıyorsun. Biz ailensek o kim?"

O kim?

İblis'in Kızı!

Başka?

Meraklı bir turist rehberi!

Düşünceler onu neredeyse güldürecekti. Bir demir gibi sert olması gerektiği zamanlarda, o Küçük Şeytan'ı düşünmemeyi aklına not etti. Lucas haklı mıydı? Sadece bir arzudan ibaret miydi her şey? Ya başka bir kadınla istediği oyunu oynarsa, Paiva'yı artık bu kadar düşünmez miydi?

Sızıyordu. O kadar minikti ki zihnine, yaşamına ve davasına sızıyordu.

Dikkatini toplamaya çalıştı. Deirdre'nin eline başka koz vermek istemiyordu. "Paul, emirlerimi uygulamadı. Ona açıkça Paiva'ya dokunmamasını söylemiştim. Şimdi emirlerimi çiğneyen diğer devler de aynı kaderi yaşamasın istiyorsan çeneni kapalı tutacaksın. Seni öldürmeyeceğim Deirdre, senin için planım başka. Artık ordumun bir üyesi değilsin. Kovuldun."

"Bunu yapamazsın!"

Ludvig, onun gözlerindeki korkuyu gördü. Onu kovmak Deirdre'yi yalnız bırakmak gibiydi. Artık ordunun bir üyesi değildi ve tüm dostlarını yitiriyordu.

"Öyle bir yaparım ki aklın şaşar! Lucas, Deirdre'ye evine kadar eşli et. Artık ordu ile ilgili alınacak hiçbir kararı bilmeyecek."

Deirdre dışarı çıkartılırken Ludvig, "Bir uyarı Deirdre, Paiva'ya yaklaşacak olursan annen bile seni koruyamaz." diye ekledi.

O uzaklaştığında, Ludvig isyana katılanlara baktı ve "Cehennem alevleri!" diye bağırdı. "Cezaları bu olacak. Cehennem alevleriyle kavrulmalarını istiyorum, sabaha kadar." dedi.

Onun ardından konuşmalar başlamıştı ancak Ludvig arkasını dönüp uzaklaştı. Devlerin acı dolu haykırışlarını duymuyordu. Hâlâ yerde kıvranan Paiva'nın fısıltısı kulaklarındaydı. *"Lütfen. Ben sadece bir turist rehberiyim."*

Hem de en iyisi, ufaklık!

Adımlarını sıklaştırdı. Şimdi yapacağı karşılaşma onu daha fazla gergin yapıyordu. Öfke sığındığı güzel bir limandı ama Paiva karşısında pek fazla işe yaramıyordu. Öfkeyi, nefreti silip süpüren tuhaf bir etkisi vardı. Bir iblisi görmenin bu kadar keyif vereceği aklının ucuna bile gelmezdi. Cesareti karşısında etkilenmişti ama onu en çok etkileyen şey Paiva'nın dürüstlüğüydü. Gizlenmiyordu. Kurnaz değildi, hayır. O kartlarını açık oynayan biriydi ve bunu hak ediyordu.

Beni mi tanımak istiyorsun, Küçük Şeytan? Öyleyse tanışalım.

Kapıdan içeri girdiğinde, Greg ve Paiva'yı karşılıklı otururken buldu. İkisi de birbirine gözünü bile kırpmadan bakıyordu. Öfke kokusu etrafa yayılmış ve gerginlik her an kopacak bir hat oluşturmuştu. Ludvig, onlara yaklaşırken Paiva'nın el ve ayaklarının bağlı olduğunu gördü.

"Bu da ne?" diye sordu.

Paiva'nın sinirli bakışları Greg'in üzerindeydi. Greg ise kendisini savunmaya geçebilmek için ayağa kalktı. Kızgın görünüyordu. Öylesine uysal bir devi bile öfkelendirmeyi başarmıştı.

"Kaçmaya çalıştı. Hem de bir kez değil. Onu bir süre kucağımda tuttum ancak aşırı minik ve hiç durmadan tekme atıyor. Her ne kadar canımı yakmayı başaramasa da sinek gibi rahatsız

edici." dedi. "Küçük sinir bozucu bir sinek..." Son sözleri Paiva'ya bakarak söylemişti.

"Seni koca ana kuzusu!"

"Hey, bel altı vuruyorsun ama!" dedi Greg.

"Ayaklarımı çöz de bel altı nasıl vuruluyor bir göstereyim sana."

"Tamam, yeter!" dedi Ludvig. Nasıl davranması gerektiğini bilememişti. Greg'e onu bağladığı için kızabilirdi ama Paiva'nın ısrarcı yanını biliyordu. Anlaşılan Greg buna mecbur bırakılmıştı. "Onunla nasıl başa çıkman gerektiğini öğrenmişsin, Greg." dedi dudağının sağ yanı yukarı doğru kıvrıldı. "Yardımların için teşekkürler. Gerisini ben hallederim."

"Bence onu çözme. Böyle çok daha iyi oldu."

Greg, çıkmadan önce Paiva'ya baktı. Gözlerini kısmıştı ama bir şey söylemeden arkasını döndü. Onun ardından Ludvig, Paiva'nın el ve ayaklarını çözerken gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Greg gibi birini bile çileden çıkarmayı başarmıştı. Greg'e güvenirdi. Güçlü ve sadıktı. Huyları ise Cora'nın aksiydi. Sessiz biriydi, sakinliği ile bilinirdi. Ludvig onun fazla uyumlu olduğunu bile düşünürdü. Şimdi Paiva'yı elleri ve ayakları bağlı bulduğunda çok şaşırmıştı. Bu, kesinlikle onun tarzı değildi.

"Beni bağladı! O lanet olası deve göstereceğim!"

Ağzını da kapatmalıydın Greg.

Ludvig, onu çözme işine son verdiğinde oturup iç çekti. "Demek beni bir kez daha terk etmeye niyetlendin, öyle mi?"

"Liam'a gidecektim." dedi Paiva. Bu, onu terk etmek için atmadığı bir adımmış gibi. Küskün duruyordu. Onun yüzüne bakmak yerine sanki Greg geri gelecekmişçesine çıkışa dikmişti gözlerini.

"Tamam, düzeltiyorum. Beni bir kez daha Liam'a gitmek için terk edecektin, öyle mi? Liam'ın mutlu bir evliliği ve çocukları olmasaydı kıskanabilirdim."

Bunu söylememeliydin, Mikell!

Paiva, başını hızla ona çevirip birkaç saniye içinde gözlerini bir kez daha kaçırdı. Kollarını göğsünde birleştirmişti. Sinirli görünüyordu. "Ne olmuş yani? Belli ki senin de varmış."

Bunu hak ettim, diye düşündü. *Dürüst olmadığım için kızgın.*

Ludvig, ipleri köşeye atıp ona yaklaştı. Aralarındaki mesafe kazara birbirlerine dokunmayacak kadar fazla ama Ludvig istediği anda onu kendisine çekebileceği kadar azdı. Kontrollü! "Vardı." dedi. "Yaklaşık 650 yıl önce."

Paiva'nın ona doğru hızla dönen başı ve şaşkın bakışlarını tebessümle izledi. Ani verdiği tepkiler her zaman en tatlı olanlarıydı. "Hakkımda hiç düşünmedin, öyle değil mi Küçük Şeytan? Neden yaşının bana küçük geldiğini sanıyordun?"

Konuşamadı. Birkaç kez dudaklarını araladı ve boğazından yukarı çıkmaya çalışan bazı sesler duyuldu ama bir süre aldığı bilgiyi belleğinden geçirip bazı hesaplar yapmalıydı. Sonunda konuştuğunda takılıyor ve kekeliyordu. "Ben, ben düşündüm ama bir... Bir tahminde bulunmadım. Yani 650 yıl önce mi evliydin? Peki ya oğulların? Onları... Alator mu?" Sustu. Dudaklarını yaptığı hata için cezalandırıyormuş gibi dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Özür dilerim, haddimi aşıyorum Ludvig." Ayağa kalktı ve dolanmaya başladı. Eli çenesinin altından boynuna oradan göğüs kafesine kaydı. Tenini kıpkırmızı yapmıştı. Stresliydi. "Biz neredeyse... Aman Tanrım! Seninle öpüştüm, üstelik daha fazlasını da yapacaktım ama hakkında ismin dışında hiçbir şey bilmiyorum, Ludvig. Haklısın üzerine çok fazla da düşünmedim. Tanrım, en fazla 35 yaşında görünüyorsun. Ve şimdi düşününce...

Her yerden bir çocuğun bile çıkabilir. Kaç çocuğun var? Lanet olsun kaç karın var?"

Ludvig, bacaklarını öne doğru uzatıp omuz genişliğinde açarak kollarını dizlerine dayadı. Elleriyle yüzünü sıvazladı. Söküp atmak ister gibi görünüyordu. Derin nefesler almaya başladığında, Paiva onu ilk kez bu kadar güçsüz bir anda yakaladığını düşündü.

"Hiç çocuğum yok, Paiva. Birçok kadınla birlikte oldum. Bunu yaşımı düşündüğünde anlayışla karşılayacaksındır. Ancak sadece bir kez aile kurdum, o kadar. Farkındayım. Her şey hızlı gelişti. Bu belki de benim uzun süreli tutsaklığım yüzünden böyle oldu. Eğer normal şartlarda tanışmış olsaydık her şeyi daha ağırdan alırdım. Gerçi daha önce böyle bir yüzyıl yaşamadım. Her şey hızlanmış. Ayak uydurmaya çalıştım ama işleri berbat etmiş olabilirim. Paiva, dürüst olacağım. Sana karşı ilk andan itibaren cinsel bir çekim duyuyorum. Bunun sebebini de tahmin ediyorsundur."

"Ben ilk zamanlar öyle bir şey hissetmedim ama. Kendini iyi gizliyorsun."

"Çünkü sen bir iblis meleziydin. Ne yapmalıydım? Seninle sevişip kenara mı çekilecektim? Kim olduğunu bilmiyordum. Yüzyıla yabancıydım ve kadınları anlamak daha güç hâle gelmişti. Bak, eğer melez olmasaydın... Ah! Lanet olsun, bu zor bir konuşma."

Seni istiyorum, Paiva! Sana dokunmayı, ellerimin vücudunun tamamında olmasını istiyorum. Seni öpmek ve asla durmamak istiyorum. Lanet olsun, seni sevmek istiyorum!

"Anladım." dedi Paiva, bilgiç bir tavırla.

Kırgın mıydı? Hayır, onu kesinlikle anlamamıştı.

"Bana karşı cinsel bir çekim hissediyorsun. İblis melezi olmam sana engel oluyor ama seks böyle bir şey işte, aklından beni

atamıyorsun. Bu yüzden kendini geri çekmeye çalışsan da sürekli yanımda oluyorsun. Ten uyumu olmalı. Daha önce de sadece cinsel arzular yüzünden birlikte olduğum erkekler ol..."

"Yeter, Paiva!" Ludvig'in sesi yükselmişti. Ayağa kalkıp ellerini başının arkasında birleştirdi. "Bir şey anladığını sanmıyorum. Bu ne berbat bir yüzyıl böyle! Yani tüm fâniler artık böyle mi düşünüyor? Birbirlerine sadece şehvetli arzuları yüzünden mi dokunuyor? Bunu yaptığını mı söylüyorsun? 28 yaşındasın ve insan yaşamı bu kadar kısayken, sen sadece bunu mu yapıyorsun? Bu, benim için bile tuhaf doğrusu. Dünyanın neden sevgisiz kaldığını anlıyorum. Fâniler bir şeyi daha öldürmeyi başarmış."

"Sen ne yapıyorsun peki?" dedi Paiva. "Birçok kadınla birlikte olduğunu söyledin. Hepsini mi sevdin, Ludvig Mikell McCool? Az önce beni istediğini, arzuladığını ama beni sevemeyeceğini söyledin! İkiyüzlü olma ve suçu fânilere atma. Belki de Tanrıları bir boka yaramıyordur!"

Aman Tanrım! Tanrılara hakaret ettim. Cehennem kesinlikle yuvam olacak, diye düşündü.

"Seni sevemeyeceğimi söylemedim. Sadece tuhaf bir çıkmazda olduğumu anlatmaya çalıştım. Tamam, haklısın, bizim de pek bir farkımız yok ama ben neredeyse 700 yaşındayım Paiva! İnsanların kısacık ömürleri var ve bana bunu boşa harcıyorlarmış gibi geliyor." dedi. "Ayrıca, seni öyle düşünmek istemiyorum."

Paiva, tüm öfkesine rağmen merakla parıldayan gözlerini ona dikti. "Nasıl, öyle?"

"Bir başkasıyla." dedi. O da aynı merakla bakmaya başlamıştı artık. Soracağı şey içini kemiriyordu ve öğrenmek için neden beklediğini de anlamıyordu. O an bunu sormalıydı. " O'Connorlarda, yanındaki herifte mi onlardan biriydi?"

"Niall mi?" Şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Hayır. Onunla birlikte olmadım."

"Ama o bunu istiyordu. Ah, evet onun sana nasıl baktığını gördüm." dedi Paiva'nın göz devirmesinden sonra. "Aptal değilim Paiva, onun sana bakarken neler düşündüğünü biliyorum." Birkaç derin nefesten sonra devam etti. "Madem cinsel çekim senin için önemli, neden onunla birlikte olmadın?"

"Ben... Bunlar çok özel sorular."

Ludvig, hiç beklemeden devam etti. "Beni gördüğünde sevindin. Neden?"

Paiva bakışlarını kaçırdı. Artık öfkeli değildi. Yanakları kızarmış ve utanmıştı. "Bunu nereden çıkardın ki?"

"Paiva, beni öptün! Bunun sebebi sadece cinsel çekim miydi?"

"Hayır!"

"Öyleyse, anlamamı sağla. O herif seninle sevişmek istiyordu ama sen istemiyordun. Beni öptün ama sebebi cinsel çekim değil. Buradan ne çıkarmalıyım?"

"Lanet olası Dev!" diye bağırdı. "Niall'den hoşlanmıyorum tamam mı? Bir şeyler değişiyor Ludvig, artık kendim gibi davranamıyorum."

"Benden hoşlanıyorsun."

"Sen adi bir pisliksin! Duymak mı istiyorsun? Senden hoşlanıyorum! Geçmişini bilmediğim birini düşünüp duruyorum. Üstelik bu geçmiş çok uzun. Dinlemeye kalksam ömrüm yetmez herhâlde. Hayatına birilerinin girmiş olması mesele değil. Çok fazlalar. Lanet olsun sana Ludvig!"

"O kadar da uzun değil." dedi Ludvig. "Eğer ciddiye aldığım kadınları öğrenmek istiyorsan yalnızca bir tane. Duymak istersen anlatırım, Paiva."

"Karını?"

"Evet, onu."

Paiva, bir şey söylemedi ama koltuğun üzerine kurulup onu dinlemek için hazırlandı. Ludvig gülmemek için çaba harcamak zorunda kalmıştı. Eğer gülerse Paiva'nın bundan hoşlanmayacağına emindi ama o kadar güzel görünüyordu ki tebessümünü gizlemek zordu.

"Bu, biraz değişik olacak. Genelde senin sorularınla bir şeyler anlatmaya alıştım." dedi. "Yaşamımın ilk yüzyılı içinde fazla asiydim. Gerçek babamı öğrendikten sonra fânilerle kalmak için direndim. Galiba 18 yaşındayken tanımıştım Beatris'le. Gerçek bir ailem olsun istiyordum. Alator ve Morrigan'dan uzak, sadece bana ait bir aile. Hemen evlendik. Tabii çağ farkı vardı, o zamanlar birbirimizi sevmek için bile evlenmemiz gerekiyordu. Sonra oğullarım oldu. Biri üç yaşındaydı, diğeri beş. Alator, onunla gitmemi istemek için geldiğinde henüz yaşamlarının ilk yıllarıydı ve ne yazık ki daha fazlasını göremediler. Melezlerim olmasını istemiyordu. Oğullarımı öldürmek için kendince uydurduğu mazeret bu. Aslında her ikisi de benim gibi ölümsüzdü. Yani, yaşlılık ölümlerine sebep olmayacaktı. Ama yaptı, beni kışkırtmak istiyordu. Belki de sadece onlar olmazsa Tanrı Dağı'na dönerim sandı. Kim bilir?

Beatris'le hiç sorunum olmamıştı. Güzel giden bir evlilikti ama çocuklarımızın ölümü onu yıktı. Sonra yıllar geçti. Yeniden çocuk istiyordu ama buna cesaret edemedim. Onu artık sevmediğimi düşünmeye başladı. Üstelik o yaşlanmaya başlamıştı ama ben aynı görünüyordum. Tuhaflaştı. İçe kapandı ve ben buna engel olamadım. Sanırım elli yaşlarındaydık, daha fazla dayanamadı ve kendisini nehre atarak intihar etti. Çok ufaktı, minicik bir şeydi. Onu zamanla sevmeye başlamıştım, Paiva. O zamanlar büyük aşklarla başlamazdı bir şeyler. Ama zaman bizi birbirimize bağlamıştı. Onun ölümüyle birlikte buraya geri döndüm ve Alator'a karşı geldim. Bir süre bana katlandı. Sonunda çıkardığım kargaşa yüzünden kanatlarımı alarak beni Tanrı Dağı'ndan

kovdu. Nereye gitmem gerektiğini bilmiyordum. Fânilerle yaşamak çok korkutucu geliyordu çünkü çok çabuk ölüyorlardı."

"Bu yüzden mi küçük kadınlardan hoşlanmıyorsun?"

"Fânilerin yaşamlarını uzatamayız Paiva, onlar ölümlü. Onlara alışıp seversek, geride sonsuz bir acı kalıyor."

"Anlıyorum."

"Hayır, henüz anlamıyorsun. Bu konuşmayı birkaç yüzyıl sonra yaparsak beni gerçekten anlamış olacaksın."

Paiva, başını iki yana salladı. "Ben birkaç yüzyıl yaşayamam ama Ludvig. Senin de dediğin gibi kısa bir ömrüm olacak. Bu yüzden anlıyorum. Benden uzak durma sebebin..."

"Sen fâni değilsin." dedi Ludvig bir anda onun sözünü keserek. "Başlarda öyle olduğunu sanıyordum çünkü hiç değişmemiştin. Önemsiz bir melez olabilirdin. Evet, bu yüzden uzak durmak en iyisiydi. Değişmeyen melezlerin ömürleri fâniler gibi. Üstelik o kadar küçük ve savunmasız duruyordun ki. Zihnimde çalan çanlar beni uyarıp durdu. Beatris'den sonra hiçbir fâni kadınla birlikte olmadım. Olamazdım. Yeniden acı çekmek istemiyordum Paiva ama sen tüm ufaklığına rağmen... Kabullenmiştim, anlıyor musun? Kısa sürecek yaşamında yer almayı planladım. Sonra bir mucize oldu. Sen Dörtlerden birinin kızısın ve değişiyorsun. Gerçek kimliğin bu değil. Fâni yanın sahte Paiva ve bu seni ürkütüyor olsa da beni sevindiriyor."

Paiva, üzgün olsa da Ludvig gerçekten mutlu olduğunu hissetti. Oluyordu. Tüm korkularına rağmen onu sevme isteği tükenmek yerine hızla çoğalıyordu. Şimdi bile onu kendisine çekmek ve sıkıca sarılmak isterdi. Saçlarını okşarken, teselliyi onda bulsun istiyordu. Artık kaçmaya çalışmayacaktı.

"Sadece birkaç on yıl seni sevmem için yetmezdi." diye fısıldadı Ludvig.

"Beni, sevmen için mi?"

"Seni sevmek istiyorum Paiva. On yıllar değil, yüzyıllar boyunca seni sevmek istiyorum." Gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Aklı karışmış görünüyordu. Ona yardımcı olmak isteyen Ludvig, devam etti. "Hayatıma giren her kadını sevmedim Paiva. Sanırım sen de 28 yılını bu şekilde tüketmişsin. Ancak seni sevmek istiyorum. Bana izin vermelisin. Seni sevmeme izin ver istiyorum."

"Yüzyıllar çok uzun. Beni sevmekten sıkılabilirsin. Erkekler genelde sıkılır."

"Öyle mi düşünüyorsun? Sanmam, Küçük Şeytan. Seni sevebilirim, yüzyıllar boyunca..."

"Ve her yerde." dedi Paiva. "Beni, evin her yerinde sevebilir misin?"

Ludvig, gülümsedi. "Bunu yapabilirim, üstelik bunu sonsuza kadar yapabilirim."

"Sen söyleyene kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, Ludvig." dedi Paiva. Gözlerini onun yüzünde gezdirdi. "Senin beni sevmene ihtiyacım varmış sanki."

Ludvig, gülümseyerek başını yukarı kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Rahatlamış görünüyordu. Paiva'nın ona duyduğu hislerin yüzeysel kalmasını istemediğini fark etti. Yüzyıllar boyunca o da sadece bunu istediğini ancak şimdi anlıyordu.

"Şey, 287 yıl geriden geldiğini biliyorum Ludvig. Seni yargıladığımı falan düşünme. Sadece öğrenmeni sağlamaya çalışıyorum. Bu kısımda, beni öpmen gerekiyor."

Ludvig, ayağa kalkmıştı ama Paiva'nın beklediği gibi onu sarıp öpmedi. Kolundan tutarak arkasına çekip bekledi. Bir tehlike sezmiş gibi etrafı dinledi. Gözlerini kıstı ve pencereden dışarı baktı. Dudaklarından küfürler çıkıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Paiva endişeyle.

"Morrigan geliyor! Arkamda kal!"

"Annen mi?"

Aman Tanrım!

Ayışığı Kitaplığı

Teraziyi Tutan El

Pencereden içeri akın eden kuzgunlar, odanın içini doldurmuştu sanki. Etrafta dönüp duruyor ve çıldırmış gibi davranıyorlardı.

Ludvig, gözünü pencereden ayırmadı ama Paiva, kuşların duvarlara çarpışını dehşete kapılmış şekilde izliyordu. Her çarpmanın ardından biri yere düşüyor ve gözlerinin önünde can veriyordu. Tüm bunları izlerken, içinde kabaran bir gücün etkisine girdi. Elini kaldırıp, "Şşşt." diye fısıldadı. "Sakin olun."

Sesi yaşanan kaosun içine bir kadife yumuşaklığı katmıştı. Kuşlar durmadı ama Ludvig onların yavaşladığını fark etti. Gözlerini ilk kez pencereden ayırdığında, Paiva'nın kuzgunlar üzerindeki yetkinliğini izledi. Genç kadın elini yukarı doğru kaldırdığında, kanatlarını daha yavaş çırpmaya başlamış ve yönlerini bulmuşlardı. Artık duvarlara çarpmak yerine uygun yerlere konmaya başladılar. Her biri siyah gözlerini Paiva'ya çevirmişti. Ondan gelecek bir emri bekleyen askerler gibi görünmeye başladılar. Ludvig daha önce de kuzgunları böyle davranırken görmüştü. Birçok kez ama sadece birinin yanında...

Perdeler havalanıp içeriye sızan sisler, şekle büründü ve içeriye dolan bulutsu madde yavaş yavaş bedene dönüştü. Beliren beden tıpkı kuzgunları anımsatan siyah kıyafetlerinin içindeydi.

Başında sivri uçları olan bir taç vardı. Simsiyah kanatlarını yavaşça kapattı. Yüzündeki gülümseme kan donduracak kadar tehlikeliydi. Sesi ise havada asılı kalan bir kurşun gibiydi. Hızlı başlayıp yavaşça devam etti.

"Seni bekledim, oğlum." Uyarı içeren sesi Paiva'yı fark ettiğinde, eğlenceli bir hâl almıştı. "İblis de buradaymış." dedi kahkaha atar gibi. "Onu bir yere kapatacağını düşünmüştüm. Her zaman tedbirli bir çocuk oldun, Mikell. Neden serbest?"

Sebebini bildiğini Paiva bile anlamıştı. Alay ediyor ve onlarla eğleniyordu. Gücün kimde olduğunu hissettirmek için onları zora sokmaya çalışmıştı. Ancak Ludvig, onun oyununa dâhil olmadı.

"Paiva tutsağım değil, Morrigan."

"Anne!" dedi Tanrıça kudretli sesini kullanarak. "Bana sadece Tanrı Dağı'nda ismimle hitap edebilirsin, Mikell. Bunu sana defalarca söyledim, unuttun mu?"

Ludvig, sıktığı çenesini sağa sola oynattı. Yüzyıllar süren bir yaşamdan sonra hâlâ annesinin gözünde küçük görünmekten pek hoşlanmıyordu anlaşılan.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. Söylediklerini duymazlıktan gelmişti ancak bir kez daha ona ismiyle seslenmedi. "Neden geldin?"

Tanrıça, gergin duran sırtını ilk kez gevşetmişti. Kanatları bu rahatlamayla birlikte yere değiyordu. Paiva onun için kullanabileceği bir kelime aradı. Sanki tüm kelimeler onu anlatmaya yetersiz kalıyordu. Sonunda *Görkemli,* diye düşündü. Sesindeki o otorite, bakışlarına hükmeden kutsallık, onun ihtişamına fazladan bir şeyler katıyordu.

"Oğlumu görmek için tabii ki. Seni özledim, Mikell."

Ludvig, gülmeye çalıştı. Dudaklarında başlayıp ilerleyemeden sönen bir tebessümdü bu. Gerçeklikten uzak ve alaycıydı.

"O hâlde neden tutsaklığıma son vermeyi hiç denemedin?" dedi. "Seni bekledim *anne*, Alator'u değil ama seni bekledim."

Tanrıça, tek çizgi hâline getirdiği dudaklarını araladı. "Mühürler kesindi, Mikell." dedi. Azarlayan tonda konuşup yüzünü astı. Öfkesi evi yıkıp kül edecekmiş gibi her yer sarsıldı. "Seni kurtarmam imkânsızdı. Geçit'e ayak basamazdım."

Çaresizlik, diye düşündü bir kez daha Paiva. Kadını anlatan kelimeleri bulmak konusunda giderek daha iyi oluyordu. Çaresiz insanlar, çok fazla düşündüklerini sanıp hiç düşünemeyenler oluyordu. Aldıkları her karar, imkânsızlığa açılıyordu. Ne yazık!

"Biliyorum ama ben hâlâ neden denemediğini anlayamıyorum." dedi Ludvig. Kararlı duruyordu. Eğer kendisi olsaydı her yolu deneyeceğini anlatmak istiyordu ona. Başarısız bile olsa asla yılmazdı. O Alator ve Morrigan'ın aksine pes etmezdi. "Sana anne dememi istiyorsun ama içinde bunu hak edecek ne vicdan var ne de sevgi. Denemeliydin, *anne*! Yapamasan da bu uğurda çaba göstermeliydin. Şimdi düşünüyorum da belki de tutsak olmam sadece iblislerin değil, Tanrıların da işine gelmiş olabilir mi?"

"Hımm." diye mırıldandı. Başını hafifçe sallarken, onlara doğru küçük adımlar attı. Uzun eteği bacaklarının arasına girip çıkıyor ve rüzgârsız evin içinde sanki dalgalanıyordu. Paiva'nın tam yanında durduğunda, "Belki de..." dedi. "Belki de anlamaya başlıyorsundur."

"Planınız ne?

Cevap vermeden önce Paiva'yı inceledi ve araştırması sonucunda Ludvig'e baktı. Sanki ikisini kıyaslamış ve sonuçtan pek de memnun kalmamıştı.

"Mühürleri yenilemek. Balor çok yakında özgür kalacak, Mikell. Onun mühürlerini yenilemek istiyoruz. Baban bu konuda epey çaba sarf etti ancak Şeytan Kulesi'ne girmeyi başaramadı. Bize engel olan yalnızca iblisler değildi. İçimizde bazı hainler var.

Mühürleri yenilemek için Kule'ye girmeliyiz. Sonrası kendiliğinden gelecek."

Mikell, eğer Paiva olmasaydı geri bir adım atabilirdi. Neredeyse yıkılmak üzereydi. Bacaklarının yorgun düştüğü birçok an olmuştu ama sadece ikinci kez onu taşımakta zorlanıyorlardı. Çocuklarını kaybettiği zamana geri döndü. Gözlerinin önünde yıkılan iki minik bedenden sızan kanlar ayaklarını ıslatmıştı. Küçücük vücutlarından boşalan tüm o kanların içinde boğmak istemişti Alator'u. Şimdi de düşüncelerinin içine sızan Alator'u oraya hapsetmek istiyordu. Asla çıkamayacağı bir tutsaklık olsaydı keşke.

"Ailemi kullanacaksınız!" diye bağırdı. "McColları kullanacaksınız!"

Morrigan, Ludvig'in yükselen sesine rağmen sakinliğini korumuştu. Belki de oğlunu kurtarmayı denememesi ve bunun Ludvig tarafından yüzüne vurulması içindeki bir şeyleri harekete geçirmişti. Sonuçta annelik, Tanrıların en büyük armağanıydı.

"Öncelikle senin ailen onlar değil. Bundan hoşlanmıyorum Mikell." dedi. Onu uyaran sesi sakindi ama kaşları havaya kalkmış ve ona meydan okumuştu. Ludvig, Tanrıça'nın kışkırtmalarına gelmedi. Onun devam etmesini bekledi. "Başka çare bulamadık, Mikell. Biliyorsun mühürleri ancak..."

"Tanrıların kanı sağlamlaştırabilir!" diye bağırdı, Ludvig. Paiva, onun sakinleşemeyeceğinden korkuyordu. Parmakları onun yumruk yaptığı eline dolandığında, gevşeyen bedenini Paiva'ya yaklaştırdı. Bu bir teşekkür işaretiydi. Birlikte olmak ikisine şimdiden iyi geliyordu. Ludvig, onun varlığıyla birlikte sakinliğini korumaya çalışıyordu. "Onları kurtaracağımı biliyorsun Morrigan." dedi öfkesini gizlediği bir tonla.

Kadın önce onların eline baktı. Dudakları kıvrılmış ve gülümsemeye yakın bir şekle girmişti. "Ah evet. Öyle bir şeye kalkışacağını Alator da ben de biliyoruz." dedi. "Bu yüzden buradayım,

Mikell. Gidersen, mühürlerin kalanını bozmak için iblislere şans vermiş olacaksın. Nasıl oldu bilmiyorum ama mühürleri kırmanın yolunu buldular. Onlara bilgi sızdıran her kimse tutsaklığınız boyunca tek laf etmemiş ancak serbest kalmanız onu ürkütmüş olmalı. Kanın güçlü, seni Kule'ye götürdüklerinde kalan mühürlerin tamamını kırabilirler. Özellikle McCoollar da ellerindeyken. Onlar zaten ölecek. En azından bizim işimize yarayacak şekilde ölmelerini sağlayacaksın." Duraksadı ve Paiva'ya baktı. "Tabii İblis'in Kızı'yla birlikte..."

"Ne?"

"Ah, onu buraya getirmene göz yumduk oğlum çünkü kanı Dörtlere ait, yani ihtiyacımız olan şeye. İblislerin Tanrısını yerde ararken, koynunda bulduk diyelim tatlım."

Ludvig, yumruğunu sıkarak öne doğru ilerledi. Annesinin tam yanında durdu. "Paiva'ya dokunursanız anne, Tanrı Dağı'nı başınıza yıkarım." diye fısıldadı. "Ve McCoolları ne iblislere ne de size yem ederim. Onları kurtaracağım ve siz kendinize başka bir plan yapacaksınız."

"Sanmıyorum." dedi ilgisiz görünmeye çalışarak. "Çift mühür kaldı oğlum. Balor'un serbest kaldığında ne yapacağını benim kadar iyi biliyorsun. Onun özgürlüğüyle zaten Tanrı Dağı yeterince sarsılacak. Bize yardım edeceksin, öyle ya da böyle."

Açık pencereden içeri süzülen kuzgun konuşmayı bölmüştü. Morrigan'ın omuzuna konarak onun kulağına bir şeyler fısıldar gibi ötmeye başladı. Paiva, az önce öldürüleceğini öğrenmiş olsa da Kraliçe'yi tanıdığında seslenmekten geri duramadı.

"Hey, Kraliçe! Bu gerçekten sen misin?"

Morrigan, kaşlarını yukarı kaldırıp omuzundaki kuşa baktı. "Öyle mi?" dedi. "Bak bu çok ilginç, Lorita. Eğer istediğin gerçekten buysa, üzülsem de kabul etmek zorundayım. Sana birçok şey borçluyum, güçlü dostum."

Kraliçe, onun omzundan havalanıp Paiva'nın omuzuna kondu ve gagasını yavaşça merhaba öpücüğü verir gibi Paiva'nın yanağına sürttü. Morrigan bu tuhaf görüntüye daha fazla bakmayı kabul etmeyerek yeniden Ludvig'e döndü. "Tam düşündüğüm gibi kız güçlü Mikell."dedi. "Ona hissettiklerini asla anlamayacağım. Zaten seni hiçbir zaman anlayamadım. Ancak kabul etmek istemesen de ben senin annenim. Sana yol göstermek benim görevim. Eğer kızı ve McCoolları kurtarmak istiyorsan, Alator'a başka Tanrılar bulmalısın. Devlerden ve iblislerden..."

"Benden dostlarımı öldürmemi mi istiyorsun?" diye sordu, Ludvig. Onu dünyaya getiren kadının en azından neleri yapıp neleri yapmayacağını bilmesini isterdi. Morrigan, yüzyıllara rağmen asla onu tanıyamamıştı. "İblisler sorun değil. Baldemar elinizde, başkalarını da bulurum. Gerekirse cehennemin en dibine gider ve onları bulurum ama devler olmaz."

Baldemar'ın ismiyle birlikte Paiva içine çektiği nefesi küçük bir çığlıkla yuttu. Onun babasını öldürmekten bahsetmek yaptığı en büyük hataydı belki de ama Baldemar, iblislerin Tanrılarından biriydi ve saf kötülük onunla yayılıyordu dünyaya. Bunu Paiva'ya anlatması gerekecekti belki de. Babası neden onun yaşamasına izin verdi bilmiyordu ama bunun sebebi olarak Paiva'ya karşı duyduğu bir sevgi olduğunu sanmıyordu.

"Üzgünüm oğlum ama devlerden de olmak zorunda. Aklını zorla Mikell, düşün. Tamamı sana gerçekten sadık mı? Siz mağaralarda tutsak hayatı yaşarken kim keyfini sürdü."

"Siz mi?" dedi Paiva ve söylediği gerçek bile olsa kendi cüretine inanamayarak elini ağzına götürdü, Morrigan'la arasına Ludvig'in bedenini soktu. Kollarını adamın beline dolayarak mümkün olduğunca görünmemeye çalıştı.

"Bak sen şu minik şeytana." dedi Morrigan ama eğlenmişti. "Onu sevebilirdim, Mikell. En azından fâni olandan daha

kuvvetli ancak dikkatli ol. Kızın gebe kalması demek yeniden çocuğunu kaybetmen anlamına gelir."

"Morr..."

"Anne, diyeceksin oğlum."

"Beni tehdit etme." diye fısıldadı, Ludvig. Bağırdığı zamanlardan çok daha tehlikeli bir tonla konuşmuştu.

"Etmiyorum. Uyarıyorum. Alator'un eline artık koz vermeyeceksin, Mikell. İkiniz arasında kalmaktan bıktım usandım artık. Tanrı Dağı'nda harika bir yaşamı devlerle olmak için feda ettin, şimdi de bir iblisle birliktesin. Tuhaf zevkleri olan bir çocuktun her zaman. Daima, güçsüzleri savunmak isterdin. Görünmek istemezdin ama hep iyilik peşindeydin. Erdemli biri oldun, Mikell. Seni Zirve'de görmeyi arzuluyorum. Gelmeyeceğini bilsem de bu istek sonsuza dek -ya da sen gelene kadar- sürecek. Şimdi beni düşman olarak görmeye son ver ve dinle. Düşünmeni istiyorum, Mikell. Tutsak olmayan devlerden kaçı dünyada kaldı, bir düşün."

Paiva, bahsettiği devlerin kim olduğunu anladığı anda Ludvig'in de dudaklarından aynı isim döküldü. "Ben MacBride."

Morrigan, sonunda onu anlamasına sevinip gülümsedi. Paiva'yı görebilmek için Ludvig'in etrafından dolaştı. Kraliçe hâlâ kızın omuzundaydı. "Ona iyi bak İblis'in Kızı. Lorita, yüzyıllar boyunca hep yanımda olmuştu. Kuzgunlara akıl sır ermez, seni seçti. İlk defa benden başkasıyla olmak istedi. Ona iyi bak ve kıymetini bil. Ölüler ve ölecek olanlar konusunda harikalar yaratıyor."

Paiva, korkuyla yutkundu. Kuzgunun sinirle pençelerini kaldırıp onun omuzuna batırmasıyla inleyebilirdi ama dayandı çünkü kuzgunun kime kızgın olduğunu biliyordu. Morrigan, bir kez daha kahkaha atarak Ludvig'in boynuna sarıldı. Şimdiye kadar ondan kısa görünen kadın, oğluna sarılırken daha uzundu.

Aman Tanrım, mucizeler!

Morrigan'ın gidişiyle birlikte Paiva koltuğa yığıldı. Bacakları titriyordu. Devlerin hayatına girmesinden beri ölüm peşinden koşturup durmuştu şimdi ise ona depar atarak tam karşısına geçti.

Kesin öleceğim. Tanrılar bile bunu istiyor.

Ludvig, onun düşüncelerini okumuş gibi, "Ölmeyeceksin Paiva." dedi. "Lütfen yeniden aynı şeylere başlama, olur mu?" Onun yanına oturup yüzünü Paiva'ya döndü.

"Nasıl? Tanrılar ölmemi buyurduktan sonra nasıl yaşamayı başarabilirim ki?"

Ludvig, onun omuzundaki kuşa bakıp yüzünü astı. Eliyle kuşu kışkışlamamak için kendisini zor tutuyordu. Eski adıyla Lorita, yeni adıyla Kraliçe çocukluğundan beri onu hep ürküten bir kuş olmuştu. Onu anlıyor olması ya da ölecek kişileri hissetmesi dışında annesinin en sadık dostuydu. Şimdi Paiva'ya yakınlık duyması onu pek memnun etmemişti. Yine de onun varlığını kabul edip görmezden gelmeye çalışacaktı.

"Tanrı dediğin nedir Paiva?" diye sordu. "Söylesene senin inancın tam olarak ne?"

"Teyzem bir Katolikti." dedi Paiva. Sesi kısık çıkıyordu. Ailesiyle ilgili konuşmak yüreğini sıkıştırıyordu. Teyzesini annesinden çok daha uzun süre tanımıştı ve kadının varlığı onu koruyan bir efsun gibiydi. Ölümüyle tuhaflıkları artmıştı. "Annem için bir keresinde dinsiz demişti. Galiba onun inançları babamla tanışınca değişti. Ben ise bilmiyorum, tüm bu yaşananlardan sonra neye inanacağımı bilmiyorum. Ben, dua ederken Alator gibi bir Tanrı hayal etmiyordum."

"Çok doğru." dedi Ludvig.

Onun sözlerine sevinmiş miydi?

"Şöyle düşünelim." Ellerini havada açtı ve hayali bir şeyi tutuyormuş gibi yaptı. "Ortada bir terazi var ve bir küfesinde iyiliği

temsil eden devler, diğer küfesinde ise kötülüğü temsilen iblisler var. Her iki tarafın en güçlü olanlarına Tanrı diyoruz. Ortadaki bölmede, yani hangi tarafın ağır basacağına baktığımız kısımda ise fâniler var. Kimisi kötülüğe, kimisi iyiliğe doğru eğiliyor." Duraksayıp Paiva'nın olaydan uzaklaşmadığından emin olmak istedi.

"Tamam, bir taraf iyilik diğeri kötülük, ortada ise fâniler var."

"Paiva." dedi. Konuşurken gözlerinin içi parlıyordu. Bu konuşma üzerine bir süredir düşündüğü belli oluyordu. Heyecanlanmıştı. "Peki, söyler misin? Teraziyi kim tutuyor?"

"Ne demek istiyorsun Ludvig?"

"Diyorum ki belki de sürekli aman dilediğin Tanrı, teraziyi tutan eldir. Belki denge bozulduğunda..." Eliyle havada asılı olduğunu varsaydığı teraziyi sarstı. "Teraziyi şöyle bir sallayıp her şeyi birbirine karıştırıyor ve sonra yeniden dengeyi sağlamak için ayıklama yapıyordur."

Anlamaya başlayan Paiva, "Demek istediğin..."

"Belki sen denge yüzünden bu taraftasındır diyorum, Küçük Şeytan. Belki de iyiler iyi, kötüler kötü değildir. Belki de yeni bir düzene ihtiyacımız vardır."

Heyecanla onun kolunu tutan Paiva, ani hareketiyle Kraliçe'yi kızdırmış ve havalanmasına sebep olmuştu. "Ve Tanrı bizimledir!"

"Umalım da öyle olsun, Paiva." dedi Ludvig. Onu anlamasının yanında hak vermesine sevinmişti. Her zaman aynı fikirlere sahip olamazlardı belki de ama birlikte düşünmek ona iyi gelmişti. "Birkaç gün içinde buradan gitmeliyiz. Adamları toplayacağım ve Araf'a gireceğiz. Sonrasında Ben ile işim var." Gözleri tehlikeli parıltılara ev sahipliği yapıyordu.

Paiva, onun annesiyle arasındaki gerginliği sormak istese de yeniden yüzünün asılmasına razı değildi. Bunun yerine kendisini ona yaklaştırıp başını yavaşça onun göğsüne yasladı. "Şu an

korkuyor olmam normal, öyle değil mi?" diye sordu. Ludvig'in kolu onun bedenine tepki verip beline dolanmıştı bile. "Neden her şey en güzel anlarda tepetaklak oluyor ki?"

"En güzel anlar bitmiş değil, benim küçük kadınım. Sadece biraz gecikmeli yaşıyoruz, o kadar."

"Tüm bu yaşananlardan sonra aklımın farklı yerlerde olması çok saçma ama devlerle ilgilenmeden önce benimle ilgilensen keşke." dedi Paiva, alt dudağı dişlerinin arasında kısılı kalmıştı. Gülümseyip yüzünü Ludvig'in göğsüne kapattı. Ona bakarken, cüretkâr taleplerde bulunamıyordu. Daha önce bu denli utanç duyduğu olmamıştı. Ludvig, onun farklı bir yanını ortaya çıkarıyordu. Aşk gerçekten de böyle bir şey miydi?

"Sana yetişmeye çalışıyorum Paiva ve geride kalmayı hiç sevmedim. Galiba bana karşı daha açık olmalısın."

"Ludvig." dedi yüzüne doğru bakarken, kaşları çatılmıştı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ve sen ben söylemeden kesinlikle yapmıyorsun. Öpücüğüm diyorum seni koca dev, beni henüz öpmedin!"

"Ah." diye inleyip gözlerini kapatan Ludvig, dudaklarını ıslatarak başını geriye attı.

Gülüyor muydu?

"Bana gülüyorsun."

"Hayır, hayır. Sadece bu hoşuma gidiyor, Paiva. Her şeyi söylemeni seviyorum."

Yüzünü asan Paiva, "Sen yine de her şeyi söylememi bekleme." dedi.

Ludvig, onu kolayca kaldırıp kucağına aldığında, tüm yaşananlara rağmen keyifle kıkırdadı. Ona yaklaşan dudakları büyük bir heyecanla karşılarken, belindeki ellerin sırtında, kalçalarında ve bedeninin ulaşabileceği her yerinde kıpırdaması hoşuna

gitmişti. Ludvig, dudaklarını ondan ayırdığında, "Biliyorum." diye mırıldandı Paiva. "Yine ertelememiz gerekiyor. Bu çok kötü!"

"Evet, öyle Küçük Şeytan... Yapılacak işler var ve seni burada uzun süre tutmak istemiyorum. Bir hata yaptım Paiva, güvende olacağını sandım ama..."

"Ama Tanrıların planlarından haberdar değildin." dedi. "Sorun değil. Sen yanımda olduğun sürece güvendeyim."

Ludvig, başını Paiva'nın omuzuna yasladı. Sesi boğuk geliyordu. "Alator'a karşı pek şansım olmuyor. Bu yüzden seni onun yolundan çekeceğiz."

"Sadece kabullenmiyorsun." Ludvig başını kaldırıp ona baktığında, "Hiç öyle bakma." diyerek konuşmasını sürdürdü. "Az önce konuştuklarımız doğruysa eğer, Alator'un Tanrı'lığı hükmünü yitirebilir."

"Bu, onun gücünü azaltmıyor ama."

"Olabilir. Benim önemsediğim senin gücün. Bana söylediğin şeyi yapmalısın, Ludvig Mikell McCool. Kabullen." dedi. Konuşması boyunca ciddiyetini koruduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Morrigan'ın gelişi ve sözleri geriye attığı bazı anıları gün yüzüne çıkarmıştı. Artık kendisine daha çok güveniyordu. Ludvig ve diğer devlerin yanında küçük bir iblis gibi görünebilirdi ama o, çok daha fazlasıydı.

"Paiva." diye fısıldadı, Ludvig. "Gitmek zorunda olmaktan nefret ediyorum. Şu an seninle yapmak istediğim farklı şeyler varken, ciddi konulara dikkatimi veremiyorum. Ah! Lucas haklı, benim olman lazım."

Kucağından aşağı inen Paiva, ona yumruk atarak, "Bu da ne böyle?" dedi. "Geri kafalı olma, Ludvig! Benim olman lazım da ne demek?"

"Seni istiyorum, seni arzuluyorum ve senin için ölüyorum tarzı bir şey işte." Şimdi o da gülmeye başlamıştı. Ancak gözleri birbirini bulduğunda, korku ve endişe karışmış ikisini de etkisi altına almıştı. "Gitmeliyiz, Paiva. Bir an önce buradan çıkmalıyız yoksa bunca kuş ölüsünün içinde seni yatağa atabilirim."

Paiva'ya bir kez daha sarılıp onun ayaklarını -hem gerçek hem mecazi anlamda- yerden keserek öptükten sonra kendisini yapması gereken işlere verdi. Bu konuda oldukça başarılıydı çünkü Paiva'yı yakınında tutmasına rağmen koruyucu dokunuşlar dışında hiçbir duygusal temas yaşamamışlardı.

Ludvig, Cora'ya güvendiği adamları toparlamasını istedi. Sadece iki gün burada kalacaktı. Tanrıların planları bir şekilde Paiva ile kesişiyordu. Bu riski alamazdı. Onu Tanrı Dağı'ndan uzak tutmak zorundaydı. Henüz hangi kısımda olduğunu bilmese de Morrigan ve Alator'un açıkça söylediği gibi Paiva, planın parçasıydı.

Odasının temizliği için birileriyle görüşüp bu sırada Paiva'yı Liam'a bıraktı. Bazı ufak işleri hallettikten sonra yolculuk için neredeyse hazırdı. Devlerden yalnızca altı kişiyi yanında istiyordu. Cora o altı kişiye ulaşıp eski zamanları anımsayabilmek adına Arafta bir buluşma ayarlamıştı. Diğerlerinden uzak olmak işe yarardı. Deirdre'ye bile ulaşan Alator kim bilir hangi devin aklını çelmişti. Yalnızca en güvendiklerine ihtiyacı vardı.

Toplantı sırasında Paiva'yı da yanında istemişti. Bunu birlikte geçirebilecekleri kısa zamanları kalmasının yanında, Paiva'nın onun neden gitmesi gerektiğini de anlaması için istiyordu. Yeniden terk edilmekle ilgili saçmalıklarla kendisine işkence etmesini istemiyordu. Onu ne olursa olsun bırakmayacağını, bunun yalnızca zorunluluktan doğan bir ayrılık olduğunu bilmesine ihtiyacı vardı.

Yeniden mağaraların serin duvarlarının arasında olmak hem Ludvig'e hem de Paiva'ya iyi gelmişti. Paiva, bu defa devlerin sıklıkla kaldıkları uğrak mekânlarına gittiklerinde, mağaralarda kurulmuş yaşam kalıntılarıyla karşılaştı. Medeniyetten uzak ancak amaçsız kalanlar için ideal görünen yer, Paiva'nın tüylerini ürpertti. Yalnızlığı iliklerine kadar hissetmişti. Ludvig, ne fâni yaşamı ne de Tanrıları istiyordu. Öyleyse onun arzuladığı şey bu muydu? Yalnızlık.

Yanlarında Cora, Lucas ve Greg'den başka, Angus, Lola ve Mark vardı. Bu kadar az devle Ludvig'in cehenneme girmeyi planlaması Paiva'yı korkutuyordu ama hiç değilse onu geride bırakmamıştı. Düşünceleri onu ilk kez rahatlatırken, Ludvig'in sözleriyle bir kez daha geride bırakılacağını anladı.

"Paiva'nın fâniler dünyasında gizlenmesini istiyorum. Greg, sen Ben'i bulmaya gittiğinde ben de Paiva için uygun bir yer ayar..."

"Seninle geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun."

Ludvig, sözü hiç bölünmemiş gibi devam ederek, "Uygun bir yer ayarlayıp sizinle burada buluşacağım. Ben, cehennem mühürleri için bize kanını sunaca..."

"Peki, oraya nasıl girmeyi planlıyorsun, Ludvig?" dedi Paiva, bir kez daha onun sözünü keserek. Yaptığı Ludvig'i öfkelendiriyordu ama Paiva, Ludvig'e bakmadan konuşmasını bölüp duruyordu. Onun sabrını sınadığını düşenen Ludvig gözlerini yumup sakinleşmeye çalıştı.

Paiva, onu görmezden gelmeye devam ederek elindeki küçük yiyecek parçasını Kraliçe'ye doğru uzatıp onu besliyordu. Yüzündeki bilmiş ifade Ludvig'in canını sıkıyordu.

"Bir yolunu bulurum." dedi gözlerini yeniden açtığında. "Seni oraya götürmeyeceğim, Küçük Şeytan. Bunu aklından çıkar. Ben bir yolunu bulacağım."

"Bulamazsın." dedi aynı rahat ses tonuyla.

Onları izleyen başlar sırasıyla Ludvig ve Paiva arasında dönüp duruyordu. Lucas'ın keyfi yerinde gibiydi. Ayaklarını ileriye doğru uzatıp parmak uçlarıyla Paiva'yı dürterek, "Devam et, daha ne kadar dayanacak, acayip merak ediyorum." dedi. "Birazdan seni sırtlayıp bizden uzağa götürebilir." Aşağı yukarı inip kalkan kaşları yüzündeki alaycı gülümsemeyle birlikte Paiva'nın kulaklarına kadar kızarmasına sebep oldu. "Yine de belirtmeliyim, Mikell haklı Turist Rehberi Paiva. Güvenliğin için geride kalmalısın. Keşke aynı şeyi Cora'dan isteyebilseydim."

"Deneyebilirsin, sert çocuk." dedi Cora. "Bana karşı sert olmaya çalıştığında, acayip seksi oluyorsun."

"Ve sen de taleplerim karşısında kahkaha atarken, acayip sinir bozucu oluyorsun *bebeğim*."

Paiva, Lucas'a sevgilisi için *bebeğim* kelimesini kullanmasını söylediğinden beri Lucas Cora'ya sıklıkla böyle sesleniyordu. Ardından Paiva'ya bakmıyor olsaydı daha hoş olabilirdi ama doğru yaptığından emin olmak isteyen bir oğlan çocuğu gibi gözleri Paiva'yı buluyordu.

"Bu kadar yeter!" dedi Ludvig. "Elbette ki Paiva bizimle gelmiyor."

"Ama Cora geliyor." diye karşı çıkan Paiva destek için gözlerini ona çevirdi.

"Gelmesinde bir sorun görmüyorum." dedi Cora onu haksız çıkarmayarak. "Onun gelmesi işleri kolaylaştıracaktır, Mikell."

"Asla!" dedi. Sesindeki ton tartışmaya açık olmadığını gösteriyordu. Lucas ve Cora bile susmayı tercih ederken, Paiva

kararlılığını sürdürecekti. Merak onu anlatan bir kelime olabilirdi ama daha fazlası inatçılığı ile tanınması olabilirdi.

Paiva, yeniden rahat ifadesini yüzüne yerleştirdi. Bu hâliyle Ludvig'e onu götürmekten başka çaresi yokmuş gibi görünmeye çalışıyordu. "Başka yolu yok Ludvig. Şimdi sana bunu ispatlayacağım." dedi. "Defteri kaybettin. Aleck, onu senden aldı ve artık elinde hiçbir bilgi kırıntısı kalmadı. Hoş defter seninle olsaydı da yazanları ancak sana dost bir iblis okuyabilirdi. İçeriye nasıl gireceğini bilmiyorsun, orada nelerle karşılaşacağını bilmiyorsun ve dışarı çıkarken, cehennemin kapısını kapatmayı bilmiyorsun. O kapıyı kapatamazsan Ludvig, tüm cehennem zebanileri dünyaya sızar."

"Bunlar bizi nereye götürüyor, Paiva?"

"Bana tabii ki." dedi keyifle. Kraliçe'yi omuzundan indirip bir kayanın üzerine kurulmasını seyretti. "Defteri okumam için vermiştin Ludvig ve ben de okudum. İpleri çözmemi sağlayan kelimeler dışında defterin tamamını okudum tabii ki. Merak böyle bir şey işte... Öğrendiklerim gün geliyor işime yarıyor. Oraya, yanında sana dost olan bir iblis olmadan girmen imkânsız. Bak zor demiyorum, seni inatçı Dev! İmkânsız diyorum. Kapıları ancak dost bir iblis açabilir. Orada karşılaşacağın yaratıkların özelliklerini ve yol ayrımlarını sana dost bir iblis söyleyebilir ve sen aileni kurtardıktan sonra mühürleri nasıl yenileyeceğini ancak dost bir iblis kulağına fısıldar. Çok şanslısın Ludvig. Sana dost olmaktan daha yakın bir iblis tanıyorsun ve o iblis verdiğin defterin her harfini ezberinde tutuyor. Şimdi, ne zaman gidiyoruz?"

Küçük Bir Ödül

"Pekâlâ, Küçük Şeytan sen kazandın." dedi Ludvig, hoşnutsuzluğunu belli ederken, bir yandan da onunla gurur duyduğunu gizlemeye çalışıyordu. Sevdiği kadının en az kendisi kadar çılgın olması şaşılacak bir durum değildi aslında. Cehenneme gitmek cesaret istiyordu, öyle bir cesaret ki bunu ancak çıldırmış olanlar sergileyebilirdi.

Paiva'nın korkularının ardına gizlediği o cesur yanı da biraz çılgınlık içeriyordu. Karşısında durmuş ona bakarken, kazandığı zaferin tadını çıkararak gülümsemeye başlamıştı. Çok fazla gülüyordu ve bu durum Ludvig'in hoşuna gidiyordu. Sadece gidecekleri yerde gülümsemesini kaybetmesinden korkuyordu.

"Şimdi tüm bildiklerini dökül bakalım."

"Tabii." dedi keyifle. "Nasılsa bildiklerimi öğrenmen bana olan ihtiyacını azaltmayacak."

Kesinlikle tadını çıkarıyordu. Şuh bir kahkaha attı. Ona yakışan ve özgür yanını ilan eden bir kahkahaydı.

Gülüşüne çok fazla takılıyorum, diye düşündü Ludvig. Ciddi kalmaya özellikle çaba harcıyordu. Paiva'nın gidecekleri yerle ilgili en azından biraz korku duymasını istiyordu. Gelmekten vazgeçer miydi bilmiyordu ama bunu edebileceği tüm yardımlara rağmen diliyordu.

Paiva, onun derin düşüncelerinin farkındaydı. Göğsünü havayla doldurup geri bırakırken, gözlerini kapattı. Ciddileşmek istiyordu. "Aslında Morrigan'ın imaları defterde yazanları hatırlamamı sağladı. Ona ne kadar kızarsan kız sana doğru yolu gösterdi, Ludvig. Bana ihtiyacın olan kısım dâhil!" Ludvig, öfkelenip çenesini sıktığında, konuşmasına ara verip eline uzandı. Yumruk yaptığı eli onun dokunuşuyla çözülmüş bir buz parçası gibiydi. "O, beni öldürmenden bahsetmedi ya da McCoolları kurban etmenden. O, sadece doğru yöne bakmanı sağladı. Bunu neden doğrudan yapmadı bilmiyorum ama bence Morrigan kulağına doğruları fısıldadı."

"Belli ki onları ben değil sen duymuşsun, Paiva."

"Sadece dinliyorum." dedi ve gülerek ekledi. "Merak işte."

Ludvig başını iki yana sallarken, Lucas keyifli bir kahkaha attı. "Paiva, seni kız kardeşim olarak ilan ediyorum."

Paiva, onun kadar sık gülen bir erkeğe daha rastlamadığını düşünüp ona eşlik etti. Cora ve Ludvig'in gözlerini onlara dikmesini bile umursamadı. Lucas, yanında rahat hissedebileceğiniz bir dosttu -Cora ve Ludvig'e göre daha sık gülüp daha çok eğleniyordu- ve Paiva onunla birlikte gülmekten keyif alıyordu. "Dev bir kardeş fikri kulağa hoş geliyor. Liam ve sen..." Gözlerini Ludvig'e çevirdi. "Sakın beni kardeş olarak ilan edeyim deme."

"Seninle yapmayı planladığım şeyler için doğru bir ilişki olmazdı, Küçük Şeytan." dedi Ludvig. "Şimdi devam et, Paiva. Gülüşün benim için çok önemli ama gelmek istiyorsan daha ciddi bilgiler almam lazım."

Ludvig'in uyarısı iki arkadaşı daha çok güldürmüştü ancak sadece bir an için devam etti. Adamın sinirli bakışları karşısında toparlanmaya çalıştılar.

"Tamam, inan bana istediğimde ciddi olabiliyorum. Defterde yazanlar eskiden bir anlam ifade etmiyordu. Morrigan'ın

değindiği bazı noktalar beni düşündürdü ve her ne kadar ara sıra anlarımı kaybediyor olsam da fotoğrafik hafızam sayesinde okuduğum her şeyi hatırlarım."

"Fotoğrafik hafıza değil Paiva, sen bir iblissin. Hem de yüksek soydan. Sebebi bu."

"Teşekkür ederim. Lucas, bu bilgiyi sindirmeye çalışıyorum. Her neyse, anları unutan beynim diller, bilgiler konusunda oldukça cömert davranıyor. Defter bir tür Yeraltı Diyarı rehberi gibi bir şeydi. Bu zamana kadar Kule'ye ulaşabilen bir dev olmamış, hatta Tanrıların kendileri bile Balor'u hapsettikleri o yeraltına girememişler. Çünkü Balor, tutsak kalmadan önce cehennem alevlerini Yeraltı Diyarı'na salarak orayı kendisi için bir tür dünya hâline getirmiş. Kendisi tutsak olsa da oğulları orada bir hayat kurmuş. Tıpkı sizin burada kurduğunuz gibi. Tanrılar Şeytan Kulesi'nin çevresinde toplanmış, oğullar ise etrafa dağılmış. Tanrılar, Asiller, Halk ve Öncüler olarak dörde ayrılan bir kast sistemleri var. Öncüler kolay olan kısım gibi görünüyor ama amip gibiler, sürekli bölünüp çoğalıyorlar sanki. Sadece sizin için öldürmesi kolaylar. Halk dediğimiz kısım savaşlardan uzak duran, kimisi kanatlı kimisi kanatsız oğulların bir kısmı. Tehlikeli değiller, tabii tehdit edilmedikleri sürece. Asiller zorlu düşman. Güçleri sizlerle neredeyse denk..." Onların konuşmaya yelteneceğini anladığında elini kaldırıp susmalarını istedi. "Boşuna böbürlenmeyin, Asiller konusunda bir kez daha hata yaparsanız bu defa tutsak alınmaz, ölürsünüz."

Ludvig, rahat görünmeye çalışıyordu. "Asilleri hafife almıyorum özellikle birkaçı bize sorun çıkarabilir." dedi. "Bunlar bildiklerimiz. Diyar hakkında neler öğrendin?"

"Orası bolca ateş içeren bir yer. Kanatlı olsaydınız harika olurdu. İblisler kibirliler, kanatsızların Diyar'da gezerken zorlanmalarını istemişler, kanatlı yüksek soy ise oranın keyfini sürüyor.

Neyse, defterde yazanlara göre alevler diyarın neredeyse tamamını kaplıyor. Yalnızca diyarın kendi bazalt kayaları bu alevlere direnebiliyor. Orada tehlikede olan daha çok siz olacaksınız, Ludvig."

Paiva, alevlerin ondan nasıl uzaklaştığını hatırlayıp sertçe yutkundu. Bu ayrıcalık onu deli gibi korkutuyor ve Ludvig'den ayıracağı düşüncesi onu içten içe tüketiyordu sanki.

"Kule'ye girişi biliyor musun?" diye sordu Greg. Hâlâ saatler önceki atışmaları yüzünden Paiva'ya yüz asıyor ve konuşurken başka yöne bakıyordu. Paiva, bu durumu komik bulmuştu ancak Ludvig büyük bir ciddiyetle onu izlerken, gülmeyi göze alamadı.

"Elbette biliyorum." dedi kendisine olan güveni konuştukça artıyordu. "Black Hills'te tabii ki!"

Devler birbirine bakarken, Paiva kollarını göğsünde birleştirip onların şaşkınlıklarının tadını çıkardı. Gerçekten bu kadar kolay olup olmayacağını düşünürken hepsi de komik duruyordu.

"Şeytan Kulesi girişi Black Hills'te. Güvenin bana. İblisler kurnaz yaratıklar, öyle değil mi? Farklı efsanelerle giydirdikleri Kule aslında cehenneme bir kapı."

Ludvig, ayağa kalkıp ortada gezinmeye başladı. Eli çenesindeydi. Yeni yeni çıkan sakallarını çekiştiriyor, parmaklarını ara sıra dudaklarında gezdiriyordu. Paiva, bu kadar dikkatle ona bakmaktan kaçınmalıydı. Gözlerini onun yüzünden çekip derin bir nefes aldı. Henüz karanlıktı ve gidecekleri yer gölgedeki canavarların mekânıydı. Bu yüzden gündüz hareket edecek ve geceleri gizleneceklerdi. Belki Ludvig'le yalnız kalmanın bir yolunu bulabilirdi. Yüzünde beliren aptal tebessümü silmekte zorlanarak, Ludvig'in muhtemelen ikinci seslenişinde ona cevap verdi.

"Anlamadım."

"Diyorum ki oraya gitmenin kestirme bir yolu var mı?"

"Elbette var ama siz orayı kullanamazsınız."

Paiva'nın nereden bahsettiğini hepsi de anlamıştı. "Şeytan Tünelleri." dedi Angus. "Denemeye değecek bir tehlike olabilir. Zaman kazanmak bizim için önemli."

Az konuşan bir dev olduğunu anladığı Lola, "Az kişi olmanın avantajını kullanır ve sessizce ilerleriz. Bence de denemeye değer." dedi. Sarı saçları kısa kesilmişti. Yüzünde bazı yara izleri vardı ama Paiva, onun gerçekten güzel bir kadın olduğunu düşünüyordu.

Paiva düşünürken Ludvig, "Girdiğimiz anda nerede olduğumuzu anlarlar." dedi.

Tüneller, iblislerin devlerden gizlenmek için kazdıkları bir tüneldi. Fâni dünya üzerinde kilometrelerce ilerleyen tüneller, yalnızca ölümsüzlerin hayatta kalabileceği bir düzeneğe sahipti. Kilometrelerce uzanan tünellerde çıkışlar sık değildi. Hava akımı yeterli olmadığı için meraklı fânilerin bazıları için burası hayatlarının sonu olmuştu. Ancak devlerin içeriye girememesi farklı sebeplere dayanıyordu.

Bir yolu olabilir miydi?

Paiva, devlerin yaşadığı yere girebilmişti. Eğer o burada durabiliyorsa...

"Belki de anlamazlar." diye cevapladı onu, Paiva. "Tıpkı Digywilydd'ın benim bir iblis melezi olduğumu anlamadığı gibi."

Gözleri parıldayarak açılmıştı. Aklına gelen fikirle keyiflendi. O da ayağa kalkıp şen bir gülüşle Ludvig'in dudaklarına ulaşıp minik bir öpücük kondurdu. Beklenmedik öpücük karşısında Ludvig nasıl karşılık vereceğini bilemezken, diğerleri gülüşlerini saklamaya çalıştı. Ludvig belki Paiva'ya kızamazdı ama sinirini çıkaracak birilerini arayacağını hepsi de biliyordu.

"Sizi içeriye alabilirim." diye şakıdı, Paiva. "Muhtemelen girdiğimizi hissettiklerinde, onlar da sizin İblis Tanrılarından ve melezlerinden olduğunuzu düşünecekler. Görünmediğiniz

sürece sorun yok. Öze baktığımızda çok farklı değiliz aslında. Bence denemeye değer."

"Bilemiyorum, Paiva. Tünellerde savaş fikri kulağa berbat geliyor. Orada yeniliriz."

"Bir savaş olmayacak ki!"

"Ama biri bizi görürse hepsinin haberi olur. Unuttun mu? Labirent zihinler! Ne zaman akıllarına gelir bilmiyorum ama senin zihninde onlara açılabilir, Paiva. İblislerde..." Paiva'nın iki yana açılan dudaklarına bakıp duraksadı. "Yine aklına bir fikir geldi."

"Evet, bildin sevgilim." Durdu ve başını yana eğerek, "Bunu sevdim." diye mırıldandı. "Sevgilim."

"Konuya dönebilir miyiz?" dedi Mark. "Diğeri için eminim bolca vaktiniz olur."

Genelde sessizliklerini koruyan diğer devler, Paiva'nın cana yakın yanı sayesinde kendilerini daha rahat hissediyorlardı. Artık onunla bir arkadaşlarıymış gibi konuşmaya başlamışlardı. En azından avlanacak iblis kategorisinden çıkarılmıştı.

"Vakitsizlikten bu durumdayız Mark ama haklısın konuya dönmeliyiz." dedi Paiva. Mark'ın Porsuk Ağacı'nda onu kurtarmak için nasıl kendisini zorladığını hatırladıkça, deve karşı içinde dostça bir sıcaklık oluşuyordu. Angus ise sözünde durarak Paiva'dan tam puan almıştı. Onlara borçlanmıştı. "Ben, Dörtlerin meleziyim. Bu beni iblislerin Tanrılarıyla neredeyse eşit konuma getiriyor. Sebebini anlamasam da babam bana güçlerini bahşetmiş durumda. Cehennem alevlerine karşı bağışıklığım var." Sözleri Ludvig dışındakileri dehşete düşürmüştü. Cora bile bir an için irkildi. "Biliyorum, bu beni onlara daha fazla benzetiyor ama ben kim olduğum konusunda kararlıyım."

"Bir turist rehberi mi?" diye sordu Lucas. Tek kaşı havaya kalkmış dudaklarını birbirine bastırarak oraya gülüşünü kıstırmıştı.

"Evet, hem de en iyisi."

Paiva, ona teşekkür edercesine başını salladı. Lucas'ın sözleri onu iblislerden uzaklaştırıyordu. "Şaşkın olduğunuzu biliyorum ama yanınızda Asillere yakın bir melez olması şansınızı artırıyor. Bu sizin avantajınıza olan durumlardan biri... Neden onu kullanmayasınız?" Bu kısımda Lola'ya göz kırpıp bekledi. Kadının tebessümü yüzüne yayıldığında, doğru yolda olduğunu anlamıştı. Onu seviyorlardı. "Her Asil bunu başaramıyor ama ben henüz kimliğimi kabullenmemiş olsam da bu bağışıklığı taşıyorum. O zaman Asillerden daha üst bir konumdayım. Dörtlerle neredeyse aynı özellikleri taşıyacağımı düşünmek için sebeplerim var. İşin özü onların zihinlerine ortak oluyorum ama onlar benimkine olamıyor."

Sözleri mağaranın içine düşmüş bir alev parçası gibiydi. Isıtmış, aydınlatmış ama aynı zamanda ürkütmüştü de. Ludvig, pek emin görünmese de diğerleri bu haberle birlikte daha çok umutlandılar.

"Bu harika." dedi Cora. "İlk defa onlardan önde olacağız."

"Öyle görünüyor." dedi Ludvig. Paiva'nın işin içine bu kadar çok girmesinden hoşnut değildi. "Başarabileceğine emin misin?"

"Kesinlikle. Sizi Tünellerden geçirip Kule'ye ulaştırabilirim. Yeraltı Diyarı kapısını açabilir ve sizi Balor'un hücresine kadar götürebilirim. Sonra geri çıkarır ve kapıyı kilitlerim. Gerekli tüm bilgiler hafızamda."

"Tünel girişi Mağaraların yakınlarında." dedi Ludvig.Kararsız dursa da planını yapmıştı. "Gece hareket etmeyeceğiz. Gündüz sadece bu grup yola çıkacak ve kimse bir başka deve tek kelime etmeyecek. Sabah Araf'ta buluşacağız."

"Anlaşıldı." dedi Angus. "O zaman sabah görüşmek üzere. Biraz dinlensek iyi olur. Tabii bir de Deirdre meselesi var." Gözleri

önce Paiva'nın üzerinde durdu. Nasıl tepki vereceğini kestiremediği ikinci isim ise Ludvig'ti.

"Deirdre, sorun yaratmayacak. Aptal değil, en azından çok aptal değil. Şimdilik benim sakinleşmemi bekleyecek. Sonrasını ben hallederim. Sen onun oyunlarına kanma yeter, Angus."

"Tamamdır."

Hepsi gitmiş, Cora ve Lucas sona kalmıştı. Ludvig, bir kayanın üzerine oturmuş başını ellerinin arasına almıştı. Onlara bakmıyordu. Hâlâ gidecekleri yeri düşünüyor olmalıydı. Paiva, onun endişesini anlamaya çalışıyordu. McCoolları kurtarmak istiyordu, Paiva'ya ihtiyacı vardı ama onu tehlikeye atmak istemiyordu. Önem derecesi yaparken sıkışıyor ve çaresiz kalıyordu. Paiva, onun için üzülüyordu. Cora'ya yaklaşıp akıl danışmak istemiş ve Ludvig'i bir süre daha endişeleriyle bırakmıştı.

"Ona bir şey olmayacak." dedi Lucas, Ludvig'in yanına giderek. "Hep birlikteyken ona zarar gelmesine izin vermeyiz."

"Onda bu merak ve inat varken pek emin olamıyorum. Ailemi korumak konusunda pek başarılı değilim, Lucas. Bill'de çok gençtim, çocuklarımı öldürdüğünde de öyleydim diyelim ama McCoollar ve sizin tutsaklığınızda o kadar da genç sayılmam. Şimdi Paiva'yı da peşimde sürüklüyorum ve o, işin içine girmeye dünden razı. Üstelik bana güveniyor. "

Lucas, elini onun omzuna koydu. Cora ve Paiva'nın heyecanlı hareketlerine baktı. Cora'ya her baktığında, yüzünde tuhaf bir ifade beliriyordu. Ludvig, Paiva'yı izlerken istemsizce iki yana kıvrılan dudaklarını düşünüp, aynı ifadenin kendi yüzünde olduğunu hayal etti. Gerçekten öyle miydi?

"Çünkü sen güvenilir birisin, Mikell. Paiva da zeki bir kadın." dedi Lucas. "Şimdi ben koca bebeğimin tadını çıkaracağım, senin de benimle hemen hemen aynı şeyi yapacağını varsayıyorum. Sabah görüşürüz."

Ludvig, derin bir nefes almak zorunda kaldı. Sadece düşünmek bile etkilenmesine sebep oluyordu. Paiva, Cora'nın gitmesiyle birlikte Ludvig'i izlemeye başlamıştı ama yanına gitmedi. Uzağında kalmayı sürdürüp onu bekledi. Ludvig, bu defa ona söyletmeyi düşünmüyordu. Ona doğru yürüyüp tek kolunu beline doladı. Ayakları yerden kesilen Paiva, düşünmeye fırsat bulamadan Ludvig'in öpücüğüyle kendisinden geçmişti. Sadece kısacık bir an için tadını çıkardığı dudaklar ondan ayrılıp çok sevdiği tebessüm ile iki yana kıvrıldı.

"Bence ev temizlenmiştir, Küçük Şeytan."

Yol boyunca midesindeki kramplarla baş etmeye çalışan Paiva, içinde uçuşan bir şeylerin olduğuna yemin edebilirdi. Nefes alırken kasıklarına hücum eden ince sancılar onu biraz sonra yaşayacağı deneyime hazırlıyordu. Bu, tuhaftı. Kendisini deneyimsiz hissediyor, ilk defa birine dokunuyormuş gibi heyecanlanıyordu. Değişikliğin sebebini biliyordu ama bağlanmak hâlâ korkutucu görünüyordu.

Her erkek bir gün gider!

Ah Tanrım, gitmesini istemiyorum.

Ludvig, mağaralardan beri elini tutuyor ve hep bir adım önden gidiyordu. Adımları aceleciydi ancak Paiva'nın ona rahatlıkla yetişmesi için ara sıra yavaşlıyordu. Paiva'nın tüm heyecanını yaşamasına izin veriyordu. Ancak kendi heyecanını gizli tutuyor, kararlı adımlarla yürürken bir kez bile dönüp Paiva'ya bakmıyordu. Bu, biraz korkutucuydu.

Evin kapısına ulaştıklarında bile Paiva'ya bakmayan Ludvig, içeri girdikleri anda yüzünü ona çevirip üzerine eğildi. Dudakları daha önce olmadığı kadar sert hareketlerle karşılık ararken, Paiva düşüncelerinden ancak sıyrılabilmişti. 287 yıl boyunca öpüşmeyenin kendisi olduğuna inanmaya başlıyordu. Ludvig'in karşısında her zaman deneyimsiz kalıyordu. Ellerini nereye koyacağını

bilemiyor, araladığı dudaklarının içine dolan nefesin varlığı ile serseme dönüyordu.

Belindeki kolun baskısı arttı ve onu kendi bedenine çeken Ludvig, ne kadar hazır olduğunu göstermek istedi. Onu hafifçe yukarı çekip aralarındaki boy farkını bir nebze kapatabilmişti. Diğer eli hiç ara vermeden Paiva'nın bedeninde geziyor ve genç kadının iniltileri aralarındaki boşluğu dolduruyordu. Sırtında gezinen eli aşağı inip pantolunundan içeri sızmaya çalıştı. Her şey yolunda görünüyordu ancak tam bu kısımda yavaşlamıştı. Onun geri çekileceğini anlayan Paiva, ellerini boynuna dolayıp durmaması için onu kendisine doğru yaklaştırmaya çalıştı.

"Yavaş ol, Küçük Şeytan." diye fısıldadı. Geriye çekildiğinde sanki az önce onu büyük bir arzuyla öpen o değilmiş gibi, "Acıkmış olmalısın." dedi. "Yiyebileceğin bir şeyler hazırlamalarını söylemiştim." Kollarını tutup sıktı. "Biraz yemek yemelisin."

Paiva, dudağını dişlerinin arasına aldı. Söyleyecekleri şeylerin onu utandırdığına inanamıyordu. Eskiden çok daha cesur laflar edebilirdi. Ancak karşısındaki Ludvig olunca müstehcen düşünceler onun yanaklarını kızartıyordu. "Bence sen ufak bir şeylerle başlamalısın." diye fısıldadı.

"Hımm, ne kadar ufak?"

Paiva, gülümserken bir yandan nefesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Uzun bir yolu koşarak geçmiş gibi hissediyordu kendisini. "Sana göre çok ufak ama doyurucu bir şeyler. Kendini ödüllendirebileceğin bir şey... Beyaz ve yumuşak..."

"Beyaz ve yumuşak... İştahımı kabartıyorsun." dedi. Çıkardığı sesler acıkmış bir adamın homurtularına benziyordu. Dudaklarını Paiva'nın boynuna bastırıp onu öptü. Hafif bir acı hissetmesine rağmen devam etmesi için can atıyordu. Ludvig bir kez daha geri çekildiğinde, "İz kalacak." dedi. Sanki ona kızmış gibiydi. Parmağını az önce öptüğü yerin üzerinde gezdirdi. "Sana

zaman tanımak istiyorum. Böyle davrandığında kendime engel olamıyorum ve bunun suçlusu sensin."

"Olma o zaman."

"Hızlı olmak istemiyorum, Paiva. Sanki bir şeyleri aceleye getirirsem tamamını keşfedemeyecekmişim gibi hissediyorum. Bütününe ihtiyacım var Küçük Şeytan, azla yetinemem."

Paiva, onun elinden tutup odaya yöneldi. Bu defa arkasından sürükleyen o olmuştu. İçeri girdiğinde onun için hazırlanan sofra duygulanmasına sebep oldu. Ludvig, onu gerçekten önemsiyordu. "Bu sofranın tadını daha sonra çıkaracağım. Şimdi ihtiyacım olan tek şey sensin."

Ludvig, hafifçe eğilip kolunu onun iki dizinin altında tutup kucağına aldı. "Hey!" diye bağırdı Paiva ancak attığı kahkaha hâlinden hoşnut olduğunu gösteriyordu. "Bunu sen istedin. Yavaş olmaya son veriyorum Küçük Şeytan. Senin adımların çok minik. Bundan sonra her yere kucağımda seyehat edebilirsin." dedi Ludvig keyifle.

Onu daha önce görmediği bir odaya soktu. İçeride Paiva'yı şaşkına çevirecek kadar büyük bir yatak vardı. Oda yatağa göre ufacık kalıyordu. İçeride başka hiçbir şey bulunmayan -ki zaten başka eşyalara asla yer yoktu- oda ona boş olmaktan çok sıcak göründü. Dikkatini dağıtabilecek hiçbir şey yoktu. Ludvig, onu yatağa yatırıp üzerine doğru geldiğinde kendisini onun kolları arasında sıkışmış buldu. Bu tutsaklıktan hoşlanmıştı. Yatakta Ludvig'le birlikteyken Deirdre'yi düşündüğüne inanamıyordu ama kadının onu tutsak etmekten bahsederken, bunu düşünmediğine emindi.

Ludvig, dudaklarına dudaklarını değdirip çekiyor, hızlanacağını iddia etse de yavaş olmak konusunda ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu. Paiva, onun tişörtünü tutup başından çekip çıkarırken, "Ne kadar dayanabileceksin, Ludvig Mikell McCool?" dedi. Üzerinden sıyrılan tişörtün ardından gözlerini onun

üzerinde gezdiren Paiva, "Voov!" dedi. "Çok irisin, kendimi senin yanında küçük hissediyorum."

"Zaten küçüksün."

"Peki, senin bu kadar harika görünüyor olman kanınla mı ilgili?"

"O zaman tüm devler sana harika görünüyor, öyle mi?" diye sordu. Sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Bana katliam yaptıracaksın, Küçük Şeytan."

Paiva, elini onun çıplak göğsüne götürüp parmağını göğüs kafesinden aşağı doğru indirdi. "Kıskanç bir dev..."

"Kıskanılacak kadar güzel bir iblis." dedi. "Şimdi izin verirsen, söylediğin gibi kendimi ufak bir şeyle ödüllendireceğim."

"Senindir."

Ludvig, ağırlığını kendi bacaklarına vererek Paiva'yı iki bacağının arasına aldı. Onun tişörtünü yavaşça çıkarıp bir süre izledi. Dudakları bir kez daha Paiva'nın bedeninde dolaşırken, "Mımmm." diye mırıldandı. "Bu ufak şeye bağımlı hâle gelmiş olabilirim. Artık sonsuza kadar benimsin."

Kendisini yatağa bırakan Paiva, onu bekledi. Ancak hayalini kurduğu ağırlık yerine belinin altından dolanan kolların baskısıyla havaya kalktığını hissetti. "Seni sonsuza kadar istiyorum dedim, Küçük Şeytan. Ezerek öldürmek planlarım arasında değil." Paiva anlamadan bir anda yer değiştirmişlerdi.

"Sorun değil. Kontrolün bende olmasını severim." dedi Paiva. Onun üzerine oturduğunda, ellerini Ludvig'in kollarında gezdirdi. İri pazuların altındaki kasları hissetmek için kollarını sıkıyordu.

Ludvig, bir süre onun kendisine dokunmasına izin verdi. Paiva'nın hayranlık dolu bakışları hoşuna gitmişti. Bir kadın tarafından beğenilmeyi ne zamandır umursuyordu ki? Paiva'nın hayatına girmesi işleri değiştirmişti.

"Öyle olacağını mı sanıyorsun?" diye sordu. "Tadını çıkar, Küçük Şeytan. Çünkü kontrolü ele aldığımda, tek bir şey dışında durdurulamaz olacağım."

Paiva, duraksadı. Elleri onun kollarının üzerindeydi ama hareket etmeyi bırakmıştı. "Tek şey ne?" diye sordu. İhtiyatlı duruyordu. Ludvig'in alışkın olmadığı bir ciddiyetle bakıyordu.

Kendisini üzerindeki Paiva ile birlikte yukarı kaydıran Ludvig, sırtını yatak başlığına yasladı. Kollarını onun ellerinden kurtarıp Paiva'nın küçük yüzünü kendi elleri arasına aldı. "Sensin tabii ki. Durmamı istersen dururum, Paiva. Her şey sen istediğin zaman son bulabilir ancak."

Yüzündeki ciddiyetin kaybolup yerini o çok sevdiği gülümseme aldığında, onu dudaklarından öperek bir kez daha nefessiz bıraktı. Geri çekildiğinde, "Çok beklersin." dedi ona. "Durmanı asla istemeyeceğim." Kolları boynuna dolandı.

"Doyumsuz küçük maymun." diye mırıldandı Ludvig. "Bunu sevdim."

Sırtında dolanan eller iri parmaklarının izin verdiği ölçüde nazikçe sutyeninin kopçasını açtı. Çıplaklığı bir anlık ürpertiye sebep olmuştu ancak kumaş parçasının yerini alan ellerin sıcaklığı onu huzura taşımıştı. Kendisini ona bıraktı. Yeniden yatakta yatıyordu. Ludvig, ağırlığını tek kolu üzerinde taşırken dudaklarını beyaz ve yumuşak ödülü üzerinde gezdirdi.

"Ludvig." diye inledi, Paiva. "Bana işkence yapmak isteme sebebin nedir?" Onun gülüşü şimdiye dek Paiva'nın duyduğu en güzel şey olabilirdi. "Ben ciddiyim. Bak, bu yeterince yavaş oldu."

"Öyle mi dersin? Daha fazla uzatabilirim." Paiva'nın yüzüne bakıp sonra pes ederek başını onun boynuna gömdü. "Yalan söylüyorum, Küçük Şeytan. Sadece senin için uzatmaya çalışıyorum."

"Ama daha fazlasını istiyorum seni sersem."

Ludvig'in üzerini çıkarmasını izlerken gözlerini bile kırpmak istemiyordu. Kendi pantolonu da üzerinden çekildiğinde, Ludvig'i bekledi. Yataktan kalkmış ve ona minik bir öpücük verip beklemesini söylemişti. Yatağın ortasında içindeki büyük sevinci bastırmakla uğraşırken, Ludvig çok fazla gecikmemişti. Elinde tuttuğu kondomu Paiva'ya gösterip gülmsedi. "Bazı tavsiyeler aldım. Zamanı geriden takip edemem." dedi. Poşetin yırtılmasıyla birlikte hazırlığına odaklanan Ludvig, bir an için aklına gelen gerçekle Paiva'ya baktı. "İstemeyeceğini düşündüm." dedi. "İstemiyorsun, öyle değil mi?"

Endişeli miydi?

"Çocuk mu?" dedi Paiva. Yüzündeki ifadeyi düzeltemiyordu. Elbette bir çocuk düşünmüyordu ama Ludvig'in düşüncelerini merak ediyordu. Onun bu şekilde sorması nedense içindeki bir parçayı acıtmıştı. "Hayır, hayır."

Rahatlamış mıydı?

Paiva, kendisini yeniden ona vermeye çalıştı. Bunda zorlanmamıştı çünkü Ludvig'i vücudunun tamamında aynı anda hissedebiliyordu. Açgözlü bedenine rağmen ona karşı gösterdiği sabırla birlikte öyle bir noktaya ulaşmıştı ki Paiva, onu hissettiği anda gerçekten de tüm kontrolü Ludvig'e bıraktı. Bedeninin tüm iriliğine rağmen ilk temasları oldukça nazikti. Sanki uzun yıllardır bedenleri bu birlikteliği tecrübe ediyormuş gibi büyük bir uyumla hareket ettiler.

Oldukları şeye rağmen, birbirlerine en uygun çift onlardı. Sanki bu birleşme için sekiz yüz yıldır bekliyordu, Ludvig. Dudaklarından çıkan sesler Paiva'yı daha fazla etkiliyordu.

Son ana kadar onu öpmekten vazgeçmeyen Ludvig, nefes nefese onun yanına yığıldığında avucunun içinde bir hazine gibi

tuttuğu Paiva'nın elini dudaklarına bastırıp, "Yemek yemelisin, Küçük Şeytan." dedi. "Çünkü durmayacağımı söylemiştim."

"Durmanı istemeyeceğimi söylemiştim." dedi. "Bu şimdiye..."

"Yapma." dedi Ludvig. Yüzünde beliren sıkıntı, Paiva'yı şaşırtmıştı. "Zamanı yakalamaktan bahsediyorum ama o kadar değil. Seni başkasıyla düşünmek istemiyorum, Paiva. Bana istediğini söyleyebilirsin ama bunu aşamam. Yaşanılanları değiştiremem elbette ancak onları duymak zorunda değilim."

"Eğer bu seni rahatlatacaksa Ludvig Mikell McCool, umurumda olan tek erkek sensin. Bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel andı. Seni kimseyle kıyaslamıyorum, bu anı tüm yaşamımla kıyaslıyorum." dedi. "Sen tanıdığım en özel kişisin, seni sersem Dev."

Sıkıntı dağılan bulutlar gibi yok olup gittiğinde, geride güneşi andıran bir tebessüm kaldı. "Bu, hoşuma gitti."

"Öyle mi? Hoşuna gitmesi için söylenmedi. Tamamen gerçek."

Ludvig, eğilip onu öptü. Ayağa kalkarak, "Temizlenme saati. Hemen dönerim." dedi. "Bekle beni *bebeğim*."

Paiva, şen bir kahkaha attı. "Bu, hoşuma gitti." diye seslendi arkasından. Onu izlemek keyifliydi. Çarşafların arasında kendisini gizlemiş ve Ludvig'in gelişini beklerken düşünmüştü. Tüm güzelliğine rağmen aklını kurcalayan konu ona rahat vermiyordu. Çarşaf açılıp yatak onun ağırlığıyla sallanana kadar Paiva aynı şeyleri aklından geçirip durdu.

İçindeki kıpırdanmalara direnmeye çalışan Paiva, yüzünü ona doğru çevirip kolunu göğsünün üzerine attı. Parmakları ara vermeden göğüs kafesinde geziniyordu. Dudakları koluna değiyor ve Paiva teninin verdiği zevkin tadını çıkarıyordu. Ancak içindeki kurt onu kemirip durmaya devam ediyordu. Hiçbir şeyi içinde uzun süre tutamayan Paiva, "Ludvig." dedi. Sesindeki ton soru soracağının habercisiydi.

Hızla alıp verdiği nefesini düzene sokmaya çalıştı. "Sor, Küçük Şeytan." dedi. "Her şeyi berbat ettim, öyle değil mi? O soruyu sormamalıydım."

"Hayır, berbat etmedin." Elini onun yanağına koyup uzamaya başlamış sakallarının arasında gezdirdi. "Beni ilk ilişkide çocuk isteyip erkeği bir şeylere mecbur bırakan biri sanma. Ben sadece merak ediyorum, eğer istediğimi söyleseydim devam eder miydin? Yani kondom olmadan?"

Ludvig, rahatsız olmuştu. Doğrulup bacaklarını kendisine doğru çekti. Dirseklerini dizlerine dayadı. "Etmezdim." dedi. "İstediğin her şeyi önemsiyorum, Paiva. Ne istersen yaparım ama onu değil. Bir daha yapamam, tekrar baba olamam. Bu, bir hata olur."

Hata!

Paiva, ona bakarken ciddi olmadığını görmeyi bekledi ama Ludvig, tüm ciddiyetiyle öylece oturuyordu.

"Babasız büyümek çok boktan bir şey." dedi Paiva. Böyle bir sevişmenin ardından ağlamak istemiyordu. Ludvig'i seviyordu. Bu gerçekle baş etmeye çalışmalıydı. Çocuk fikri onu her zaman korkutuyordu. Özellikle bir çocuğunun olmasından korkan bir baba adayı karşısındayken... Pişmanlık eseri doğmanın ne demek olduğunu biliyordu ve bunu asla bir başka çocuğa yaşatmayacaktı.

Yataktan kalkıp Ludvig'in tişörtünü üzerine geçirdi. Bu, örtünmenin en hızlı yoluydu. Ona bakmamaya çalışıyordu. Neden kırgın olduğunu kendisi bile bilmiyorken, Ludvig'e bir açıklama yapmak zorunda kalkmaktan kaçınıyordu. Çocuk bağlanmak demekti, ona daha fazla bağlanmasına gerek yoktu. Ludvig gider miydi emin değildi ama gittiğinde geride kalan sadece kendisi olmak zorundaydı. Bu yüzden kırgınlığını gerilere atıp gülümsedi. "Çok acıktım. Sofranın tadını çıkaracağım."

Düş Önüme

Ludvig, Paiva'nın sofraya oturmasını izledi. Kendi tişörtü vücudunun büyük bölümünü kaplıyordu ama gördüğü kısım onu şimdi bile etkiliyordu. *Bir kez daha* içine gömülmek istiyorum, dememek için kendisini zorlamıştı. Paiva'nın dinlenmeye ihtiyacı vardı. Önce yemek yemeli ve ardından birkaç saat olsa da uyumalıydı. Onun yataktan çıktığından beri kendisine bakmaktan kaçındığının farkındaydı. Yalan söyleyebilirdi. Paiva'nın bir çocuk istemediğine neredeyse emindi. Eğer evet deseydi konu çoktan unutulacaktı. Ancak Paiva'ya hiçbir zaman yalan söylemek istemiyordu. Nasıl bir adamla birlikte olduğunu bilmek onun hakkıydı. Bunu yapmaya cesareti yoktu ve bunu Paiva da bilmeliydi.

Onun telaşla yemek yemesini izlerken içinde büyüyen huzurun bıraktığı tattan hoşlanmıştı.

"Her şeyi aceleye getirmeyi huy edinmeye başladın." dedi Ludvig. "Kimse tabağı önünden almıyor, Küçük Obur. Sakinleş."

"Bana küçük demenden hoşlanmıyorum."

Ludvig, ellerini onun saçlarında gezdirirken, "Yalancı." dedi. "Bundan hoşlandığını biliyorum." Boşalan tabaklara göz gezdirdi. "Sana başka bir şey getirmelerini istesem mi? Sanki doymayacakmış gibisin."

Başını iki yana sallayan Paiva, "Gerek yok. Sana bile yeter." dedi. Hâlâ ona bakmıyordu. Meraklı yanı kadar belirgin olan diğer özelliği de inatçılığıydı.

"Aç değilim." dedi. Eğilip onu öptükten sonra ekledi. "Ben ödülümü az önce aldım ya."

Paiva'nın kıkırtısına gülümseyerek karşılık verdi. Ne kadar inat ederse etsin, artık ona bakacağından emindi Ludvig. Üzerine bir şeyler almak için ona sırtını döndüğünde, Paiva ağzındakileri yutmakta zorlanarak ayağa fırladı. "Bu da ne? Sırtın!" diye bağırdı.

Omzunun üzerinden arkasına bakmaya çalışan Ludvig, önemsizce, "Sorun değil." dedi ancak eline aldığı gömleği hızla sırtına geçirdi. Paiva'nın bunu görmesini istemiyordu. İğrenç bir dokusu vardı. Daha önce bu kadar hızlı geri döndükleri olmamıştı. *Fazla heyecan yüzünden olmalı,* diye düşündü. Kontrolü zaman zaman yitiriyor, kendisini Porsuk Ağacı'nın etkilerinden pek de koruyamıyordu.

"Onlar orada değildi." dedi Paiva. "Olsaydı bilirdim. Daha dakikalar önce sana dokundum."

"Bu Porsuk etkisi, Paiva. Endişelenecek bir şey yok. Bedenim özüne dönmek için direniyor. Neden uzun süre burada yaşamadığımı sanıyordun? Kanım yüzündençNe kadar çok kalırsam, bedenim kanatlar için yanıp tutuşur. Ne yazık ki bazen mantığımın karşı çıktığına bedenim farklı tepkiler verebiliyor."

Paiva, imasıyla birlikte ona yaklaştı. "Mantığın bana karşı mı çıkmıştı?" diye sordu.

"Kanatlardan bahsediyordum, Küçük Şeytan. Seni mantığım dâhil her şeyimle istediğimi fark etmedin mi?"

"Ama başta öyle değildi."

"Değildi." dedi Ludvig. "Ama sana karşı koymak mümkün değil."

Paiva, elini önce gömleğinin üzerinden sırtında gezdirip gerçek konuya döndü. "Yeniden çıkabilirler mi?"

"Evet."

"O hâlde Porsuk Ağacı'nda vakit geçirmen gerekmiyor mu? Neden istemiyorsun?"

Ludvig, onun başını tutup kendisine çekti. Paiva, onun göğsüne yaslanmış sıcaklığını hissederken, Ludvig derin bir nefes aldı. Porsuk Ağacı'nın gerçeklere olan tutkusu o kadar ileriydi ki Ludvig, korkularının da beraberinde ortaya serilmesini istemiyordu. Dahası yeniden babasına benzemek en büyük korkusuydu. "Sen neden değişmek istemiyorsan aynı sebepten..."

"Ben iblislere benzemek istemiyorum, Ludvig."

"Biliyorum. Ben de Tanrılara benzemek istemiyorum."

Anlıyordu. Ludvig'i nasıl meselesi babasıyla olandı. İkisi de babalarına benzemek istemiyordu. Oldukları şeyi inkâr ediyorlardı. Bu, mümkün müydü? Kim olduğun, dönüşeceğin kişiyi etkiler miydi?

Yeniden ellerini onun sırtında dolaştırıp, "Canın yanıyor mu?" diye sordu.

"Hayır, Küçük Şeytan, hayır artık canım yanmıyor."

Bu defa elini gömleğin altından geçirip yaraları parmak uçlarında hissetti. Kabarcıklar, kabuk bağlamış bir yara gibiydi. Biraz uğraşsa kanatabileceği yeni bir yara gibi.

Ludvig, yüzünü eğip onun boynuna doğru sokuldu. "Ama böyle yaparsan alev alabilirim haberin olsun, *bebeğim*."

"Benimle dalga geçme, Ludvig!" dedi. "O çok özel bir kelime."

"Hayır, geçmiyorum. Lucas'a söylediğinden beri bu kelimeyi senin için sakladım."

Geri çekilip onun yüzüne bakan Paiva, ciddi olduğunu görmek istemişti. Ludvig'i görebilmek için yanıp tutuştuğu o ayrılıkta, onun da kendisini düşünüyor olması içini titretiyordu.

"Dudaklarına yakıştı. Daha sık tekrarlasana." dedi.

"Benimle birlikte uyu, *bebeğim*."

"Kulağa hoş geliyor ama daha hoş şeyler bildiğini az önce kanıtlamıştın." Bedenini ona yaklaştırdı.

"Doyumsuz maymun." dedi Ludvig gülerek. Ancak ifadesi değişip başını iki yana salladı. "Sadece birkaç saatimiz var, Paiva. Uyumanı istiyorum yoksa seni almadan giderim."

"Oyunbozan birisin sen."

Onu belinden tutup kaldıran Ludvig, yatağa kadar taşıdı. "Önceliğim güvenliğin. Bu yüzden zorlu yolculuğa bedenen de hazır olmalısın. Şimdi uyu."

"Sen?"

"Ben, uyurken homurtularını dinliyor olacağım."

"Ben horlamam, seni sersem Dev!"

Sırtını yatağın başlığına yaslayarak, Paiva'yı kendisine çekerken gülümsüyordu. "Gülüşünü seviyorum." dedi Paiva, başını onun göğsüne yaslarken. "Keşke daha çok gülümsesen..."

"Sen hayatıma girdiğinden beri fazlasıyla gülümsüyorum zaten." dedi Ludvig. "Otoritemi sarsıyorsun."

"Devlere karşı yumuşamış olduğunu sanmıyorum."

"Ama artık iblis avlarken aklıma sen geleceksin. Onların bu kadar güzel olabileceği kimin aklına gelirdi?"

Paiva, dirseğini ona vurarak, "Ben yaşayan tek kadın iblisim." dedi. Başını Ludvig'e doğru kaldırdı. Adam, onun konuşmasına gerek duymadan eğilip onu öptü. Bir süre Ludvig'in kollarında olmanın tadını çıkardı ancak aklında tek iblis kadını olması vardı. "Ludvig, neden kız çocuklarını öldürüyorlar sence?"

Önce cevap vermeyeceğini düşündü. Nefes alışları aynı ritimdeydi. Uyumuş olacağından şüphelendiği anda, Ludvig konuşmaya başladı. "Sadece tahmin edebilirim."

"Et o zaman."

"Sanırım korkuyorlar, Paiva." dedi. Sonra duraksayıp elini onun saçlarında gezdirdi. "Efsaneleri seviyorsun. İblis'in Kızları hakkında hiç hikâye duymadın mı yani? Bak, bu beni çok şaşırttı işte."

"Kızları mı? Hayır!" diye bağırdı. "Anlatmalısın." Heyecanla ondan uzaklaşıp yatağın ortasında bağdaş kurdu.

"Daha önceleri İblis'in Kızları vardı." dedi Ludvig. Onun şaşkınlık dolu bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi. "Bunu sana anlatıp anlatmamak konusunda tereddütlerim vardı. Sen olduğun şeyi henüz kabul etmemişken, seni korkutmak istememiştim. Eskiden çok eskiden İblis'in Kızları da vardı. Biz fazla detay bilmiyoruz ama söylentilere göre güçleri muazzam ölçülere ulaşmış ve Balor'a sorun yaratmışlar. Söylenenlere göre Balor ve kızı bir güç savaşı vermiş. Sonrasında da kızların doğumu yasaklanmış. Balor'un tutsaklığında, bu kuralını Dörtler sürdürmeye devam etmiş anlaşılan. Dörtler, kızların tamamını öldürmüş ve yenilerinin doğmasına asla izin verilmemiş."

"Dörtler, korkmuş mu?"

"Evet. Balor'un tutsaklığı kime yaradı sanıyorsun? Bence, onlar hükmetmenin büyüsüne kapıldılar ve kendilerine tehlike yaratacak hiçbir şeyin varolmasını istemediler. Kendi çocukları olsa da... Kızlarından korkmuşlar."

"Kızlarından?"

"Oğullar herkes gibi babalarının ve annelerinin güçleriyle şekilleniyor. Kimi Öncülere asker oluyor, kimi Asillerin arasında kendisine yer buluyor ama söylentiye göre kızlar, Asillerden daha üstünmüş. Neredeyse Dörtler kadar güçlü ve tehlikeli olmuşlar."

"Baldemar neden yaşamama izin verdi o zaman?"

"Aklıma gelenlerden hoşlanmıyorum, Küçük Şeytan."

"Bilmek istiyorum, Ludvig. Ne düşündüğünü bilmeliyim." dedi kararlılıkla.

Derin bir nefes alan Ludvig, Paiva'ya verdiği her kötü haberden nefret ediyordu. "Bence bir silah istiyordu." Beklediği gibi Paiva ani tepki vermemişti. Genelde kendi aklındakileri duyduğunda, vakarını koruyan biriydi. Onu heyecanlandıran aslında hiç bilmedikleriydi. Şimdi Ludvig, babası hakkında onun aklında şekillenen düşünceleri tahmin edebiliyordu.

"Beni onlara karşı mı kullanacaktı?"

"Olasılık dâhilinde, tabii doğrudan onunla konuşmadığımız sürece bunu bilemeyiz."

"Onunla konuşmalıyım."

"İşte bu olasılık dâhilinde değil. Tanrı Dağı'na giremezsin. Alator buna izin vermez, Paiva ve benim seni kaybetmek gibi bir şansım yok. Alator'la karşılaşmayacaksın. Asla! Yanımdan ayrılmayacaksın, Küçük Şeytan. Her şeyi bana bırakacaksın. Gerektiğinde ben Baldemar'ı görmeye gidebilirim."

"Dağ'a mı gideceksin? Ama oradan nefret ediyorsun."

"Senin için yaparım. Tabii öncesinde Yeraltı Diyarı'nı düşünmeliyiz ve ben bu yolculuğa da gelmeni istemiyorum. Bu, çok tehlikeli..."

"Geleceğim." Paiva düşünceli şekilde parmaklarıyla oynarken, Ludvig uzanıp onun elini tuttu.

"Endişeni hissedebiliyorum ama endişelerine rağmen gelmekte ısrar ediyorsun."

Düşüncelerinden kurtulamayan Paiva, endişesinin ellerinde kıvranıyormuş gibi hareket ederken pozisyonunu düzeltti. "Kendim için endişeli değilim. Ben, oraya uygunum Ludvig ama sen

değilsin. Beni değil, kendini düşün. Yanına çok az dev alıyorsun. Neden?"

"Onlar en güvendiklerim."

"Daha fazlası olmalı."

Ludvig, başını iki yana salladı.

"Ludvig, kimseyi tehlikeye atmak istemiyorsun, farkındayım ama daha fazlası lazım. Lütfen."

Adam onu bir kez daha öperek yatmasını sağladı. Konuşmaktan kaçındığı konuları böyle cüretkârca söyleyebilecek tek kişi Paiva'ydı. "Bilemiyorum, Paiva. Bunları düşünme. Bir şekilde halledeceğim."

Bir kez daha kendisini gösteren inatçı yanıyla direnen Paiva, "Ben uyurken belki sen düşünürsün." dedi. "Bana söz ver. En azından düşüneceğine söz ver."

"Söz veriyorum. Şimdi uyumanı ve tüm bu berbat gerçekliğe rağmen güzel rüyalar görmeni istiyorum."

"Seni göreceğimden eminim. Uyandığımda yanımda ol."

Onun iması ve bakışları karşısında zorlanan Ludvig, "Bunu başaramayacaksın, bebeğim. Beni etkin altına almana izin vermeyeceğim." dedi. "Uyumanı istiyorum. Gözlerini kapat."

"Oyunbozan Ludvig Mikell McCool." diye söylendi. Dudakları aşağı sarkmıştı. Somurturken, Ludvig'in sözleriyle yeniden gülümsedi.

"Baş belası Küçük Şeytan, iyi uykular."

Paiva'nın üzerini örtüp saçlarını okşamaya başladı. Bir süre sonra nefes alışları değişen genç kadını usulca yastığa bırakıp yavaşça yerinden kalktı. Dudaklarını nazikçe dudaklarına değdirip çekti. Dışarı çıkmadan önce bir süre onu izlemişti. Yaşanacaklardan Paiva'yı uzak tutamadığı için kendisine kızdı.

Dışarı çıktığında bu kızgınlık sürüyordu. İşine odaklanmalı ve bu defa doğru plan yapmalıydı. Kendisine fazla güveniyordu. Paiva haklıydı, yanına çok az dev alıyordu ama diğerlerini tehlikeye atmaktan çekiniyordu. Onunla gelenler sadece askerleri değildi. Kendi kararlarını vermelerine izin verdiği dostlarıydı. İstese de onları geride bırakamazdı zaten. Keşke tek gitmenin bir yolu olsaydı.

Greg, Ben'le birlikte dönmüş olmalıydı. Söylentilere bakılırsa, Ben MacBride bir haindi. Nedense buna pek şaşırmamıştı ama daha önce fark etmeliydi. Paiva'yı takip eden iblislere haber veren başka kim olabilirdi ki? Deirdre'den bile şüphelenmişti ancak Ben aklına gelmemişti. Bir korkaktı. Onları yüzüstü bırakmıştı ama dostlarını iblislere satmak Ludvig'in gözünde ihanetin en büyüğüydü. Ölümü hak ediyordu.

Porsuk Ağacı'nın etrafında toplanmış adamlarını başıyla selamladı, gözleri beklediği kişiyi aradı.

"Merhaba Ben." dedi, keyifli görünmeye çalışıyordu. Kızgınlığı, Ben'i olacaklara hazırlardı. Bunu istemiyordu. "Burayı özlemişsindir."

Ben, değişmiş hâliyle bile Ludvig'in gözünde küçücüktü. Boynuzları tehditkârca öne eğilmişti. Farkındaydı.

"Böyle apar topar neden getirildiğimi öğrenebilir miyim?" Adam kızgınlıkla onun iki yanında omuzlarına ellerini koymuş olan devlerin ağırlığından kurtulmak için silkelendi.

"Evet, öğrenebilirsin elbette." dedi Ludvig. Yumruğunu Ben'in yüzüne indirdikten sonra tepesinde dikilmeyi sürdürdü. Ona sadece hoş geldin demiş gibi devam etti. "Paiva'nın kaçtığı gece onu nasıl olup da iblislerin izlediğini açıkladığında, ben de sana buraya getirilme sebebini söyleyeceğim."

Ben, ağzına dolan kanı tükürüp Ludvig'in karşısında dik durmaya çalıştı. "Ne zamandır iblislerin piçlerini önemsiyoruz ki? Bir iblis sürtüğü kimin umurunda?"

Ludvig, "Sen az önce benim kadınım için mi kullandın o kelimeyi?" diye sordu. Sakin görünüyordu ama içindeki fırtına alanını genişletmek için can atıyordu. "Benim kadınıma sürtük mü dedin?"

Şaşkın görünen Ben, "Anlamadım, ne?" diye sordu.

Ludvig, Ben'e doğru hamle yaptığında Lucas geriye çekildi. Kaçmaya vakit bulamayan Mark, Ben'in yüzüne sıçrayan kanlarını temizlerken, bir yandan da Lucas'ın gülüşüne karşılık öfkeyle homurdandı.

"Ne zaman kaçacağını bilmelisin, Mark."

Ludvig'in Ben'le işi bittiğinde, adam bilincini kaybetmişti. Bunu yapmayı planlamıyordu ama Paiva hakkında söyledikleri sakin kalmasını engellemişti. Kimse onun küçük kadını hakkında kötü bir şey söyleyemezdi.

Ludvig, onun başında dikilirken tiksintiyle doldu. Ben, bir haindi. Bunu daha önce nasıl olup da göremediğini anlamıyordu. Paiva, dikkatini fazla dağıtıyordu. Tek sebebi buydu. Artık düşünmesi gereken küçük bir kadını vardı ve aldığı her kararla birlikte Paiva için daha fazla endişeleniyordu.

"İblislerle temas hâlindeymiş." dedi Greg. "Bu yüzden Otherwold'a asla gelmemiş. Baksana."

Porsuk Ağacı'nın kökü yerin altında kabarmıştı. Ben'e doğru ilerledi. Onun etrafını sarıp toprağın içine hafifçe gömülmesini sağladı. Kolları ve bacakları toprak tarafından esir alınmıştı.

"Kanı Porsuk'un hoşuna gitti." dedi Greg. "Bunu Paiva'ya yapmamıştı. Galiba o haklı Mikell, özde çok farklı değiliz. Paiva, Porsuk için Ben'den daha değerli."

"Benim için de öyle." dedi Mikell. Derin bir nefes alıp Ben'i öldürme arzusunu bastırmaya çalıştı. Onun kanına ihtiyacı vardı. McCoolların yerini alması için Ben'den daha iyi bir saf kan düşünemiyordu. Geride kalan tek eksiği ise bir iblis kanıydı. Paiva'yı tüm bunlardan uzak tutmak için özgürlüğünden bile vazgeçebilirdi.

Ben, kendisine gelmeye başladığında toprağın içindeki kökler tarafından tutulduğunu anladı. "McCool!" diye gürledi. "Neler dönüyor?"

"Birincisi MacBride, bir daha o iğrenç ağzına benim kadınımı dolamayacaksın. Sana onun ismini bile yasaklıyorum. Anladın mı?"

"O bir iblis." diye bağırdı adam. "Onu kendine kadın olarak alamazsın."

"Aslına bakarsan Ben, onu hayatıma çoktan dâhil ettim. Bu yüzden birinci kuralı son kez hatırlatıyorum, Paiva'nın adını anmayacak, onunla ilgili düşünmeyeceksin bile. Ve ikincisi..." dedi. Ona yaklaşıp gözlerini kıstı. "Benimle birlikte Yeraltı Diyarı'na gelmeni istiyorum. İhanetinin bedelini ödemek zorundasın. Kanın sayesinde birçok kardeşin kurtulmuş olacak."

"Beni kurban mı edeceksin yani?"

"Öyle de denebilir. Paiva'yı iblislere sattığın için ölmen gerekiyordu zaten. Kanını boşa akıtmak yerine yeni dostlarının mekânında dökmeye karar verdim."

"Ben, MacBride ailesinin en..."

"Sefilisin, Ben." dedi Mikell. "Ölümü hak ediyorsun. Bize ihanet ettin!"

"İhanet mi? Kim kime ihanet etti Mikell?" diye bağırdı. İşte şimdi gerçekten konuşacaktı. Daha güçlü görünmeye çalışıyordu ama gözlerindeki sönük ifade başına gelecekleri bildiğini gösteriyordu. "Tanrı Dağı'nda sefa süren Tanrılar, bizi fânilerin

arasına sürdü. Kanatlarımızı aldılar, Porsuk Ağacı'nı bazı önemli çocukları dışındakilere yasakladılar. Neden? Neden kanatlarımı almamdan bu kadar korkuyorlar?"

"Belki de senin özündeki kötülüğü sezmişlerdir."

Adam, gülmeye başladı. Çıldırmış gibiydi. Ölümü kabullenmek kimisine güç geliyordu. Onu bir dost gibi karşılayacak kadar onurlu bir yaşam sürmeyenler, ölümün kendilerine göstereceği yüzünden korkuyordu. "Kötülük göreceli bir kavram Mikell." dedi. Hâlâ güçlü görünmeye çalışıyordu. "Kimine göre kötü kimine göre de iyi biriyim. Deniz kanununu ele alalım. Büyük balık küçük balığı yutar. Eğer küçük bir balıksan, benim katil olduğumu düşünebilirsin."

Ludvig, ona yaklaştı. Bakışlarındaki vahşilik Ben'in güçlü durma çabasını yerle bir edip geri adım atmasına sebep olmuştu. "Ben bir balık değilim, MacBride! Ben, ağını denize atmış bir balıkçıyım ve sen de o ağda çırpınan zavallı küçük bir balıksın. Halkına ihanetten suçlu bulundun. Cezan ölüm ve kanın artık benim."

Dudakları titremişti. Korku ve öfke bir araya geldiğinde MacBride gibi adamları bu duruma düşürüyordu işte.

"Yeraltı Diyarı'na girmek istiyorsun. Oradan çıkamazsın, Mikell. Sen bile oradan asla çıkamazsın. Bekliyorlar. Duyuyor musun beni? Senin oraya gideceğini biliyorlar. İstedikleri McCoolların kanı değil. Onlar bir Tanrı'nın kanını istiyor. Senin kanını!"

Lucas'a doğru yürümeye başlayan Mikell, "Kanım damarlarımda akmayı sürdürecek MacBride ama seninki için planlarım çok daha başka." dedi.

"Duydun mu?"

Paiva, duyduğu sesle birlikte sıçradı. Gizlendiği ağacın gövdesine yapıştırdığı bedenini ayırıp onunla konuşan kadına yöneldi. Deirdre tüm nefretiyle orada durmuş, Paiva'yı izliyordu. Üzerinde bol pantolonu yerine tek parça uzun bir elbise vardı. Artık bir asker gibi görünmüyordu ama duruşu eskisi kadar sertti.

"Ben, Ludvig'e bakmak..."

"Anlıyorum. Onu merak ediyorsun. Düşündüğünden daha sert biridir. Burada olmandan hoşlanacağını sanmam."

Sırtını ağaca yaslayıp, ayağını diğerinin üzerine attı. Deirdre'nin gerginliği onda yoktu. Kendisini buraya geldiğinden beri ilk defa bu kadar rahat hissediyordu. İlk defa Ludvig'le ilgili düşünürken her şeyi bilenin kendisi olduğundan emindi. Deirdre, onu tanımıyordu. Ludvig, ona kendisini göstermemişti. Paiva'yla olduğu gibi yalın değildi kimseye. Bu ayrıcalıktan hoşlanıyordu.

Kendisini Deirdre'ye ezdirmemek –fiziken de öyle olmasını umuyordu- konusunda ısrarcıydı. Tiz bir ses çıkararak kendisine doğru inişe geçen Kraliçe'yi gördüğünde daha çok keyiflenen Paiva, kuşun varlığı yüzünden gerilen Deirdre'ye eğlenerek baktı. Kuzgun, Paiva'nın ona ayrılmış omzuna konarak gözlerini dev kadına dikti. Sanki onu tehdit ediyor, Paiva'ya zarar verirse bunu ödeyeceğini anlatmak istiyordu.

"Bence benim değil ama senin burada olmandan pek hoşlanmaz. Ben planlara dâhilim, Deirdre." dedi. Kadının yüzünden geçip giden birden fazla ifadenin tadını çıkarmak için birkaç saniye bekledi. "Ancak sen hiçbir plana dâhil edilmeyeceksin. İyi yönünden bak, kendine avlayacak erkek bulman daha kolay olacaktır."

Başını yana yatırıp bir iki adımla Paiva ile arasındaki mesafeyi kısalttı. Kuzgunun ötüşüyle birlikte tedbir amaçlı arayı açık

tutmaya gayret ediyordu hâlâ. "Gözüme kestirdiğimi elde ederim, iblis. Tahmin et bakalım kimi arzuluyorum?"

Paiva, sertçe yutkunup "Onu elde edemezsin." dedi. Kendisinden emin duruşu Deirdre'nin gülüşüyle yerle bir olmuştu.

"Daha önce ettim. Ona senin yaşından çok daha uzun bir süre sahip oldum. Peki ya sen? Bence benimle savaşmak yerine onu ellerinle teslim ederdin."

Bir kez, diye düşündü. Sadece bir kez birbirlerine sahip olmuşlardı ama bu Deirdre'nin bahsettiğinden çok daha özel bir andı. Deirdre'nin on yıllar süren ilişkisinde elde edemediği bir açıklık ve arzu vardı. O, bunu asla yaşayamayacaktı. Özellikle Ludvig'le.

"Dene ve gör. Sabrımı zorlamak istiyorsan meydan senin, Deirdre. Ludvig'i takıntı hâline getirmeni anlıyorum. Onu kaybetmiş olsaydım ben de çok üzülürdüm. Ancak bitti artık. Bunu kabullenmek zorundasın. O, benimle birlikte ve benim onu kaybetmek gibi bir niyetim yok. Şimdi yanımdan defolup git. Bence benimle görülmen senin açından pek iyi olmaz."

Bir an kararsız kalan Deirdre öne eğilip, "Sen bir İblis'in Kızısın. Bizden biri değilsin." dedi. "Oyun oynamayı sürdürebilirsin ama eğer onu seviyorsan doğru yolu bulmak zorundasın. Onunla gitmeme izin vermeyecek, biliyorum. Ama sen onunla olacaksın, en azından belli bir yere kadar. Az adam, ölüm demek. Paiva, güçlüsün, bunu hissedebiliyorum ama sen bile onları koruyamazsın. Planlara dâhil olduğunu söylüyorsun ama bence yanılıyorsun. Mikell, seni Yeraltı Diyarı'nın derinliklerine sokmaz. Onun kendi planları var."

Onun neden bahsettiğini biliyordu. Deirdre ile aynı düşüncelere sahip olmak rahatsız ediciydi ama kadın haklıydı. Ludvig, bir kez daha hatalı bir plan yapıyor ve kendisini ateşe atıyordu. Ancak Paiva'yı o ateşe yaklaştırmazdı bile.

"Beni bir yere kadar götürecek." dedi.

"Aferin kızıma."

Bu onu öfkelendirmeliydi ama onun hayatından endişe eden yanı buna engel oldu. Bir şeyler yapmak zorundaydı ama ne? "Sen olsan ne yapardın?" diye sordu, Paiva.

Hiç düşünmeden cevaplandıran Deirdre, "Devleri ayaklandırırdım." dedi.

"Bunu en son yaptığında ordudan kovuldun."

Deirdre omuzlarını kaldırıp indirdi. "Sana saldırmak hataydı." dedi. Sanki sözler boğazını yakıp kavuran bir zehirmişçesine yüzünü buruşturdu. "Olayı kişiselleştirdim ve Alator'a kandım. Hata yaptım. Mikell'e ihanet etmem iblis, onu seviyor ve saygı duyuyorum. Seninle daha sonra uğraşmaya karar verdim. Şimdiki önceliğim dostlarımın Yeraltı Diyarı'ndan sağ dönmesi. Devleri ayaklandır, Paiva. Mikell ile birlikte gitmelerini sağla. Geri planda seni destekliyor olacağım. Hatta dedikoduları ortalığa saçtım bile. Bize yalnızca bir ateş gerek ve sende bolca olduğunu düşünüyorum."

Arkasını dönüp gidecekken Paiva, "Bu bir barış değil." dedi.

"Hayır, iblis. Bu yalnızca bir ateşkes... Daha sonra savaşımıza devam edeceğiz. Sen ve ben... Dişime göre bir rakipsin İblis'in Kızı."

"Peşini bırakmayacaksın."

"Hayır."

"Öyleyse tadını çıkar, ateşkesin yani. Çünkü Ludvig'e dokunamayacaksın."

Deirdre, kaşlarını kavislendirip dudaklarına ince ve tehlikeli bir gülümseme yerleştirdi. "Görüşeceğiz."

Paiva, onun ardından Kraliçe'ye baktı. "Sence haklı mı?" diye sordu. Kuş iki kez başını salladı. "O zaman, Ludvig'e bizsiz gidemeyeceğini kanıtlayalım, Kraliçe."

Kuş keyifle ötüp uzaklaşırken, Paiva dikkatini devlerin toplandığı alana çevirdi.

Ben, Porsuk Ağacı'ndan uzaklaştırılmıştı. Devler çağrılmış ve Ludvig tam merkezde duruyordu. Onlarla ne konuşacağını tahmin eden Paiva, işleri biraz karıştırmanın zarar vermeyeceğine inanıyordu. Porsuk'un gücünden mümkün olduğunca az etkilenmek için çembere fazla yaklaşmadan ortaya çıktı. Onu ilk fark eden kişi Ludvig olmuştu. Paiva, ondan gizli iş çevirmenin ne kadar güç olduğunu biliyordu ki Ludvig gizli işlerin sonunda fazla öfkeleniyordu. Bu yüzden her zamanki gibi dürüst olmaya karar verdi.

Devlerin çoğu ona doğru dönmüş beklerken Ludvig, "Seni sıcak yatağından çıkaran ne, Paiva?" diye sordu. Yüzündeki her bir kas hareket etmek için kıvranıyormuş da Ludvig, onlara engel olmak için kendisini sıkıyormuş gibi görünüyordu.

"Uyandığımda yanımda olacaktın."

Sözleri devleri güldürmüştü. Komikti. Bu, biraz Ludvig'i yumuşatmak için kullandığı bir taktik hâline gelmişti.

Onun esprili yaklaşımına sert bir tonla cevap verse de altında farklı anlamlar vardı. "Birazdan dönmüş olurum. Yatağa gir ve beni bekle."

En az Paiva kadar arsız bir gülüşle bakıyordu artık ona. Harika bir fırsatı kaçıracağını bilen Paiva, konunun kendi ilişkileri olmadığını anlatmak üzere bir kez daha konuştu.

"Önce halletmemiz gereken birkaç şey var, McCool." dedi. Ona soyadıyla hitap etmek işe yaramıştı. Ludvig hemen kaşlarını çattı. Bu bir tedbirdi. Onu korkutamayacağını henüz anlamamıştı. Artık değil. "Senden düşünmeni istediğim o konuyu düşünebildin mi?"

"Henüz fırsat bulamadım diyelim."

"Düşünmeyi düşünüyor musun bari?"

"Karar verildi. Ancak konuşmaya devam edersen aldığım kararlardan birini yeniden gözden geçireceğim, Paiva." dedi. "Mesela seninle ilgili olanı..."

"Beni tehdit ediyorsun ama umurumda değil. Peşine takılmanın yolunu nasılsa bulurum, McCool. Tehlikeyi azaltmak için onlara ihtiyacın var."

"Paiva, yeter."

"Gittiğin yere ordunu götürmek zorundasın. Savaşa üç askerle gidilmez, Ludvig. Onlara ihtiyacın var. Seni anlıyorum. Tutsaklıklarından hemen sonra yeni bir savaşa katılmalarını istemenin zorluğunu tahmin ediyorum ama kararı onlara bırakmalısın." dedi. Bakışlarını Ludvig'in üzerinden çekerek devleri tek tek dolaştı. "Kalan dostlarını kurtarmak ve Balor'un mühürlerini sağlamlaştırmak için Yeraltı Diyarı'na gidecek gönüllüler arıyoruz!"

"Paiva!"

"Hiç boşuna gürleme, Ludvig. Bu olmak zorunda..."

"İşime karışamazsın, Küçük Şeytan. Bu ordunun komutanı benim!"

"Onlar da askerlerin. O zaman savaşma fırsatından onları mahrum etme. Yanına sadece gönüllüleri al."

"Hepsi gönüllü olur." dedi. "Ne yapmak istediğini anlıyorum ama yapma!"

Paiva, başını dik tutarak bir kez daha sordu. "Yeraltı Diyarı için gönüllülere ihtiyacımız var! Zorlu bir yolculuk olacak. Cehennem alevlerinin ortasına atılmış olacaksınız. İblisler her yandan saldıracak. Üstelik yalnızca Öncüler değil, Dörtlerle karşılaşacaksınız. Ben onunlayım. İblis olmam umurumda bile değil. Ludvig, takip edilmeyi hak eden bir lider. Sizin için tüm gücümü kullanıp kapıları açacağım. Tehlikenin farkına varıp iyi düşünün. Ludvig ile birlikte Yeraltı Diyarı'na kimler gelecek?"

Paiva, hep birlikte ayağa kalkan devlerin hızlı ve sert hareketlerinden ürküp geri adım atmamak için kendisiyle savaştı. Hepsi aynı anda yumruklarını yukarı kaldırıp gürlediler, ardından yumruklarını hızla yere indirip göğüslerine vurarak, "Tanrı'nın Çocukları için!" diye bağırdılar.

Ludvig, gözlerini kapatıp bir süre derin nefesler almak zorunda kaldı. Sakinleşmeye çalışırken, Lucas ve Angus iki yanına geçti. İki dev ellerini onun omzuna koydu.

"O haklı." dedi Angus. "Bu kadar minik olup böylesi güçlü olması şaşılacak durum."

"Bazen sinir bozucu oluyor ama cesur kız." dedi Greg gülerek. Paiva'ya gururla bakan devlerin sayısı giderek artıyordu. Ludvig, ne derse desin ordusu sonunda ölümde olsa onu takip edecekti ve o buna asla engel olamayacaktı. Artık değil.

Cora, Paiva'ya doğru yürürken şen bir kahkaha atıyordu. "İblis'in Kızı!" diye bağırdı. "Dost bir iblis..."

"Bir kez söyledim zaten tekrar tekrar belirtmesen olmaz mıydı? Havamı bozuyorsun."

"Bence iblis olman artık umurlarında bile değil. Sen, Mikell'in ona başkaldırabilen kadınısın. Onu dize getiren kişi olmanın tadını çıkar, tatlım."

Ludvig, öne çıkarak bağırdı. "Şafakla birlikte yola çıkıyoruz. Gelecek olanlar hazırlığını tamamlasın." Devler hareketlendiğinde, bakışlarını Paiva'ya çevirdi. "Ve sen Küçük Şeytan, başın belada, şimdi düş önüme!"

Tanrı Dağı

Eve girene kadar Paiva'yı arkasından takip eden Ludvig, ona kızgın kalamamaktan dolayı öfkesini kendisine yönlendirmişti. Bir başkası işine bu şekilde karışmış olsaydı nasıl esip gürleyeceğini iyi biliyordu. Paiva'yı özel kılan duygular her neyse hepsini sarıp sarmalayabilir, sonsuz yaşamının en değerli duyguları olarak saklayabilirdi. Ancak onu bekleyen gelecek sonsuzluğa açılıyor muydu henüz pek emin değildi. Kurtarmak zorunda olduğu bir ailesi vardı. Şimdi bir de geride bırakmak zorunda kalacağı bir kadın işin içine girmişti. Onu üzmek istemiyordu, Ludvig. Tanrılar başlarını kuma gömmüş beklerken, devlerin hayatını tehlikeye atıyordu. Öncesinde olsaydı, Tanrılara kızgınlık bile duymazdı. Onları umursamıyordu, ta ki Paiva hayatına girene kadar. Şimdi sırf onun için Tanrılardan yardım istemeyi düşünüyordu. Eğer gittiği yerden dönmeyi başaramazsa, Paiva'nın nasıl kırılıp dökülecegini biliyordu. En büyük korkusunu bir kez de onunla yaşasın istemiyordu. Seven bir adamın gitmeyeceğini ona kanıtlamak için yanıp tutuşuyordu.

Eve girdiklerinde, Paiva ona bakmadan yatak odasına yürüdü. Yatağın üzerine oturmuştu. Ayaklarını birbirinin üzerinde tutuyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Onun bu masum hâline bakıp tüm olanları başkasının yaptığını düşünmeye hazırdı.

"Seni uyurken bırakmak bir hata galiba... Başına her zaman bir nöbetçi mi dikmeliyim?"

"Hayır, sadece yanımda kalmayı sürdürmelisin."

Ludvig, onun yanına gidip önünde diz çöktü. Ellerini kendi elleri arasına aldı. "Paiva, yapmam gereken işler olabilir. Bu, seni terk ettiğimi göstermez. Dönmek için can attığım yer senin yanın. Ancak yanından her ayrıldığımda, soluğu bulunduğum yerde alamazsın. Belirtmeliyim ki beni terk etmek için gitmenden çok daha iyi bir durum olsa da yanlış. Bazı şeylerden seni uzak tutmak istiyorum çünkü incinmeni ancak böyle engelleyebilirim."

"Eğer yanındaysam incinmem, Ludvig. Aklından geçenler hoşlanmayacağım şeyler, öyle değil mi? Beni geride bırakırsan seni asla affetmem."

Onu geride bırakmakla ilgili konuda konuşmaya hazır değildi. Bu yüzden kızgınlığına yoğunlaşmaya çalıştı. "Peki, devleri ayaklandırmana ne diyeceksin bakalım?"

"Gerekli olduğunu sen de biliyorsun yoksa bu kadar sakin konuşmazdın." Ellerini Ludvig'den kurtarıp göğsünde birleştirdi. Şu an kendisini kurtaracak tek şeyin haklılığına tutunmak olduğunu biliyordu.

"Sakin değilim." dedi Ludvig. "Tam tersine çok kızgınım. Söyledim ya sana Küçük Şeytan, başın belada."

"Korkmalı mıyım?" Kaşlarını yukarı kaldırmış ve gözlerini irileştirmişti.

"Aslında evet, korkman daha doğru olur." dedi Ludvig. "Sana yapmayı istediklerimi gerçekleştirdiğimde, konuşmak için bile dermanın kalmayacak."

"İmaların hosuma gitti."

Ludvig, gülümseyerek ona sarıldı. "Paiva, Küçük Şeytan, doyumsuz maymun. Keşke böyle bir kâbusun içindeyken değil de çok çok daha öncesinde gelseydin dünyaya."

"O zaman ölme ihtimalim yüksekti. Baldemar'ın neden beni sağ bıraktığını bilmiyorum ama zamanı şimdiymiş."

"Zamanı şimdi, evet haklısın. Şimdi gel ve bana sarıl. Kalan tüm vaktimi kollarımda seni tutarak geçirmek istiyorum. Kısa süre sonra hazırlanmamız gerekiyor."

Aradan geçen saatlerin sonunda Ludvig, kollarında uyuyakalan Paiva'yı yavaşça uyandırdı. Onu bırakıp gitmeyi bir an için düşünmüştü. Burada bile daha güvende olurdu. Onu öldürmek için arayan iblislerin içine sokma düşüncesi acı veriyordu. Daha önce de çaresiz anlar yaşamıştı ama bu çaresizliğe doğru adım adım gitmeye benziyordu.

"Gitme vakti, bebeğim." diye fısıldadı. Paiva başını onun göğsüne doğru kaydırıp huzurlu bir görüntüyle derin bir nefes aldı. Ludvig'in dudakları bir emir almış gibi doğrudan onun saçlarının içinde gezinerek yanaklarına ve oradan da boynuna doğru kaydı.

"Bundan hoşlanıyorum. Bana daha sık böyle söylemelisin."

"Emrin olur, Küçük Şeytan. Şimdi kalkma vakti, geç kalmak istemeyiz." dedi Ludvig. "Uyan bakalım."

"Kim demiş? Ben geç kalmayı gerçekten çok isterim."

Ludvig, kalkıp onu kollarının altından tutarak yataktan aşağı doğru çekmeye başladığında gülerek, "Tamam, kalkıyorum!" diye bağırdı. "Bebeğim diyerek fısıldayışını tercih ediyorum, McCool."

Sonunda ikisi de kalkmayı başardığında, Ludvig giyinmek için odadan ayrıldı. Onu beklerken pencerenin kenarına ilişen Paiva, devlerin geçişlerini izledi. Hepsi de üzerinde tuhaf savaş kıyafetleriyle korkutucu görünüyordu. Arkasında duyduğu

takırtılarla birlikte Ludvig'in geri döndüğünü anladı. Tıpkı diğerleri gibi giyinmiş olduğunu gördüğünde, "Size özgü kıyafetler mi?" diye sordu.

"Sayılır. Çeliği cehennem alevine bir nebze de olsa dayanabiliyor."

Çelik zırh neredeyse bedeninin tamamını kaplıyordu. Paiva, onun yanına giderek elini Ludvig'in zırhının üzerinde gezdirdi. "Değiştiğinde ne olacak?" diye sordu.

"Bedenime uyum sağlayacak."

Paiva, kaşlarını kaldırıp dudaklarını iki yana sarkıttı. Duydukları ona her seferinde tuhaf geliyordu. Buna alışıp alışmayacağını merak etti.

"Bak şu Tanrıların işine." dedi Ludvig haylazca. "Bazen ihtiyaç duyduğumuz nesneleri bize armağan olarak veriyorlar."

Paiva, yüzünü astı. Ludvig, sebebini merak etmeye fırsat bulmadan genç kadın doğrudan konuya girdi. "Onlar adına savaşın diye veriyorlar. Neden yanımızda hiç Tanrı yok? Onların gücüyle bu savaş daha kolay kazanılmaz mıydı?"

"Kendilerini büyük savaşa hazırlıyorlar. Önden de bizi sürüyorlar ki düşman ne kadar kuvvetli olduklarını görebilsinler. İblisleri hafife alma, Paiva. Onların da kendi Tanrıları var." dedi. Sonra onu baştan aşağı süzdü. "Senin de daha uygun giyinmeni sağlayalım mı?"

"Bir zırha ihtiyacım yok. Alevler bana zarar vermiyor. Kendi tenim yeterli bence."

"Biliyorum." dedi Ludvig. "Uzun süredir Tanrılara bu kadar şükretmemiştim. Neyse ki yanmayacaksın. Yine de rahat hareket edebilmeni sağlayacak bir şeyler giy."

"Tamam, öyle bir şeylerim mutlaka vardır."

Paiva, kendi kıyafetleri arasında uygun bir şeyler ararken Ludvig onu izliyordu. Elinde tuttuğu siyah taytını ve uzun bluzunu

giydi. "Bir arkadaşla buluşmaya gidiyor gibiyim." dedi. "Cehennemde sıcak bir kahveye ne dersin?"

Onu hâlâ kıpırtısızca izleyen Ludvig'in yanına gidip kendisini iki bacağının arasına sokarak kucağına oturdu. "Neden böylesin?" diye sordu. "Bana kızdığını biliyorum Ludvig. Devlerin incinmesini istemiyorsun ama başka türlü olsaydı da sen incinecektin. Bazı şeyler birlikteyken daha kolay olur."

"Sana kızgınım çünkü beni dinlemeliydin. Haklı olduğun yanlar var ama sorumluluk aldığında daha farklı düşünüyorsun." Gözleri boşluğa daldığında, sorumluluğunun ağırlığı ile sınanıyordu. Bazen hiç istemediği şeyleri yapmak zorunda kalması can sıkıcı ancak gerekliydi. "Yapmam gereken bir şey var. Çok kısa sürede geri geleceğim. Ben dönene kadar Cora'yla birlikte kalır mısın? Başını belaya sokmadan beni bekleyeceğini bilirsem daha rahat ederim."

"Nereye gideceksin?" Tedirginliği gözle görünür hâle gelmişti. İfadesi değişmiş, gözlerindeki buğu titremişti. Korkuyordu.

Ludvig, elini onun yanağına yasladı. "Neden hep korkuyorsun? Seni bırakıp gideceğime bu kadar mı inanıyorsun?"

"Erkeklerin en belirgin özelliğidir bu, Ludvig. Senin daha iyi biliyor olman gerekir."

Ludvig, kırgın görünüyordu. "Ben kimseyi bırakıp gitmedim." dedi. "En azından senin düşündüğün şekilde... Paiva, bazen gitmek gerektiğini söyledim sana ama bu terk etmek anlamına gelmiyor. Bazen mecbur kalırsın. Şimdi Tanrı Dağı'na gideceğim ve işlerimi hallettikten sonra geri geleceğim. Elimde olmayan sebeplerden dolayı gelemezsem bile bu seni terk ettiğimi göstermez. Bulunduğum yerde seni düşünmeye ve sevmeye devam ederim."

"Bunun yolu hiç ayrılmamak. Böylece tutulduğun yerde ben de tutulmuş olurum."

Ludvig, onun inadıyla nasıl başedeceğini bilemiyordu ama onu keşfetmek bile hoşuna gidiyordu. İç çekerek derin bir nefes aldı. "Döneceğim, Paiva."

"Dönmezsen seni kurtarmaya gelirim. Tutulduğun yer Tanrı Dağı bile olsa."

Ludvig, genişçe gülümsedi. "Ah, bunu duymak beni çok rahatlattı. Geride beni kurtaracak bir sevgili bırakmak neden daha önce aklıma gelmemişti ki? Belki o zaman tutsaklığım 287 yıl sürmezdi."

"Şapşal Dev! Seni kurtaran sadece ben olabilirdim."

"Biliyorum Paiva ve kurtardın. Beni, kurtardın."

Ludvig, dışarı çıkıp Odin'i çağırdı. Paiva'nın kapının önünde onu izleyen hâlini görmekten hoşlanmamıştı. Sahiden de onu terk edeceğini düşünüyor ve bunun acısını daha gerçekleşmeden çekiyordu. Her konuda inatçıydı. Onu düşüncelerinden uzaklaştırmak bile çok güçtü. Atın gökyüzünden süzülüşüyle birlikte, "Çabuk ol ama." dedi Paiva.

"Hiç olmadığım kadar hızlı olacağım."

"Ve daha dikkatli ol. Alator'la yeni bir kavgaya girmeni istemiyorum. Lütfen sinirlenmeden dön."

Kaşlarını kaldırıp başını iki yana salladı. "Alator'la her konuşmamda sinirleniyorum Paiva, buna söz veremem." dedi.

Odin'in sırtına atlayıp dizginleri eline aldı. Atı yönlendirerek Paiva'ya yaklaştı. Odin, yeri eşeliyor ve muhtemelen havalanmak için heyecanlanıyordu. "Ben gelene kadar kendine dikkat et, *bebeğim.*"

"Bunu seviyorum."

Odin, önce tırıs yürüyerek açıklığa gitti ve ardından yükselmeye başladı. Ludvig de en az Paiva kadar bu ayrılıktan nefret

ediyordu. Kısa süreli bile olsa onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu.

Paiva'nın, Odin'in havalanmasına bir kez daha şaşkınlıkla bakması Ludvig'i gülümsetti. "Sen bir İblis'in Kızı'sın, Paiva." dedi. "Neye şaşırıyorsun ki?" Sonra yükseldi ve gözden kayboldu.

Paiva, içeri girip kapıyı kapattığında bir süre Ludvig'in bıraktığı geniş boşluğu izledi. Evi, hatta hayatının tamamını dolduran adamın yokluğu kendisi kadar büyüktü. Yatak odasına gidip yatağın ucuna ilişti. Ne oturuyor gibiydi ne de ayakta. Tedirginliği bedeninin hareketleriyle dışa vuruyordu. Açık pencereden içeri süzülen Kraliçe bile onun sessizliğine eşlik edip gözünü Tanrı Dağı'nın uzaktaki zirvesine çevirdi.

"Sence güvende olur mu?" diye sordu Paiva. Kuş hareket etmemişti. "Tehlike Alator mu?" Başını hayır anlamında salladı.

"Keşke oraya gidebilseydim." dedi. Kuşa dönerek, "Sen gidebilirsin öyle değil mi?" diye sordu. "Oraya uç Kraliçe ve Ludvig'i izle. Tehlikedeyse bana dön. Bir şekilde ona yardım gönderebilirim."

Kuş,itaatkâr şekilde havalandı ve geldiği gibi hızla çıkıp gitti. Bu durum biraz da olsa rahatlamasını sağlamıştı.

Ludvig, Tanrı Dağı'na doğru giderken bile yapacağı şey yüzünden içi içini yiyordu. Alator'dan en son yardım istediğinde bedeli kendisini Dağ'a hapsetmek olmuştu. Şimdi karşılığında isteyecekleri onu ürkütüyordu. Biraz olsun değişmiş olacağını umuyordu. Şu an bir babaya en çok ihtiyaç duyduğu zamandı.

Dağ'a yaklaşırken, Odin'in yelesini okşayarak bağırdı. "Zirveye, oğlum!"

Geniş alanı hedefleyen Ludvig, devasa kapının tam önüne doğru yol aldı. İki kanatlı kapı gerçek bir Tanrı kanadını

andırıyordu. Bembeyaz kanatlar, onun Dağ'ın sınırına girmesiyle birlikte iki yana açıldı.

İnişleri sessiz olmuştu ama onu karşılayan heyet Ludvig'in geleceğini bildiklerini gösteriyordu. Sarı saçları belinden aşağı uzanan Tanrıça Airmid, onun gelişiyle kollarını açtı. "Evine hoş geldin, Mikell." Ona yaklaşırken, ölümün ağırlığı üzerine çökmüştü. Kutsal yetenekleri üzerindeki uğursuzluğa son veremiyordu. Ölüleri hayata döndüren Tanrıça, yaptığının bedelini ölümün kokusunu taşıyarak ödüyordu. "Kızım nasıl?"

"En son gördüğümde bana ihanet ediyordu."

Tanrıça, şuh bir kahkaha attı. "Deirdre, sana ihanet mi etti? Eğer bu gerçekse onu yeniden Dağ'a alabilirim. Belki babasından ziyade daha çok bana benzediğini fark ediyordur."

Ludvig, Deirdre'nin en çok babasına benzediğinden emindi. Camalus bir Savaş Tanrı'sıydı. Ne yazık ki Alator'dan daha kuvvetli değildi. Adından sıkça söz edilmese de Ludvig onun gücünü iyi biliyordu. Deirdre de tıpkı onun gibi yetenekli ve güçlü bir savaşçıydı. Ölümü tek gidişlik bir bilet olarak görmeyi yeğliyordu. Annesi ise tam tersine ölüme karşı duran bir Tanrıça'ydı. Bazen sırf kocasına inat edip onun düşmanlarını bile dirilttiği oluyordu, sırf Camalus onları bir kez daha öldürsün diye. Ne aileydi ama!

"Buraya dönmek isteyeceğini sanmıyorum, Airmid. En azından hâlâ yaşıyorken..."

"Ölümün onu bulacağını mı sanıyorsun, Mikell? Kızımı Dağ'dan göndermiş olabilirim ama onu seviyorum."

"Tabii öyledir. Aksini düşünmem bile." Airmid'in gerisindekilere göz gezdirip yüzünü sahte bir tebessümle süsledi. "Kardeşlerim de buradaymış. İtiraf edin beni çok özlediniz." dedi. "Duygulandım."

Birbirine çok benzeyen Tanrı ve Tanrıça onu baştan aşağı süzmüştü. İçinde özleme dair hiçbir belirti olmayan bu bakışlar safi nefretten oluşuyordu. İkiz kardeşlerin duruşları Ludvig'in konuşmasıyla gerildi.

Onun sahte tebessümüne tenezzül etmeyen genç görünümlü Tanrı, "Neden döndün?" diye sordu. "Babamızı yeniden öfkelendireceksin." Ludvig'e fazlasıyla benzeyen Tanrı, ellerini önünde birleştirmiş vakar bir duruşla onu izliyordu. Kanatları kapalıydı ama Mikell, ara sıra titrediklerini ve açılmaya can attıklarını görebiliyordu. Bir tehdit algıladığında, kendi bedeni de tıpkı kardeşi gibi tepki vermek istiyordu. Sırtındaki yaralar sızlamaya başlamıştı. Şu an Paiva'nın dokunuşuna asla hayır demezdi.

"Alator öfkelendiğinde yine bir köşeye gizlenip ağlayacak mısınız?" dedi. "Hadi ama Arvid, tek endişen onun öfkelenmesi mi?"

"Hayır. Senin Dağ'a yerleşmen..."

"Demek benden Alator'dan korktuğundan daha fazla korkuyorsun. Merak etme, hâlâ istenmeyen ve sevilmeyen çocuk olarak kalacağım. Tanrıcılık sizin olsun. Alator'la konuşmalıyım. Devlerle ilgili."

Frida, nahif hareketlerle Arvid'in yanından geçip Mikell'e yaklaştı. En az erkek kardeşi kadar ondan hoşlanmayan Tanrıça, en azından bunu belli etmeme nezaketinde bulunurdu. "Devlerle ilgili değil." dedi. Arvid'e oranla daha sakin görünüyordu. Ludvig'i rakip olarak görmeyen kız kardeşi ona gülümsedi.

"Ah senin burada olduğunu unutmuşum, Frida. Her şeye bakmak zorunda mısın?"

"Yalnızca kısa süreli geçmişini görebiliyorum, biliyorsun Mikell ve orada devlerden ziyade bir iblis var. Buraya onun için yardım istemeye geldin. Babamız seni bekliyor."

Frida'nın rahatsız edici yeteneği yüzünden bir kez daha canı sıkılmıştı. Alator'un onu izlettirdiğini düşünüyordu ama onların karşısına çıkmayacağını ummuştu. "Harika. O zaman sizlere bir kez daha veda ediyorum sevgili kardeşlerim ve bu veda bir kez daha beni mutlu ediyor. Yeniden karşılaşmamayı umuyorum."

Onları gerisinde bıraktığında, ensesinden başlayan bir ürperdi sırtına doğru indi. Düşmanına bile arkasını dönmekten bu kadar etkilenmiyordu. Onların üzerindeki bakışları bir hançer gibi saplanıyordu bedenine. Mümkün olsaydı onu öldürmekten zevk alırlardı ancak kardeşleri Alator'un istediği kadar güçlü değildi. Bu yüzden Ludvig'in dönmesini istemiyor muydu zaten? Güçlü bir oğul, Tanrı Dağı'ndaki dengeleri değiştirmek isteyenlere karşı bir uyarı olurdu.

Alator'un yanına çıkmaktan pek hoşlanmadığı gösterişli yapının en alt basamaklarında durup derin bir nefes aldı. Kardeşleri ona inat çoktan kanatlarının tanıdığı özgürlükle merdivenleri katetmişlerdi bile.

Gösteriş düşkünü aptallar!

Merdivenleri mümkün olduğunca hızla çıkıp Alator'un yanına, kendisine düşünme fırsatı tanımadan önce girebilmişti. Babasını ayakta bulmayı beklememişti. Genellikle gücünü yansıttığını düşündüğü tahtında tüm kudretiyle otururdu. Ancak odanın tam ortasında durmuş onu bekliyordu. Yüzündeki ifade sürekli şekil değiştiriyor ve memnuniyet karışımı bir endişeyle kısılıp kalıyordu.

Oda gün ışığıyla aydınlanıyordu. Günün her saati süren aydınlık, Alator'un üzerinde şiddetini artırıyordu. Bir şimşek çakmasını andıran parlamalar sıklıkla gerçekleşirken, bir taht ve çalgı aletlerinin olduğu boş sayılan odayı doldurup duruyordu. "Bu ne hoş bir sürpriz, Mikell."

Başını iki yana sallayan Mikell, "Frida'ya rağmen mi?" diye sordu. "Yapma baba, beni gözetlediğini kimden saklıyoruz ki?"

Alator, pek de pişman görünmeyen tavırlar sergileyerek, "Ne yaptığını bilmem gerekiyordu, Mikell. Doğrusu iblisle yaşadığın anlar umduğum güç gösterisi değildi." dedi. "Bir iblisi kadının olarak seçmen senden bile beklemeyeceğim bir aykırılık doğrusu. Bunu neden yapıyorsun? Diğerlerinin gözünde küçük düşmem için çabalıyor gibisin."

Bir kez daha her şeyin önüne kendi varlığını koyan Alator'a karşı öfke duydu ancak Paiva'nın uyarısını hatırlayarak sakinleşmişti. Bu ilk oluyordu. Alator'a karşı hissettiği büyük nefret farklı bir duyguya yenilmişti. "Hayatımı seninle şekillendirmiyorum, baba. Bunu hiçbir zaman yapmadım."

"Öyleyse buraya neden geldin? Yardımımı isteyecek birinden hakaret dinlemeyeceğim."

Ludvig, sıkıntıyla nefes alıp etrafına baktı. "Yeraltı Diyarı'na gireceğimi biliyorsun."

"Evet."

"Beni beklediklerini de biliyorsun. Paiva'yı istiyorlar. Kudretine ihtiyacım var, baba. Paiva'yı korumak için ne yapacağımı bilmiyorum."

"Oraya giremem, Mikell." dedi. Söylediği şey canını sıkıyordu ama daha çok oğluna yardımcı olamadığı için hoşnutsuzdu. Nedenlerini biliyor olsa da Ludvig'e bir kez daha tekrarlamak istedi. "Varlığım Balor'u güçlendiriyor. Senden bile güç çekeceğine eminim. Neden McCoolları orada tutuyorlar sanıyorsun? Başka türlü seni oraya götürmeyi başaramazlardı. Bu yüzden tutsaklığının bitmesi onların da işine geldi. Dikkatli olmalısın, Mikell. Yalnız olacaksın. Ben ancak Balor serbest kaldığında Diyar'a adım atabilirim. Orada sizi koruyamam oğlum."

"O zaman ne yapmam gerektiğini söyle bana. Bir kez daha kaybetmek istemiyorum."

Alator, ona sırtını dönüp ufak sayılabilecek adımlarla dolanmaya başladı. "Baldemar bir Karanlık Lord, Mikell. Karanlıktan beslenen bir iblis. Öncülerin var olmasını sağlayan, Asillere komuta eden bir Karanlık Lord ve yaşamasını istediği kızına bir Güneş Tanrısının ismini veriyor. Neden sence?"

"Bilmiyorum. Belki onunla konuşmamı sağlarsan öğrenebilirim."

Alator, gülmeyi andıran homurtular çıkardı. "Sanmam, oğlum. Konuşması için her yolu denedim ama fazla inatçı. Benim sorularıma cevap vermek yerine kendi sorularını türetiyor."

Ludvig, gülmemek için kendisini zorlamıştı. Paiva, her ne kadar annesine benzediğini düşünse de işte gerçek ortadaydı.

"Yine de ben sebebini biliyorum."

Dikkat kesilip Alator'un etkiyi artırmak için ona dönmesini bekledi. Düşündüğü gibi babası ona yaklaşmıştı. "Paiva'nın annesi bir melez."

Geldiğinden beri ilk defa gardını düşürmüştü. Şaşkınlığını belli ederek ifadesini bozdu. "O bir fâni!"

"Hayır, bir Tanrı meleziydi. Fânilere benzeyen, kendi kimliğini unutmuş bir melezdi. Baldemar, bunu biliyordu. Bilinçli olarak fâni kana yakın melezler aradı. Paiva ile ilgili gizemli kalan her şey, büyük bir planın parçası. Bu yüzden ona bir şey olmasından endişe etmek yerine biraz da kendini düşün."

"Onun geçmişini ya da ailesini önemsemiyorum, baba. Ancak geleceği bana ait. Şimdi ya yardım edecek bir şeyler söyle ya da bir kez daha yalnız olduğumu hatırlayıp buradan ayrılayım."

Alator, sessiz kaldı. Oğluna bakmak yerine gözlerini kapıya dikmişti. Durumu anlayan Ludvig, sessiz bir küfür eşliğinde o kapıya yöneldi. Belki görüş alanına girdiği için belki de zaten bu

bilgiyi ona söyleyeceği için bilinmez Alator, "Bekle." diye seslendi. "Kuzgunu yanına al. Karanlık onun kimliğini açık edecek ve size yol gösterecek. Paiva'yı korumak istiyorsan Kuzgunları izle, Mikell."

"Kuzgunlar mı?"

"Sadece bu kadar oğlum... Sana edebileceğim tek yardım bu. Tabii bir de ne olursa olsun ailene dokunmayacağımı bilmeni istiyorum. İblis olsa bile."

Mikell, başını salladı. "Teşekkür ederim. Yardımın ve güvencen için." dedi. "Tanrı Dağı'na dönmeyeceğim baba ama devlerle birlikte Balor'un karşısında yer alacağız. Senin arkanda olacağız."

Dışarı çıktığında yüzyıllar sonra ilk kez onunla tartışmadan sonlanan bir konuşma yapmıştı. Bunu Paiva'ya söylemeyi düşünerek, zihni ona dair edindiği bilgilere kaydı.

Paiva ile ilgili öğrendiği yeni bilgileri kendi süzgecinden geçiriyor ve anlamaya çalışıyordu. Baldemar'la konuşmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Paiva'yı nasıl bir oyunun içine çekmek istediklerini öğrenemezse onu koruyamazdı. Yeraltı'na onunla inmek tam anlamıyla aptallıktı.

Aptallıklara mecbur bir Tanrı, diye gürledi. Sesi şatonun içinde yankılanıp ona defalarca geri döndü. Öfkesi sesindeki tınıların içine gizlenmişti.

Geri dönmek için sabırsızlansa da merdivenlerden aşağı yöneldi. En alt kata iniyordu. Ne olursa olsun onu görmeliydi. Bunu Paiva için yapmalıydı. Merdivenlerden indikçe sıcaklık düşmeye başladı. Onu ancak soğuk havada tutabilirlerdi. Yine de Ludvig, Baldemar'ın gücünün tüm buzları eritebilecek kadar kuvvetli olduğuna emindi. Tanrıların planı vardı, Baldemar'ın da öyle.

Kapıya ulaştığında onu kimse engellemeye çalışmadı. Alator onun buraya geleceğini tahmin etmiş olmalıydı.

Kapının ardındaki güçlü adamın homurdanmalarını işitti. "Merhaba McCool."

Kapıyı aralayıp içeri girdi. Adam duvara yaslanmış onu bekliyordu. Hâli perişan görünüyordu ama Ludvig bunun bir aldatmaca olduğundan emindi.

"Geleceğimi biliyor muydun?"

"Elbette. Kızımla birliktesin. Bu yüzden beni merak edecektin."

"Bunu nereden biliyorsun Baldemar? Sen tutsaksın. Hiçbir Tanrı sana bilgi taşımaz."

Adam gergince gülümsedi. "Şimdi sana sadece tek bir şey söyleyeceğim Mikell. Sonra yeniden sessizliğime bürüneceğim. Paiva'yı Druce'a götür çünkü o kaderimizin anahtarı."

Geri döndüğünde, Paiva'yı Cora ve Greg'le birlikte buldu. Neyse ki bu defa bağlanmamıştı. Devlere alışmıştı ama daha da önemlisi devler ona alışmıştı. Artık bir iblis olarak görülmüyordu ya da bunu umursamamayı öğrenmişlerdi. Onun gelişini gördüğünde, yüzündeki gülümseme karları bile eritecek kadar sıcaktı.

Yapacağım şeyden sonra benden nefret edeceksin, diye düşündü. Ona sarılırken, planını çoktan yapmıştı. Baldemar'a güvenemezdi, Tanrılara da öyle. Paiva'yı korumak için sadece dostlarından yardım isteyebilirdi.

"Yola çıkıyoruz!" diye seslendi. Paiva'ya döndüğünde kısık sesle, "Kuzgun nerede?" diye sordu. Onun sorusuyla birlikte tiz ötüşü duyulmuştu. Zirveden ona doğru uçan kuş, Ludvig'in başının etrafında dönüp sonunda Paiva'nın omuzuna kondu. "Harika, bizimle geliyor. Ona, bunu söyle."

"Seni anladığına eminim ama onu neden istiyorsun?" Paiva, kuzgunu yanından ayırmak istemiyordu ama bilmediği planlara dâhil olmak onu korkutuyordu.

"Seni koruması için." dedi. Kuzguna bakıp devam etti. "Bize yol göstereceksin uğursuz şey ve ne olursa olsun Paiva'yı tehlikelerden koruyacaksın."

Kuş ona itaat edeceğini göstermek için öttü. Paiva, neler olduğunu anlamasa da Ludvig'in elini sıkıca tutmasıyla birlikte endişelerinden arındı. Artık tüm korkuları üzerinden akıp gitmiş ve Paiva temizlenmişti.

Ludvig'e güvenmek zorundaydı çünkü ondan başka kimsesi yokmuş gibi hissediyordu.

"Lucas nerede, Cora?"

"Arkada."

"Tamam, Paiva'yla kal. Onunla konuşmalıyım. Ön taraf sizde." Paiva'nın üzerine eğilip onu öptü. "Onları çağırırken iyi iş çıkarmıştın. Şimdi bir arada tutmakta da aynı başarıyı sergilemeni bekliyorum, bebeğim."

"Emrin olur." Kendisinden emin görünmeye çalışıyordu. Duruşu tamamdı ama gözlerindeki ifade onu ele veriyordu.

Ludvig, yanlarından ayrıldığında yüzündeki gülümseme donuk bir ifadeyle yer değiştirmişti. "Aman Tanrım, devlere söz geçirebileceğime gerçekten inanıyor mu?"

"Sözünü onlara geçirdin bile, Paiva. Hepsi bizimle birlikte geliyor ve bu, senin eserin."

Ludvig'in sesi bir gök gürlemesi gibi çakmış ve her birine ulaşmıştı.

"İblislerin tünellerine girecek ve Yeraltı Diyarı'na doğru yol alacağız! Tanrılar, bizimle olsun!"

Ayışığı Kitaplığı

Bir Kardeş Sorunsalı

Ayaklarını masanın üzerine uzatmış elindeki elmayı ısıran Druce, keyifli bir tebessümle birlikte Aleck'in üzerine doğru gelişini izledi. Adamın öfkesi Druce için eğlenceli bir gösteriydi. Şimdiye kadar Aleck'i yenmenin keyfini hiçbir düşmandan alamamıştı. Druce'a duyduğu öfke Aleck'i daha iyi bir düşman hâline getiriyordu. Kapalı kanatlarının titrediğini gören Druce, onun ne kadar öfkeli olduğunu anlayarak kendisini hazırladı.

Aleck gibi bir iblisin ondan daha önemli görevler almasına katlanamıyordu. Babasının kim olduğu onun Kule'deki yerini sarsmıştı. Yeniden güven sağlaması düşündüğünden çok daha zordu.

Şimdi Aleck'i yenilgiye uğratıp onun görevine talip olacak ve yıllar süren planlarını uygulamaya koyacaktı. Belki de sonunda özgür olabilirdi.

Aleck, yanına yaklaşmıştı ve ellerini masanın üzerine sertçe indirerek bir boğayı andıran burnunu açıp kapatarak bağırmıştı. "Sen ne halt etmeye çalışıyorsun Druce?"

Harika, demek haberleri çoktan almıştı.

Ayağını usulca aşağı indirip elindeki elmayı evirip çevirdi. Suskunluğu karşısındaki adamı çok daha fazla öfkelendiriyordu ve Druce, kesinlikle bunu amaçlıyordu. Aleck, öfkeli olduğunda

her zaman hata yapardı. "Yasak meyve olarak adlandırılması ne kötü... Tadı oldukça güzel," dedi sonunda. Gülmeye başladı. "Belki de bizim bu kadar sevmemiz onu yasaklı yapıyordur, Aleck. Bu konu hakkında ne düşünüyorsun?

Aleck, onun elindeki meyveye uzanıp aldı. Biraz sakinleşmeye çalıştı. "Bugün fânilerin arasına karışmışsın." dedi.

Druce, gülümsedi. Onu sadece görmesini istediği yerlerde yakalamasına izin veriyordu. Fâni dünyaya sıklıkla gidip gelmesinin basit bir zevk uğruna olduğunu sanması hoşuna gidiyordu. Aleck, tuzaklara her zaman kolay düşerdi. Gerçek planlarını seksin ardına sakladığına bazen inanamıyordu.

"Zavallı Druce!" diyerek onunla alay eden Aleck, sandalyeye oturdu. Alaycılığını yoğun bir sis gibi kullanıyor ve endişelerini gizlemeye çalışıyordu. "Kadınlarla birlikte olman seni tatmin ediyor olabilir ama tohumların yaşamadıktan sonra bunun ne önemi var ki? Oğullara asla sahip olamayacaksın Druce Moore çünkü Dörtler buna asla izin vermeyecek. Baldemar'ın soyunu devam ettirmeyecekler."

Druce, dudaklarını sarkıtıp yüzünü astı. "Haklısın, dörtler buna izin vermeyecek. Yine de Aleck, senden daha iyi durumdayım. En azından ben kadınları gebe bırakabiliyorum. Peki, ya sen?" dedi. Sözleri istediği gibi sisleri dağıtmıştı. Aleck'in endişeleri o karanlık gözlerinden dışarıya yansıyordu. Kanatlarındaki hareketliliği fark eden Druce, keyifli bir kahkaha attı. "Sahi, neden az oğula sahipsin Aleck? Duyumlarıma göre kız çocuk sahibi olduğun için değil, kadınları gebe bırakamadığın için böyleymiş. Bu bir tür iktidarsızlık mı?"

Aleck, yumruklarını sıktı. Melezler arasında en az oğula sahip olan kendisiydi, evet. Bu durum genellikle alay konusu oluyordu. Kadınları iyi seçemiyordu, hepsi buydu. Bu olmalıydı!

"Arzuladığım kadını elde ettiğimde sen bile ağzın açık kalacaksın." diye fısıldadı.

İşte olmuştu. Aleck, öfkesinin oyununa gelmiş içindeki her şeyi düşmanına anlatmaya başlamıştı.

"Öyle mi?" dedi Druce, alaycı bir sesle. "Kimmiş bu talihsiz kadın? Senin gibi bir eziğin altında inleyeceğine kendisini tatmin etmesi daha iyi olurdu."

Aleck, sözlerine öfkelenebilirdi ama bugün değil. Keyfi yerindeydi. Öfkelenmesi gereken Druce'du. Geriye doğru yaslanıp tek ayağını dizinin üzerine kaldırdı. Rahat görünmeye çalışsa da Druce'un pek de rahat olmadığını anlayabiliyordu. Ucu ok şeklindeki kuyruğu hareket hâlindeydi. Neredeyse omuzlarına yükselecek kadar hareket ettiğinde, onu son anda engellemesi bugün kavga istemediğini gösteriyordu. Druce'u Aleck'ten ayıran ve Asiller yerine onu Tanrılar arasına aldıran kuyruğu onun tüm engellemelerine rağmen Aleck'i öldürmeyi arzuluyor gibiydi.

"Aslında onu tanıyor olmalısın. Son zamanlarda Kule'de adı sıkça yankılanıyor, Druce."

Aleck'in sözleriyle bir şeyleri anlamaya başlamıştı. Öne doğru eğilip ona yaklaştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kendime seçtiğim kadından elbette. Paiva'yı takip ediyorum, Druce. Kardeşini!"

Druce, ayağa fırlayarak masanın etrafından dolanıp Aleck'in tepesine dikildi. Öfkeliydi. Kuyruğu bir akrebin kuyruğu gibi başının üzerine doğru kavislenmişti. Aleck, bir kuyruğa sahip olamamanın eziyetini Druce ile her karşılaşmasında hissediyordu. Druce, ondan bir adım öndeydi. Her zaman.

"Ne o yoksa İblis'in Kızı'na karşı bir aile bağı mı hissediyorsun?"

"Hayır!" diye gürledi Druce. "Baldemar'ın suçlarından arındım ben. Ona ait olan hiçbir şey benim değil, tıpkı o kız gibi.

Onunla ne istiyorsan yapabilirsin Aleck ama kızın ölmesi gerektiğini de unutma. O, İblis'in Kızı! Seni fazlasıyla aşar."

"Öyle ama henüz güçlerinin farkında değil. Benim oğullarımı doğurana kadar da farkına varmasını engellemeyi planlıyorum."

Druce'un sinirlenmesini bekleyen Aleck, onun iki yana kıvrılan dudaklarından çıkan alaycı kelimelerle birlikte sarsıldı.

"Bence İblis'in Kızı sana büyük gelir, Aleck. Onu elde etmek için yeterince erkek değilsin. Dikkat et, sonun mutlaka Baldemar'ın soyundan gelecek. Belki de o talihli Paiva'dır."

Druce ona arkasını dönüp uzaklaşırken, Aleck öfkeyle kasılmıştı. Paiva'yı elde edecek ve oğullara sahip olacaktı. Baldemar'ı ve soyunu ise yine kendisinden gelenler yok edecekti. Druce'u ise yalnızca kendisine ayırmayı planlıyordu. Tabii Druce'un planlarından habersizdi...

"İblis'in Kızı!" diye gürledi Druce. Tahmininden çok daha erken dönmüştü Diyar'a. Onunla ne yapması gerektiğini henüz bilmiyordu.

Telaşlı ve hızlı adımlarla minik merdivenlerden temposunu hiç düşürmeden inmeye başladı. İki yanı uçuruma açılan merdivenlerin en tepesine kadar ulaşan cehennem alevleri, Druce'un yanına geldiklerinde sönüp etrafa küller saçıyordu. Öfkeli ve kararsızdı. Böyle bir ruh hâli içindeyken genelde alevleri çoğaltırdı. Kontrolünü kaybetmemesi önemliydi. Yılların planları böyle aptalca fâni hisleri yüzünden bozulamazdı. Ama İblis'in Kızı, Aleck'in radarına girmişti. İçindeki onu koruma ve plana uyma arzusu bir savaşa girişmişti.

Zindanlara ulaştığında, kilitleri bir dokunuşuyla açıp içeriye girdi. Yüzleri duvarlara döndürülmüş ve cehennem alevleri ile tutulan devlere göz gezdirdi.

En iri olanın yanına gidip "McCool." diye fısıldadı. Dev, yüzyıllar süren tutsaklığın ve işkencelerin neden olduğu ağır yaralar taşıyordu. Yine de direnmeyi hiç bırakmamıştı. "Mikell tutsaklığını sonlandırdı." Bir homurtu duyan Druce gülmeye başlamıştı. "Seninle konuşmayı özledim, ihtiyar. Umarım eski gücüne yeniden kavuşursun. Mikell için planlarımızın ne olduğunu biliyorsun. O söz verdiği gibi tüm kanını size sunacak."

"Asla!" diye gürledi McCool. Çıplak omuzları aşağı yukarı oynamış ve cehennem kırbacına rağmen devam etmişti. Druce geri çekilip adamın gücü karşısında etkilendi. O alevlere kısa süreliğine bile olsa direnmesi gücünü gösteriyordu.

"Neredeyse alevlere karşı duracaksın, McCool. Ancak biliyorsun ki kızların ve oğulların senin kadar dirençli değiller. Mikell hanginizi daha fazla önemsiyordur, McCool? Bana bilgi vermelisin."

Druce, onun yanına gidip kulağını adamın ağzına dayadı. Cevap vermesini beklememişti ama adamın dudaklarından bir isim döküldü. "Eirinn."

"*Eirinn.*" diye tekrarladı onu Druce. "Demek Mikell için en değerli olan o."

"Hayır, bunun değerle ilgisi yok ama sadece onun için her şeyi feda eder. Çünkü *Eirinn* yaşaması gerekendir. Sen ve Mikell çok da farklı değilsiniz, Druce. *Eirinn ve Paiva* da tıpkı sizin gibi birbirinden çok farklı değil. "

"Benzerliklerimiz farklılıklarımızdan daha fazla, ihtiyar." dedi Druce, başını sallayarak. Sözlerine inanmak için bir şeyler arar gibiydi. "Planlar kuruldu. Mikell buraya geldiğinde güç dengesi bozulacak."

Duvarlara yansıyan kendi gölgesi büyüyüp genişliyordu. Arkasındaki alevler fâniateşten kendisini ayırırcasına gölgelerde görünüyor ve Druce'un ardındaki büyük gücü yansıtıyordu.

"Çaban kimin için Druce? Senin gibi bir adam neyi önemsiyor da böylesi büyük bir plana dâhil oluyor?"

"O seni ilgilendirmez, ihtiyar." dedi. McCoollara güvenirdi. Sözlerinin eri devlerdi ama güçleri iblisleri zorluyordu. Tanrıların tohumları arasında onlara en çok benzeyen soy McCoollardı.

"Eirinn'i koru. Planların için onu korumak zorundasın yoksa Mikell, kanını son damlasına kadar akıtır."

"Beni tehdit etme!" diye gürledi, Druce. Kontrolünü yitirmeye çok fazla yaklaşmıştı. Adamı tutan cehennem alevleri harlanıp büyüdü. Devin sesi tüm mahzeni kaplamış ve diğerlerini de uyandırmıştı. Canı yanıyordu. Druce, alevlerin ne kadar acıtabildiğine çocukluğunda şahit olmuştu. Yalnızca bir kez... Sonrasında kendisine yemin etmişti. Asla yanmak yok!

"Etmiyorum." dedi McCool, acı azalmaya başladığında. "Senin kanın değil Druce, Mikell'in kanından bahsediyorum. Ona, Eirinn'i sunarsan kanını seve seve akıtır."

McCoolların tamamı uyanmış ve Druce'a hakaretler yağdırmaya başlamıştı. Birbirine bu denli düşkün başka bir dev ailesi daha bilmiyordu Druce. Fâni yanlarına bağlı kalmış Tanrılardı onlar. Tehlikeli ölçüde iki tarafa da benziyorlardı. Druce, dışarı çıkarken aklı karışmıştı ama genç olanları tuttukları mahzene girmekten kendini alamadı.

Eirinn, tüm ağırlığını duvara zincirlenmiş kollarına bırakmıştı. Güçsüzlük örneği gibiydi. Yanına yaklaşıp yüzünü inceledi. Küçük sayılan beden ölçülerine sahipti. Boynuzları ve kanatları olmasa onun Tanrılardan geldiğine asla inanmazdı. Kanatlı bir McCool göreceğini sanmıyordu. Tanrılara direnen bu aile içinde kanatlarına sahip çıkabilen biri olması tuhaftı.

"Eirinn." diye fısıldadı. Kız, gözlerini bir anda açıp başını ona doğru çevirdi. Druce henüz ne olduğunu anlamadan, kız cehennem halatını bileklerine dolayıp kendisini yukarı çekti.

Bacaklarını Druce'un bacaklarına dolayarak onu yere devirdi. Serbest bıraktığı halatla birlikte Druce'un üzerine çıkmıştı. Alevleri onun boynuna dolarak tüm gücüyle çekti. Onu boğmaya çok yaklaşmıştı ama Druce, alevleri çoğalttığında daha fazla dayanamadı ve geri çekilmek zorunda kaldı. Yerde kıvranırken bir yandan da çığlık atıyordu.

"Kes, tamam!" diye gürledi, Druce. Alevler sönüp neredeyse yok denecek kadar azalmıştı. "Bunu Asillerden birine yapmış olsaydın onu bir ihtimal öldürebilirdin."

Kız, cevap vermeden önce yüzündeki acı ifadesini silip arsızca gülümsedi. Tehlike dolu gülüşü Druce'u tedirgin etmişti. Kız başıyla duvarın dibini gösterdiğinde, siyah küllerin içindeki kanatlara rastladı.

"Öldürdün mü?" diye sordu, Druce. Etkilenmişti. İstemsizce elini boynuna götürüp boğazını temizledi. "Daha önce gelmemiş olmam büyük şans desene."

Kız omuzlarını sallayıp yeniden duvara doğru döndü. McCollların tamamı manyaklık derecesinde inatçıydı. "Yüzünü gördüm bile." dedi Druce. Kız tek bir cevap bile vermemişti. "Tamam, o zaman Mikell ile ilgili söyleyeceklerimle ilgilenmiyorsun yani."

Beklediği gibi kızın başı hızla ona doğru döndü. Druce bir an için yeniden üzerine atlayacağını sandı ama yapmamıştı. "Burada." dedi. "Mikell Yeraltı Diyarı'na girdi, bu yüzden sana ihtiyacımız var, Asi Yaratık."

Druce, Paiva'yı hissedebiliyordu. Artık çok yakınındaydı. Yüzünde bir tebessüm belirdi. Korkutucu ve içinde birçok plan barındıran bir tebessüm...

"Hoş geldin kardeşim!"

Üç Boynuzlu Sarmal

Otherworld'den çıkana kadar atlarla ilerleyen grup, Geçit'i aşıp Tünellere kadar epeyce yol katetmişti. Şimdi ise Tünellerin girişinde gerginlikle bekliyorlardı. Paiva'nın girişi açması ve onları büyük bir sessizlik içinde Tünellerden geçirmesi gerekiyordu. Bu zorlu görev İblis'in Kızı'nı ürkütüyordu. Sadece bir öbekten oluşan tepeciğin önünde durduğunda, devlerin konuşmaları artmıştı. Tünellerin girişi için aşmaları gereken yer burasıydı. Defterden okuduklarını hatırlamaya çalışarak içinden tekrarladı.

Önündeki tepenin üzerindeki üç boynuz sarmalı gördü. Bu iblislerin işaretiydi. Ancak Otherworld'un tamamını özetliyordu. Devler, iblisler ve Tanrı! Ludvig'in haklı olduğuna inanıyordu. Fâni yaşamın ötesindeki boyut Tanrı'nın bir diğer oyun bahçesiydi belki de. Onlar da tıpkı fâni insanlar gibi yaratılmıştı ve kaderlerini yaşıyorlardı.

Özünde o kadar da farklı değiliz!

Derin bir nefes alıp elini işaretin üzerine kapattı. Elinin iç kısmı ısınmaya başlamıştı. Sıcaklık dayanamayacağı gibi değildi ancak belli bir dereceye kadar artmayı sürdürmüştü. Her parmağının üzerinde belirmeye başlayan ince kırmızı çizgiler sarmal boynuzları oluşturdu. Büyük bir işaret ise elinin üzerinde belirmişti. Eli bir kora döndükten sonra geri çekildi. Devlerin şaşkın

nidalarını duymazdan gelmek güçtü. Devasa devler ordusunu korkuttuğunu biliyordu. Belki de içten içe onu avlamak için yanıp tutuşanlar bile vardı ama Paiva artık devlerin dostu olduğuna inanıyordu. Ona zarar vermeyeceklerdi ve o da devleri lanet olası Yeraltı Diyarı'ndan geçirecekti.

"Olmam gerektiği yer." dedi Paiva. Bunu söylemesine gerek yoktu ama yeterince hissedebilmek için sesinin kuvvetine ihtiyaç duyuyordu. Höyük titremeye başladığında, her şeyi doğru yaptığını anlamıştı. Devler geriye doğru sıçrarken, o yerinden kımıldamamıştı. Korkuyordu ama önünde açılan dünya ona aitmiş gibi hissediyordu. Beline dolanan kolların baskısıyla birlikte başını Ludvig'e doğru çevirdi. Adamın bakışları ilk defa kararsızdı.

"Gözlerin." diye fısıldadı, Ludvig. "Sanki alev alev yanıyor gibi. Ateşin her tonunu taşıyorsun."

"Çünkü ben bir iblisim."

Bunu sesli söylemek ilk defa onu korkutmamıştı. Artık kabulleniyordu. Onları korumak için buna ihtiyacı vardı.

"Biliyorum, Küçük Şeytan."

Önlerine serilen merdivene bir düşman gibi bakan Ludvig, dudaklarını birbirine bastırıp başını geriye doğru attı. Savaşa hazır görünüyordu. Gözleri en az Paiva'nın gözleri gibi alev alev yanıyor, düşmanı yakıp kavuracak kadar ateş saçıyordu. "Gidelim mi?"

Merdivenlere yöneldiğinde, Paiva onu durdurmak için koluna uzandı. Önce şaşkınlık yaşayan adam, Paiva'nın ne yaptığını anlamak için duraksadı. Öne geçen genç kadın, "Önden ben gideceğim Huysuz Dev ve sen beni takip edeceksin." dedi.

Bu durumun Ludvig'in hiç hoşuna gitmediğini biliyordu ama onun gülümsemesini beklememişti. Deliriyor muydu?

Hayır, güveniyordu.

"Bu düşündüğümden çok daha kolay." dedi. Paiva'nın onu anlamadığını gösteren bakışlarına karşılık açıklamaya çalıştı. "Seni izlemek diyorum. Bunu yapabilirim. Attığın adımlara dikkat et, *bebeğim*. Düşersen düşerim."

Paiva, ona gülümseyerek bakmıştı ama kollarını onun boynuna dolamamak için kendisini zorladı. Şimdi yapması gereken onun güvenine layık olmaktı, o kadar. Ludvig'e sırtını dönüp derin bir nefes aldı. İçine çektiği nefesin titreyen bedeninden içeriye doluşmasını bekledi ve adımını attı.

Merdivenlerden aşağı inerken dikkatliydi ama tehlikenin bu kadar yüzeyde olmasını beklemiyordu. Deftere göre derinlik, test edilecekleri yerdi. İnmeyi sürdürdü. Ta ki arkalarından höyüğün eski hâline döndüğünü anlatan sesi duyana kadar. Önce karanlığa hapsolmuşlardı ancak kısa süre içinde duvarlar bir kamp ateşi gibi yanmaya başladı. Devler orta kısma doğru sıçrarken, homurtular çıkardılar.

"Kısılı kaldık!"

"Alevler daralacak. Cehennemin her yeri bu alevlerle çevrili!"

"Sakin olun!" diye bağırdı Paiva. Ludvig'e bakıp devam edip etmemeye karar vermeye çalıştı. Adam gayet sakin görünüyordu. Başını belli belirsiz salladı. Bu doğru yolda olduğunu gösteren bir işaretti. "Burası henüz cehennem değil. Daha baştan su koyuyorsanız sizi hemen şimdi dışarı çıkarabilirim." Bekledi. Kimse çıkmayı talep etmeyince devam etti. "Tünellere henüz giriş yapmadık. Tünellerde bizi bekleyen tehlike alevler değil. Orası fazla dar olacak. Telaşa kapılmayın ve sakinliğinizi koruyun. Ludvig... Yani Mikell McCool, haklıydı. Tünellerde savaşı kaybederiz. Bu yüzden kendimizi belli etmeden ilerleyeceğiz. Öncülerin yerlerini tespit edeceğim. Tüm kontrol bende olacak. Siz sadece sessiz kalın."

Birkaç kez kısa nefesler alıp verdi. *Sakinleş, Paiva. Bir tur yaptırdığını düşün. Bu kısım sessiz kalınması gereken yer!*

Yürümeye başladı. Ludvig'in ne kadar sessiz olabildiğine daha önce şahit olmasaydı devlerin vazgeçip geride kaldığını düşünebilirdi ama onlar iri bedenlerine rağmen fazlasıyla sessiz olabiliyorlardı. Merdivenler son bulduğunda, ince uzun bir tünele giriş yaptılar. Paiva'nın başı neredeyse tavana değecekti. Arkasını dönüp baktığında, devlerin fâni görüntülerine rağmen başlarını eğmiş olduklarını gördü. Tek sıra hâlinde duruyor ve dört duvar arasına sığmaya çalışıyorlardı. Yerler duvarların aksine soğuk sularla kaplıydı. Paiva, devam ettikçe neredeyse yarım metre yükselen sulara gömüldü. Üşüdüğünü hissediyordu ama dişlerinin birbirine çarpması daha çok içindeki korkudan kaynaklanıyordu.

Devam etti. Bir yandan Öncülerin yerini tespit etmeye çalışıyordu. Defterde bununla ilgili bir şey yazmıyordu. İçgüdülerine güvenip dikkatini vermeye çalıştı. Öncülerin varlığını sezdiği anda telaşla duraksadı. Elini duvara yaslayıp derin nefesler aldı. Uykudan uyanmak gibiydi. Paniklediği için kendisine kızdı.

Ludvig'in nefesini ensesinde hissetti.

"İyi misin, Paiva?"

"Evet." diye mırıldandı. "Onları hissettim, Ludvig. Onlarcası var. Bu, biraz ürkütücü... Bizden haberleri yok. Şimdilik güvendeyiz." Etrafına bakındı. Onları karşılayan üç girişten ortadakini göstererek, "Buradan." diye fısıldadı.

Birkaç grup Öncü farklı yollara sapmıştı. Düşünceleri devlerde değildi. Aralarında konuştukları iki isim vardı yalnızca: Aleck ve Druce! Aleck'in ismi Paiva'yı ürpertmişti. Tüm iblislerin düşmanı olduğunu bilmesine rağmen Druce Moore'un Aleck'i alt etmesini umdu. Bir daha onu istemediği arzulara kimse sürükleyemeyecekti.

Bir süre yollarına devam ettiler. Sular çekilmeye başlamıştı. Su akışını sağlayan siperler iki yana kazılmıştı. Boşalan suların ardından duvarlar daralmaya başlamıştı sanki. Bulundukları yer ufacık olmuş ve devleri bir tuzağın içine sıkıştırmış gibi görünüyordu. Devam etmeyi göze alamamıştı. Sırtını duvara verip derin nefesler aldı.

Ludvig, "Geri dönelim." dedi. Sesini kısık tutmuştu. Diğerlerinin paniklemesini istemiyordu. Paiva, ona hak verebilirdi ama arkalarından onları izleyen Öncülerin varlığını hissettiğinde, "Devam ediyoruz." dedi. Hızlı hareketlerle yürümeyi sürdürdü. "Dar ama geçemeyeceğiniz kadar değil. Klostrofobiniz yoksa sorun olmayacaktır. Acele edin."

Onun hemen arkasındaki Ludvig, Paiva'yı iyi tanımıştı. "Ne kadar yakınlar?" diye sordu. "Burada olduğumuzu biliyorlar mı?"

"Henüz bilmiyorlar. Sadece tüneli geçiyorlar, o kadar. Yavaşlar, bizden çok daha yavaşlar." dedi. "Zihinlerinden geçen tek şey bir karşılaşma. Sanırım dostumuz Aleck'in başı biraz dertte."

"Kim?" diye sordu, Ludvig.

"Druce Moore. Sanırım bir tür itibar karşılaşması yapacaklar."

Ludvig, Druce'un adını duyunca kaşlarını çattı. Paiva, onu tanımasaydı korktuğunu bile düşünebilirdi. Yürüyüşlerine devam ederken, kolunu Paiva'nın boynuna dolayıp ona sarıldı. "Senden bir şey isteyeceğim." diye fısıldadı. Bu talep Paiva'nın hoşuna gitmemişti. Bu her neyse kesinlikle ikisini ayıracak bir istekti. "Eğer Druce ile karşılaşırsak oradan hemen uzaklaşmalısın, Paiva. Onunla konuşma, göz teması bile kurma. Aleck güçlüdür ama Druce acımasızdır. Aleck gibi oyunlar oynamaz. Öldürmeye programlanmış bir robot gibidir. Anladın mı? Eğer onu görecek kadar talihsizsek, sana uzaklaş dediğimde uzaklaşacak ve saklanacaksın."

Ludvig'in sesindeki ciddiyete karşı çıkmayı göze alamadı. Şimdi hayır derse Ludvig onu sırtlayıp geri götürecekmiş gibi duruyordu. "Tamam, söz veriyorum." dedi. "Onlarla karşılaşmak senin görevin, ben sadece rehberim."

Aynı ritmik adımlarla yürürken Ludvig, yüzünü onun boynuna gömerek, "Hem de en iyisi." diye fısıldadı.

Yollarındaki irili ufaklı yarıklardan sızan cehennem alevleri zaman zaman onlara zorluk çıkarsa da dinlenmek için buldukları geniş sayılan oyuğa kadar hiç duraksamadılar. Kesişim noktası olan oyuğun içi engebeli duvarlardan oluşuyordu. Girintili çıkıntılı duvarlar bu düzensizliğine rağmen kaygan bir zemine sahipti. Mavi parıltılar yansıtıyor, yarıkların içindeki turuncuya karışarak renk cümbüşü yaratıyordu.

Devlerin çoğu oyuğun dışındaki tünelde yere serilmişti. Paiva, ona yakın olanları iyi tanıyordu. Bu yüzden durumlarını gizlemeye gerek görmedi. Greg, hemen yanına oturmuştu. Parmağıyla kolunu hafifçe dürterek, "Surat asma, buraya kadar iyi geldin." dedi.

"Çıkışa kadar suratımı çekmek zorundasınız, Greg."

Greg, gülmeye yakın homurtularla, "Onu Mikell düşünsün." dedi. "Nasılsa biz sıranın arkalarında usul usul yürümeye devam ediyoruz. Daha havadar bir yere çıkmayı umuyorum."

"Ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordu, Lucas. Kolunu Cora'nın boynuna dolaşmıştı. Onu yanından ayırmak istemiyor gibiydi. Paiva onlara ne zaman baksa gözleri Ludvig'i arıyordu. Ludvig, diğerlerinin yanında dolaşıp her biriyle konuştuktan sonra yanlarına geri dönmüştü. Doğrudan Paiva'nın yanına gitmesi genç kadını içten içe sevindiriyordu.

"Az kaldığını hissediyorum." dedi Lucas'a cevaben. "Alevler yolumuzu daha fazla aydınlatıyor. Bence, bu bir gösteriş...

Onlara ait yerleri işaretliyorlar. Alevlerin çoğalması yaklaştığımızı gösteriyor."

"Öncüler ne durumda?" diye sordu, Ludvig. Sesi tedbirli olduğunu gösteriyordu. Paiva'yla konuşurken kullandığı kibar tondan uzaklaşmıştı. Endişeliydi.

Paiva, onları görmeyi bekliyormuş gibi etrafı süzdü. "Birçok grup gelip geçiyor. Hepsi sadece bir şeye odaklanmış durumda. Sanırım iblislerin tek sorunu devler değil. Kendi aralarında bölünmüşler. Aleck'in yeri sarsılıyor gibi. Druce denen iblis, fânilerin arasına inmek için Aleck'i yerinden etmeyi planlıyormuş. Öncülerin tek derdi yeni komutanlarının hangisi olacağı. Şimdilik güvendeyiz. Tehlike Kule'de."

"Bu kız içimi ferahlatıyor." dedi Greg, alayla. "Ağzından bal damlıyor tatlım. İblisler, savaşlar ve tehlikeler."

"Yalnızca doğruları söylüyordum. Şimdi ilerlemeye devam edelim. İlerledikçe yarıkların genişliği artabilir, dikkatli olun."

Paiva'nın söylediği gibi ilerledikçe yarıklar genişlemeye ve alevler sıcağını yaymaya başlamıştı. Birkaç kesişim noktasına daha rastladılar. Tüneller fâni dünyanın tamamına uzanıyordu. Paiva, doğru yönü bulmak için defterdeki bilgilere ihtiyaç duymamaya başlamıştı. Yalnızca hissediyordu. Dönüp dolaşan bir tilki gibiydi, kürkü kıymetliydi. Yeraltı Diyarı, onu istiyordu. Şimdi Paiva, kürkünü kaptırmamak için kurnaz olmak zorundaydı. İblisler, kurnaz yaratıklardı.

Bir dönemece varmak üzerelerdi. Paiva, belli ritimle devam ediyordu ki bir anda kollarını duvarlara değecek kadar açıp duraksadı.

"Buradalar." diye fısıldadı.

Ludvig, hemen öne geçmişti. Hareketleri hızlıydı ama Paiva adımlarının sesini duyamıyordu bile. Dönecekleri duvarın kenarına sinen Ludvig, arka tarafı görmek için hafifçe öne eğildi.

Gözlerini kısa süreliğine kapatıp açtıktan sonra doğrudan Lucas'a baktı ve elini keskin bir hareketle soldan sağa doğru çekti. Paiva için anlamsız olan bu hareket devlerin tamamını harekete geçirmişti.

Paiva, Ludvig'in arkasına doğru çekilirken adam, "Sakın benden ayrılma." dedi. Bu, bir emirdi! Her ne kadar Paiva yol gösterici olsa da komuta Ludvig'deydi. Bu yüzden usulca başını sallayıp Ludvig'in arkasında kalmayı sürdürdü.

"Sayıca azlar." diye fısıldadı, Ludvig. "Sanırım grup kendi içinde anlaşmazlığa düşmüş. Bu da bize öldürecek daha az Öncü kaldığı anlamına geliyor. Sadece aynı anda saldırmalıyız ve onlar neler olduğunu zihin süzgeçlerinden geçirmeden önce ölmeliler. Anlıyor musunuz? Diğerlerine aktarım yapmadan önce ölmek zorundalar."

Ludvig, Paiva'ya baktığında genç kadın onun konuşmasına izin vermeden önce duvarın onu gizleyecek köşesine giderek, "Burada bekleyeceğim." dedi.

"Güzel." dedi Ludvig. "Çabuk öğreniyorsun, Küçük Şeytan. Öncülerin işini bitirdiğimde, seninle ilgileneceğim."

Paiva, kaşlarını oynatıp gülümsedi. Böyle anlarda bile Ludvig'in çekimine kapıldığına inanamıyordu. Uslu bir çocuk olup şirinleri göreceğine inanmak gibiydi. Uslu kız ol ve ödülünü al!

Ludvig, ona sırtını dönüp grubun önüne geçtiğinde aynı anda ileriye doğru fırladılar. Paiva, ilk anda ses duymamıştı. Sadece duvarlar dalgalanmış, yer büyük bir güçle sarsılmıştı. Devler aynı anda saldırıp Öncüler ne olduğunu anlamadan onları ikiye ayırdı. Çıkan iç gıdıklayıcı ses, Paiva'nın bakmadan görmesini sağlıyordu. Gözünün önünde küle dönen çarpık ve çirkin bedenler vardı.

Her şey son bulduğunda, duvarı aşıp başını uzattı. Devleri kendi aralarında konuşurken bulmuştu. Sanki az önce onlarca

Öncü öldüren onlar değildi. Rahat görünüyorlardı ama aynı zamanda ürkütücü.

"Yeniden seni öldüreceğimizi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu, Ludvig.

Kesinlikle beni tanıyorsun Ludvig, diye düşündü Paiva. Yüzüne yerleşen sahte tebessümle birlikte, "Tabii ki hayır." dedi. Adamın havaya uzanan kaşları yüzünden yakalandığını anlamıştı. "Tamam ama en azından senin öldürmeyeceğin konusunda eminim. Sadece... Sadece Greg, beni biraz geriyor. En son kollarımı ve bacaklarımı bağlamıştı da."

"O bana vurma diyeydi, *Küçük Sinek*." dedi Greg.

Paiva, Greg'e gülümseyerek bakarken Ludvig, onun devlere alışmasından hoşnut ancak görevi yüzünden endişeliydi. Paiva'ya uzandığında, "Şimdi yeniden iblis güçlerine ihtiyacım var, bebeğim. Bak bakalım başka yakın Öncü var mı?" dedi.

Paiva, dikkatini verdiği anda gözlerini irileştirmişti. Öncüler oluk oluk içeriye akıyordu. "Devam edelim." dedi.

Bir süre daha dar Tünellerden geçip geniş bir alana ulaştılar. Devasa iki duvarın arasındaki yola girmeden önce onları karşılayan geniş meydanda bir araya gelen devler, ince yolu süzdü. Duvarlar kor alevlerden oluşuyordu. Devasa bedenler için oldukça dardı ve ateş onları tehdit edercesine hareket hâlindeydi. Yükselen duvarlar yeryüzüne ulaşana kadar devam ediyor gibi gelmişti Paiva'ya.

Paiva, "Buradan geçmek zorundayız." dedi. "Bekleyin, önce girip ne kadar dar olduğunu ve alevleri kontrol edeceğim."

Paiva, iki duvar arasına kendisini attığı anda Ludvig'i de arkasında hissetti. "Beklemelisin." dedi kızgınlıkla. "Bekle, McCool!"

"Sen kendini tehlikeye atarken mi? Hayır, Küçük Şeytan, bekleyemem."

Onunla konuşurken bir yandan duvarları inceliyordu. Elini yaklaştırıp sıcaklığı hissettiğinde kor alevlerden bir kırbaç gibi ileriye sıçrayan ateşler Ludvig'in kaşlarını çatmasına sebep oldu. "Düşündüğüm gibi burası bizim bedenlerimizi arzulayan bir tür minik cehennem." dedi.

"Bence başarabiliriz."

Ludvig'in yüzüne kederli bir tebessümle mum ışığını andıran bir aydınlanma yayıldı. "İlerledikçe yol daralacak, Paiva."

Parmak uçlarında yükselip kollarını onun boynuna dolayan Paiva, yavaşça dudaklarına dokunup geri çekildi. "Yanında bir iblis olduğunu unutuyorsun."

"Bu senin yanmayacağının kanıtı ama bizim için yapabileceğin bir şey yok." Duraksadı. Paiva'nın ışıl ışıl yanan gözlerine bakıp başını yana eğdi. Tüm dikkati genç kadının üzerindeydi. "Yapabileceğin bir şey var mı?"

"Öyle sanıyorum. Devlerine emrini ver McCool, gidiyoruz."

Paiva, onun daha fazla açıklama yapmasını isteyeceğini düşünüyordu ama Ludvig başını sallayarak geriye döndüğünde, şaşkınlıkla onu bekledi. Paiva'ya gerçekten güveniyordu. Gücünün sınırlarını bilmeyen birine bu kadar güvenmek neyi gösteriyordu? Ludvig, onun neler yapabileceğini az çok biliyor olmalıydı ama daha önemlisi bunları onlar için yapacağından emindi.

Cehenneme giderken gülümsemek mi?

McCool önden, kalanlar tek sıra hâlinde arkasından gelirken, Paiva ellerini duvarın iki yüzüne yasladı. Alevler önce parmaklarına dolanmış ve sanki onun kimliğini test etmek istercesine onu incelemişti. Ellerinin üzerinde beliren üç boynuzlu sarmalın ortaya çıkmasıyla birlikte geriye çekilen alevler, sönmüş bir köze dönüşmeye başladı. Elleri duvarın üzerine değmeye devam ederken ilerledi. Ellerinin altındaki sıcaklık ona tuhaf bir huzur veriyordu. Sıcağı seviyordu ve nedenini şimdi daha iyi anlıyordu.

Alevler onun emrinde beklerken, o sıcaklığın huzurunda yürümeyi sürdürdü. Duvarın sonuna gelene kadar devlerden tek kelime çıkmamıştı. Eğer Paiva her ne yapıyorsa onu yapmayı bırakırsa, bu alanda yanıp küle dönebilirlerdi.

Koşulsuz güven!

Minik bir mağaraya açılan yol, fâni dünyaya ulaşmalarını sağlayacak Geçit'in sonuydu. Dışarı çıkarken, derin nefes alıp veren devler gülüşmeye başladı. Ancak Paiva, gözlerini tek bir noktaya dikmişti.

Şeytan Kulesi.

Ludvig, devlere sessiz olmalarını söyledikten sonra, "Başardın, Paiva." dedi. "Bizi Kule'ye normalden çok daha hızlı getirdin."

Ludvig, yeniden onunla konuşurken kullandığı kibar sesi ile konuşuyordu. Paiva'nın yüzünde gördüğü her neyse bu endişelenmesini sağlamış olmalıydı.

"Henüz başarmadım, Ludvig. O kafandan geçenleri bilmiyorum ama hissedebiliyorum. Sizi Kule'nin içine sokacağım ve oradan çıkmanızı sağlayacağım. Bu yüzden henüz başarılı olamadım. Şimdi beni izleyin, Kule'ye giriş diğer tarafta."

Onu duyan devler yüzlerini buruşturup kaşlarını çattılar. Paiva, emin adımlarla onlardan uzaklaşırken bir Kule'ye bir de Kule'nin tersi yönünde ilerleyen McCool üzerinde gidip gelen gözleri, sonunda adamın üzerinde sabitlendi. Adam, Paiva'nın inatçılığı yüzünden kızgın duruyordu ama kendisini çabuk toparladı. Devlerle birlikte Paiva'yı izledi.

Paiva, mırıldanmaları duyuyordu. Onları Şeytan Kulesi'nden içeriye sokacağına inanıyorlardı ama o kadar turist çeken yapı, yalnızca insanları oyalamak için yükseltilmişti. Çeşitli bilimsel açıklamalar olduğu gibi hikâyeler de dilden dile geziniyordu ama Paiva artık doğrusunu öğrenmişti. Şeytan Kulesi, Yeraltı

Diyarı'nı işaretlemiş bir yapıydı ve insanların ilgisini aşağılarda değil, yukarılarda tutmayı amaçlıyordu. Göğe yükselen kayalar cehennemi nasıl simgelerdi?

Mitler, gerçek hikâyeleri korumak için uydurulmuş efsanelerdi.

"Burası bir Geçit." dedi Paiva. "Ben girişi açtığımda, bizi karşılayan doğrudan Otherworld'un cehennem tarafı olacak. Orada bizi bekleyen tehlikeler defterde yazıyordu ama onları nasıl aşacağımıza dair hiçbir bilgim yok. Dikkatli olun, lütfen."

Paiva, bir kez daha girişi tetikleyecek tepeciğe dokunup düşündü.

Olmak istediğim yer!

Zemin titredi, öbek ikiye ayrıldı ve cehennem geçidi açıldı.

Paiva, yüzüne vuran sıcaklıkla birlikte devlere döndü. "Cehenneme hoş geldiniz."

İçeri girdiklerinde, yüzlerine vuran sıcaklıktan korunmak için kollarını yüzlerine siper eden devler ağır adımlarla devam ettiler. Esen rüzgâr, alevlerin sıcağını taşıyor ve sanki özellikle onların üzerine doğru esiyordu. Paiva'nın tek bir saç teli bile kıpırdamazken, devler rüzgâra karşı yürümekte zorlanıyordu. Büyük dağların yamacındaydılar. Kendilerini koruyabilmek ve plan yapabilmek için buldukları dağ oyuğunun arasına doğru çekilip soluklandılar. Paiva, onların yüzlerindeki kızarıklığı gördüğünde nasıl da deli bir fikre kapıldıklarını anladı. Henüz girişte bile bu kadar etkileniyorlarsa, cehennem alevleri onları küle döndürebilirdi.

Burası, devler için uygun değildi.

Paiva, onlar kendilerine gelirken görmeyi beklediği Bekçi'yi aradı. Digywilydd gibi yüzsüz olmasını beklemiyordu ama devleri iblislerden ayırt edememesini umuyordu. Dağın zirvesinden onlara doğru sürüklenen bir karaltı fark etti. İşte şimdi başlıyordu.

Öne çıkıp bekledi. Karaltı büyüyerek yaklaşıyordu. Biçimsiz şekil yaklaştıkça surete büründü. Kıyafetlerden oluşan karaltının içinde bir beden var mıydı bilmiyordu ama kukuletasının önünü kapatan sisler yüzünün görünmesini engelliyordu. Elindeki tırpanı ustalıkla çevirip tam önünde tutarak Paiva'ya doğru yöneldi.

"El..."

Paiva, hemen yanına gelen Ludvig'i arkasında tutmaya gayret etti.

"Anlamadım Bekçi." dedi.

"El...in."

Paiva, zihnini zorladı ve defterde ellerinde beliren sarmal işaretin önemini hatırladı. Elini ters çevirdiğinde bir anda alevlerin içinde kalmış gibi sıcaklamıştı. Üç boynuzlu sarmal işareti gören Bekçi "Bal...de...ark...z..Pa...va! Ot...herw...rld'a gi...ri... y... apı...rsun," dedi. Titreyen sesi birkaç harfi yutuyordu. İsmini duyan Paiva, sırtından aşağı doğru inen bir ürpertiyle titredi. Onu tanıyordu! "Ya..nda bu..rya ait ol..myanlr var. De...vam etmk is..t..yor m..sun?"

Paiva, korkularının onu geri bastırmaması için direniyordu. "Evet." dedi kendisinden emin bir şekilde. Dörtlerin Otherworld için ne kadar önemli olduklarını biliyordu. Kanını kullanmanın vakti gelmişti. "Ve sen Karanlık Bekçi, benden ve dostlarımdan kimseye bahsetmeyeceksin."

Hırıltılar çıkaran Bekçi, tuhaf tıksırmalarının ardından "El.. btte." dedi. Geriye çekilirken, Paiva'ya fazla yaklaşmıştı. Bekçi'nin rüzgârı ona bazı uyarıları taşımıştı.

"Baldemar'ın soyu! Karanlık ve tehlikeli işler yapıyorsun. Soyundan ayrılma ama Dörtlere güvenme. Devler burada güçlü değil İblis'in Kızı. Cehennem alevleri onların bedenlerine acıkan bir canavar. Ve sen onları Dörtlere getirdin. Kurulan planların temellerine büyük bir darbe indiriyorsun. Emrini geri al ve ben de seni

korumak için gerekli gördüğüm bilgileri, gerekli gördüğüm kişilere anlatayım."

Tehlikeli bir istekti. Paiva, başını iki yana salladığında Bekçi bir kez daha konuştu. *"Sana değerli bilgiler vereceğim."*

Paiva, ruhunun çekildiğini hissetti. Bacakları dermansız kalmıştı ama artık bedeninin bir ağırlığı yoktu. Uçtuğunu hissediyordu. Aşağı doğru baktığında Otherworld'a giriş yaptıklarını gördü. Devler rüzgârınetkisiyle kollarını yüzlerine siper ediyordu. Zihnindeki ses, *"Henüz gerçekleşmedi."* dedi. *"Beni izle."*

Paiva, kendisini bir anda alevlerin ortasında buldu. Hiçbir şey hissetmiyordu. İlerlediği yolu izledi. Dağın zirvesinden geçiyordu. Lavlardan oluşan şelaleler vardı. Zemin kırmızı rengi gizleyen karaltılardan ibaretti. Sıcaklık göğe kadar ulaşmıştı. Dağın arka kısmında kurulmuş bir şehir vardı. Minik yapıların dışında büyük bir kule yükseliyordu. Tıpkı Tanrı Dağı'nda olduğu gibi gösterişli kulenin kimlere ait olduğunu anlamak zor değildi. Aşağı doğru yöneldiğinde, ayakları zemine bastı. Hâlâ hissedemiyordu ama kendisini yürümek için zorladı. Kayar gibi ilerliyordu. Karanlık Bekçi gibi hareket ediyordu, ellerini gözlerinin önüne getirdiğinde çığlık atmamak için zor dayanmıştı. O, Karanlık Bekçi'nin kendisiydi.

"Etrafa bak, İblis'in Kızı!" diye buyurdu ses. Kulenin zemininde taşlarına gömülmüş devasa hücreler fark etti. Pencerelerden görünen bedenler, İblislere oranla büyüktü.

Devler!

Bir kıpırtı ya da bir hisli, başını hücrelerden birine doğru çevirdi.

Devlerin hücresindeki iblisi fark etti. Kuyruğu vardı ve Paiva, onu bir akrebin zehrini atmak için kullandığı şekilde başının üstüne çıkardığını gördü. Sadece bir anlığına bulunduğu yere

bakan iblisin keskin bakışlarından ürkmüştü ama aynı zamanda zihnine sızan başka anılar içini ısıtmıştı. Onu tanıyordu.

"Bu Druce." dedi Paiva. Nereden bildiğini bilmiyordu ama emindi. Bu iblis, Ludvig'in onu uyardığı Druce'du.

Ses, *"Evet, o bir koruyucu."* dedi. *"Göründüğünden daha güçlü ve acımasızdır."*

"Evet, bunu daha önce duymuştum."

Oraya yönelmek istemişti ama Bekçi'nin farklı planları vardı. Devam etti. Kule'nin üst kısımlarına doğru ilerledi. Kanatlanmış iblisler her yerdeydi. İçinde büyüyen korku merakını alt etmeyi başaramıyordu. Paiva, daha fazlasını diledi. Kendisini bir anda Kule'nin içinde buldu. Mahsenleri andıran bir odaya girdi. Aleck'i gördüğünde öfkelendi. Bedensel hislerini yitirmiş olabilirdi ama duyguları hâlâ onunlaydı. İblis, öfkeliydi. Sıktığı yumruklarına eşlik eden küfürleri tek bir isimle bitiyordu: Druce.

Çok sık adını duyuyorum düşmanımın düşmanı, diye geçirdi zihninden. Bu ikisini dost yapar mıydı henüz bilmiyordu.

Yeniden ilerlediler. Kule'nin bazı katlarından geçip demir sürgülü bir kapının önünde durdular. Ses bir kez daha zihninde çınladı. *"İstersen içeriye girebilirsin."*

"Orada ne var?" diye sordu, Paiva. Tedbirli davranmayı sürdürmeye kararlıydı.

"Ancak girersen görebilirsin, İblis'in Kızı. Eğer geri dönmek istersen sadece düşünmen yeter.»

Paiva, kapıya baktı. Kendisine ait olmayan elini uzatıp derin bir nefes aldı. "Meraklı ve inatçı." dedi. Bir anda kendisini içeride bulmuştu. Alevlerle aydınlatılmış odanın içi loş ışıklara rağmen karanlık sayılırdı. İçerisi boştu. Duvarlara çivilenmiş kadınlar dışında...

Aman Tanrım! Bunlar, İblis'in Kızları mı?

Cehennemde Devler

Kendisini bir anda yeniden devlerin yanında buldu. Karşısında Karanlık Bekçi vardı. Neler olduğundan pek emin değildi ama büyük bir planın önemli ayaklarından biri olduğunu anlıyordu. Bekçi, yüzünü kaldırıp sislerin arasından kendisini ona gösterdi. Yanmış bir et parçası gibi görünen yüzü, parlak bir kırmızıyla ışıldıyordu. Neler olduğu hakkında henüz hiçbir şey bilmiyordu ama bir şeyleri anlamaya çok yaklaştığını hissediyordu.

Derin nefesler alan Paiva, kaldığı yerden devam etti:

"Ve sen Karanlık Bekçi, benden ve dostlarımdan kimseye bahsetmeyeceksin." Bundan artık emindi. Otherworld'a girdiklerini öğreneceklerdi ama Bekçi'den değil. Ona, güveniyordu.

Hırıltılar çıkaran Bekçi, tuhaf tıksırmalarının ardından "El.. btte." dedi. Geriye çekilirken Paiva'ya fazla yaklaşmıştı. Bekçi'nin rüzgârı ona bazı uyarıları taşıdı.

"Beklenen zaman sonunda gelip çattı. Doğrunun yanında yer al, İblis'in Kızı."

Önlerine serilen cehennem ülkesi alevlerin tomurcuklandığı bir mayın tarlası gibiydi. Bastığı yerlere dikkat etmeli ve devleri Kule'ye ulaştırmalıydı. Artık izleyeceği yolu biliyordu. Elini kaldırıp dağın zirvesini gösterdi. "Orayı aşmalıyız." dedi. "Kule hemen

arkasında ve devler Kule'nin zindanlarında tutuluyor. Zorlu bir kale ama oraya ulaşmak kadar zor olacağını sanmıyorum."

Ludvig, gösterdiği yöne bakıp biraz düşündü. "Dağı geçmek imkânsız görünüyor. Etrafından dolaşmalıyız." Zırhını düzeltip Paiva'nın yanına geçti. Paiva'yı izliyordu. Ondaki değişikliği hemen sezmişti. "İyi değilsin." dedi. "Gözümden kaçan ne oldu?"

Paiva, zamanın ötesine gitmiş ve aynı ana yeniden dönmüştü. Bu, tuhaf hissettirmeliydi belki de ama Otherworld'un işleyişine alışmaya başlamıştı. Ya da... Artık nereye ait olduğunu anlıyordu. Ludvig'in onu dâhil etmediği planları vardı. Şimdi Bekçi ile olanları ondan gizlemek kendisini kötü hissettirmişti. Ludvig'den hiçbir şey saklamak istemiyordu ama şimdilik bazı şeyleri gizli tutmaya karar verdi.

Ne olursa olsun beni terk etmene izin vermeyeceğim, Ludvig.

"Onlar Kule'de, Ludvig. Dörtlerin yaşadığı yerin mahzenlerinde." dedi. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bunu biliyorum. Diyar'ı tanıyorum. Buraya hiç gelmemiş olmama rağmen nereye gitmem gerektiğini biliyorum. Sadece korkuyorum."

Ludvig, tedbirli bir adımla ona yaklaşıp Paiva'nın hırçın saç tellerini düzelterek kulağının arkasına sıkıştırmaya çabaladı. "Buraya fazla alışma, Paiva." diye fısıldadı. "Olman gerektiği yer burası değil."

Onun bu yakınlığına karşılık vermeyi dileyen bedenine rağmen duruşunu değiştirmedi. "Şu anlık olmam gerektiği yer burası, Ludvig. Seni buradan çıkardığımızda, işte o zaman bu durum değişebilir."

Ludvig, onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Paiva'nın uzaklığına inat ifadesi bile yakınlığı arzulayan aç bir sevgili gibi görünüyordu. "Bundan sonrasını halledebilirim. Senden geri dönmeni istesem ve sen de beni dinlesen."

Paiva, sert bir adımla geri çekildi. Elleri boşlukta kalan Ludvig gözlerini sıkıca kapatıp açtı. Sabretmeye çalışıyordu ama bu defa Paiva ondan bir adım öndeydi. Burası Yeraltı Diyarı'ydı. Ludvig'in yabancı olduğu tek yer.

"Olmaz. Bensiz devam edemezsiniz. Etseniz bile onları kurtaramazsınız."

"Başka bir iblis bulurum ve onların iplerini çözmesi için ikna edebilirim. İnan bana, bunu yapabilirim. Güvende olmanı istiyorum. Keşke bana güvensen ve seni terk etmeyeceğime inansan."

"Terk etmeyi tanımla, Ludvig. Uzakta olman, bana geri dönmemen... Tutulduğun yerde beni düşünmen umurumda bile değil! Ölürken adımı fısıldaman bir işime yaramaz. Benim senin bütününe ihtiyacım var. Şimdi kafanda kurduğun tüm o saçmalıkları unut. Çünkü beni geride bırakmana izin vermeyeceğim." Ellerini onun omuzlarına yerleştirip zıplayarak bacaklarını beline doladı. Ludvig, diğer devleri umursamadan kahkaha atmıştı. "Küçük maymun."

Paiva, istediği öpücüğü aldıktan sonra, "Huysuz Dev." dedi. "Beni bırakmana izin vermeyeceğim."

İçerideydiler...

Yeraltı Diyarı'nda ilk kez devler geziyor, ayak izlerini bırakıyorlardı. Dağın yamacından ilerlemeyi sürdürdüler. Yorulmak nedir bilmiyorlardı. Paiva bile bacaklarının güç kaybetmemesine şaşkındı. Sanki saatler süren bir yürüyüşte değilmiş gibiydi. Ludvig'le birlikte önden gidiyordu. Devler etrafa bakarken, o zemine dikmişti gözlerini. Dağın yamacındaki kayalıklar dışındaki her yer alevlerle doluydu. Minik lav havuzları köpürüyor, devlere doğru uzanan alevden kırbaçlar neredeyse onlara ulaşıyordu.

Paiva, kendisinin geçtiği taraftaki lavların geri sinmiş bir düşman gibi sönüp gittiğini fark etmişti.

Ehlileştirilen cehennem alevleri ve onun hükümdarı.

Bunu nereden duymuştu, anımsayamadı. Eski yaşamı sanki hafızasından silinmeye başlıyordu. Bunu istemiyordu. Her anına sıkı sıkıya tutunmak ve hep aynı Paiva olarak kalmak istiyordu. Bir turist rehberi!

Buna gülebilirdi. Cehennemin içine düzenlediği bir turdaydı ve bu defa tanıtım yaptığı kişiler devlerdi. En azından artık hayatı monotonluğun tekdüze zorlama yaşamından ayrılıyordu. Artık bir günü diğerine benzemiyor ve her defasında tehlikelere rağmen mutlu olmayı başarıyordu. Bu yüzden anlıyordu, olmak istediği yeri bulmuştu. Yanında sert adımlarla yürüyen Ludvig'e yan gözle baktı. Doğrudan ileriye diktiği gözleri keskindi. Yüzü sert bir ifade ile şekillenmişti. Bu görmeyi arzuladığı Ludvig değildi ama şu an tam olarak bu Ludvig'e ihtiyaç duyuyordu. Devleri o zindanlardan kurtarmak kesinlikle zorlu olacaktı.

Dağın arkasını görmeye başlamışlardı. Diyar'ın yerleşim yeri artık çok uzaklarında değildi. Paiva, yükselen alevleri gördüğünde duraksadı. Adımları artık çok istekli değildi, bacakları gücünü yitirmemişti ama devam etmek konusunda tereddütlüydü. Lav havuzlarından yukarı sıçrayan alevler bir havai fişek gibi patlayıp dört yana saçılıyordu.

"Umarım zırhlarınız sizi yeteri kadar koruyabilir." dedi Paiva.

Mark, omuzlarını silkerek, "Bu alevler bize zarar veremez." dedi.

Greg, parmağını ileriye doğru uzatıp devasa yapıyı gösterdi. "Ama oradakiler verir." diyerek, ürperdiğini belli etmek istercesine bedenini titretti.

Kule'nin etrafı cehennem alevleriyle sarılmıştı. Göğe yükselen yapıyı alevler takip ediyor ve hiç durmadan ateşlenen bir

haberleşme fişeği gibi etrafı aydınlatıyordu. Kasvetli ve karanlık Diyar, cehennem alevlerinin aydınlığı ile görünür kılınırken kötülük de onunla birlikte etrafa yayılmıştı.

"Kule'yi çıkmak zorunda değiliz." dedi Paiva. "Devler alt katta tutuluyor."

"Çok emin konuşuyorsun. Bunu nereden bilebilirsin ki?" dedi Lola. Sorgulayıcı bakışları düşmanca değildi. Daha çok güvenmek için yanıp tutuşuyormuş gibi görünüyorlardı. "Buraya daha önce hiç gelmediğini sanıyordum."

"Gelmedim ama biliyorum."

Pek güven veren bir konuşma değildi ama Paiva daha fazlasını söyleyemezdi. Onları girişte bırakıp Bekçi ile birlikte zamanın ötesine geçtiğinden bahsedemezdi. Tüm Diyar'ı gezip neyin nerede olduğunu ezberlemiş olduğunu söyleseydi, devler bile onun çıldırmış olduğunu düşünebilir ya da daha kötüsü onun iblis yanını istemediği kadar fazla hatırlayabilirlerdi.

Lola'ya daha fazlasını söyleyemezdi belki ama ona güven vermek için gülümseyip dost olduğunu hatırlatmak istemişti. Tam bu kısımda ise birden çok patlama aynı anda gümbürdedi. Alevler bir yağmur gibi üzerlerine doğru yağarken, devler kendilerini korumak için kollarını yüzlerine siper ettiler. Düşünmeye yetecek kadar zaman bile yoktu. Bu yüzden Paiva ellerini yukarı kaldırıp, "Dur!" diye bağırdı. Sesi göğe yükseldi, çoğaldı ve ilerledi. Alevler bir anda sönüp siyah küllere dönerken, devlerin tamamı ona korkuyla bakıyordu. İşte bahsettiği iblis yanı kesinlikle buydu.

Derin nefesler alan Paiva, "Çabuk!" diye bağırdı. "İlerleyin ve asla durmayın."

Devler aldıkları emre uyarken Ludvig, elini Paiva'ya uzattı. *Bu senden korkmuyorum ya da senden uzak duracağım kadar tuhaf değilsin,* demek istemesi gibiydi. Ya da *seni seviyorum!*

Paiva, bu fikirle keyiflendi. Bunu istiyordu. Ludvig'in söylediği gibi onu yüzyıllar boyunca ve üstelik her yerde sevmesini istiyordu.

Cehennemin ortasındayken bile.

Birlikte yürümeyi sürdürdüler. Dağın yamacı derin bir çukurla son bulmuştu. Yükselen kayalıkların dibine birikmiş lavlar öfkeyle gürüldüyordu. Ayaklarının altındaki bazalt kayalar içerideki alevleri hapsetmiş saklarken, tehlikeli bir görüntü sergiliyordu. Her an tuzla buza dönüşüp alevleri serbest bırakacakmış gibi tehdit oluşturuyordu.

Alevlerin saçılması son bulmuş olabilirdi ama gökyüzünden gelen tek tehlike onlar değildi. Daha beteri Asillerdi.

Kanatları havayı döverken,rüzgârın uğultusunu andıran sesler çıkarıyorlardı. Aşağı doğru inişe geçmişlerdi. Devler, etrafa dağılıp tehlikeyi beklediler. Ludvig, Paiva'yı arkasında tutmaya çalışırken küfürler savuruyor ve onu Yeraltı Diyarı'na soktuğu için kendisine kızıyordu.

Doğrudan üstlerine gelen Asil, yanlış bir kararla kendisine Ludvig'i seçmişti. Henüz yere iniş yapamadan yukarı zıplayan devin ellerine düştü. Ludvig, doğrudan kanatlarına yönelip onları yırtıp iblisi bir köşeye atarken, acı çığlıklar çoğalmaya başlamıştı. Devler, büyük bir gürültü ile savaşıyor ve sayıca azınlıkta olmanın pek de önemli olmadığını kanıtlıyordu.

Asillerin gelişiyle birlikte kayaların arasından dışarı çıkmayı başaran alevler çoğalıp şekle büründü. Öncülerden çok daha tiksindirici görünen yaratıklar alevlerden doğuyor gibiydi. Düz suratları bir çekici andırıyordu. Kolları dizlerinin altına kadar ulaşıyor, kambur yürüyüşlerine rağmen hızlı ve çevik davranıyorlardı. Bir kuyuyu andıran ağızlarından anlamsız kelimeler çıkarken, gürültüleri rahatsız edici boyutlara ulaşmıştı.

Ludvig, alevlerden doğan yaratıklara doğru dönüp yumruğunu yukarı kaldırdı. Onun işaretiyle birlikte hep bir ağızdan

bağıran devler, "Tanrı'nın Çocukları!" diye haykırdı. Paiva, kendisini izlediği filmlerin içine çekilmiş gibi hissediyordu. Sadece yüze yakın devle birlikteydi ve onlar binlerce askerin çıkarabileceği gürültüyü çıkarıyordu.

Yaratıklar, Asilleri geride bırakıp koşmaya başladı. Elleri koşarken yere değiyor ve sürtünme çakmak taşı gibi kıvılcımlar çıkarıyordu. Devler ön safları doldurup Paiva'yı geride bıraktı. Bir tür koruma hattı gibi etten duvarın gerisinde kalmıştı. Burnundan soluyordu. Kızgındı, ilk defa öfkesi içinde kabaran bir fırtınaya dönüşmüştü. Alevden doğanların hızları artarken, Paiva kendisine bulduğu boşluktan sızıp öne geçti. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama hissediyordu.

Onun ortaya çıkmasıyla birlikte yaratıklar yavaşlamış ancak ilerleyişlerine son vermemişti. Ludvig, "Paiva!" diye bağırdı. "Geride duracaksın!"

Ancak kadın elini kaldırıp yaratıklara, "Durun!" emrini verdi.

En öndeki Alevden doğan önce hırıltılar çıkardı ve ardından başını istemsizce eğerek sanki Paiva'yı selamladı. "Diyar'ın koruyucu kanı." dedi. "Emriniz geçersizdir."

Paiva, ne diyeceğini bilememişti. Onlara verdiği emre uymalarını beklediğini biliyordu ama şimdi ne yapması gerektiğinden emin değildi. Alevler ona itaat etmek zorundaydı.

"Ben Dörtle..."

"Kızısınız." diye tamamladı onu, yaratık. "Ancak biz emirleri Balor'dan alırız. Bugün buraya gelen her devin kanı akıtılacak ve ödül olarak fâni dünya bize sunulacak."

Aman Tanrım! Paiva, tehlikenin sadece Yeraltı Diyarı ile sınırlı kalmayacağını öğrendiği anda, elinde beceriksizce tutmaya çalıştığı gücünü yitirdiğini hissetti. Sanki her şey bitmişti, sona ermiş ve onlar kaybetmişti. Bu yaratıkların dünyaya ulaşması demek her şeyin sonuydu.

Onun sarsıldığı anda tam yanında beliren Ludvig, Paiva'yı belinden kavrayıp yeniden gerilere bıraktı ve saldırdı. Yaratıklar uzun kollarından sıçrattıkları alevlere sahipti ama devlerde çok daha güçlü bir şey vardı: İnanç. Kazanmak ya da kaybetmekten daha önemli bir şeye inanıyorlardı. Onurlu bir ölüme inanıyorlardı. Ve onların onurları, yaratıkları Diyar'ın dışına çıkarmayacaktı.

Birbirine karışan iki grup kanlı bir mücadelenin içine girmişti. Yaratıklar alevlerine sığınmaya fırsat bulamadan iri eller tarafından ikiye ayrılıyor ve bir lav gibi akıp giden bedenlerinden bir başka yaratık doğuyordu.

Mark, öne doğru atıldı. "Bitmeyecekler!" diye bağırdı. "Burayı idare edebiliriz. Siz onları kurtarın!"

Ludvig'in gözlerindeki çaresizlik Paiva'yı ürkütmüştü. Suçluluk duyuyordu. Onları buraya getiren Paiva olsa da Ludvig buna izin verdiği için pişmandı. Ancak iyi bir liderin alacağı karar durmak değildi. Bu yüzden yanında daha az devle ilerlemeye devam etti. Kule'ye yaklaşmışlardı ve artık iblisler burada olduklarını biliyordu.

Kule'nin etrafı rüzgârın taşıdığı alazlanmış alevlerle çevriliydi. "En alt kat!" diye bağırdı Paiva. Ludvig, onun elini tutmuş mümkün olduğunca hızla giderken, karşılarına çıkan grubun sakin ama etkili görüntüsüyle duraksadı. Kanatları kapalı olsa da kuyrukları tehlikeli şekilde yukarı kalkmış duran iblisler bir akrebin saldırı pozisyonunu almıştı. En önde ise Ludvig'in görmeyi hiç istemediği kişi vardı.

Druce.

"Merhaba, McCool. Biz de gelmeni bekliyorduk," dedi Druce. Bir dostu selamlar gibi konuşsa da bir düşmana bakarcasına kesif bir öfke taşıyordu. Kanatları hafifçe açılıp kapanıyordu. Başını yana eğmişti. Yüzünde asılı kalmış alaycı bir gülümseme taşıyordu. Kuyruğu henüz tehlikeyi temsil etmiyordu.

"Geciktim." dedi Ludvig sakinlikle. Az önce iblisleri ikiye ayırıp yok eden kendisi değilmiş gibi sakin ve kontrollüydü. "Telafi edeceğime emin olabilirsin."

Dudaklarını aşağı sarkıtıp yüzünü ifadesiz tutmaya çalışan Druce, Paiva'ya baktığında gözlerini kıstı. "Demek sonunda gerçeklikte karşılaştık. Merhaba Paiva." dedi. Sesi buyurgan çıkıyordu ama onun şaşkınlığını Paiva bile sezmişti. "Buraya gelmeyi göze alabildiğine göre ya çok aptalsın ya da güçlerinin farkına vardın. Hangisi, İblis'in Kızı?"

Paiva, ona cevap verip vermemek arasında kalmıştı. "Ben onunlayım." diyebildi.

Druce'un gözü Ludvig'in üzerine döndüğünde, gülümsemeye benzer bir ses çıkardı. "Tabii öylesin. Bu, beni keyiflendiriyor. Aleck'in sana sahip olma arzusu ve senin onun yerine bir devi tercih etmen ben de güzel hisler uyandırıyor,*kardeşim*."

"Ne?" Paiva, Druce'a bakmak yerine cevapları Ludvig'de aramıştı. Adam gözlerini Druce'dan çekmeye cesaret edemiyor ama Paiva'ya bakmak için can atıyor gibi kararsızlıkla gözlerini oynatıyordu.

Druce öne doğru adım attığında Ludvig, Paiva'yı geri çekmek istemişti ancak buna fırsat bulamadan zaman yavaşladı. Paiva, bir kez daha zamanın ötesine doğru çekilmeye başladı.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Druce! Seni hatırlıyorum."

"Zamansızlığa tekrar hoş geldin, kardeşim. Burası geçmişin ve geleceğinin tam ortası... Anımsayacağın ya da unutmak isteyeceğin anları bırakabileceğin ya da yanında götürebileceğin yer. Burası daima geldiğin ama asla hatırlamadığın yer. Hatırlayacaksın, Paiva."

"Bir şeyleri bekliyorum. Yapmam gereken görevler varmış gibi hissediyorum. Söylesene, neyi bekliyorum?" diye sordu, Paiva.

Paiva, ellerine baktı. Üzerini yoklayıp kendi etrafında döndü. Bu defa Bekçi değil, Druce'un kendisi olmuştu. Kuyruğu bacaklarına dolanırken, adamın sesi gülümsemeyle çınladı. Bir anda bedenin içinden süzülüp dışarı çıktı. Artık tamamen kendisi gibiydi. Kendi bedeni, kendi kıyafetleri içindeydi. Cismen buradaydı ama bir hayal âleminde geziniyormuş gibi süzülüyordu tüm anılar. Paiva, her birini yakalamak istercesine bakıyordu.

"Paiva, gücün içinde büyüyor. Onu hissetmeli ve artık özgür bırakmalısın. Eğer fâni dünyada zamansızlık içinde geçirdiğin anları hatırlarsan her şeyi biliyor olacaksın. Diyar seni engelliyor, Paiva. Burayı hatırlamanı engelliyor. Daha önce beni anımsaman hiç bu kadar uzun sürmemişti. Çabuk hatırlamana ihtiyacım var, kardeşim. Burada uzun süre kalamam. Senin aksine burada yapabildiklerim sınırlı. Burayı hatırla, beni de hatırlamış olacaksın ve ne yapman gerektiğini bileceksin. Eskisi gibi beni hatırlamana ihtiyacım var."

Paiva, gözlerinin önüne gelen bazı imgeler gördü. Zincirlenmiş kızlar, zulüm ve işkence gören kardeşler.

"Yapamıyorum. Sadece..."

"Şimdi değil, Paiva. Zamanı geldiğinde hatırlayacaksın. Zamansızlığın dışında tüm anıların gelip seni bulacak. Şimdi buna cesaret edemem. Artık plan aktif... Hareket başladı. Bir seçim yapmak zorundasın. Fâni yaşamın geride kaldı, küçük kardeş. Şimdi ölümsüzlüğün başlıyor. Zamanı geldiğinde hatırlamana ihtiyacım var."

Paiva, kaşlarını çattı. Zihni içinde bir çark var gibiydi. Ne kadar zorlarsa zorlasın paslı demirler hareket etmiyordu.

"Dene Paiva!" dedi Druce'un sesi kızgınlıkla ve bir anda zihnini terk etti. Yeniden geri döndüğünde Druce, Ludvig'e bakıyordu.

"Merhaba, McCool. Biz de gelmeni bekliyorduk."

"Geciktim." dedi Ludvig sakinlikle. "Telafi edeceğime emin olabilirsin."

"Bundan eminim." dedi Durce. Sadece küçük bir an Paiva'ya bakıp göz kırptı.

Ludvig çok geç kaldığını düşünüyordu. Paiva'yı buradan çıkarmalıydı. Druce Moore, devlerin değil sadece Paiva'nın peşindeydi.

"Onu sana vermeyeceğim Druce."

"Öyle mi? Belki benim elimde de sana ait bir şey vardır. Kardeşler konusunda ne kadar da şanslıyız Mikell. İkisi de küçük, minik tanrıcık." dedi ve Ludvig'in üzerine atıldı.

İblislerin Tanrıları, devlerin Tanrılarını hedef almıştı. Ludvig, Cora ve Greg en öndeydi. Lucas, Paiva'yı geride tutmaya çalışıyordu. Bir an için Cora'nın yere düştüğünü gördü. Adamın soluk benizli görüntüsü daha da sararıp olan rengini bile yitirmeye başladı.

"Burada kal Turist Rehberi." dedi Lucas. "Lütfen, burada kal."

Cora, yerden kalkarken savaş naraları atmayı sürdürdü. Üzerindeki çelik sanki eğrilip bükülmüş ve yumuşamıştı. İblisler alevlerini kullanıyordu. Cora, karşısında duran iblisin üzerine yürümeye başladığında, Lucas ondan önce davranarak iblisi boynundan tuttuğu gibi havaya fırlattı. Kanatlarını son anda açan iblis göğe yükselip yeniden dalışa geçti. Cora, yara almıştı. Lucas onu uzak tutmaya çalışırken, iblise zamanında müdahale edemedi. İkisi birden iblisin darbesiyle yere yığıldı.

Ludvig, Druce ile savaşıyordu. İblis, aralarındaki en iyi savaşçı olduğunu kanıtlamıştı. Bir devin karşısında duruşunu bozmayan tek iblis oydu. Henüz göğe yükselmemiş, Ludvig'e tıpkı onun gibi yumruklarıyla karşılık vermişti. Çevik hareketlerle Ludvig'in iri yumruklarından kaçıyor ve bir oyun oynar gibi sürekli yer değiştiriyordu. Kanatları açıktı ve onları bir kılıç

gibi kullanıyordu ama en ürkütücü olan kuyruğuydu. Öldürücü darbeyi onunla indireceğini biliyordu, Paiva.

Lucas, "Zamanı geldi, Mikell." diye bağırdı. "İşler pek iç açıcı değil."

Ludvig, etrafına baktı. Devler savaşmayı sürdürse de geride bıraktıkları onları izlememişti. Alevlerden doğanlar buraya da ulaşmıştı. Kayıpları çoktu ve buradan sağ kurtulmanın tek yolu önemsediklerini buradan göndermekti.

Ludvig hızla başını salladı ve Druce'un saldırılarından fırsat bulduğu anda, "Kraliçe!" diye seslendi. Kuzgun büyük bir gürültü eşliğinde uzaklardan kendisini belli ederek uçmayı sürdürdü. Paiva, neler olduğunu anlayamıyordu ama Ludvig'in planını şimdi uygulamaya koyduğundan emindi.

Kuş önlerinde uçmayı sürdürürken, sadece Ludvig'e bakıyordu. "Şimdi Kuzgun! Geçit'i aç! Paiva için! Paiva ve Cora için!"

"Ne? Hayır!" Cora'nın haykırışıyla birlikte Lucas, onu belinden sarıp uzaklaşmasını engelledi. Greg ve Angus, yanındaki devlerle birlikte iblisleri onlardan uzak tutmaya çalışıyordu. Kadının çırpınışları bir dağın hareket etmesi gibi sarsıcıydı.

Kuzgun onlara doğru bakarken, kanatlarını çırpmayı sürdürdü. Büyümeye başladı ve bir insan formuna yakın evrilmiş bedeniyle Paiva'ya baktı. İri gagası kıpırdamıştı. Bu bir özür olabilirdi ama Paiva'nın umurunda bile değildi. Buradan gönderilmeyecekti. Direnmeden asla teslim olmayacaktı.

Kraliçe, kanatlarını çırpmayı sürdürürken zaman bir kez daha yavaşlamıştı ancak bu defa gerçekliğin içinde kalmayı sürdürdüler. İblisler görünmeyen bir kalkanın dışında kalmış ve hareketleri saniyelerin milyonlarca parçaya ayrılmasıyla birlikte yavaşlamıştı. Kuzgunun arkasında beliren sarmal işaret üç boynuza dönüştü. Geçit minik bir açıklıktan ibaretken, büyümeye başladı.

Ludvig, Paiva yerine Cora'nın yanına gidip ellerini onun yüzüne yerleştirdi. Kıza yaklaşmış ve sevgiyle bakmaya başlamıştı. "Onu korumalısın, Cora." dedi. Sakinleşen Cora gözyaşlarıyla birlikte onu dinlemeye başladı. "Onu buradan uzaklaştıracaksın. Sadece sana güvenebilirim."

"Ölürsünüz." diye fısıldadı Cora.

"Belki ama onun yaşamasını istiyorum."

"Ve benim." dedi. Gözleri Lucas'ı bulmuştu. "Bu çok adice bir şey... Geride kalmak ve yüzyıllar boyunca kendimden nefret etmek. Buna sebep olacaksınız."

"Paiva'yı kurtarmak zorundasın. Bunu kimseden isteyemem." dedi Ludvig bir kez daha. "Biliyorsun, Cora. Onu kurtarmak zorundayım. Bana yardım etmelisin."

Paiva'ya bakmaktan kaçınıyordu. Onu yok saymasına dayanamayan genç kadın, hıçkırıklarının arasından çıkan hakaretlerinin boyutunu artırdı.

"Seni adi pislik Dev! Söz vermiştin! Beni terk etmeyeceğine söz vermiştin."

"Bu tek yol!" diye bağırdı, Ludvig. İlk defa öfkesinin tamamı Paiva'ya yönelmişti. "Ölmeni istemiyorum, Küçük Şeytan. Gerekirse benden nefret edebilirsin ama bu senin ölmenden daha iyidir. Seni terk ettiğimi düşünmek istiyorsan öyle olsun. Seni terk ediyorum! Yaşaman için."

Paiva hıçkırdı ama henüz gözyaşlarına akması için izin vermemişti. Hâlâ direniyordu. "Ama seni unutmamı sağlayamazsın." dedi. Bir zafer kazanmış gibiydi.

"Sağlarım." dedi Ludvig, en az Paiva kadar üzgündü. Yeniden Cora'ya baktı. "Her şeyi ayarladım. Onu evine götüreceksin ve... Beni... Hepimizi unutmasını sağlayacaksın. Daha önce olmayan bir şey değil. Bu başına sıklıkla geliyor. Bu yüzden anı kaybını sorgulamayacak." Paiva'ya baktı. Üzgün müydü? Olmalıydı.

"Belki psikolog adını verdiği arkadaşını arayacak ama o kadar. Liam'ın her şeyden haberi var. Onları korumaya aldım, tabii Paiva'yı da. Ancak planlarım tutmazsa ve başarılı olamazsam Paiva için dönebilirler Cora, işte o zaman..."

"Merak etme. Babam bu defa bize yardım etmek zorunda kalır."

Paiva, Cora'nın teslim oluşuyla kendisini yalnız hissetmeye başlamıştı. Kaybediyordu.

"Hayır, hayır. Ludvig, yapma. Gidemem. Gitsem bile seni asla unutmayacağım! Duydun mu beni? Seni unutmamı sağlayamayacaksın ve tüm öfkem üzerinde olacak."

"Unutacaksın, Küçük Şeytan. Paiva Köksoy, bir turist rehberi. Hem de en iyisi. Hikâyeler anlatmaya devam edecek."

Paiva, sonunda öfkesini gözyaşlarına dönüştürdü. Ağlıyordu. "Hikâye anlatmak istemiyorum. Seni istiyorum, adi Dev!"

Kuzgunun açtığı geçit genişlemişti. İblislerin hareketleri henüz yavaşlıktan kurtulamamıştı ama görünmeyen o kalkanı zorluyorlardı.

"Bu Geçit'i Kraliçe açtı Paiva ama o kapatamaz, sen gidene kadar Geçit açık kalacak. Eğer gitmezsen ve Geçit açık kalırsa zebaniler fâni yaşama sızar. Gitmelisin, Küçük Şeytan." dedi. "Güzel yanından bak. Artık şekerleme yiyebileceksin."

Anılar zihninde hızla akıp giderken birinde duraksadı. Hatırlıyordu.

"Tamam. Sen hayatımdan çıkana kadar hiç şekerleme yemeyeceğime söz veriyorum. Senden kurtulduğumda, şekerleme partisi vereceğim ama."

Paiva, eski anılarda oyalanabilirdi. Ludvig hatırladığını anlayınca, "Partide iyi eğlenceler, *bebeğim*." dedi. "Şimdi git ve şu lanet Geçit'i kapat. Dünyanı kurtarmalısın, Paiva. Bu bizden daha önemli..."

"Bu çok adi bir plan!" diye bağırdı Paiva. "Beni mecbur bıraktığın her şey çok boktan! Seni unutmayacağım ve McCool, seni asla affetmeyeceğim!"

Çığlığı Yeraltı Diyarı'nın tamamını kaplamıştı. İlerledi. Kraliçe'nin açtığı Geçit'e baktı. Bunu anımsıyordu. Ölüm gücünü elinde tutan her varlık Geçit'i açabilirdi. Cehenneme verdiği cana karşılık cehennemden istediğini alabilirdi. Paiva, Geçit'ten giren Ben ve tanımadığı bir deve baktı. Ludvig'in planı başından beri buydu. Ben'i yolculuk boyunca zapt edemeyecekti. Bu yüzden onu taşımak yerine Paiva'yı taşımıştı. Neden Ben'i sormak hiç aklına gelmemişti ki?

Ben, zincirlenmiş ve hırpalanmıştı. Yüzünde Paiva'nın nefret ettiği o çokbilmiş gülümseme vardı. İblislerin onu kurtaracağını sanıyordu ama yanılıyordu. Ben, asla bir iblis kadar kurnaz olamazdı.

Cehennem zebanileri, düz ve çirkin yüzleriyle onu izliyordu. Zaman eski hızına kavuşmak üzereydi. Her şey normale döndüğünde, zebaniler Geçit'e akın edecekti. Druce, Paiva'ya diktiği gözlerine ilk defa bir duygu belirtisi yerleştirdi. Öfkeli değildi. Bir sevgi göstergesi de değildi ama Paiva, ona dikilen gözlerde nefret görmemişti. Bu neydi, bir gurur mu?

"İyi şanslar, İblis'in Kızı!" diye seslendi, Druce. "McCool bana emanet, *kardeşim*." Zaman hızına kavuştu. Zebaniler, devlerin etrafını sardı. Ludvig, Lucas ve Greg savaşmaya başlamıştı. Direneceklerdi ama Paiva güçlerinin sınırsız olmadığını biliyordu.

"Yüzyıllar sürecekti." diye mırıldandı Paiva ve gözlerini Ludvig'den ayırıp Geçit'e yöneldi. Geçit'e tırmanmak isteyen zebanilerden önce ilerleyip lanet girişi kapatacak sözleri fısıldadı. "Yeraltı gizli kalmalı."

Sadece bir an için Ludvig'i görebildi. Ona dokunmak için birçok şey feda edebilirdi ama fâni dünyayı değil. Ludvig, biliyordu. Onu göndermenin planını yapmış ve başarılı olmuştu.

Geçit onları içine çekip bir anda kapandığında, uçsuz bir boşlukta düşüyor gibi hissetmişti. Düşüş uzun sürmemişti. Bedeni sert zeminle buluştuğunda, Paiva sessizliğin içinde buldu kendisini. Sadece bir su damlası sesi işitiyordu. Rutubetli bir yerde olmalıydı. Gözlerini düşüşün etkisiyle kapatmıştı. Yeniden açmak ve dünyayı görmek istemedi. Onsuz bunu başarabileceğinden emin değildi. Dönmek istediği yaşamı bile Ludvig olmadan tatsız bir yemek gibi gelecekti ona. Yaşamak için yiyecek, içecek ve havayı soluyacaktı ama içinde zevke dair hiçbir duygu barındırmayacaktı.

"Bu kâbus olmalı." diye fısıldadı.

"Öyle olmasını sağlayacağım, Paiva."

Cora, sarsılmıştı. Bedeni aldığı darbelerle yara içinde kalmıştı. Sözlerinin ağırlığı yaralarından daha fazla yoruyor gibiydi onu.

"Haberin yoktu." dedi Paiva, ona.

"Hayır, yoktu. Lucas ve Mikell'in planı. İlk kez benden gizli iş çeviriyorlar."

"Yaşamıma hoş geldin, Cora."

Cora içinde bulundukları durumda gülmeye en yakın sesi çıkardı. Ayağa kalkmıştı. Etrafa göz gezdirip derin bir nefes aldı. Hava mı? Hayır, Cora da tıpkı Paiva gibi acı soluyordu.

"Bana her şeyi unutturacak mısın?" diye sordu, Paiva. "Bunu gerçekten yapacak mısın? Kız arkadaşlar bunu yapmaz, Cora."

"Söz verdim. Seni koruyacağım. Unutman için elimden geleni yapacağım." Duraksadı. Onun önünde diz çöktü. "Bak, güçlerinin sınırını bilmiyorum ama bu senin elinde. Neyi hatırlamak istiyorsun, Turist Rehberi Paiva Köksoy?"

"Sizin hayatıma dâhil olduğunuzu hatırlamak istiyorum."

"İkisi birden olmaz. Belki de Mikell haklıdır, Paiva. Bizsiz daha iyi olacaksın, küçük arkadaşım ve ben seni asla unutmayacağım. Mikell de unutmayacak, Paiva. Bu işe yarar mı bilmiyorum ama o seni önemsiyordu."

Bedeni bitkin düşmüştü. Bu yüzden duruşunu değiştiremedi ama yüzündeki öfke ve omuzlarını dikleştirme çabasıyla vakar bir duruş sergilemeye çalıştı. "İşe yaramaz. Onunla olmalıydım."

"Ölürdün."

"Umurumda değil!"

Cora, yeniden ayağa kalkıp sırtını duvara yasladı. Ellerini dizlerine yerleştirip derin nefesler aldı. "Bu, senin iyiliğin için. Şimdi uyuman lazım... Çünkü Otherword'da dönüp dağıtmam gereken bir ev var. Keşke senin gibi her şeyi unutabilseydim. Sen ikimiz arasında şanslı olansın. Şimdi kapat gözlerini."

Paiva, onun sözünü dinledi. Yorgundu. Ludvig olmadan hiçbir yerde olmak istemiyordu. Artık herhangi bir yere ait değildi. Gözlerini kapatırken, "Neredeyiz?" diye sordu. "Kendimi bilmediğim bir yerde bulursam aklımı kaçırabilirim."

"Seni evine bırakacağım. Eski düzeni sağlamış olacağım. Etrafında bizi hatırlayan kimse olmayacak."

"Bu çok acı." dedi. "Nereye geldik?"

"Sence?"

Paiva, nerede olduklarını biliyordu. Derin bir nefes alıp tuzlu havayı içine çekti.

"Devler Geçidi!"

Zamansızlığın İçinde

Güneş, gecenin puslu perdesinden dışarı çıkmış ve yüzünü tüm dünyaya göstermişti. Sabahın en güzel çalar saat melodisiydi kuşların şakıması. Aydınlık, uyanma vaktinin habercisiydi.

Gözlerini uykunun ağırlığından kurtarmak için hızla açan Paiva, kollarını başının üzerine kaldırıp bedenini çarpık bir şekle sokarak gerindi. Hareketsizlik bedenini kaskatı kesiyordu. Paiva kendisi için daima, "Uyku için yaratılmamışım." derdi. Uykusunda dinlenemediği gibi gördüğü tuhaf rüyalar yüzünden daima yorgunluk çekerdi. Profesyonel yardım almasına rağmen aldığı ilaçlar bile ne daha fazla ne de daha huzurlu uyumasını sağlamıştı. Artık oluruna bırakmış ve yorgunluğu ile baş edebilmek için daha fazla çalışmaya başlamıştı. Hareket etmek ona iyi geliyordu.

Perdenin bıraktığı ince aralıktan içeri sızan gün ışığının çizgisini izledi. Kırışmış çarşaflarının arasından kurtulup ayaklarını evinin taş zeminine değdirdi. Sıcak bir gün olacaktı. Taşlar bile soğukluğunu yitirmişti. Ayağa kalktıktan sonra bir kez daha kollarını kaldırıp bedenini çarpık bir şekle sokarak gerindi. Hayır, iyi uyuyamamıştı.

Duşun sıcaklığını ayarlayıp üzerindeki yıpranmış ince geceliğini çıkardı. Su iyi gelmişti. Bir süre suyun altında bekledi.

Duştan çıkarken, bedeninden damlayan sulara aldırmadı. Aynanın buğusunu eliyle silip gülümsedi. Üzerine sardığı havluyla birlikte mutfağına gitti. Buzdolabı tıka basa doluydu. Kayıp anılar sonrası genelde böyle olmazdı. Bu değişiklik hoşuna gitti. Tezgâhın üzerindeki kavanozu eline alıp içini açtı. Şekerlemeler.

Bir sürü şekerleme.

Birini açıp ağzına atmak üzereyken vazgeçti. Hemen giyinip saçlarını kuruladı. Basit bir örgüyle yandan sarkıttığı saçlarına hoşnutsuzlukla baktı. Yine de iş göreceğine inanıyordu. Orta sehpasının üzerindeki telefonu alıp Niall'i aradı. Telefonu değişmişti. Zaten çok sık telefon kaybediyordu. Liam her şeyi ayarlamak için her zaman yakınındaydı. Tanrı'ya şükür!

"Selam." dedi adamın şaşkın sesinin aksine keyifle. "Nasılsın?"

"Sesini duyunca çok daha iyi oldum, Paiva. Nerelerdeydin?"

"Her zamanki ben işte... Niall, bugün işe gelemeyeceğim ama arabaya ihtiyacım var."

Adam kısacık bir aradan sonra, "Tabii ki." dedi. "Hemen Liam'la gönderiyorum."

"Harika. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattıktan sonra sandviçlerini hazırlamaya koyuldu. Keyifli bir melodi eşliğinde iş yaparken kendisini zinde ve dinç hissediyordu. Kısa bir süre sonra kapısı çalındığında, her zamanki gibi onun imdadına yetişen Liam karşısındaydı.

"Nasılsın, Koca Adam?" diye sordu.

Ağırlığını bir ayağından öbürüne veren Liam, Paiva'yı dikkatle inceledi. "Seni böyle görmek iyi hissettirdi. Ben aynı durumda değilim ama. Sofia canıma okuyor, Paiva. Sürekli canı bir şeyler çekiyor."

"Hamileler böyledir." dedi Paiva, keyifle. "Tara'da neler çektiğini hatırlatırım."

"Evet haklısın. Şikâyetçi değilim ama çok yorgunum."

Paiva, şen bir kahkaha atıp parmak uçlarında yükseldi. Arkadaşının yanağına bir öpücük bırakıp elindeki araba anahtarlarını kaptı ve yerine bir sandviç bıraktı.

"Diğerleri kime?" diye sordu Liam.

"Sandviç severlere." dedi Paiva. Dışarı çıkıp her zamanki gibi kahvesini almaya gitti. İçerisi kalabalıktı. Kasada tanıdık yüzü görüp neşeyle, "Merhaba." dedi. "Biliyor musun Lena, seni özlemiş gibi hissediyorum. Ne kadardır görüşemedik..." Gözlerini kısıp hesap yapıyormuş gibi göründü. Tam da düşündüğü gibi Lena zamanı onun yerine söylemişti.

"Bir ayı geçti, Paiva. Kahvelerim olmadan nasıl hayatta kalmayı başardın?"

"Kalamamış gibi hissediyorum. O yüzden..."

"Her zamankinden mi?" diye sordu kız. "Hemen hazırlıyorum."

"Evet ama iki tane olsun lütfen."

"Tamamdır."

Kahvelerini alıp sakarlıklarının biri diğerini kovalayarak arabaya ulaşmayı başarmıştı. Yan konsola kahveleri yerleştirip derin bir nefes aldı ve marşa bastı.

Yolculuğu boyunca müzik dinlemiş ve sesli olarak eşlik etmişti. Otoparka özenle park.ettiği aracından inip boynuna rehber kimliğini astı. Yıllar öncesinde bıraktığı bir yaşama devam ediyor gibiydi. En son ne zaman bir grubu gezdirmişti? Hatırlayamıyordu. Güvenliğe selam verdi ve her zamanki çalışanlar yerine yeni yüzler gördü. Kimliğini gösterip gülümsedi.

Geçit'in kayaları üzerinden yürürken, gözleri taşların üzerindeydi. Dudaklarından "Olmak istediğim yer." kelimeleri döküldü. "Otherworld!"

Cora, dağıttığı evin içinde oturuyordu. Dışarı çıkmayı reddediyordu. Sadece Paiva'nın güvenliği onu zindanından alabilirdi. İki haftanın ardından Paiva'nın dışarıya bir daha asla çıkmayacağını düşünmeye başlamıştı. Liam'a göre uzun süreli an kayıpları az da olsa yaşadığı bir şeydi ve sorun yoktu. Onu görmeye gidiyor, yemek yediğinden emin oluyordu. Liam'a göre böyle durumlarda Paiva'nın ruhu onu terk ediyor ve farklı yerlerde geziniyordu. Genelde öfkeli olduğu bu kayıp zamanları ilk kez daha sakin geçirdiğini söylemişti. Neydi bu, Mikell McCool etkisi mi?

Bir şeyleri kırıp dökmek iyi geliyordu ama Cora da ruhunun onu terk etmesini diliyordu. "Beni artık hiçbir şey iflah edemez. Belki Tanrı Dağı'na gidip babama kafa tutabilirim ve o da beni..."

"Küle mi döndürür?"

"Evet." dedi Cora. Sonra yerinden doğrulup ayağa fırladı. "Paiva! Demek hatırladın, seni Küçük Şeytan!"

Cora'nın ona hitap şekli biraz canını yakmıştı. Ancak üzerinde durmamaya çalıştı. "Sana kahve ve sandviç getirdim. Gerçi kahven biraz soğudu ama senin için ısatabilirim." Gülümsedi.

Cora gözlerini ovuşturdu. "Gerçeksin." dedi. "Hatırlamayı başardın ama nasıl?"

"Aslında pek zor olmadı, Cora. Sadece zamanı aştım. Artık tüm kayıp anlarımı buldum. Hepsi zihnimde. Üstelik seçim yapmak zorunda da kalmadım. Ne fâni yaşamımı ne de iblis yaşamımı unuttum. Ve daha iyisi de bir daha unutmak yok."

"Peki, bu ne işe yaradı Paiva? Daha fazla acı çekmene mi?" Yeniden yıkılmış Cora hâline bürünmüştü. Heyecanı saman alevi gibi parıldayıp söndü.

"Hayır." dedi Paiva. "Plan yapmama ve sana kahve almama yaradı." Cora'nın şaşkın bakışlarına gülmemek için kendisini zor tutuyordu. "Ne o, etrafı dağıtmak için daha fazla zamana mı ihtiyacın var yoksa bizimkileri kurtarmaya gidiyor muyuz?"

Yüzü aydınlanan dev kadın gözlerini irileştirdi. "Plan ne?" dedi Cora hemen ona ayak uydurarak.

"Babalarımızı ziyaret edeceğiz. İkimiz de! Ve sonra o iki devi kurtarıp bizi terk etmenin hesabını soracağız. Hazır mısın?"

DEVAM EDECEK...

İKİNCİ KİTAP
GİRİŞ

İhanetler, yalanlar ve sinsilikler üzerine kurulmuş imparatorluğu, Balor'un en büyük övünç kaynağıydı. Oğulları dünyaya yayılmış ve kötülüğü insanlara bulaştırmıştı. Ancak onun da zayıf bir yanı vardı. Kendisini güce fazla kaptırmıştı. Hesaba katmadığı ve hor gördüğü kızları onun sonunu yaklaştırıyordu. Artık mühürleri kırmak için şansı azalıyordu çünkü İblis'in Kızları karşısında,övündüğü gücün hiçbir hükmü kalmıyordu. Tehlikeyi fark eden Balor, kızların güçleri karşısında dehşete kapıldı ve onları yok etti. Tamamını öldürdükten sonra tüm iblislere, kız çocuklarını katletmelerini emretti. Artık iblislerin soyundan tek bir kız bile yaşamayacaktı. Gücü elinde tutmasının tek yolu buydu. Kızlarını güç uğuruna öldüren iblislerin arasından biri ayrılmıştı. O, kadınına ve kızına sahip çıktı. O, Balor'un hükmüne son verdi ve tohumları, Balor için hazırlanmaya başladı. Son karşılaşma Balor'un sonunu getirmeliydi. O kız doğdu, büyüdü ve yolunu seçti. Artık Balor için hazırlanıyordu. Farkına varmasa bile!

(O'Connor Hikâyeleri)

İyi ve kötünün çarpışması beraberinde kaosu getirmişti. Yenik düşen iblis, ihanetin bedelini tutsaklığıyla ödedi. İhanet, onun güçler imparatorluğunda bir silahtı aslında. Kendisine doğrultulmasını beklemediği bu silahla yıkılmıştı imparatorluğu. Baldemar, onun silahını tutan eldi, bir askerdi, bir kul ve bir oğul...

Baldemar'ın ihanetiyle kabaran öfkesi bir nefret denizine dönüşmüştü. Bedensizliğine rağmen derinliklerinde hissettiği o ihanetin acısı alevlerini alazlandırıyordu. Etrafa saçılacak ve kudretiyle önüne çıkan her şeyi yakıp kavuracaktı.

Gücü hissedebiliyordu. Sonunda oğullar, kurtuluş yolunu bulmuştu. Devler'in Tanrıları'ndan besleniyor ve bedensiz ruhu bir kalıbın içine doğru süzülüyordu.

Güç, onu yeniden özgür kılacaktı.

Güç, onun yeniden hükmetmesini sağlayacaktı.

Güç, intikamı için ona yol açacaktı.

"Baldemar! Beni hisset. Senin için ve tüm tohumların için geliyorum.Yok olmak için yalvaracak ancak sonsuz bir azabın içinde kıvranıp duracaksın. Sana ölüm yok, Baldemar! Sana düşen tek şey ızdırap olacak."

Onun boşlukları dolduran sesi, derin dehlizlerin içinde dönüp dolaşmış ve bir başka hücrenin içinden süzülmüştü. Baldemar, güçsüz düşmüş bedenine rağmen yerinden doğruldu. Onu hissedebiliyordu. Artık onu duyabiliyordu.

Hücresinin geçilmez kapısını yumruklamaya başladı. Delicesine bağırıp çağırıyor ve Devler'in Tanrıları'na sesleniyordu.

"Geliyor!" diye haykırdı. "O, geliyor!"

SON SÖZ

Bir kitap biter, geriye güzel anılar ve hikâyeler kalır. Benim güzel anılarıma eşlik eden o kadar çok güzel insan var ki! Bir yerden başlamalıyım.

Öncelikle Geçit'in basılmasında ısarcı olan sevgili arkadaşım Funda'ya, seninle çalışmak da sohbet etmek de harika.

Aynı yayınevi çatısı altında olmaktan mutlu olduğum ve aynı yolda büyük bir güvenle yürüdüğüm arkadaşım Merve Akyüz'e iyi ki karşılaşmışız.

Kitabımın editörlüğünü de yapan sevgili çalışma arkadaşım Şeyda'ya, ilgin ve emeğin için sonsuz teşekkürler.

Canım dostum, tüm hikâyelerimde önce sen! Beni sıkılmadan dinleyen ve tüm hikâyelerimin içine benimle birlikte cesurca dalan Reyhan'a.

Ablam Öznur'a ve kardeşim Gökan'a, çünkü kardeşler aşkına!

Miniklerim hep iyi ki varlar, İrem'e, Efe'ye ve Cemre'ye.

Efe'nin her bilgisayar başına oturduğumda hangi kitabı yazdığımı sorması beni aşırı motive ediyor.

Sevgili eşime, kitaplarla aran olmasa da bu kitapta fazlasıyla bizi bulacaksın.

Aileme, anneme ve babama siz olmasaydınız, ben asla hikâye yazabilen biri olamazdım.

Son olarak hikâyelerimi okuyan okurlarıma teşekkürler. Sen olmasaydın, yazdıklarım bu kadar anlamlı olmazdı. İyi ki varsın! İyi ki varsınız!

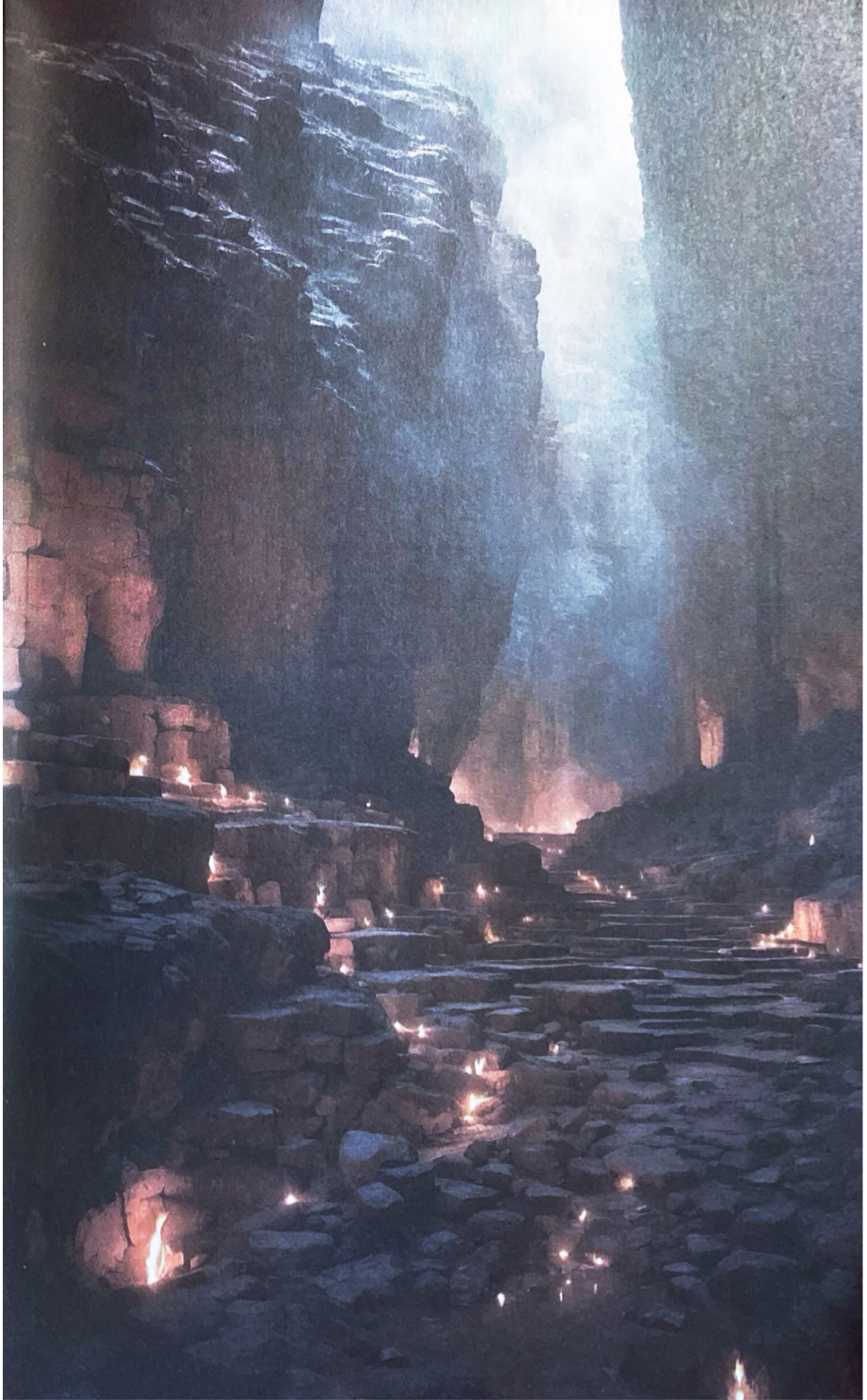
Ve kardeşime kapak tasarımı için bir kez daha teşekkürler. Hayallerimin görsele dökülmüş hâli.

Sevgilerimle

Özge Özdemir

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP